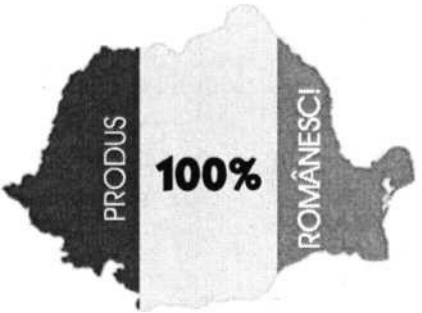
ELOGIU MUNCII DE PARTID

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

HEROIC-FANTASY# FANTASY # SCIENCE-FICTION # HORROR # FICTION

Colecția Science-Fiction

73

Victor Martin
ELOGIU MUNCII DE PARTID

© 2019, Editura PAVCON
© 2019, Victor Martin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTIN, VICTOR
Elogiu muncii de partid / Victor Martin - București:
Pavcon, 2019
ISBN 978-606-9057-13-1

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **Laurențiu Butuc**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-13-1

VICTOR MARTIN

Elogiu muncii de partid

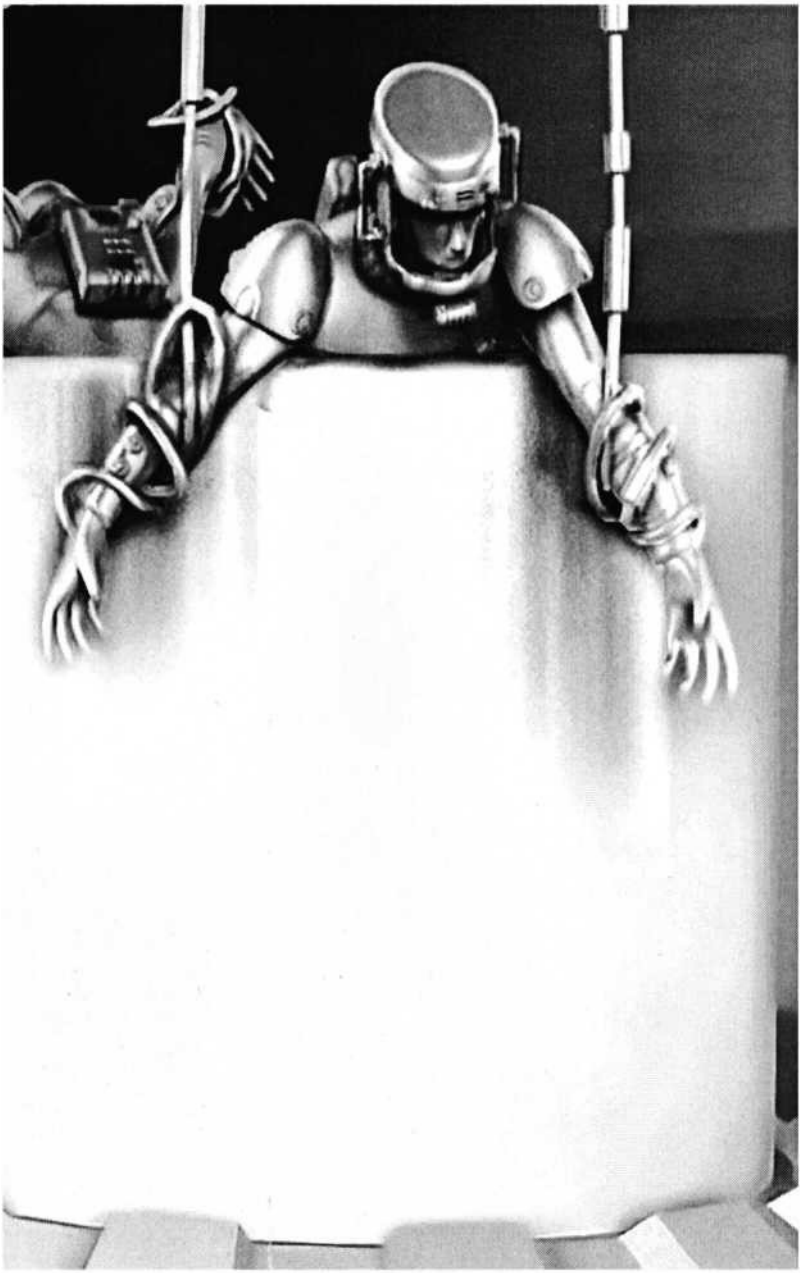
Editura **PAVCON**
București, România, 2019
Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul; #2 Secretul emisferei; #3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța; #4 Scornituri spăimântătoare; #5 Rangkook; #6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca; #7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus; #8 Erezia egumenului Glicherie; #9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1; #10 Forțe ale Naturii 1, Moartea Vie; #11 O tragedie cerească; #12 Cetiți-le noaptea; #13 Marginea curcubeului; #14

Incredibila aventură a cuviosului Achim; #15 Praf 1, Praf; #16 Manuscrisul episcopului Petronius; #17 Steaua fulgurantă - IVA 2; #18 Un român în Lună; #19 Oameni pe care i-am cunoscut 1; #20 Sawtooth; #21 Rău de spațiu Omul fără nume; #22 Prograda; #23 A doua Lună a Pământului; #24 Dialogul păsărilor; #25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei; #26 Știință, Filosofie și Spiritualitate în Avatar; #27 Therra; #28 1944 - Ein Freak; #29 Oameni pe care i-am cunoscut 2; #30 CdT 1 - Bacteria nemuririi; #31 CdT 2 - Cârligul spațial; #32 CdT 3 - Poarta mânturii; #33 RSA - Furia fiarelor; #34 RSA - Marile migrații; #35 Olympus Mons; #36 RSA - Noaptea lemurienilor; #37 Praf 2, Atingerea sălbăticiei; #38 RSA - Auro Luck; #39 Războiul Celestinei; #40-49 Aripile Albastre; #50 Sânge, Metal și Speranță; #51 Decadența sufletelor noastre; #52 Alte povestiri spăimântătoare; #53 Forțe ale Naturii 2, Mrejele Focului; #54 Războiul Eleninei; #55 Casa din altă viață; #56 Dinosauria; #57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor; #58 învățătorul; #59 Noaptea orașului ilustrat; #60 Praf 3; #61 Sauri- anul de metan - IVA 3; #62 Artefactul; #63 Casa fără cărți; #64 Apo- phis; #65 Parlamentul; #66 RSA - Hora hoiturilor; #67 Dragonul fără aripi; #68 RSA - Judecata de Apoi; #69 Avatarii faraonului Tlâ; #70 RSA - România sub Asediu; #71 Efectul Metamorphis; #72 Dicționar de Enigme și Mistere; #73 Elogiu muncii de partid; #74 Insula pescărușilor; #75 Aurul beznei; #76 București, 2058; #77 încăpățânarea Timpului; #78 Deocamdată... enigme; #79 Tunelul de Ia capătul lumii; #80 Ultima frontieră; #81-83 Istoria Literaturii SF; #84 Orașele caracatițelor; #85 Europa benzilor desenate 2; #86 Confesiunile Omului-câine; #87 Mercenarii 2, Luptător cu Moartea; #88 Oameni goi pe străzi; #89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4; #90 RSA - Tg. Jiu '59; #91 Iama păscălierului; #92 RSA - Reziduuri cronozofice; #93 Adam; #94 între lumi; #95 Colivia sufletelor; #96 Egal cu tine însuți; #97 Nebunul alb; #98 Cealaltă regină; #99 Fiara; #100 Socrate, Magic!; #101 Curtezana onestă și astrologul; #102 Puterea științei; #103 Oameni pe care i-am cunoscut 3; #104 Războinicii lumii de dincolo; #105 Lupi și mere stricate; #107 RSA - Marșul fantomelor; #109 întoarcerea Vrăjitorului; #110 Blestemul celor patru fantome; #111 Trovantul; #113 Conspirația apei; #115 Noopali; #116 Castelul

„Toate astea mi s-au întâmplat cu mult timp înainte de a ajunge în noaptea veșnică a unui oraș ilustrat."

Albert HOSMAN

I

Albert Hosman era frânt de oboseală. După cele câteva nopți petrecute în holul maternității, a fost anunțat că nevasta lui a născut, spre dimineață, un băiețel. în loc să meargă la culcare și apoi să se ducă la o bere, odihnit, cu prietenii, să sărbătorească evenimentul, trebuia să meargă la serviciu.

în loc să se bucure, ca tot omul, de venirea pe lume a primului său copil, trebuia să îndure ideea enervantă că are de lucru. Pe birou, îl așteptau zeci de dosare nerezolvate. Investițiile noi nu așteptau după el și soția lui.

Ca și cum asta n-ar fi fost de-ajuns, trebuia să meargă și pe la registratura orașului, să depună actele noului născut.

Trecu pe acasă și, în timp ce își punea ceva de mâncare, își făcu socoteala că se va opri la Registratură, va termina repede, apoi va fugi la firmă. Va rezolva dosarele ușoare, care nu necesită prea multă concentrare, și va fugi acasă, să doarmă câteva ore. Odihnit, se va întoarce la lucru, unde va rămâne toată noaptea. Cum nevasta va fi externată peste câteva zile, va avea timp să depună toate lucrările și să organizeze și un chef monstruos. Asta, dacă nu se găsea să vină soacră-sa să-i poarte de grijă.

Drumul până în centru i se păru infernal. Toată lumea mergea Ia serviciu și, în plus, era și o dimineață cețoasă.

Registratura era o clădire construită în stil futurist, ca o pălărie turtită, așezată în stânga unei suprafețe verzi, și înconjurată de pâlcuri de arbori și arbuști exotici, în cadrul unui parc imens.

Albert știa că sunt două astfel de clădiri, cu formă de lentilă biconvexă culcată. Acum, era nevoit să constate că erau trei astfel de clădiri. Cum firmele luminoase erau așezate deasupra, la baza acoperișurilor semisferice, văzându-se doar din depărtare, de pe șoseaua principală, nu-și mai bătu capul. Parcă

mașina, luă dosarul cu actele copilului și intră, așa cum știa, în clădirea din stânga, spunându-și că, dacă nu era asta, era cealaltă.

Intră într-un hol imens și se îndreptă, cu pași repezi, spre portar. In alte condiții, s-ar fi amuzat să vadă în ce uniformă era îmbrăcat acesta, un combinezon argintiu, foarte asemănător cu acelea purtate de astronauți, dar acum era presat de timp.

— Aici este Registratura? îl întrebă.

— Nu, nu-i aici. E la nivelul 3, lângă Computerul Central. Să vă anunț?

— Chiar vă rog!

Portarul apăsă pe mai multe butoane și îi indică liftul 34.

Pe Albert îl înviora lipsa de formalism a celui din spatele ghișeului. Fără bilete de voie, cărți de identificare, ecusoane, fără întrebări sâcâitoare, mai mergea.

Coborî din lift și, în jurul unui hol circular, numără șase uși. Cum acestea nu aveau decât niște plăcuțe cu cifre, se hotărî să întrebe.

Salariații, îmbrăcați cu aceleași uniforme futuriste, argintii, ca și portarul, ieșeau grăbiți pe o ușă, tot timpul, pentru a intra pe o alta.

— Nu vă supărați, opri Albert o tânără cu trăsături mongoloide, unde este Registratura?

— Dormi?! se miră femeia. Ai uitat că Registratura e cu un nivel mai jos? Aici e nivelul 4. Dacă ai probleme cu înscrierea, grăbește-te! în zece minute, plecăm, iar tu nici nu ți-ai pus uniforma.

Deoarece asiatica dispăru în spatele uneia dintre uși, grăbită, la fel cum apăruse, nu avu timp s-o întrebe unde se pleacă în următoarele zece minute și despre ce uniformă vorbește.

Luă liftul și apăsă pe cifra 3. Se deschiseră ușile, se dădu jos și văzu că la nivelul acela nu era decât o ușă. Restul peretelui era acoperit cu panouri luminoase, pline cu indicatoare divers colorate, săgeți și butoane ciudate.

înainte de a intra, își spuse că decorațiunile interioare ale clădirii, uniformele salariaților și arhitectura, erau rezultatul

vreunei idei ciudate a primarului, un pasionat cititor de science fiction și mare futurist.

Intr-o cameră luminoasă, în spatele unui ghișeu banal, se găsea o brunetă, tunsă scurt, îmbrăcată cât se poate de normal, într-un taior gri cu tăietură clasică.

— Nu aveți uniformă de cosmonaut?! se amuză Albert.

— Nu fac parte din personalul tehnic, răspunse femeia, în- tinzând mâna după dosar. Vă rog să completați acest formular!

Bărbatul luă hârtia și se apucă să umple, automat, spațiile dintre rubrici. I se cereau date generale, aceleași date cerute peste tot. încheie, trase o semnătură, trecu data și înapoie chestionarul.

— Vă felicit, spuse fata, ridicându-se în picioare și strângându-i mâna.

— Vă mulțumesc, spuse Albert cuprins de o emoție pe care nu și-o înțelegea.

Uitând de oboseală, se gândi că era o revoluție în birocrația curentă să se ridice o funcționară în picioare și să strângă mâna unui client oarecare la ora 9.00 dimineața. își spuse că, pentru asta, când va avea puțin timp liber, va redacta o scrisoare de felicitare către noua conducere a Primăriei, rezultată din alegerile locale, care tocmai avuseseră loc.

— O recipisă, ceva? îndrăzni să îngăime.

— Nu e nevoie, dădu bruneta din mână. Totul e fișat și înregistrat în Calculatorul Central.

Numai zâmbet, îl conduse până la ușă. înainte de a mai apuca să spună ceva, Albert se și trezi în hol, felicitat încă o dată și cu un ecuson în piept. Pe acesta, nu erau trecute decât numele lui, Albert Hosman, și cifra 7712.

își spuse că așa o fi acum, se dau ecusoane la plecare, nicidecum la intrare. își făcu socoteala că, dacă birocrații au început să se comporte pe dos, nonconformist, nu cum le e felul, o fi și cu ecusonul vreo chestie.

Luă liftul și coborî la nivelul 0. Aici, nu era niciun hol de intrare, ci o încrengătură de țevi, cabluri, manometre și alte feluri

de aparate de măsură, transformatoare imense, tablouri de comandă și un furnicar de oameni preocupați.

— Cred că am greșit etajul, spuse Albert când fu întrebat de vorbă.

— Ce nivel ai format?

— Nivelul 0.

— Ai format bine, dar acesta nu este nivelul tău. După cartela de identificare, ai un nivel superior, nivelul 7. E nivelul cușetelor membrilor de partid. Aici este sala mașinilor, iar la nivelul 1 este reactorul superluminic.

— La 2, ce e?

— Dumneata ești cam obosit, interveni un al doilea tehnician.

— Am venit acum o jumătate de oră. N-am mai fost aici.

— Atunci, nu e de mirare. N-ai prins ședința de deschidere. Ai trecut pe la Registratură?

— Am trecut, că de-asta am venit. Am rezolvat problema, iar acum vreau să plec. Am o grămadă de hârțoage de rezolvat. Pe unde pot să ies?

— Pe unde ai venit, lifturile sunt libere, dar mai bine du-te și odihnește-te! Abia am plecat și avem drum lung. Nu vreau să te ofensez cu vreo comparație, dar a mai ajuns o amețită bătrână pe aici, una grasă și enervantă. Când am întrebat-o dacă e membră de partid, s-a apucat să ne spună că ea nu are de-a face cu politica, că vrea acasă, că i-a născut fiica, i-a dispărut ginerele și nu are ea chef să discute cu niște mutunache de mecanici, cum suntem noi.

— Ha,ha,ha! Baba nici nu avea habar că are de-a face cu niște specialiști în mecanică, cibernetică, electro, hidro, termo, aero și atomodinamică, potențiali candidați la președinția și la fotoliile parlamentare ale lumii spre care ne îndreptăm.

— Domne, puteți să fiți ce candidați vreți, se enervă Albert, dar eu am timpul drămuit și o grămadă de dosare de rezolvat. Nu vine peste voi inspecția financiară la sfârșitul săptămânii, ci peste mine.

— E bună, râseră și alți tehnicieni. Și baba avea umor involuntar, cu fiica ei, care a născut. Ți-o fi născut și ție fata?!

— Nu, mie mi-a născut nevasta.

încă vreo zece tehnicieni se întorseseră cu fața spre ei și râdeau ținându-se cu mâinile de burtă.

— Ești dulce, domnule! spuse un specialist. Să știi că te-am reținut. Când ajungem, te iau cu mine în campania electorală.

— Nu e adevărat, spuse un altul, un bătrân chel, la aproape șaizeci de ani. După ce se învechește în partid, omul se hotărăște singur pe cine urmează. S-a dus vremea când se trasau sarcini. S-a deșteptat electoratul, iar membrii angajați politic sunt și mai deștepți. Ei sunt creatorii de opinie.

Lui Albert îi venea să-i ia la pumni. Ce îi întreba el și ce îi spuneau ei?!

Se depărtă, hotărât să nu mai răspundă la provocări, în timp ce tehnicienii se întorceau, fără nicio vorbă, la treaba lor.

— Să mai treci pe aici! îi aruncă peste umăr un tânăr hidro- tehnician.

— Mai trec pe dracu'! mârâi Albert, îndreptându-se spre lift.

Urcă la nivelul 3, să întrebe bruneta cum poate părăsi clădirea fără să mai fie luat peste picior de toți boii, dar avu o deziluzie. în locul fetei, se găsea un tânăr îmbrăcat în salopetă argintie de astronaut.

— Era, mai devreme, aici, o brunetă, spuse Albert.

— S-a dus să se odihnească. Și așa, nu mai avea prea multe de făcut. Urmează, pe parcurs, să i se dea alte sarcini.

— La ora 10.00 a.m.?! se miră.

— Ora nu are importanță decât dacă nu cumva aveți vreo întâlnire de amor, la vreo oră fixă. Dacă da, țin să vă informez că păstrăm, convențional, același sistem de măsurare a timpului ca pe Pământ. Domnișoara este disponibilă toată după-a- miaza, ca să spun așa. Amândoi facem parte din dispozitivul tehnico-administrativ, așa cum ați învățat la ședințele de instruire dinaintea plecării. Dacă n-ați reținut, uniforma mea vorbește de la sine.

Albert era amețit de logoreea tânărului, din care nu înțelegea, de altfel, nimic. își spuse că, probabil, îl ajunsese obo-

seala ultimelor nopți nedormite și că ar fi mai bine să se ducă direct acasă, să se culce.

— Ar fi bine să mergeți să vă odihniți puțin, îl auzi Albert, ca un ecou al gândurilor sale. Cu toții am lucrat în ultimele zile. Cred că și dumneavoastră ați lucrat destul de mult. E adevărat că, într-un partid, recompensa are un caracter mai mult moral, dar eu cred că trebuie să se sacrifice cineva.

— Eu n-am lucrat nimic. Acum vreau să lucrez, îl minți pentru a-i face plăcere. Am stat câteva nopți pe culoarele maternității, unde a născut nevastă-mea.

— A venit și o doamnă cu aceeași problemă. Spunea că a născut fiica sa. Deoarece a făcut o criză tipică de isterie, a fost sedată și dusă la culcare. Cred că nu aveți nevoie de așa ceva.

— Nu, nu este nevoie, spuse Albert, îngrozit la gândul că i s-ar putea face vreun calmant și ar putea pierde controlul asupra realității.

încercă să pună cap la cap informațiile ce i se învârteau în cap și își spuse că, probabil, salariații de aici, de la portar până la fochiștii de jos, plasați într-un decor futurist, ajunseseră să se creadă pe o navă cosmică. Era posibil ca, din lipsă de activitate, să se fi apucat de jocul ăsta tâmpit cu partidul. Cum aproape toate întreprinderile erau informatizate, nu le era deloc greu să participe la joc, fără să se ridice de pe scaun, în grupuri mici sau interconectați cu toții. De aici, până la o paranoia colectivă, nu era decât un pas. Orice era posibil. Era posibil chiar să nu fi nimerit în Registratură, ci în clădirea nou construită a vreunui spital de nebuni.

Numai nebunii duc un joc până la capăt. La el, la serviciu, nu cu mult timp în urmă, s-a jucat „Trenulețul", cu atâta convingere, încât niște proști au intrat, din greșeală, în fișierele companiei naționale de căi ferate și s-au produs pierderi masive de bani. Cum lui Albert nu-i prea plăcea să participe la jocuri din astea, a scăpat de concediere, dar putea să cadă ca fraierul în valul imens de disponibilizați.

Acum, era nervos pentru că își putea pierde slujba tot din cauza unui joc și nu putea să-și dea seama cum putea ieși. își

făcu socoteala că jucătorii jocului numit „Partidul" sau cum s-o fi numind sunt destul de fanatici, ca și jucătorii de șah, crichet, fotbal și chibiții lor. Dacă s-au hotărât să-l bage în joc, nu mai avea scăpare. Trebuia să spună că e alături de ei și să aștepte momentul prielnic pentru a fugi.

Necazul era că, în timpul ăsta, își putea pierde serviciul. Exista și o parte bună; legislația era destul de dură în astfel de situații și putea să-i cheme în instanță pe vinovați. Pentru asta, îi trebuiau probe, pentru a demonstra că a fost implicat, într-un joc pe care nici măcar nu-1 cunoștea. Putea cere daune morale foarte mari. Uneori, daunele morale nu au nimic a face cu morala, ci cu pragmatismul. Se gândi că, dacă cerea o sumă imposibilă, instanța îi acorda cam 10% din aceasta și putea trăi din dobândă. In condițiile astea, își putea permite să se gândească și la morală. Moraliștii nu sunt oameni fără bani.

— Hei! se simți zgâlțâit de tânăr. Dormiți în picioare?

— Cred că mi-ar trebui puțin somn, admise Albert.

— E evident acest lucru. Pot să vă conduc? Tot nu am nicio treabă.

— Dacă doriți...

Se urcară în lift, iar tânărul atinse butonul nivelului 7. Dacă la nivelul 3 liftul era poziționat lateral față de hol, la nivelul 7 se oprise în mijloc, sub o plafonieră luminoasă, circulară, imensă.

— Aici este, spuse tânărul.

— Ce este aici? întrebă Albert.

— Nivelul dormitoarelor membrilor de partid.

Ii arătă cele zece culoare, ca niște raze, ce porneau de Ia lift, și îi indică să meargă pe culoarul 7. Cum indicativul său era 7712, prima cifră arăta etajul adresei, iar următoarele, 7 și 12, arătau culoarul și numărul cușetei.

— Vă numiți Albert Hosman? întrebă tânărul arătând plăcuța de pe trapa cușetei.

— Așa mă numesc, îi răspunse.

Uimit de repeziciunea cu care îi pregătiseră dormitorul și îi puseseră și numele pe el, Albert uită de minima politețe de a-1 întreba și el pe tânăr cum se numește.

— Dar, ceea ce se cheamă cușeta 12 nu are sistem de deschidere, îi spuse.

— Are o fantă prin care treceți cartela de identificare pe care o aveți în ecusonul de plastic din piept, spuse tânărul.

îi arătă cum să procedeze pentru ca microcip-ul cartelei să activeze senzorul trapei și intrară.

Albert se aștepta să dea peste o cușetă ca în filmele science ficțion, nu mai mare decât o cușetă de vagon de dormit, dar ceea ce vedea el era un dormitor spațios, ultramodern. în patul așezat lateral puteau să doarmă și patru persoane, iar la masa din centru încăpeau până la zece.

— Pe acest perete, unde se găsesc mai multe inscripții, picto- grame, butoane și fante, aveți toate facilitățile civilizației, spuse tânărul. Suntem un partid mic doar din cauză că nu primim pe oricine. Deoarece ați fost primit pe ultimii metri, nu am avut timp să vă schimbăm sistemul general al cușetei cu unul specific, adaptat personalității și bazat pe amprente digitale. Cred că sunteți încă în studiu. Când se va termina cercetarea, vor apărea și tehnicienii pentru a vă face modificările necesare.

— E posibil?! se prefăcu Albert a fi mirat.

— Nu posibil, ci absolut cert. Dacă ați fost acceptat, înseamnă că aveți un profil moral perfect și aveți stofă de manager. Vă dau un exemplu de folosire a facilităților și am plecat...

Introduse cartela în fanta unde scria „calculator", iar din perete ieși o măsuță pe care se găsea un sistem computerizat, cu ecran plat și toate anexele necesare.

— Fiecare facilitate, cum este acum „calculatorul", are un buton. Când e incompatibilă cu o altă facilitate, să zicem „barul", se aude acest sunet strident și trebuie să apăsați pe buton pentru a se închide.

Albert văzu cum apare barul, auzi zgomotul calculatorului, văzu cum trebuie acționat butonul acestuia și cum dispare în perete.

— Acum, puteți să petreceți în voie! spuse tânărul.

— Cum adică?

— Adică, de exemplu, putem ciocni un pahar în cinstea înscrierii în partid.

Inițe apariția barului, turnă coniac în două pahare și îi ură „bun venit".

— Și eu, eu ce trebuie să fac aici? întrebă Albert.

— Aici, în cușetă, sau aici, în partid?

— In cușetă.

— In cușetă puteți să faceți ce doriți, spuse tânărul. E teritoriu privat.

— Dar în partid?

— Ah, am uitat. Dați-mi cartela!

Luă cartela de identificare și o trecu prin fanta aflată sub inscripția „activat" producând aprinderea unui bec verde.

— Acum, puteți primi pe cartelă mesaje de convocare de la nivel central, sarcini de partid sau cine știe ce alte informații, spuse tânărul. Uitați, scrie „activat". Dacă doriți să nu fiți deranjat, treceți cartela, din nou, prin fantă și se aprinde un bec roșu. Acum este „dezactivată".

— Nu cred că mi se cere să activez sau să dezactivez cartele...

— Ați intuit exact. Dacă vreți să promovați în ierarhia de partid, trebuie să vă implicați cât mai mult. Pentru asta, vă recomand să țineți cartela cât mai mult activată, dacă nu chiar tot timpul. De altfel, dacă sunteți convocat la o ședință de partid, puteți participa sau nu, după voie; nimeni nu vă retrogradează sau pedepsește. în politică, e ca la coadă la pâine: puteți doar să stați pe loc sau să înaintați. Ceea ce azi este defect de imagine și vă ține pe loc, mâine poate deveni element de progres.

— Mai am o singură rugăminte, spuse Albert amețit de discurs și de alcool, să mai stați un minut. Vreau să vedeți dacă mă pricep să folosesc facilitățile date de cartelă.

— nicio problemă. Doar pentru asta sunt aici.

Albert mai turnă câte o porție de coniac și vru să activeze calculatorul, însă pe cartelă apăru mesajul „eroare".

— V-am spus, „barul" e incompatibil cu „calculatorul". închideți întâi barul!

După ce reuși să scoată calculatorul din perete, Albert îl rugă pe tânăr să se așeze pe un scaun și să-i arate cum funcționează.

— Ce ați vrea să știți?

— Să zicem că m-aș ocupa cu monitorizarea activității partidului și ar trebui să raportez șefilor tot ce se întâmplă, bun sau rău. Cu ce aș începe?

— Cu începutul, se învioră tânărul.

— Care ar fi începutul?

— Nu știu.

— începutul ar fi, să zicem, faptul că ne-am întâlnit noi doi, spuse Albert. Dumneata m-ai ajutat să mă integrez. Asta e un lucru bun sau rău?

— E un lucru bun, desigur.

— Nu mă văd eu atunci nevoit să fac tot un lucru bun?

— Care ar fi acela? întrebă tânărul.

— Să conștientizez faptul că dumneata m-ai ajutat, că ai făcut ceva bun. Să raportez șefilor acest fapt. Să te ajut să promovezi.

— Nu vă împiedică nimeni să faceți asta. Șefii noștri sunt foarte receptivi.

— Da, dar dacă vine șeful și îmi spune că umblu cu minciuni spre a te promova pe dumneata, care, întâmplător, îmi ești nepot? întrebă Albert.

— E posibil, dar în partidul nostru nu se umblă cu nepotisme.

— N-am auzit de un partid în care să nu se umble cu nepotisme.

— Nici eu, spuse tânărul. Partidul nostru se dorește a fi formațiune politică de tip nou, modernă, o formațiune a viitorului, pentru viitor, cum a spus președintele.

— Se dorește, nu se dorește, un lucru e clar: de la vorbe la fapte, trebuie să avem înscrisuri. De acord?

— întru totul, dar nu știu unde vreți să ajungeți.

— Vreau să spun că sunt diferențe de nuanțe, spuse Albert. Putem spune „un partid al viitorului" sau „un partid pentru

viitor". Când spunem ceva, vorba zboară și nu putem face diferențe între nuanțe.

— Extraordinar. Ați intrat chiar în miezul problemelor.

— In miez am intrat, dar să nu uităm învelișul, spuse Albert, ridicând degetul arătător, didactic, încălzit de băutură. Și atunci, nu trebuie să creăm învelișul întâlnirii noastre epocale, care poate imortaliza pe vecie începutul acestui joc numit „partidul"?

— II imortalizăm printr-un nou pahar, spuse tânărul.

— Nu. II imortalizăm pe o bucată de hârtie. La imprimantă.

— Acest calculator este ultraperformant, iar imprimanta merge cu folii de plastic rezistente la intemperii.

— Mai bine, spuse Albert. începem?

— Ce trebuie să fac? întrebă tânărul.

— Să scrii. Eu îți dictez, iar dumneata scrii.

— Sunt gata, spuse tânărul.

— Titlul: Declarație. Subsemnatul..., cum te numești?

— Emert Holms.

— Deci, Emert Holms, în vârstă de..., domiciliul, orașul, strada..., spuse Albert.

— Eu nu am niciun domiciliu, spuse tânărul. Locuiesc pe această navă spațială, farfurie zburătoare, aerodină lenticulară sau cum vreți să-i spuneți.

— Aerodină, lenticulară sau nu, zboară prin aer. De ce ar fi „cosmică" nava asta?

— Știu eu? De multe ori, nava asta zboară și prin atmosfera vreunei planete. Partidul nostru nu-și permite cheltuieli suplimentare pentru dotarea cu navete de asolizare. Sistemul de trecere sol-aer sau aer-hău cosmic e mult mai ieftin așa. Așa cred.

— Deci, domiciliat pe aerodina lenticulară... Cum se numește? întrebă Albert.

— Nu are nume. Doar o cifră: 068.

— Deci, domiciliat pe aerodina lenticulară 068, cu număr de carte de identitate, seria, numărul..., precizez că l-am ajutat pe d-1 Albert Hosman, în vârstă de 47 de ani, domiciliat în

orașul Esper, strada Festa, numărul 8, planeta Pământ, proaspăt înscris în partidul nostru, să se integreze. Pentru a se integra înjocul numit „partid"...

— In jocul de partid, îl corectă tânărul.

— Nu e bine. Intr-un partid nu e voie să se facă „jocuri de partid". E tendențios. Partidul însuși e un joc, un joc frumos pentru o cauză dură: puterea.

— Aveți dreptate. In fapt, partidul nostru nici nu are un nume. Ii zicem „partidul x" și urmează, în funcție de conjuncturi, să-și capete singur un nume.

— Vezi? întrebă Albert... Hai să continuăm! Cum spuneam, l-am condus la nivelul 7 al aerodinei, unde locuiește, culoarul 7, cușeta 12, și i-am arătat cum funcționează toate „facilitățile" puse la dispoziție. De asemenea, l-am informat cum funcționează cartela de identificare și l-am ajutat la redactarea acestui text. Declarația aceasta ne va ajuta pe amândoi, arătând conducerii de partid că, la nici două ore de la înălțarea navei 068 în spațiul interstelar, doi membri s-au și pus pe treabă. Data, numele... și atât.

După ce scoase folia din imprimantă, Albert îl mai servi pe tânăr cu un coniac și îl puse să semneze. Luă fiecare câte un exemplar, toastară pentru viitorul de aur al partidului și goliră paharele.

— Ce legătură ai tu cu partidul dacă locuiești pe o navă cosmică?

— N-am spus că stau tot timpul pe farfuria asta zburătoare, ci că am domiciliul pe astronava 068, spuse Emert. Am o cușetă a mea. Când vreau, pot rămâne mai mult timp pe Pământ sau mai mult pe loza.

— Ce e loza?

— Planeta către care ne îndreptăm, unde am exportat oameni și am format un partid. M-am născut pe loza, dar fac legătura politică între cele două lumi.

— în ce sens? întrebă Albert.

— Cât timp am fost pe Pământ, am urmărit dacă va fi o criză politică generalizată.

- Și? Va fi?

— Eu sunt optimist și spun că va fi, glumi tânărul.

— Ce te face să crezi asta?

— S-a inițiat o reformă atât de accelerată, încât mă tem că va trece ca vântul.

— Nu prea vezi cu ochi buni succesele semenilor noștri, spuse Albert.

— Semenilor tăi.

— Bine, fie și semenilor mei.

— Ar fi absurd să le vedem cu ochi buni, spuse Emert. Partidul pe care îl exportăm a eșuat lamentabil la ultimele alegeri, iar membrii noștri de bază sunt cei care s-au abținut de la vot, cărora le e scârbă de politica pământeană. Decât să se ia decizii proaste, mai bine se iau indecizii bune.

— O fi de la coniac, dar nu te-ai exprimat corect. Decizii bune și indecizii proaste.

— Indeciziile sunt proaste prin definiție, astfel încât o indecizie proastă e aproape o decizie bună.

— Cum vrei tu, dar nu înțeleg ce aveți cu politica pământeană, spuse Albert.

— Pentru a putea iniția o mișcare politică de amploare pe loza, ne luptăm să demonstrăm că politica pământeană e falimentară. De exemplu, am învățat de la pământeni că, pentru a-1 învinge pe dușman, trebuie să faci studiile superioare la el. Mă bate gândul, când mă întorc pe Pământ, să mă înscriu la o facultate și să rămân câțiva ani acolo. Nu-mi place faptul că s-a înlocuit comerțul cu idei prin comerțul cu idei comerciale.

— Să lăsăm politica și să trecem la lucruri mai practice!

— S-o lăsăm! spuse tânărul. La o băutură, subiectul predilect sunt femeile.

— Nu voiam să spun asta, ci faptul că nu știu să activez WC-ul.

Holms îi arătă cum se scoate closetul din perete și cum se deschide ușa.

— E curat. Pot să intru și în ciorapi.

— Nu te împiedică nimeni să intri în ciorapi, dar cred că ar fi mai bine să intri în WC-u, râse tânărul ca de o glumă bună.

— Nu vreau să discutăm despre femei, spuse Albert după ce reveni. După ce se termină jocul ăsta, mă duc glonț la spital. Mi-e frică să nu se fi introdus politica și în maternități.

— Pe moment, va trebui să vă obișnuiți cu ideea că suntem în spațiul cosmic, în drum spre o planetă locuită. Sexul vă poate feri de angoase.

— Domnule, ești de-a dreptul odios.

— Deloc, spuse Emert. Nu vă poate rămâne indiferentă fata întâlnită mai înainte. E foarte talentată. Promite. Promite orice. Și ei îi plac relațiile noi.

— Despre ce fată vorbești?

— Despre bruneta de la Registratură. O bomboană. Dulce! O cheamă Olga. Nu a vrut să se culce cu mine decât de două ori. Am simțit eu că vă interesează.

— Sigur că mă interesează, minți Albert, dar nu crezi că era bine să lași pe cineva în loc. Ți-ai părăsit postul pentru mine.

— Pentru o cauză nobilă, nimic nu era prea mult...Vă dau adresa. Stă tot la 7, aci, pe culoarul 1, da' nu mai știu cușeta... Aflu eu... Nu se poate să n-o întâlniți la ședințe.

— Ești îngerul meu păzitor! spuse Albert.

— Mai ales că ne aflăm chiar în cer.

Aburiți de băutură, se îmbrățișară și își strânseră mâinile de mai multe ori.

— Noi nu vom mitui poporul! strigă Emert și goli un ultim pahar.

— Ce e asta?

— Un slogan.

— A?! spuse Albert.

— Când ajungem, mă înscriu la concursul de sloganuri. Se lasă cu o sumă foarte mare de bani. Nu vii și dumneata?

- Nu.

— Păcat, spuse tânărul... Ia spuneți un slogan!

— Nu trebuie să mai stăm pe loc!

— Nu merge. Spuneți ceva despre legi!

— Legi mai bune! spuse Albert.

— E banal.

— Legi în folosul cetățeanului!

— Hm! spuse Emert. Parcă mai merge, dar mai trebuie să exersați.

— Până la legi mai bune, să le respectăm pe astea!

— E mai subtil, dar nu concordă cu politica partidului de a face bine în mod agresiv.

Când, în sfârșit, trapa se închise în urma tânărului, Albert se așează pe pat și adormi instantaneu, într-o poziție nefirească, uitând să micșoreze intensitatea luminii și să activeze încălzirea incintei.

Se trezi brusc, așa cum adormise, și se ridică în picioare, înghețat, fără să-și dea seama unde se găsește.

Nu-și aducea aminte unde și cum adormise. Privea bulversat spre cartela de identificare de pe masă. Nu-și dădea seama dacă era o continuare a visului sau era realitatea.

Sunetele veneau de la cartelă: „Oriunde vă găsiți, vă rugăm să luați cunoștință de faptul că, la nivelul 2, va avea loc prima noastră întâlnire de partid din spațiul cosmic. Vă urăm bun venit la bord și felicitări pentru faptul că ați ales partidul care trebuie! Numai împreună vom reuși să transformăm o idee într-un partid mare și puternic. Nu uitați: scopul nostru este să luăm puterea și să iubim poporul. Să-1 iubim cu putere!"

Mesajul fu repetat de mai multe ori, așa că Albert Hosman îl învăță pe dinafară. Deschise trapa și privi pe culoar.

Din dreapta, venea o doamnă corpolentă, trecută de cincizeci de ani, îmbrăcată cu o rochie de culoare roșie, cu trandafiri galbeni, purtând pantofi cu tocuri foarte înalte. Pălăria și poșeta, amândouă galbene, erau în ton cu rochia și pantofii.

— Stelele sunt, ah, o frumusețe, domnule dragă, văzute de aici, din spațiu! spuse când ajunse lângă el. Cel ce știe să vadă frumusețea în orice lucru e un om bogat.

— Nu cred că vă înțeleg, spuse bărbatul.

— Nu e o mândrie să nu fii înțeles, dar și dumneavoastră aveți un minus: duhniți a băutură.

— Exersez pentru un concurs de sloganuri.

— A, pentru un scop nobil niciun rău nu e prea mare, spuse femeia. Și eu vreau să mă înscriu la acest concurs. Dacă ți-e greu, pui jos; dacă nu, vino cu noi! Vă place?

— Sigur. Prin ceea ce vom face, și noi vă alegem pe voi!

— E și mai subtil, dar să lăsăm sloganurile. Cred că vă simțiți rău. Sunteți palid.

— Nimeni nu abandonează un subiect așa interesant cum sunt sloganurile politice. N-am nimic, dar mă obsedează un subiect și mai interesant, ora la care au fixat întâlnirea, spuse Albert, simțind că încă îi mai sună în cap vocea care anunța ședința.

— Nu trebuie să fiți obsedat. La întâlnirile noastre se poate ajunge oricând și se poate sta oricât. Nu se poate să fi uitat. E libertate. Pentru că s-au testat toate orânduirile sociale posibile și n-au mers, trebuie descoperită o cu totul altă formă de organizare. Nouă ne revine sarcina să facem asta și, pentru a nu face prea multe victime pe Pământ, ne vom testa politica pe extra terești, acolo, departe...

Făcu un gest grațios cu mâna și își aranjă un fald al rochiei.

Bărbatul vru să ceară informații, dar femeia ajunsese deja la lift.

— Vă recomand să priviți stelele și să vă gândiți la aceste lucruri! Stelele, ah, ce frumusețe! îi aruncă din ușă.

Albert se conformă și se apropie de hubloul de la capătul culoarului. Văzu o puzderie de puncte luminoase, zburând înapoi, cu viteză, în întuneric.

„O fi vreo hologramă, ca acelea cu cascade sau curse de câini", își spuse. Nu era deloc impresionat de peisajul de afară, nu simțea nicio emoție, niciun fior metafizic. II impresionau mai mult peisajele sintetizate din filmele cu zboruri cosmice. Atunci îl bântuia chiar frica și avea senzația neplăcută a căderii de la înălțime.

Ăsta fu motivul pentru care se gândi să meargă și el la întâlnirea de partid. Luă liftul, coborî și constată că ajunsese prea devreme.

Nu văzu decât câteva grupuri, așezate pe scaune, ici și colo, mici nuclee de bârfă. Discutau cu voce joasă sau trăgeau cu ochiul spre cei câțiva tehnicieni în salopete argintii, care făceau proba la instalațiile de sunet și lumini sau întindeau bucăți de mochetă pe scenă.

— Ce se întâmplă aici? aruncă Albert spre cel mai apropiat grup, format dintr-o blondă tânără, un bărbos alb și un bărbat de culoare.

— Ce să se întâmple? se întoarse tânăra. Nu se întâmplă nimic.

— Vreau să spun, ce se pregătește aici? Scena, sala... pentru ce se pregătesc?

— Pentru ședința zilnică. Cum se face că ai uitat?

— Am venit mai târziu, spuse Albert.

— Nu e în ale lui, spuse blonda, întorcându-se către ceilalți doi. Cred că a băut prea mult. Nu simțiți mirosul?

— Ar fi bine să faci un duș, se întoarse bărbosul. Mai durează vreo oră până să înceapă ședința. Dacă întârzii, știi bine că nu e niciun necaz; găsești înregistrarea pe calculator.

— Simt și eu nevoia unei băi, dar nu am habar cum se folosește cartela de identificare, spuse Albert.

— Ce cartelă? Nu ai totul pe bază de amprentă digitală?!

- Nu.

— Atunci chiar că ești venit mai târziu. Nu vrei tu, Caty, să-i arăți acestui domn cum să facă un duș? o întrebă negrul pe fată.

Albert crezu că e luat peste picior și imediat se vor prăpădi de râs, dar fu uimit să vadă că tânăra se ridică de pe scaun și se apropie de el.

— E datoria oricărui membru de partid să ajute alt membru de partid, atunci când se află la greu, îi spuse.

Vru să-i răspundă că n-a dat deloc în greu și nici membru de partid nu e, dar se răzgândi; cei trei îl credeau, probabil, într-o stare avansată de beție.

O urmă pe blondă până la ușa liftului 17 și urcară. Ajunși în cușetă, fata îi arătă cum se activează dușul, ocazie cu care se dezbrăcă și intră în cabina transparentă.

— Vezi!? îi arătă, se poate adapta, automat, pentru mai multe persoane, maxim zece, cum scrie și pe plăcuța asta indicatoare, în cazul nostru, l-am reglat pentru două persoane. Hai, vino!

— Observ o tendință a salariaților din întreprinderea asta spre obsesia sexuală, spuse Albert.

— Nu știu ce vrei să spui cu „întreprinderea", dar să știi că venim din întreprinderi foarte diferite și nu suntem salarizați, nefiind nevoie. Am avut preocupări diverse. Ne-am dat demisia și am venit în acest partid din dorința de a ne exprima liber. O funcție e o închisoare; nu-ți dă voie să spui ce crezi. Majoritatea instituțiilor au regulamente de ordine interioară, care nu permit să te înscrii în vreun partid, într-o cursă electorală sau să iei atitudine într-o problemă sau alta. Omul oscilează tot timpul între o pușcărie bogată și o lume largă lipsită de resurse.

— Ce au toate astea cu sexualitatea?!

— Au, spuse blonda. Știi prea bine că țara noastră a ieșit dintr-o dictatură de extremă stângă și există pericolul de a trece într-o dictatură de extremă dreapta. Manifestările sexuale au fost interzise, în timpul dictaturii, provocând obsesii. Noi nu vrem așa ceva. La ce să te gândești într-o dictatură dacă nu la sex? Sexul poate fi mai greu controlat de poliția politică, fiind promovat chiar de aceasta. într-o dictatură, viața și proprietatea nu pot fi garantate și oamenii se refugiază în viața sexuală. E timpul să ne amintim că avem două sexe perfect funcționale. Nu trebuie să le raționalizăm în exces.

— E nebunie curată cu partidul ăsta al vostru. Nu am chef să mă bag sub duș cu tine nici măcar din rațiuni de partid, îi spuse, învârtindu-se furios prin cușetă. E posibil ca voi să vă fi părăsit slujbele și să fi venit aici din dorința de a vă găsi pe cineva sau, pur și simplu, pentru a vă distra. Nu e și cazul meu. Nevastă-mea a născut în dimineața asta, iar eu îmi pierd timpul pe aici. Jocul ăsta de-a partidul începe să mă calce pe nervi.

— Nu se poate, spuse fata. Chiar dacă am admite că ți-a născut nevasta, nu ai putea avea cunoștință despre acest eveniment. Nava a plecat acum trei zile, iar tu spui că a născut azi- dimineață. Nu merge; trebuie să găsești altceva.

— Am dormit cam mult, îi spuse Albert.

— Sigur că ai dormit cam mult, dar ai și visat cam mult. De altfel, nu e nicio supărare, spuse tânăra, închizând robinetele și trecând în cabina de uscare. Tu ești cel care m-a invitat să-l ajut la dușuri. Dacă te-ai răzgândit, nu e un necaz prea mare. Drumul e lung și consider că invitația rămâne deschisă; un coleg de partid nu se refuză niciodată.

— Mai scutește-mă! Eu nu sunt membru de partid.

— Cum adică!? îl întrebă în timp ce își trăgea rochia.

— Adică am nimerit întâmplător în jocul vostru, spuse Albert. Am intrat să înregistrez noul născut și nu mai pot ieși.

Fata știa că au fost primiți în partid numai oameni sănătoși la minte, cu înaltă ținută morală și foarte buni profesioniști. Mai știa că, pentru a putea face o politică justă, constructivă, trebuia să fii un om detașat, cu un rafinat simț al umorului. își spuse că bărbatul scria probabil o carte science fiction și își exersa replicile, așa că hotărî să intre în jocul lui și să glumească la fel.

— în cazul ăsta, dacă spui că nu ești membru al partidului nostru, trebuie să raportez conducerii, să-ți trimită o gorilă, care să te însoțească tot timpul, până ajungem la destinație, spuse tânăra.

— Cum adică? tresări bărbatul, amintindu-și de Emert Holms.

— Un om ciudat, cum ești dumneata, hotărât să creadă că nu mai este membru de partid, nici nu este demn de a face parte dintr-un partid de export, cum este al nostru. Poți face multe lucruri rele și, pentru a nu le face, ai nevoie de un paznic, un zdrahon cu mai multe zeci de kilograme de mușchi pe el.

— Am glumit, spuse Albert, zâmbind larg.

— Și eu am glumit, spuse blonda, arătându-i cum să închidă dușul și uscătorul, precum și cum se ajungea la dulapu-

rile cu haine. Și apoi, nici eu nu prea aveam chef să fac duș cu tine. Cliff Nielsen și Ionas Sabin, cei doi, cu care m-ai găsit și cu care împart cușeta, îmi sunt mai mult decât de-ajuns. Totuși, dacă uiți cum merge dușul, ți-am băgat adresa în calculator.

— Ecaterina Sohn, nivelul 7, culoarul 10, cușeta 1, citi pe monitor, continuând să zâmbească larg. Suntem vecini.

— Dacă nu sunt acasă, mă găsești la sala de mese, la bar, la restaurant sau cine știe în ce alt spațiu virtual vrei, spuse femeia. Cel mai bine e să-mi lași un mesaj. Vin eu aici.

— Dacă îți spun ceva, nu mă raportezi conducerii de partid?

— Nu e partinic să pârăști, spuse Ecaterina.

— Atunci, ce glumă a fost aia cu însoțitorul? întrebă bărbatul.

— O glumă bună, sper... Spune, care e marele secret?

— Habar n-am cum să te apelez.

— Simplu, spuse blonda. In calculator se găsesc toate informațiile. Nu cred că un membru de partid nu știe să folosească un calculator.

— Așaaa?! Calculatorul?

— Sigur. Poți folosi și cartela de identificare, apelând pe oricine, din oricare colț al navei. Privește!

îi arătă cum se pot folosi unele informații de pe cartelă, cum se poate activa sistemul de comunicare, îl sărută și ieși, trăgând trapa.

Rămas singur, Albert se băgă sub duș, căutând să-și adune gândurile, pentru a vedea ce putea face în continuare. Trase concluzia, încă o dată, că totul e o farsă. Nu își dădea seama cine era sadicul care pusese totul la cale. Probabil că, la mijloc, erau colegii de serviciu, care voiau să-1 compromită în fața șefilor și să scape de el. Nu puteau face asta decât dacă aveau pe cineva, aici, la Registratură. Poate nu voiau decât să-1 enerveze și să se distreze pe seama lui. Se gândi că era bine să lase faptele să decurgă firesc și să prindă momentul pentru a evada. îl încălzea ideea unui proces răsunător. Pentru asta, îi trebuiau probe. Avea declarația tânărului Holms, ascunsă într-un sertar cu cifru. îi mai era necesară o declarație scrisă și câteva

înregistrări audio. Cu astfel de probe, putea câștiga orice proces.

Intră în baza de date a calculatorului și găsi la cuvântul „înregistrare" informația care îi trebuia. Cartea lui de identificare era practic mult mai funcțională decât putea spera; avea o memorie foarte mare și, dacă apăsa pe un desen minuscul, funcționa și ca „înregistrator". Din timp în timp, putea descărca informațiile pe un disc.

Mulțumit de ceea ce aflase, probă mai multe costume și salopete. Cel mai mult îi plăcu un costum albastru, ce se potrivea de minune cu niște ghete gri dintr-o piele moale. Nici salopeta argintie, pe care o purtau tehnicienii, nu-i venea rău. Până la urmă, își spuse că e cel mai la modă să fii îmbrăcat în ceea ce te reprezintă cel mai bine și își aduse aminte sloganul prezent, o perioadă destul de lungă de timp, pe toate clădirile. „Ce îmbrăcăm și de ce?" era întrebarea scrisă cu litere foarte mari, luminoase, deasupra numelui firmei producătoare de îmbrăcăminte, care abia se vedea. La această întrebare, își răspunse că, până la urmă, cel mai bine era să se îmbrace astfel încât să se simtă el însuși, cel care avea o grămadă de lucruri de făcut, într-o viață ordonată, înainte de a fi aruncat în această aventură.

își puse pe el tot vechiul costum de serviciu și aceiași pantofi ușori, cu tocuri foarte joase. Singurul lucru nou, dar necesar, erau ciorapii, pe cei vechi aruncându-i în nișa pe care scria „gunoi".

își prinse ecusonul ce conținea cartela de identificare și coborî, vesel și relaxat, la nivelul 2, unde fu surprins neplăcut de înghesuiala ce se crease. Vorbitorul nu putea fi văzut decât ca o proiecție holografică, deasupra capetelor publicului.

De jur-împrejur, pe ecrane luminoase, se derulau sloganuri. „Numai o putere slabă folosește forța!", „Vom transforma defectele oamenilor în calități!", „Vom lăsa alegătorii să gândească singuri!", „Nicio schimbare nu e definitivă!", „Va trebui să avem ce împărți!", „Promitem salarii mai mari decât impo-

zitele!", „Noi ne gândim la banii voștri!", citi și își îndreptă atenția către cel care vorbea.

— Partidul nostru nu are un nume, spunea oratorul. Numele partidului nostru va veni la timpul potrivit, în funcție de condițiile sociale, politice, istorice și culturale de pe planeta unde mergem. Fiind la începutul începutului, îi vom spune, deocamdată, Partidul X. Odată cu renumele, va veni și numele, firesc, de la sine. Unde nu e, poți să pui ce vrei. In timp ce noi, fondatorii, ne vom face cunoscuți în rândurile publicului, partidul va căpăta un nume. E plin eșichierul politic de partide „democrate", ce nu au nimic a face cu democrația, partide „liberale" ce nu au treabă cu vreo doctrină liberală sau partide „creștin-democrate", care folosesc creștinismul ca pe un paravan al hoției. Venim de pe Pământ și spunem că orice sfârșit are un început.

— Cine e? întrebă Albert.

— E președintele partidului, îi spuse un bărbat chel, scund și gras.

— N-ar fi trebuit să spună că orice început are un sfârșit?

— Nu cred, spuse cheliosul. Președintele e considerat atât de inteligent, încât nu-și pune nimeni problema să-1 înțeleagă. Trebuie doar să-1 ascultăm cu atenție.

Spațiul dintre rândurile de scaune și cercul din spatele acestora erau și ele pline cu spectatori strânși unul în altul. Singurele locuri de unde mai puteai privi erau cele trei intrări.

— Ce e cu înghesuiala asta? întrebă.

— E ședință inaugurală. La viitoarele ședințe, e posibil să scadă afluența, răspunse cheliosul. Dumneata ai avantajul că ești mai înalt. Poți vedea și tribuna.

— Puteau să facă o sală în trepte. La câtă aparatură electronică am întâlnit, puteau să ne dea și nouă niște binocluri.

— Ce rost ar fi avut? Nu vezi hologramа?!

— Ba da, spuse Albert, dar omul e atât de șters, încât nu l-aș putea ține minte nici până mâine.

— Așa și-o fi dorit să fie donat. Poate că vrea să iasă în evidență numai prin ceea ce face. Foarte puțini oameni își doresc

clone identice, conștienți fiind că ingineria genetică poate să îndrepte și unele defecte.

— Vrei să spui că președintele ăsta nu este președintele original?

— Originalul nici măcar nu este președinte, spuse cheliosul. Este cizmar. Foarte puțini dintre noi au aceeași ocupație ca pe Pământ.

— îmi sugerezi faptul că și voi, cei din sala asta, sunteți clone?

— Nu-ți sugerez nimic. Ce altceva am putea fi? Cine crezi că e tâmpit să plece de acasă?

— Eu, spuse Albert. Am nimerit pe nava asta din greșeală. Clonarea n-a reușit decât la plante și, experimental, la câteva specii de animale, spuse Albert.

— Ești rămas în urmă. Norocul e că nu avem nimic în comun cu originalele.

— Să nu-mi spui că sunt tot clonă!

— Ce altceva ai putea fi?! întrebă cheliosul.

— De unde știi? Mă cunoști de undeva?

— Nu, dar am navigat printre fișierele calculatorului central. De plictiseală, să nu crezi că am ceva cu dumneata. Te numești Albert Hosman.

— Și sunt o clonă?

— Desigur.

Deși se hotărâse să ia totul în glumă, lui Albert i se întunecă privirea. Dacă era adevărat? se întrebă. Dacă era adevărat, era mai bine. El, adică originalul, își continuase drumul la serviciu, rezolvase problemele și așa mai departe. Se răzgândi și își spuse că, totuși, ceea ce i se întâmpla nu era decât o minciună și minciună trebuia să rămână.

— Asta îmi aduce aminte de bancul cu o familie model, care voia să treacă, ilegal, granița, se trezi spunând.

— O, îmi plac bancurile, spuse interlocutorul. Ele sunt esența politicii, sunt sâmburele de adevăr. Spune!

— Aici?

— Sigur că da. Sunt nerăbdător să-l aud și să-l spun și la alții.

— O familie mergea către graniță, înghesuită într-un automobil, povesti Albert. După un timp, un polițist pe motocicletă face semn șoferului să tragă pe dreapta. „Ați depășit viteza", îi spune. „Ți-am spus eu să nu mai bei, că depășești viteza", spune nevasta șoferului către șofer. „Cum, v-ați urcat beat la volan?!", întreabă polițistul. „Sigur. Și mai fură și o limuzină roșie, să ne vedem de la o poștă", spune sora șoferului. „Cum, mașina e furată?!", întreabă, siderat, polițistul. în momentul ăsta, ca să pună capac la toate, se scoală și bunicul, care dormea pe bancheta din spate, împreună cu nepoții, și întreabă dacă au trecut granița. „Cum să treceți granița?!", se înfurie la culme polițistul. „Cu mașina, se trezește din somn și unul din copiii șoferului, n-ai văzut ce scrie pe ea: corp diplomatic". Dumneata, după ce susții că președintele e o copie, spui că toți sunt copii și, pe deasupra, susții că și eu sunt tot o copie. Asta e morala...

— Vezi dumneata morală, dacă nu taci, îl apostrofă o femeie. Acolo vorbește un om.

— O clonă, un om, nu are importanță. Principalul e că nu aud, spuse o altă femeie.

— Mi-a plăcut bancul, îi șopti grăsunul. Lasă-le în pace pe proaste!

— Nu aveți de gând să tăceți? se întoarse prima femeie, amenințându-i cu pumnul. Nu vedeți că se dezbate problema agriculturii?

— Partidele „țărănești" nu au ajutat cu nimic la refacerea acestei clase și la refacerea mândriei de a fi om al pământului, îl auziră pe orator. Nu au ajutat oamenii de la țară să se îmbogățească și, astfel, piața orașelor să devină mai ieftină. Au nenorocit specificul local al agriculturii. Au nenorocit o pătură și așa subțire de specialiști în agricultură, încurajând culturile făcute la nimereală și creșterea animalelor în sistem gospodăresc... Nu pământ vrea țăranul; el vrea să i se dea mai multă atenție...

— Eu mă duc mai în față, îi spuse Albert grăsunului.

— Nu-ți recomand să te bagi în masa asta compactă de oameni.

Ultimul avertisment îl ambiționă și mai mult. Cu toate că putea să stea liniștit, să asculte, să se amuze la glumele deloc sărate, strecurate de președinte în discurs, sau, pur și simplu, să se ducă să se culce, Albert se băgă la înghesuială. Dând din coate, reuși să străbată jumătate din distanța ce-1 despărțea de tribună. încercând să înoate mai departe prin mulțimea ce se găsea pe intervalul dintre scaune, făcu loc și altora, care se țineau după el, formând un singur rând.

în momentul când drumul le fu barat de un individ, care nu voia în ruptul capului să se dea la o parte, primii trei exploratori alunecară. Unul reuși să se refugieze la capătul rândurilor de scaune și să se ridice, iar ceilalți doi fură înghițiți de mulțimea înfuriată.

Unul dintre cei doi era Albert, care căzuse cu fața în jos. Două femei se urcaseră cu picioarele pe spatele lui, să poată vedea mai bine. Din cauza mulțimii de picioare, care dansau în ritmul discursului, era numai vânătăi. încercă să se întoarcă pe o parte, să se ridice, și văzu că omul care căzuse odată cu el căuta să facă aceeași manevră. Mișcarea nu le reuși la niciunul, spectatorii suindu-se la loc, cu picioarele pe ei.

— Dați-vă jos de pe mine! strigă Albert.

Vacarmul tropăiturilor, aplauzelor și uratelor era infernal. Nu se auzea nimic.

— Am încercat și eu! îi strigă celălalt individ căzut. Măcar tu ești așezat pe-o parte. Eu am vrut să mă ridic și am căzut pe spate. Cel mai rău mă enervează gheata asta de pe bazin. Nu vrei să întinzi o mână și să-1 apuci de gleznă pe idiot?!

Albert încercă manevra și se alese cu falangele zdrobite. Piciorul îi căzuse pe mână, făcându-1 să urle, fără să-l audă nimeni.

— Acum e mult mai bine, spuse omul.

— Mai bine pe dracu'! își înăbuși Albert o înjurătură. Ăștia o fac înadins. Cum vrei să te ridici, te lovesc cu picioarele. Ce fel de camaraderie de partid e asta?

— Nu e nicio camaraderie, în niciun fel de partid. Fiecare vrea să ajungă cât mai sus în ierarhia de partid. Sunt furioși că am vrut să ne băgăm în față.

— Murim aici.

— Acum nu murim, spuse colegul de suferință. Eu am mai pățit asta. Cel mai rău va fi când se va termina discursul și se va evacua sala. Va trebui să fim atenți, să ne așezăm cu fața în jos și să ne apărăm capul.

— Ne vor face șnițele.

— E posibil. După două săptămâni la reanimare, eu am scăpat, dar alți doi n-au rezistat.

— M-ai încurajat, spuse Albert.

— Ai făcut vreodată yoga?

— Da. Am practicat concentrarea yoga timp de patru ani.

— Ai noroc, spuse omul. Va trebui să ne concentrăm și, chiar în situația dificilă în care ne aflăm, va trebui să participăm cu tot sufletul la atmosfera generală a întâlnirii și la cuvintele președintelui. Uităm de chinurile trupului.

— Atmosfera generală sunt elefanții ăștia. Ce ne trebuie?

— Trebuie să prindem momentul final și să ne concentrăm. Trebuie să scăpăm cu cât mai puține fracturi și fără hemoragie internă.

Albert vru să fie ironic și să spună că e interesant, dar renunță, deoarece primi o lovitură involuntară drept în față. Cu brațul liber, își acoperi ochii și căută să se concentreze.

— Partidele „naționale" și „naționaliste" au doctrine făcute la întâmplare, un amestec comunist și legionar, cu puțin șovinism sau intoleranță, fluturând cuvinte sacre, cum ar fi „patriotismul", în mod demagogic, îl auzi pe orator. Partidele auto-denumite social-democrate nu au habar de social-demo- crație și încearcă să participe la un puzzle himeric, pentru a intra în Internaționala Socialistă și, prin intermediul acesteia, în Uniunea Mondială. Nu vrem să construim niciun partid cu iz parodic, cum ar fi „Partidul Antialcoolicilor", cel al pensionarilor sau deltaplanoriștilor, care n-au rămas la nivelul inițial,

ironic, ci au fost loviți de aripa Puterii și s-au lipit, cu grămada lor de oameni, la un partid mai mare, pentru un loc eligibil de senator... In lipsă de altceva, au apărut răufăcătorii de bine, lartă-i, Doamne, că nu știu ce facem!

— Fii atent acum! strigă celălalt căzut. Se mișcă.

Albert auzi, într-adevăr, un ropot de aplauze și tropăituri. Evită, în ultimul moment, ca o femeie să se suie cu picioarele pe el. Aceasta se dezechilibră și căzu, la câțiva metri mai încolo, fiind înghițită de mulțime.

— Nu are nicio șansă, spuse celălalt. Dacă avem noroc, noi am putea scăpa.

— Iți mulțumesc că m-ai prevenit, îi spuse Albert.

— Adam Ranco mă numesc. Sper să prindem zile mai bune.

— încântat de cunoștință! Eu sunt Albert Hosman. în fond, noi ne-am căutat-o...

— De cunoștință sunt și eu încântat, dar de ambient nu prea.

— Ce ne-o fi lipsit?...

Văzând că nu-i răspunde, Albert își concentră atenția spre discursul președintelui.

— Ca urmare, noțiunile „democrat", „creștin", „socialist", „popular", „societate", „național", „liberal", „alianță" și altele pot fi demonetizate, spunea acesta. Nu știți ce veți găsi pe planeta spre care ne îndreptăm, dar în niciun caz nu veți găsi faliții pământeni, care se țin cu ghearele de putere și nu vor să se sinucidă nici morți. E posibil ca noțiunile vehiculate de noi să nu se fi inventat sau să existe și să nu prezinte importanță. Trebuie să ne pregătim să facem în așa fel încât poporul să înțeleagă și ceea ce e de neînțeles. Noi exportăm un partid în formare și căutăm întrebări la niște răspunsuri pe care nu le-a dat încă nimeni. Putem fura idei interesante și să le grefăm pe o ideologie proprie, o ideologie care nu trebuie să fie decât a bunului simț. Bunul simț este culmea ecologiei. Singurul joc politic, valabil pe Pământ, este jocul de fotbal. Deoarece pentru un microbist o oră de fotbal are 90 de minute, viața lui este mai lungă. Partidul nostru, repet, va căpăta, pe parcurs, orice nume.

în funcție de aderența ideilor noastre la acel public, important va fi renumele. Cu instrumente diferite, dorim să facem altceva. Fără a dori să fim originali cu ostentație, trebuie să schimbăm uneltele învechite și modul de lucru perimat. Pentru asta, avem nevoie de oameni noi. Noi suntem oamenii noi. Cine știe, poate, odată, în viitor, ne vom întoarce pe Pământ și vom impune o altfel de politică. în mod sigur, nu vom fi noi aceștia, cei de acum, de pe această navă, ci urmașii noștri...

Albert crezu că vor urma aplauze și se pregăti să se apere.

Văzu că nu se întâmplă asta și președintele o ține înainte cu inexistența diferenței de vârstă, sex, religie sau profesie în munca de partid.

— Pentru asta, avem nevoie de calitate, ca unic criteriu, îl auzi. Comuniștii au încercat să nu facă nicio diferență între oameni, dar nu ca o egalitate democratică în fața șansei, ci au luat-o de jos, proletarizând societatea; ei sunt mulțumiți că au avut șansa să trăiască spre a vedea și o revoluție anticomunistă. Așteptați degeaba; conducătorii de acum nu vor să-și dea seama că sunt proști. Noi o vom lua de sus, punând în față calitatea omului. Următoarea revoluție va fi o revoluție de piață. Primind în partid doar oameni de valoare, putem să schimbăm în bine orice societate. Nu e important să avem mulți membri. Important e ca aceia pe care îi vom primi în partid să aducă o mare susținere populară. Vrem ce vreți și voi. Vom schimba lucrurile, nu descrierea lor. Nu avem nevoie numai de oameni de calitate, ci și de oameni care să fie constanți din punct de vedere psihic.

— Ca ăștia căzuți în capul meu ca un blestem, nu se putu abține Albert să comenteze.

— Nu ne aude nimeni, spuse Adam. Suntem singuri sub călcâiele unei mase nebune de oameni. Și apoi, nici nu se referă la ceva asemănător, ci la aceia care migrează prea ușor de la un partid la altul.

— Unde să migreze? înțeleg că acolo, pe planeta aia, vom fi doar noi, un grup de emisari politici.

— Ai înțeles greșit. Nu va fi altfel ca pe Pământ. Au mai emigrat și alte partide, de pe alte planete. Unele organizații politice s-au format acolo, cum vrem să facem noi pe planeta asta. Să-1 ascultăm pe președinte! Dacă scăpăm cu viață, noi ne putem întâlni la o băutură și putem sta la povești.

— în primul rând că, din ce am înțeles, găsim toate discursurile în memoria calculatorului, spuse Albert. în al doilea rând, dacă murim, nici nu mai conversăm, nici în calculator nu ne mai băgăm.

— Vor fi două vieți pierdute, pe altarul muncii de partid.

— Ne pot clona.

— Nu am auzit să existe tehnica necesară, aici, pe navă, spuse Adam.

— Cei morți în incidentul asemănător pe care l-ai trăit au mai apărut?

- Nu.

— Neplăcut lucru, spuse Albert.

— Foarte neplăcut, admise și Adam Ranco, făcându-i semn că indivizii care se așezaseră cu picioarele pe ei dădeau semne de nervozitate.

Dacă îi deranjau prea mult, cei doi puteau fi zdrobiți sub tălpi. Albert îi spuse că președintele amintise ceva despre toleranța față de colegi, dar nu primi niciun răspuns. Șeful partidului vorbea despre meschinăria celor ce trec de la un partid la altul, reafirmând ideea unor membri puțini, dar de calitate.

— Vrem să construim un partid al viitorului, spunea el. Acesta se construiește greu, cu sacrificii, fiind nevoie de unitatea tuturora, nu de paranoia câtorva. Vrem democrație pentru toți. Pentru a ne înțelege, veniți cu noi! Când votați, fiți voi înșivă! Ne urcăm în ultimul tren al democrației. Nu trebuie să ne pierdem încrederea într-o călătorie interesantă. Viața e prea scurtă pentru a o trăi prost și a o păstra pentru noi, ca niște meschini. Un nebun înființează o formațiune politică și, dacă nu reușește să fie susținut de publicul larg, se lipește la o formațiune mai mare, unde negociază câteva locuri în legislativ.

Alegerile pe liste promovează nonvaloare. Alegerea nominală pe care vrem s-o promovăm noi prezintă și ea unele capcane: poate fi ales un om fără valoare, dar cu nume sonor, care ne-a păcălit prin prefăcătorie, sau poate fi ocolit anonimul de geniu. Odată ocolite aceste capcane, listele nominale pot da manageri cu nume cunoscut, capabili să conducă. Dacă sunt morali și educați, cei aleși pot scoate din anonimat și alți manageri. Pentru a pune în lumină stabilitatea psihică, simțul răspunderii și probitatea morală a celui care va vrea să se înscrie la noi, am introdus în cerere și condiția de a nu ieși din partid timp de zece ani. Cei ce se știu a fi lichele vor face cale întoarsă. Puterea nu trebuie să-i înalțe în streang. Timpul lucrează pentru noi, dar nici noi nu trebuie să stăm degeaba. Când totul e de plâns, nu mai râdem. Nu suntem numai pentru privatizarea întreprinderilor noastre. Nu vedem cum e aia o anticorupție a corupților. Sacul gol e o povară. Cu cât vom avea bancnote cu valoare mai mare, cu atât vom face o economie mai mare de hârtie. Ne-o demonstrează legea compensațiilor. învățând să pierdem, vom câștiga. Binele trebuie făcut sesizabil. Nu trebuie să mai fim plătiți, unii în detrimentul altora. Pentru asta, vom salva tot ce stă în picioare.

Albert își aduse aminte de formularul cu întrebări, semnat la nivelul 3, în fața brunetei cu părul scurt. I se derulă prin fața ochilor modul protocolar în care îl felicitase aceasta și simți că transpiră de furie.

— Nu ne interesează trecutul politic, social, economic sau religios al celui care dorește să meargă cu noi, îi dădea președintele înainte. Pentru orice, trebuie un început. Trebuie un nou început și pentru politică. Fiind discreditată de actualii politicieni, aceasta a ajuns într-o fundătură. Să nu uităm că politica este un uliu; uneori este aproape un vultur, alteori aproape un corb. Conducătorii de până acum nu au reușit să demonstreze decât faptul că nu numai conductele petroliere conduc petrolul.

"Ai dracului să fiți! înjură Albert în gând. Dacă tot ce se întâmplă e real și nu un joc, cum cred eu, voi face în așa fel încât să vă conduc și să vă arăt eu vouă pentru umilința de azi, când mă călcați în picioare!"

— Nimeni nu mai trebuie să fie călcat în picioare, îl auzi pe orator, ca un ecou al gândurilor lui. Trebuie să militäm pentru un partid al nostru, pentru toată lumea. Mulți încearcă să fie săraci fără a fi escroci. Un partid al viitorului înseamnă un partid care ia în calcul un viitor mai bun. Cu cât vom ajunge mai repede la putere, acolo, unde mergem acum, cu atât mai repede trebuie să aducem viitorul mai aproape de prezent. Imaginea unui partid se creează greu și se menține și mai greu. Nu avem voie să facem gafe. A greși nu este omenesc sau, mă rog, nu într-un mediu extraterestru. Poate fi fatal. In politică, cu atât mai mult, nu avem voie să greșim. Electoratul nu te omoară, ci mult mai rău: te ignoră. Cuvântul nostru de ordine trebuie să fie „decența". O reclamă deșănțată, atunci când atinge masa critică, aruncă totul în aer. Pe de altă parte, s-a constatat că, dacă îi faci reclamă, poți vinde chiar și un lucru bun. Acumulările cantitative duc, în politică, la căderi calitative catastrofale, reflectate în lehamitea electoratului. în politică, ca și la arma numită geniu, nu poți greși de două ori. Electoratul este o mină pe care trebuie s-o dezamorsăm tot timpul. Unde sunt oameni, e și multă prostie. Sper că, dacă vom avea de-a face cu extratereștri, să simplificăm lucrurile.

Ropotul de aplauze se dezlănțui aproape instantaneu și îl luă pe Albert complet pe nepregătite. Strigătele și tropăiturile erau un coșmar infernal. își dădu seama că adunarea se terminase deoarece, aceia care se suiseră pe el, se dăduseră jos. Peste el treceau, acum, mereu alții. Unii încercau, fără succes, să-1 ocolească, dar cei mai mulți se împiedicau sau îl călcau în picioare.

Vru să se ridice, dar nu mai avea putere. Căzu și vru să-i spună ceva lui Adam, nu prea știa bine ce. Omul zăcea pe jos și era complet desfigurat, plin de sânge. Albert nu-și dădea seama dacă acesta mai trăia. Asta îi amplifica starea de rău.

În fața lifturilor, valul de membri de partid se oprise. împinși din spate, mulți se suiseră, din nou, cu picioarele pe cei căzuți, încercând să-și facă loc și să ia o gură de aer.

Albert n-a aflat niciodată când și cine l-a luat de acolo, dar presupunea că serviciul ambulant al navei se ocupa de răniți.

Din cauză că se trezise la secția de reanimare a infirmeriei, era mai mult ca sigur că scăpase cu viață, dar nu se putea bucura în voie. Trezirea era un coșmar și mai mare; asupra sa, stătea aplecată soacră-sa.

— Ce cauți aici?! tresări Albert.

— Ce cauți tu aici?! se răsti bătrâna.

— V-am spus să-1 lăsați în pace! se auzi vocea unei asistente. E încă slăbit.

— Cum să-1 las în pace? Umblă aiurea și se bagă în tot felul de încurcături. Bine că l-am găsit.

— Dacă mai ridicați tonul la pacient, vă dau afară, o aten- țională asistenta.

Soacra nu-i dădu nicio atenție și se întoarse spre ginere:

— De două săptămâni stau lângă tine. Ai fost în comă.

Albert îi simțea glasul ca pe o lamă subțire de cuțit, plimbată de-a lungul coloanei vertebrale.

— Te pomenești că ți-o fi drag de mine..., îi spuse.

— Nu m-am gândit nicio clipă la tine. Am făcut-o pentru Norma. N-o fi mare lucru de capul tău, dar a fost alegerea ei. Nu puteam să mă bag. I-am spus de atâtea ori să renunțe la tine, încât, până la urmă, am făcut-o să se îndrăgostească și mai mult.

— Ce cauți pe navă?

— Despre ce navă vorbești? întrebă bătrâna. Te-ai țăcănit și tu. De când am intrat aici, mi se joacă o farsă sinistră.

— Ești lămurită unde ai intrat?

— Am crezut că e clădirea Registraturii.

— Și? întrebă Albert.

— Nu știu. Am vrut să cercetez, dar nu mi s-a permis. Ei spun că nu sunt membră de partid, că nici nu primesc pe ori-

cine, mai ales peste 50 de ani, dar asta e o minciună; am văzut un membru de partid care abia se ţâra pe culoar. Altfel, s-au purtat destul de bine. Mi-au dat o cameră, aici, la nivelul care joacă rol de spital şi mi-au permis să iau masa la cantină. Nici nu ştiu la ce nivel ne aflăm...

— Suntem la nivelul 24, spuse asistenta în timp ce pregătea o nouă perfuzie. Ar fi bine să mergeţi în cameră...

— Tragi cu urechea?! se enervă soacra.

— Nu văd ce aveţi de ascuns, mai ales că eu sunt cadru medical, iar voi sunteţi pacienţii. N-aş vrea să chem doctorul. Puteţi să mă înţelegeţi...

— Despre ce doctor tot vorbeşti acolo? Fac ce vreau şi unde vreau.

— E vorba de doctorul Hicus, şeful secţiei de boli neuro-psihice, unde sunteţi internată. Nu puteţi face orice doriţi, ci numai ceea ce permite regulamentul, iar regulamentul spune că bolnavii de la reanimare nu au voie să primească vizite.

— Chiar, spuse Albert, până se clarifică situaţia, suntem nevoiţi să luăm de bună varianta lor. Dreptatea e de partea celor mulţi.

— Şi proşti, completă soacra. I-auzi obrăznicie! Mă face nebună.

— Nu sunt aşa proşti dacă au reuşit să mă facă să cred că, într-adevăr, suntem pe o navă cosmică, în drum spre o planetă străină, spuse ginerele.

— Au reuşit asta şi au mai reuşit ceva, să te calce în picioare. Era să mori. Eşti conştient de lucrul ăsta? Ei sunt nebunii.

— Sunt conştient de orice, mai ales de faptul că m-am trezit la viaţă, spuse Albert. Nu-mi fac probleme; am destule. M-a apucat o foame cumplită.

— O fi, dar cred că ai rămas cu sechele serioase. Te-ai tâmpit. Nu reuşesc să mă înţeleg cu tine.

— L-aţi luat prea brusc, spuse asistenta în timp ce îi monta perfuzia. Cred că abia poimâine îl vor băga pe hrană uscată, în mod progresiv.

— Dacă te mai bagi în vorbă, să știi că te plesnesc, spuse soacra.

— E un delict destul de grav. Nu cred că o veți face, spuse asistenta.

Pentru a-i demonstra contrariul, soacra îi administră un dos de palmă, trântind-o pe podea. Ofensată, asistenta se ridică, scoase o cartelă de identificare din buzunarul halatului și formă un mesaj.

— Am auzit că umblă o bătrână grasă, care spune tuturor că i-a născut fiica și i-a dispărut ginerele, dar speram să nu fii dumneata, spuse Albert. Mai bine rămâneai acasă.

— Cum să rămân acasă? Dacă proasta de Norma te-a luat de bărbat, trebuia să veghez asupra ta. Umblă vestea că nici n-ai petrecut bine câteva zile în clădirea asta blestemată și te-ai și culcat cu două salariate. Ți-am spus să nu mai bei. Ce-o fi găsit fiică-mea la tine?

— Ce-a găsit Norma la mine, are puțină importanță. Necazul e cu dumneata, că ești bolnavă de suspiciune.

Două namile, îmbrăcate în halatele portocalii ale secției de psihiatrie, pătrunseseră în rezervă, împingând ușile rabatabile pentru a face loc unei tărgi pe roți.

— Care-i treaba? întrebă unul.

— Baba m-a pălmuit, spuse asistenta.

Fără prea multă vorbă, vlăjganii puseră mâna pe soacră și îi imobilizară mâinile cu bandă adezivă.

— Albert, spune-le să mă lase în pace! îi ia mama dracului! Ei te-au călcat în picioare, iar capra asta nu suportă nici măcar o palmă...

— Nici eu nu înțeleg prea bine ce se întâmplă, spuse ginerele.

Suită pe targă, soacra văzu, cu uimire, spumegând de furie, că i se imobilizează picioarele. Una dintre gorile îi pusese o mână pe piept și o împingea petrecându-i o curea în jurul gâtului.

— Mă sufoc! Porcule! Albert, fă ceva!

— Ce poate face? întrebă asistenta. Omul abia a revenit în lumea celor vii și ai și dat buzna peste el. Nu ești întreagă la cap.

— Așa credem și noi, spuse unul dintre cei doi, trăgând căruciorul spre ieșire.

Celălalt, făcându-se că nu aude blestemele soacrei, îi injectă un calmant. Respectuos, salută și împinse ușile rabatabile cu spatele, scoțând targa afară.

— N-o pot suferi, dar într-un singur sens tot are dreptate, am fost strivit cu picioarele, spuse Albert.

— A fost o regretabilă eroare, spuse asistenta. Vi se vor cere scuze, în mod public, într-o ședință extraordinară.

— Dacă muream?

— Erați decorat „post mortem", cum se procedează, dar nu ați murit deloc, zâmbi asistenta. Tot răul e spre bine...

— Unde vezi dumneata binele?

— In faptul că, prin acest incident, nedorit de nimeni, ați plătit un tribut pentru o onorantă și binemeritată promovare. Unii, pentru a câștiga capital politic, o caută cu lumânarea, alții își plătesc ei înșiși agresorii. Majoritatea marilor oameni de stat au fost închiși de adversarii lor, aflați pe moment la putere.

— în ce fel crezi că mă vor promova? întrebă Albert.

— Nu știu, dar sunt sigură că veți fi despăgubit pentru prejudiciul moral adus.

— Asta poate fi, dar ce a fost tot circul cu soacră-mea? E ea imposibilă, dar nebună nu e.

— N-a fost ideea mea, spuse asistenta. Emert Holms, cel de la Registratură, spune că vă e prieten. El a înscenat totul.

— A fost o farsă?

— Sigur. Bătrâna nu are ce să pățească. O sperietură nu-i strică. Poate se lecuiește să dea lecții și să-și bage nasul peste tot... Acum, trebuie să vă odihniți.

îi injectă un somnifer, strânse perfuzia, aflată pe sfârșite, și ieși. Albert adormi, enervat la gândul că, din cauza sâcâitoarei soacre, uitase exact esențialul, să întrebe dacă Adam Ranco, cel căzut la podea odată cu el, supraviețuise.

II

Când se trezi, Albert Hosman văzu că era așezat pe o saltea suspendată, în mijlocul unei săli imense, feeric luminată. întins pe spate, era cuplat, cu o încrengătură de fire, la aparatele prinse de tavan, în dreptul saltelei. își dădea seama că era monitorizat și ținut în viață prin intermediul cablurilor, dar acestea îi dădeau o senzație neplăcută. Nici nu știa ce să blesteme mai întâi, mâncărimea groaznică de piele sau furnicăturile din creier.

I se părea că, de când fusese adormit pe patul infirmeriei, până acum, în momentul trezirii, trecuse doar o clipă. Se întrebă ce rost avea să se găsească pe o saltea, la capătul unei săli imense, și nu găsi niciun răspuns. Nici ce fel de persoană importantă era el, să ocupe o astfel de încăpere, nu înțelegea.

își privi corpul gol, acoperit cu zeci de cercuri din ceramică elastizată, divers colorate. Cercurile erau prinse la capetele firelor și lipite, într-o ordine greu de definit, pe pielea trupului și pe frunte.

încercă să-și amintească ce îl adusese într-o situație atât de penibilă și nu reuși altceva decât să-și accentueze durerea de cap. Câteva secunde, simți cum se învârte sala cu el, apoi amețeala trecu și își aminti figura lui Emert, băiatul de la ghișeu. Acesta îl adusese acolo, îl dăduse jos de pe targă, îi scosese pijamaua și o aruncase într-o incintă de sterilizare, așezându-i cercurile colorate pe corp.

Lui Albert nu-i era prea clar de ce ar fi trebuit să-1 cupleze tânărul Emert la aparate; erau atâția alții care se puteau ocupa de îngrijirea lui. La infirmerie, se găseau destule cadre medicale care să se ocupe de răniți.

Se gândi că, în privința lui Emert, era posibil ca imaginația să-i joace feste, dar mai erau și alte nereguli, vizibile de data asta; nu mai avea nicio cicatrice pe corp și nici urmă de vână-

taie. Dispăruseră nu numai urmele rănilor căpătate la ședința de pomină, dar nu mai erau la locul lor nici cicatricele din copilărie sau de mai târziu.

„Nu e în regulă, își spuse. Chiar dacă ar fi ajuns chirurgia plastică la un așa grad de perfecționare, încât să șteargă de pe corp și urma cicatricelor mai puțin vizibile, ce rost ar fi avut s-o facă cineva? Dacă m-au călcat în picioare cu atâta ușurință, ce rost ar avea să-și bată capul cu mine? Chirurgia plastică e scumpă".

îl fulgeră gândul că era posibil să nu fie el, ci o clonă, și transpiră brusc. își aduse aminte de grăsunul de la singura ședință de partid la care participase, pe navă, la afirmația acestuia că membrii de partid erau clone ale unor oameni rămași pe Pământ, iar președintele era clona unui cizmar, și îl apucă o frică de moarte. Nu se simțea deloc a fi el însuși. Simțea ceva străin în el sau el se simțea străin, nu-și dădea prea bine seama. Nu înțelegea nici cine și în ce scop l-ar fi putut repune pe un inel vechi de informație genetică. Și ingineria genetică era scumpă.

Se întoarse pe o parte, privi sub saltea și văzu că era suspendat la doar un metru de podea. Nu-și mai făcu probleme cu dezlipitul cercurilor de pe corp, nu se mai ridică în capul oaselor și nu se dădu jos de pe saltea în mod normal, ci se rostogoli. Bufni de podea, dar firele elastice mai atenuară din efectul căderii.

Se ridică în picioare și încercă să scape din păienjenișul în care se prinsese, dar nu reuși decât să se încurce și mai rău. Văzu că bulinele nu se desfăceau de la sine. Trase de una dintre ele și simți o durere cumplită; parcă ar fi avut rădăcini în pielea lui. Furios, în speranța că va rupe măcar păienjenișul de conductori, prinse să alerge spre celălalt capăt al sălii. După ce se întinseră la maxim, elastice, firele îl proiectară înapoi și îl loviră de perete.

— Nu se procedează așa, auzi vocea unei femei.

Deschise ochii și văzu că fusese pus din nou pe saltea, iar asupra lui se aplecase asistenta de la Reanimare. Rușinat, se

întoarse într-o parte; intenționa să se așeze pe burtă, dar cablurile nu-i permiteau să facă rotația.

— Nu trebuie să te jenezi. De la accident încoace, eu te-am îngrijit. Dacă nu ai fi fost un caz atât de greu, m-aș fi culcat cu tine, cum am făcut și cu alții, dar timpul nu e pierdut.

— Ce se întâmplă?! întrebă Albert. Unde sunt?

— Am ajuns la destinație.

— Cum adică?

— Suntem pe planeta loza, sfârșitul călătoriei noastre, spuse asistenta. Aici, vom înființa o colonie politică. Mai multe informații, despre locul unde ne aflăm și ceea ce ai de făcut aici, vei primi pe parcurs, de la persoane autorizate din partid.

— A, iar tâmpenia cu partidul de export...

— Nu e nicio tâmpenie, spuse asistenta și roti unul dintre cercuri. E pura realitate.

Albert văzu cum, prin rotirea unui electrod circular, i se desprind de pe corp toți cei de aceeași culoare cu el. După ce fu eliberat, se ridică și se dădu jos din pat. Asistenta îl ajută să îmbrace o salopetă argintie, din pânză metalizată, asemănătoare cu acelea purtate de majoritatea membrilor echipajului.

— Asta e un combinezon de pe navă.

— Exact, dar nu scrie niciunde că trebuie folosit doar acolo, spuse asistenta. Noi am coborât, iar astronava 068 a plecat după un alt grup de membri de partid.

— Tu de ce n-ai plecat?! Nu ești membră a echipajului?

— Nu am venit ca să plec. Am venit să fac politică și, îți jur, am să fac! Tot echipajul a coborât. Pe navă se găsește alt echipaj, format dintr-un grup de tehnicieni a cărui misiune s-a încheiat aici. S-a urcat și un grup care nu a făcut față cerințelor și s-a compromis politic. Nu putem ține aici oameni cu o imagine proastă în fața electoratului.

— îmi amintesc faptul că mă găseam la Reanimare, la nivelul 24, unde, după o altercație cu soacra mea, mi-ai administrat un somnifer, spuse Albert. Emert Holms m-a adus aici?

- Nu.

— Știam eu că e pură imaginație. Am dormit mult?

— Suspect de mult, dar, în momentul când te-am sedat, eram deja destul de aproape de planetă, spuse femeia.

— Spune-mi sincer, suntem clone?! Unul, înainte de accident, mi-a spus că suntem clonele unor oameni, care, de fapt, au rămas pe Pământ.

— Nu. Din câte știu eu, nu suntem clone, dar parcă poți să știi... Dacă am fi clone, am avea conștiința identității originalelor, dar nu ne-am face atâtea probleme. Prin faptul că ne agităm, uneori inutil, presupun că suntem originalele. Doar originalele au angoase; doar ele știu că au aceste angoase.

— M-ai lămurit, râse Albert.

— Atât cât m-am priceput, spuse asistenta.

— Aici, unde suntem?

— In blocul de primire nr. 1. Te ții pe picioare?

— Cred că da, spuse Albert.

Cu sprijinul asistentei, făcu doi pași, ameți, apoi, după câteva ture în jurul sălii, se obișnui cu mersul.

— Putem să mergem, spuse femeia. Suntem așteptați.

Scoase o telecomandă din buzunarul halatului și deschise o ușă invizibilă. Pe hol, la două mese foarte lungi, mai multe zeci de bărbați și femei, discutau aprins, fiecare arătând celorlalți un teanc de foi de hârtie sau răsfoind vreun carnețel.

— Ăștia ce fac? întrebă Albert.

— Discută probleme de doctrină.

— Doctrina unui partid e una, stabilită de la bun început, bătută în cuie, și toți trebuie să se conformeze acesteia.

— E o concepție învechită, spuse asistenta. Partidul este un organism viu, în continuă mișcare, cu doctrină care se schimbă după necesități și, de ce să n-o spunem, după interese.

— Dacă e adevărat tot ce se întâmplă și ne găsim pe planeta aia îndepărtată, numită loza, înclin să cred că mă interesează mai mult partea științifică a expediției, să mă plimb, să descopăr lucruri noi, nu să stau și să discut politică.

— Vei ajunge să faci și așa ceva, dar, deocamdată, ești așteptat. Te așteaptă chiar președintele partidului. Nu putem întârzia nicio clipă.

— Dacă nu mă trezeam, ce se întâmpla? întrebă Albert.

— Nu se întâmpla nimic. Așteptam să te trezești. Dacă

tot ți-ai revenit, președintele a fost informat și a fixat ora întâlnirii. Să mergem! Abia așteaptă să te cunoască. Cât timp ai fost în comă, s-a interesat personal de starea sănătății tale. Asta adaugă un plus de strălucire imaginii și așa bune pe care o are în fața celorlalți membri de partid. Imaginea bună în fața colegilor se răsfrânge asupra imaginii din fața viitorilor electori.

Se îndreptară spre unul dintre lifturi, iar asistenta îl pofti să urce.

Albert nu-și dădea seama câte etaje coborâseră, dar un lucru era clar: sala unde se găseau era una și aceeași cu cea de pe navă, locul unde el fusese călcat în picioare. Erau aceleași scaune, aceeași scenă, aceleași instalații de sunet și lumini, același proiector holografic gigantic și mocheta de aceeași culoare.

— Ce glumă proastă mai e și asta?! se întoarse spre asistentă. Suntem pe navă!

— Nu suntem deloc pe navă. Arhitectul clădirilor de pe Pământ și de pe loza e una și aceeași persoană cu constructorul navelor. Trebuie să recunosc, nu a dat dovadă de o prea bogată imaginație, dar nici n-a avut timp pentru a sta pe gânduri.

Femeia arătă spre grupul de oameni de pe scenă, aplecat asupra unei măsuțe, și îl împinse ușor înainte:

— Cel cu chelie este președintele.

— Dar, se amuză Albert, toți sunt chei. Și una dintre cele două femei e cheală.

— Așa e moda. Președintele e cel care nu are deloc păr pe cap și e îmbrăcat în costum maro.

— Așa mai merge, spuse bărbatul și se sui pe podium.

Simțind prezența celor doi nou veniți, președintele și însoțitorii săi încetară discuția, se întoarseră și făcură o plecăciune scurtă. Albert se simți dator să salute în același fel și, pentru că cercetarea reciprocă continua, constată și el că grupul era format din șase bărbați și două femei. La cinci bărbați le căzuse

părul în mod natural, având capete și chelii de forme și mărimi diferite, iar președintele și una dintre însoțitoare erau vizibil rași în cap. Cea de-a doua femeie nu se răsese, dar și ea era tunsă destul de scurt.

Obiectul discuției lor era o hartă destul de curioasă, formată din două jumătăți diferit colorate: o jumătate albastră și o jumătate roșie.

— Fii binevenit printre noi, stimate domnule Hosman! spuse președintele. Numele meu este Aram Melior!

— Și sunteți adept al concepției melioriste.

— Ce mai e și aia?!

— Un concept potrivit căruia lumea nu este nici cea mai rea cu putință, nici iremediabil rea, ci poate fi ameliorată sau este în curs de amelioarare.

— Interesant, spuse președintele. Sunteți un băiat citit și asta mă face, încă odată, să nu regret încrederea pe care am in- vestit-o în dumneata.

— Bine v-am găsit! spuse Albert, neștiind dacă asta era formula cea mai inspirată. Văd că îmi cunoașteți numele și investiți o grămadă de încredere în mine.

— Cum să nu. Ați dat dovadă de mult curaj și v-ați remarcat prin eroismul cotidian de a nu vă lăsa pradă morții.

Președintele Melior se întoarse către asistenta medicală, iar aceasta făcu o descriere succintă a stării de sănătate a fostului pacient, după care părăsi incinta. însoțitorii președintelui luară cuvântul, pe rând, exprimându-și bucuria pentru faptul că reușise să depășească starea critică.

După ce ultimul își termină cuvintele de bun venit și îmbărbătare, se lăsă o liniște mormântală, ca și cum nimeni n-ar mai fi știut ce să spună și cu toții ar fi recitat niște texte învățate acasă, iar scena primirii sale ar fi fost regizată.

— V-am deranjat cumva de la o activitate importantă? întrebă Albert ca să se afle în treabă.

— Nu. Deloc, spuse președinte. Tocmai cercetam harta planetei.

— Așa mă gândeam și eu, dar de ce este bicoloră?

— Planeta loza se rotește în jurul soarelui său altfel decât Pământul; o jumătate din ea este expusă, cealaltă jumătate fiind tot timpul întunecată. Pe hartă, jumătatea luminată este albastră, iar jumătatea întunecată este colorată în roșu. Noi ne găsim pe jumătatea luminată de soare, cam la mijloc, lucru care ne face să percepem rotația astrului aprins ca fiind circulară și continuă, în jurul ariei unde ne găsim.

— Ce aberație astronomică! spuse Albert.

— Planeta asta e o aberație foarte apropiată de modul nostru de a gândi. Am luat-o ca pe un astru locuibil și atât.

Albert văzu pe hartă punctul unde erau, loc numit orașul Lahr, și faptul că acesta nu reprezenta singurul oraș din zonă.

— Sunt orașe ale populațiilor autohtone, nu-i așa?

— Nicidecum, explică președintele Melior. Locuitorii de aici trăiesc în așezări primitive. Noi i-am acceptat în orașele pe care le-am construit ca mulțumire pentru că ne-au permis să ne așezăm pe pământurile lor. în plus, indigenii sunt potențiali votanți și chiar potențiali membri ai partidului nostru. Nici membrilor altor partide, venite de pe alte planete, nu le-am interzis să se așeze și să locuiască în orașele noastre. Unii au acceptat, dar majoritatea și-au construit și ei orașe, specifice lor și cu utilități punctuale, unde și-au și fixat sediile de partid. Partidele ai căror membri nu suportă lumina s-au așezat, normal, pe partea cealaltă a planetei.

— Avem multe orașe, se miră Albert.

— Sigur. Colonizarea n-am început-o de azi, de ieri. Politica pe care am început s-o facem și partidul pe care l-am adus sunt, însă, de dată mai recentă.

— Nu le-a mai venit și altora ideea asta cu exportul unui partid?

— De pe Pământ? întrebă președintele partidului.

— Da, de pe Pământ.

— Dacă are forța financiară necesară și poate coloniza această a doua lume locuibilă, orice partid de pe planeta noastră

poate veni să facă politică. Deocamdată, de pe Pământ am venit numai noi. Din partidul nostru, s-au desprins mai multe aripi, cu idei de extremă dreapta sau extremă stânga, dar nu contează prea mult în ochii electoratului. Cei aflați aici sunt vicepreședinții mei, iar dumneata ai fost numit vicepreședinte departamentului care se ocupă cu problemele de imagine și relații cu mass-media, îl luă președintele pe nepregătite.

— Eu sunt specialist în investiții, spuse Albert.

— Avem nevoie de un astfel de specialist. Te numesc vicepreședinte cu probleme de investiții, imagine și relații cu presa.

— Presupun că v-ați tras chelii pentru a afișa o anumită imagine, dădu Albert cu bâta în baltă, vădit amuzat. Probabil că locuitorii acestei planete sunt lipsiți de păr.

— Ai presupus bine, spuse președintele, dar ai făcut raționamentul numai pe jumătate și în glumă. în politică, imaginea este un lucru foarte serios. Nu știm cum arată locuitorii planetei. Știm că sunt mai multe rase, iar cheliile sunt conforme cu moda ce bântuie printre membrii noștri de partid, mai ales printre cei tineri. Și vicepreședinții s-au conformat cu această ultimă tendință în modă.

— Presupun că nu-mi sugerați să mă chelesc și eu, asta, ca proaspăt vicepreședinte cu imaginea.

— Nu sugerez nimic. E libertate. Mai ales că dumneata te vei ocupa de construcția imaginii celorlalți. Nu vei ieși prea în față.

— Așa mai merge, se liniști proaspătul vicepreședinte. Ce trebuie să fac?

— Vei merge în oraș, vei lua pulsul străzii și vei face rapoarte, în acestea, poți introduce orice fel de propuneri și sugestii vrei să faci. Rapoartele le vei prezenta doamnei Ema Radovici, șefa departamentului de propagandă, arătă președintele spre vicepreședinta care nu se răsese în cap.

— Atât?

— Să nu crezi că ai viață ușoară, spuse Aram Melior. Pe planeta asta au venit partide din toate colțurile Universului. Nu

va fi așa ușor să ne facem cunoscuți în vederea alegerilor ce se apropie. Să câștigăm încrederea băștinașilor, va fi și mai greu.

— Trebuie să le țin discursuri, să le împart fluturași, manifeste, programe?

— Nu. Cu asta se ocupă doamna Radovici. Dumneata trebuie doar să urmărești nevoile populațiilor locale. îi direcțio- năm noi.

— Până la venirea noastră, presupun că au trăit și fără politica dusă de noi, spuse Albert.

— Da, dar noi, oamenii, suntem aici de câteva sute de ani și am avut grijă să pregătim terenul. Suntem cu mult înaintea partidelor venite de pe alte planete; acestea s-au trezit mai târziu.

— Nu înțeleg. Ce are a face momentul venirii aici cu politica?

— Are, că noi am pus mâna pe aproape toată economia, spuse președintele. Nu poți conduce o națiune decât dacă aceasta are ceva să-ți ceară. Am mers pe ideea: vă luăm tot, ca să aveți ce ne cere. Dacă lucrurile merg bine, nu e politic. Lucrurile trebuie să meargă prost pentru ca alegătorul să viseze la mai bine. Nu trebuie să se ajungă la o societate în care totul să meargă ca pe roate. Intervine lâncezeala. Tot timpul, lucrurile trebuie să meargă din ce în ce mai puțin prost. Doar o societate imperfectă este o societate dinamică, în care să poți spera la mai bine. A fi înseamnă a fi relativ bine dispus. Viața prea bună prostește. Trebuie să existe speranța că, undeva, cineva face un gest pentru tine. Trebuie băgată în subconștient ideea că, undeva, cel pe care l-ai ales muncește pentru tine. In fond, poate asta e politica: arta de a face lucrurile să meargă atunci când nu mai înțelege nimeni nimic și nu mai are nicio speranță.

— E inuman!

— Sigur că e inuman, dar cine ne poate acuza de lipsa umanismului tocmai aici, pe loza, când umanismul e cam desuet și pe Pământ?!

— Alt vicepreședinte cu problemele de imagine nu v-ați găsit? întrebă Albert Hosman. Cu ce sunt eu mai breaz decât alții?

— Am cerut informații, spuse președintele. Ai referințe bune. Ești un bun profesionist, ești serios și ai imaginație. Astea, ai dreptate, sunt calități pe care le putem găsi și la alții, dar nimeni nu s-a lăsat călcat în picioare pentru a-1 vedea și auzi pe conducătorul partidului, adică pe mine. îți mulțumesc!

— Da, dar și Adam Ranco s-a lăsat călcat în picioare pentru a vă vedea...Chiar de mai multe ori.

— Da, dar săracul Ranco n-a rezistat.

Pe Aram Melior îl podidiră lacrimile și îl strânse în brațe, lucru pe care îl făcură și ceilalți vicepreședinți. Emoționat, mai ales de îmbrățișarea vicepreședintei Radovici, proaspătul vicepreședinte nu mai știa ce să spună.

— Crezi, poate, că nu vei avea niciun avantaj de pe urma funcției pe care ți-am încredințat-o? rupse președintele tăcerea.

— Nici eu nu știu ce să mai cred.

— Trebuie să crezi un singur lucru: partidul nostru nu și-a dezamăgit niciodată clientela politică. Fără bani, fără tot felul de bunuri materiale, un partid nu funcționează. Cu cine ai vrea să lucrezi?

— Cu doamna Radovici, spuse Albert.

— Nu se poate, surâse președintele cu subînțeles. Dânsa trebuie să aibă grijă de departamentul propriu. Veți petrece foarte mult timp împreună, pentru a vă coordona activitatea, dar trebuie să ai un adjunct propriu. Sunt disponibili trei bărbați și două femei.

— Știu că unul dintre deziderateIe unui partid modern este promovarea tineretului și femeilor.

— Exact, spuse Aram Melior. Doamna Olga Clare, de la Registratură, nu are nicio treabă, iar doamnei Diana Overt, asistenta care te-a îngrijit pe dumneata, aproape tot timpul, i s-au redistribuit, încet-încet, aproape toate atribuțiile.

— îmi sugerați să o iau pe asistenta Overt, să mă ajute?

— Asta îți sugerez. Spre deosebire de mine, care știu o grămadă de lucruri din cărți și documente, ea a mai fost pe aici, cunoaște bine orașele, membrii noștri de partid și ideile lor, precum și multe așezări ale indigenilor și obiceiurile lor. în plus, până la restabilirea completă, îți este de un real folos.

— Și are o foarte arzătoare dorință de a face politică, îi cântă Albert în strună.

— Mă bucur că ai observat. în plus, e tânără și frumoasă. Trebuie să promovăm tinerii; aceștia sunt deschiși, prin însăși natura lor, spre libera inițiativă, au o dorință nesecată de întrecere, de participare la libera concurență, și sunt aplecați, firesc, spre tot ce e nou.

— O fi, spuse Albert, dar tinerii de care vorbiți sunt foarte puțini. Pentru a te înscrie în libera inițiativă, trebuie să ai mulți bani. Majoritatea tinerilor sunt săraci și, din cauza asta, leneși și bețivi. Sunt neinstruiți și fără experiență sau de-a dreptul inculți. De frică să nu le vină vreo idee, nici nu mai citesc. Ei pot fi revendicați mai ales de spectrul politic de stânga. Nu poți judeca pe cineva după înclinații, după dorințe, ci după ceea ce este și ce face.

— Mă bucur că nu-mi dai dreptate întru totul, râse președintele. Nici n-ar fi democratic. îți spun însă că am adus cu noi doar oameni de valoare, că mergem pe criteriul calității și mai puțin pe doctrină sau program. Elementele de doctrină sunt aceleași peste tot, ca și oamenii. Totul este să iei cele mai bune elemente de doctrină și cele mai bune elemente umane și să le adaptezi la politica proprie, apoi politica s-o adaptezi la specificul local. Acesta e și rolul tău, să ne semnalezi elementele caracteristice ale societății de pe loza, să putem construi partidul pe matricea acestei societăți. Reformarea societății umane a dat greș pentru că nu s-a luat în calcul specificul uman. Aici, nu trebuie să facem aceeași greșeală, ci să punem pe hârtie un plan de reformă credibil. Nu trebuie să experimentăm modelele noastre, prea mult timp, pe spinarea bietelor populații de pe această planetă, nu trebuie să prelungim prea mult tran-

ziția, nu trebuie să plutim prea mult în supa unor elemente de- mocrat-creștine, social-democrate, liberale sau socialiste! Trebuie să dăm politicii noastre o importantă practică, să ne legăm de societatea de aici și de tradițiile ei. încă de la început, trebuie să veghem să nu se formeze o pătură de corupți, de îmbogățiți peste noapte, care să polarizeze masa monetară. La prima mutație genetică din societate, trebuie să intervenim pentru ca celulele cancerigene ale corupției să nu prolifereze. Nu trebuie să continuăm tradiția capitalismului uman de a transforma tot ce ne înconjoară într-un coș de gunoi, industrial și cultural, ci trebuie să elaborăm propria noastră reformă. O reformă pentru noi, nu pentru alții! Când se experimentează modele, tradițiile de orice fel, politice, sociale, culturale, științifice chiar, sunt uitate. Se diluează totul într-o mârlănie generală!

Așezate pe scaune, cele câteva zeci de membrii de partid, veniți între timp, căscau gura la conducător. Când acesta termină ce avea de spus, se ridicară în picioare și îl aplaudară furtunos.

— Mulțumesc, spuse președintele. N-am intenționat să mă lansez într-un discurs. E, probabil, o deformație profesională.

— Oricum, oricând, o clarificare a propriilor idei, e benefică, îl gâdilă unul dintre auditori. O idee, susținută în mod repetat, se șlefuiește, capătă rotunjime și consistență. Să luăm, de exemplu, mondialismul uman; acesta a fost introdus pentru a distruge specificul local și pentru a se câștiga din ce în ce mai mult. Am fi prea naivi dacă ne-am închipui că îți vrea cineva binele fără să aibă un interes.

— Așa e, nu avem nimic de împărțit, cu nimeni, căci, dacă am avea ceva de împărțit, am păstra pentru noi, dădu unul dintre vicepreședinți cu bâta în baltă.

— Ba avem ceva de împărțit, reluă președintele, și anume dreptatea. Dreptatea nu costă bani, ci consecințele ei. De consecințe, însă, nu mai răspundem. împărțim dreptatea și așteptăm să apară consecințele ei pozitive. Chiar acum am făcut o reparație morală fără precedent, punându-1 pe domnul Albert

în funcția de vicepreședinte cu problemele de investiții, imagine și relații cu mass-media. Dintr-o gravă eroare de organizare, la prima ședință de la plecarea de pe Pământ, dânsul a fost călcat, efectiv, în picioare. Datorită tehnicii avansate și dăruirii echipei de medici care l-a îngrijit, dânsul a revenit printre noi. Ar fi trebuit să-i prezint scuzele într-un cadru solemn, într-o ședință extraordinară, dar au rămas prea puțini oameni în clădire, să putem organiza o astfel de ședință. Cei mai mulți au plecat în oraș, fiecare cu treaba lui.

— Noi aici avem treabă, spuse o femeie din audiență. Facem parte din personalul care se ocupă cu îngrijirea și întreținerea sediului de partid.

— Nu am făcut nicio aluzie, spuse președintele. Fiecare cu atribuțiile lui.

Albert privi storurile care acopereau ferestrele sălii și întrebă dacă nu era mai bine să se ridice acestea, să poată pătrunde lumina de afară, și să se stingă corpurile de iluminat de pe tavan. Economia de energie invocată nu era decât un pretext; în realitate, voia să vadă dacă erau, într-adevăr, pe o planetă cu numele loza și nu tot pe nava 068.

Cu aprobarea președintelui, un tehnician puse în funcțiune un sistem mecanic de ridicare a storurilor și stinse luminile.

— Ce mai e și asta?! se miră Albert.

— La ce te referi? întrebă președintele.

— La faptul că ne aflăm în parcul central al orașului Esper, pe Pământ.

— Nicidecum. Ne aflăm în parcul central al orașului Lahr, capitala noastră, pe loza.

— Mi-a spus mie asistenta că un arhitect fără imaginație a copiat totul, dar nu mi-a venit să cred, spuse Albert. Poate e o minciună și nu am plecat deloc de pe Pământ. Poate e o farsă politică. Multe secole omenirea a fost mințită că omul a ajuns pe Lună și mai departe, dar nimeni n-a părăsit Pământul. Imaginile transmise erau obținute în simulatoare. Chiar astronauții erau cei care credeau că au zburat, neștiind toată viața lor că au fost niște marionete. Mulți au ajuns președinți sau deputați

folosind zborul interplanetar ca pe o unealtă electorală. Poate că darea în vileag a minciunii a avut tot un scop electoral, iar reluarea cercetărilor pentru o cucerire reală a spațiului cosmic n-a fost altceva decât o altă gogoașă electorală. Minciună a minciunii! Ce e o minciună a minciunii? Adevărul. Poate că oamenii nu au zburat niciodată dincolo de atmosferă, iar partidul ăsta n-a ajuns pe nicio loza, ci doar în simulatoarele instalate în Middle West. Ceea ce mi s-a întâmplat mie, de când am conștientizat că nu am nimerit în registratura orașului Esper, ci pe o navă cosmică, nu poate fi adevărat.

— Totul e absolut adevărat. Iți dau cuvântul meu de onoare: nu e nicio farsă, spuse președintele. Avem oameni serioși în partid; nu se ține nimeni de glume. Cu politica partidului nu se glumește.

— Adevăr absolut nu există. Poate că nici voi nu știți că sunteți subiecții unei înscenări.

— E doar o presupunere, spuse președintele. Trăim evenimente incredibile, iar șocul este perceput diferit, de persoane diferite. Incredibilul seamănă cu minciuna, dar există și minciuni mici, credibile. La dumneata, e scuzabil; ai trăit câteva evenimente incredibile datorită faptului că ai nimerit pe navă din greșeală. Primăria a pus afișe peste tot, să anunțe populația că o navă va fi așezată în parcul central al orașului; s-au făcut și multe emisiuni pe la televiziuni, dar, fiind atât de multe posturi de televiziune, există riscul să producă lehamite și să nu se mai uite nimeni la ele, cum cred că este și în cazul dumitale. Lumea s-a cam săturat de politică, iar un eveniment atât de important, cum este trimiterea pe altă planetă a unui partid, a rămas neobservată. Nici noi nu am investit prea mulți bani în a face cunoscută plecarea noastră; am păstrat banii pentru a ajuta populațiile de aici să se ridice economic și pentru a construi pe loza noi obiective. Consider că e bine să luăm lucrurile așa cum sunt.

— Iar eu, ca arhitect-șef, consider o calomnie să mi se pună imaginația și talentul la îndoială, sări cu gura un bătrân din audiență.

— Ah, scuză-mă, se întoarse Melior. Ar fi trebuit să fac o prezentare mai detaliată a celor prezenți, dar am lăsat asta pentru mai târziu, cu ocazia unei ședințe restrânse a conducerii partidului. Dânsul este arhitectul nostru, domnul Eucelin Muncia.

— Voi ar trebui să mă scuzați, spuse Albert, pentru faptul că nu-mi vine să cred nimic. Mai bine zis, nu știu ce să cred. E o asemănare izbitoare. Priviți! Sunt trei clădiri sub formă de lentilă biconvexă, înălțate pe trei stative din beton. La plecarea de pe Pământ, în parc au fost două clădiri și un vehicul interstelar, foarte asemănătoare, dar, de fapt, după plecarea noastră, nu au rămas decât cele două clădiri. Aici, pe loza, sunt trei clădiri: una, în care ne găsim noi, sediul partidului, și alte două, în stânga și dreapta acesteia. De ce trei clădiri și nu două, ca în parcul orașului Esper?

— Din rațiuni practice, spuse arhitectul. Aveam nevoie de o clădire în plus.

— Eu pot să presupun că am fost răpit, că am fost drogat și pus să interpretez un rol într-o acțiune holografică. Pot să presupun că ne aflăm tot pe Pământ, în parcul central al orașului Esper, în sala de ședințe a farfuriei zburătoare 068, și ne pregătim să reluăm acțiunea deoarece interpretarea anterioară a lăsat de dorit. Nu cred nimic din ce se întâmplă.

— Va trebui să înveți să crezi, spuse președintele. Dacă nu vrei să privești realitatea în față îți va fi foarte greu să construiești imagini credibile pentru viitorul nostru electorat.

— Da, dar eu știam că progresul se bazează pe îndoială.

— Da, dar, în cazul acesta, îți poți alunga îndoiala dacă lași cadrul general și ești mai atent la detalii, îi arătă arhitectul. Dacă avem aceleași ronduri de flori și aceleași alei ale parcului, nu e niciun necaz, dar privește automobilele! Sunt aceleași?

— Nu sunt, recunoscu Albert.

— Bineînțeles că nu. Sunt automobile alimentate cu energie solară. Și străzile sunt puțin modificate; le-am pus în așa fel, încât mașina să fie bătută tot timpul de razele astrului incan-

descent, care se învârte circular, doar pe o linie paralelă cu ecuatorul. Privește!

Indiferent ce s-ar fi întâmplat, Albert își puse în gând să nu se ia la ceartă cu cei prezenți; indiferent dacă totul fusese real sau se întâmplase într-un spațiu virtual, trecuse prin experiențe dureroase. Nu mai avea chef de răni și infirmerii. De bine de rău, acum vorbeau altfel cu el, îl puseseră vicepreședinte și nu avea altceva de făcut decât să observe ce se întâmplă și să facă rapoarte.

— Văd, e o lume fascinantă, îi minți. Aștept cu nerăbdare să cunosc această lume, să văd ce ființe o populează și cum poate fi atrasă către partidul nostru.

— Nu e nevoie să aștepți deloc, spuse președintele. Poți porni oricând să cucerești această lume.

— Ce trebuie să fac?

— Iei legătura cu asistenta Overt! A fost anunțată că este ajutoarea dumitale și s-a prezentat la datorie. Te așteaptă în automobil. Ea îți va spune unde să mergi și ce trebuie să faci.

— în care automobil mă așteaptă?! se miră Albert.

Președintele îi arătă pe fereastră o mașină albastră, propulsată cu energie electrică, parcată pe ultima alee din stânga, lângă un camion militar. Albert văzu că Diana Overt le face cu mâna din automobilul decapotabil și renunță să mai întrebe ce căuta un camion militar pe o planetă străină. Dorea să plece cât mai repede din sala de ședințe, oriunde, să respire alt aer, mai curat, mai puțin îmbâcsit de discuții sterile și discursuri fără rost.

Președintele îl felicită pentru funcția primită, îi ură succes în activitatea viitoare și îl strânse în brațe. La fel făcură și ceilalți vicepreședinți și cei care formau publicul ad-hoc. Se adunaseră în jurul lui, iar strângerile de mâini, îmbrățișările și bătăile amicale cu palma, pe umăr sau pe spate, nu mai conteneau.

într-un târziu, ușa principală se deschise și îl conduseră la mașină. Președintele schimbă câteva cuvinte cu asistenta

Overt, aceasta dădu aprobator din cap și scoase ecusonul în care se găsea cartela de identificare a lui Albert.

— Ce să fac cu asta?! Adresa cu numărul 7712 era a unei cușete de pe nava 068.

— Ai aceeași adresă, spuse șeful partidului. Locuiești în clădirea asta, la nivelul 7, culoarul 7, cușeta 12. Arhitectul a copiat întocmai locuințele tuturor membrilor de partid.

Albert nu mai apucă să întrebe cum putea pleca, așa, câine sur la vânătoare, îmbrăcat în combinezonul primit la ieșirea din comă.

Asistenta îi prinsese ecusonul în piept, activase motorul și pornise de pe loc cu mare viteză.

Până la colțul primei clădiri, văzu să președintele și suita sa nu încetau să fluture palmele, în semn de rămas bun.

— N-am mai pomenit asemenea manifestări de bunăvoință, îi spuse asistentei.

Mult timp, atentă la trafic, femeia nu spuse nimic, apoi, când reuși să încetinească, îi declară că învățase să conducă într-un timp foarte scurt și nu prea avea experiență.

— De ce n-ai spus?! întrebă Albert. Conduceam eu.

— Nu se poate ca un vicepreședinte de partid să conducă automobilul. Ar fi o rușine.

— Ce lucru ar trebui să fac eu ca să nu fie o rușine?

— Președintele mi-a spus să vă duc la locul unde veți munci, spuse asistenta Overt.

— Spune-mi Albert!

— Bine. Fie și Albert! Eu am primit sarcina să te ajut în tot ce faci.

— Ce trebuie să fac?

— Vei fi angajat, așa, de formă, la o firmă asemănătoare cu aceea la care ai lucrat pe Pământ, dar pe o funcție mai mare. E o sucursală ce se ocupă de consultanța în investiții. Nu trebuie să faci nimic; e o funcție politică. Nu dai socoteală la nimeni. In realitate, te vei ocupa de imaginea partidului și de relația lui cu mijloacele de comunicare în masă.

Lui Albert i se părea că străzile sunt aceleași cu cele ale orașului unde locuia și îi trecu prin cap, încă o dată, că totul nu era decât o farsă, iar aceasta se va termina până la urmă și totul va reintra pe făgașul normal, când le va cere socoteală celor ce se făceau vinovați de glume tâmpite. După o bucată de drum, văzu că existau și străzi inexistente în orașul Esper. Pe margine, se găseau case cu magazine la parter și arbori înalți pe margine, crengile acestora împletindu-se la o înălțime de câteva zeci de metri.

— Unde suntem?

— Această parte e Orașul Vechi, îl lămuri Diana Overt.

— Se numește așa pentru că e primul lucru construit de noi, presupun.

— Nu. Se numește așa pentru că a fost construit după niște gravuri reprezentând străzi și case dintr-un oraș existent în vremuri străvechi. S-a constatat că arhitectura și modul de viață din orașele dispărute de pe Pământ se potrivesc foarte bine felului de a fi al indigenilor. Aici s-au așezat cei mai mulți locuitori de pe această porțiune de planetă.

— Un fel de rezervație? întrebă Albert.

— Niciun fel de rezervație. Stă fiecare unde vrea, aici se găsesc mai mulți băștinași. Sunt și oameni.

Asistenta frână brusc, iar Albert se lovi cu capul de parbriz. — Uite unde și-au găsit ăștia s-o facă. In mijlocul drumului. — Ce să facă? întrebă Albert.

— Nu vezi?

— Ba da. Fac ceea ce ar trebui să facă orice bărbat cu o femeie: un act sexual, dar în văzul lumii?! Asta chiar că mă face să cred că suntem pe altă planetă. Ei nu văd că e lume în jur?

— Lume? întrebă Diana. Puțin zis. Nu sunt oameni.

— Văd și eu. Le lipsește bunul simț.

— Și asta, dar, în primul rând, autohtonii sunt lipsiți de funcții vitale.

— Nu s-ar spune, râse Albert. O țin înainte, fără jenă, la botul mașinii noastre. Puteau să moară.

— Nu știe nimeni cum arată acești locuitori ai planetei loza, dar și-au format un înveliș anatomic uman. Au toate organele, ca și noi, dar valorile componentelor sângelui, valorile componentelor urinei, valorile elementelor neuronice, lipsesc. Nu au puls, nu au tensiune, nu au temperatură... Nimic. Am făcut analize la câteva exemplare și am constatat că totul e zero.

— Nu se poate să nu aibă temperatură. Orice lucru are o temperatură. Dacă termometrul indică cifra zero, înseamnă că au temperatura zero, nu că nu au temperatură.

— Se poate spune și așa, fu de acord asistenta Overt.

— Dacă se îmbolnăvesc, ce faceți?

— Nu știu. Acuză dureri ca oamenii, au aceleași organe, ca și noi, cu aceleași funcții, dar nu știm ce să le facem.

— Trebuie să ne hotărâm, au sau n-au funcții vitale? întrebă bărbatul.

— Nu știu cum să-mi explic... Funcționează. Am dus câteva exemplare pe Pământ și am constatat că dispar.

— Cum să dispară?

— în lumina soarelui nostru, devin invizibili, în mod ireversibil, și am tras concluzia că depind foarte mult de lumina de aici, spuse Diana. Trăiesc și se înmulțesc așa cum sunt, cu învelișul ăsta uman al lor, dar nu au parametri vitali pe care să-i punem în evidență cu aparatele noastre.

— Dacă erau invizibili, dădeai peste ei. Mi se pare ciudat să formez un electorat format din votanți care nu prea există.

— Există. Poți vedea și singur.

— Ce i-ar putea interesa din tot ce propunem noi? întrebă Albert.

— Din tot ce propunem noi, cel mai mult îi interesează introducerea harului ca port popular, printr-o lege specială.

— Ce mai e și fiarul?

— Dacă te uiți mai bine, vezi că unii băștinași sunt îmbrăcați normal, iar alții au niște cearșafuri albe trase pe cap, spuse asistenta.

— Presupun că cearșaful e denumit fiar.

— Presupui bine. Fiarul este accesoriul unui ritual sexual. Cei de aici nu pierd timpul cu invitații la masă, flori sau cutii cu bomboane. Cei îmbrăcați astfel se împerechează acolo unde se găsesc, mai nou, chiar și în mijlocul străzii.

— Sunt animale, spuse Albert. Presupun că unii dintre ei nici nu se cunosc prea bine.

— Exact. Când îi apucă, își trag sacul pe cap și ies în stradă. Când partenerii se potrivesc, se ajunge și la căsătorie.

— Cred că sunt destul de bine organizați. Legalizarea Harului ar fi un gest inutil. Când legalizezi un obicei de la sine înțeles, electorii pot crede că e obligatoriu. Se pot produce chiar violuri, lucru care ar putea dăuna imaginii partidului. Trebuie să căutăm alte metode de a-i atrage.

— Nu prea înțeleg, spuse Diana.

— E foarte simplu. Știi ce s-a întâmplat pe Pământ... Abia când s-a trecut de la formula ocrotirii proprietății la cea de garantare a proprietății, au început necazurile. S-a început revendicarea proprietăților cu pușca în mână. Dacă dai cuiva un stilou să scrie ceva, actul scrisului lui îi dă iluzia că stiloul e al lui și se face că uită să ți-l înapoieze. La fel, cei care au arendat pământurile sau au stat în chirie, au început să se creadă stăpâni pe pământuri și imobile, sfârșind prin a crede că trebuie să li se garanteze aceste lucruri.

— M-ai lămurit, spuse femeia și începu să claxoneze. Ăștia nu mai termină.

Băștinașii întoarseră capetele către ei, zâmbiră și le făcură cu mâna.

— Sunt exhibiționiști.

— Aici, nu cred că există așa ceva. Cred, mai degrabă, că vor să împărtășească și cei din jur bucuria lor.

— Asta e culmea nesimțirii, spuse Albert. M-aș inhiba dacă s-ar uita cineva la mine și m-ar claxona. Oamenii n-ar face lucru ăsta în astfel de condiții.

— Oamenii de aici s-au adaptat.

— Vrei să spui că și oamenii se împerechează așa?

— Da, spuse asistenta.

— Pe Pământ, ar fi considerați exhibiționiști și pedepsiți.

— Se pare că aici e altfel. E logic faptul ca excepția, atunci când se generalizează, să devină regulă. E ca și furtul; când îl practică majoritatea populației, cei cinstiți sunt priviți și tratați ca niște hoți.

— Cum se recunosc oamenii între ei? Poartă cearșafuri colorate? întrebă Albert.

— Nu e nevoie. Există compatibilitate genetică între membrii de partid veniți de pe Pământ și populația autohtonă. Rezultă descendenți perfect viabili.

— Cu funcții vitale ce pot fi puse în evidență sau fără?

— Unii copii ies ca oamenii, alții ca băștinașii, spuse asistenta Overt. Nu există cazuri intermediare. Colonizarea planetei loza a început acum câteva sute de ani. Ideea aducerii unui partid politic este mai recentă.

— Cum poți deosebi oamenii de autohtoni?

— Cu ajutorul unei plăcuțe tensiometrice. Uite, ia și tu una! Nu se știe când îți trebuie. Se pune pe încheietura brațului. Poate să nu indice nimic sau poate, în cazul unui om, să arate tensiunea.

Albert luă plăcuța tensiometrică, o puse într-un buzunar al salopetei și privi spre băștinașii buclucași.

— Ce facem? Ocolește-i și să ne vedem de drum!

— Nu se poate, spuse femeia. Privește semnul! E depășirea interzisă.

— Pe dracu'! De când suntem aici, n-a trecut nicio mașină din sens invers, cu care am fi putut să ne ciocnim. Dă înapoi până la prima intersecție și ia-o pe altă stradă!

— Nu se poate. E sens unic.

— Și ce dacă e sens unic, spuse Albert.

— Pot să-mi pierd carnetul de partid. Nu vreau să risc.

— Cobor și îi împing pe ăștia pe trotuar.

— Nu se poate, spuse Diana. E și mai periculos. încâlci o tradiție.

— Dacă e periculos să și respiri, ce propui să facem?

— Abandonăm mașina. Clădirea unde lucrăm noi doi e la câteva străzi mai încolo. Suntem aproape de ieșirea din Orașul Vechi.

Asistenta coborî, își luă geanta și pomi, pe trotuar, înainte, iar bărbatul văzu că nu arăta deloc rău cu o fustă mai scurtă și cu părul în vânt. începea, deja, să le dea dreptate indigenilor, cu obiceiul lor de a-și trage un sac pe cap și de a ieși în stradă, la agățat.

Trânti portiera și alergă în urma ei.

— Ce facem, lăsăm mașina așa? Nici măcar n-am închis-o.

— Nu e nevoie. Aici, automobilele sunt proprietate comună. Le folosește cine vrea, cum vrea. Energia solară e în cantitate nelimitată, iar singura regulă e să fie tot timpul în stare de funcționare. Pentru asta, nu trebuie lăsate la umbră.

— Interesant lucru, spuse Albert descumpănit.

— Cel care a introdus acest sistem a vrut ca omul să nu mai folosească mijlocul de transport ca pe un lux, un mijloc de a-i epata pe vecini.

— Adică, vrei să spui că ăia doi, după ce își termină treaba, se pot sui în mașina noastră și pot pleca la plimbare?

— Ei sau alții, nu contează, spuse femeia.

— Dacă vor și ei, și alții, să se suie în automobilul cu care am venit noi, cine are câștig de cauză? Nu se iau Ia bătaie?

— Nu. Primează legea bunul simț.

— Există legea asta?! se miră bărbatul.

— încă nu, dar partidul nostru vrea să creeze terenul propice promulgării unei astfel de legi. Va fi o lege complexă, greu de impus, dar, printr-o politică de bun simț, totul e posibil.

— Ha, ha, ha! râse Albert. Politica și bunul simț... Greu de crezut. Unde nu e bun simț, nu ai ce legifera.

— Orice lucru e greu de crezut până în momentul când devine posibil. Bunul simț, e adevărat, nu există; doar frica de pedeapsă creează așa ceva. Doar legea te educă. Ai văzut, pentru a nu călca legea circulației, am lăsat mașina și am plecat pe jos.

— Mi se pare de bun simț ceea ce spui, dar nu mi se pare practic să ne dăm noi jos și să se urce alții. Dacă neaveniții nu sunt așa manierați ca tine?

— Treaba lor, spuse Diana Overt. In cazul ipotetic afirmat de tine, dacă unii au treabă cu automobilul, iar alții vor să se plimbe, se urcă toți în automobil, rezolvă treaba, iar plimbăreții își continuă drumul. în cazul când sunt două treburi importante de rezolvat, se poate rezolva cea mai apropiată, apoi cea mai depărtată. Când e vorba numai de plimbare, se plimbă cu toții sau au prioritate îndrăgostiții! și așa mai departe. Bunul simț cunoaște nenumărate nuanțe.

leșiți din păienjenișul de străduțe străjuite de arbori ale Orașului Vechi, se urcară pe una dintre benzile transportoare ce străjuiau, de o parte și de alta, trotuarele unui bulevard larg și aglomerat.

— Asta e banda cea mai lentă, îi explică femeia. E pentru plimbare. Dacă vrei, poți merge pe trotuar, cu picioarele tale, sau poți face alergări.

— Am văzut asta într-un film, spuse Albert. Pământul nu-și permite să consume atâta energie cu benzi de tipul ăsta.

— Pământul, din cauza unor proaste politici economice, din cauza politizării excesive sau corupției generalizate, nu-și poate permite multe lucruri. Se consumă mai multă energie pentru distrugere decât pentru creație. Concluzia: o balanță energetică negativă.

Ii arătă, în depărtare, patru coloși de peste 100 de nivele, și îi spuse că acolo mergeau, clădirea unde vor lucra fiind, undeva, mai în spate.

— Bulevardul ăsta există în Esper, dar fără alea patru turnuri înalte și fără mijloace de transport, cum sunt benzile astea, spuse Albert.

Traseul făcu o curbă printre turnuri și ajunse într-o zonă cu blocuri de înălțimi mai mici, unde cei doi se dădură jos.

— Clădirea Poștei e la locul ei, cum o știu eu, spuse Albert.

— Văd, se miră Diana, dar acest lucru nu este în ordine.

Siderată, privea împrejur și continua să nu înțeleagă ce s-a întâmplat.

— Se pare că nu-ți convine ceva, spuse bărbatul.

— Sigur că nu-mi convine ceva. Mi s-a spus să te duc la sediul firmei unde vom lucra, o clădire cu 50 de nivele, așezată în spatele turnurilor, și uite ce găsim!

— E clădirea Poștei, așa cum o știu eu în orașul Esper. Să intrăm! Poate reușesc să trimit o telegramă acasă.

Diana nu apucă să-l oprească la timp și să-i spună că nu aveau voie să intre; bărbatul o și luase la goană în sus, pe scări, spre intrarea cu uși masive, străjuită de cinci coloane din marmură, ce se înălțau până sub acoperișul clădirii cu 3 etaje.

Când intră, Diana văzu că bărbatul se și așezase cu coatele pe marginea unui ghișeu și se certa cu un oficiant.

— Nu vrea să-mi primească telegrama, se întoarse Albert către femeie. Spune ceva despre faptul că această clădire nu există. Spune că a intervenit o eroare arhitecturală sau de organizare, cauzată de circuitul aprobărilor, ceva între investiție și darea în folosință... Nu-1 înțeleg. Uită-te și tu! La celelalte ghișee, lumea e servită. M-am așezat aici pentru că nu era nimeni...

— Nu trebuia să intrăm, spuse asistenta.

— Nu văd de ce n-am fi intrat.

— Are dreptate domnul de la ghișeu; această Poștă nu există.

— I-am spus și eu, interveni oficiantul.

— Dar ceilalți clienți? mârâi Albert.

— Ei erau aici când s-a descompus clădirea, spuse femeia.

— Cum adică?!

— Vreau să spun că, dintr-un capriciu al arhitectului de partid sau din spirit de originalitate cu orice preț, orice clădire care dispare pe Pământ nu are decât două șanse: să fie recon- vertită material pe loza sau să fie înlocuită cu altceva. în acest caz, în loc să apară sediul firmei noastre, pe această suprafață de teren, corespunzătoare celei de pe Pământ, a fost ridicată tot Poșta din Esper.

— Așa e, întări oficiantul. Ați face foarte bine să părăsiți incinta cât de repede puteți. S-a declanșat procedura de conversie și s-ar putea să dispăreți împreună cu noi.

Cei doi ieșiră din clădire exact în momentul când Poșta începea să se năruie. Albert văzu pe scările din marmură albă mai multe pete maronii, care alunecau spre intrare, iar asistenta îi spuse să nu calce pe ele.

— Sunt furnici de conversie a materiei, spuse Diana.

II îndemnă să treacă pe partea cealaltă a bulevardului. Săriră peste benzile transportoare și se strecurară cu greu printre mașini; cu toate că era ora când treceau foarte puține autovehicule, acestea erau periculoase pentru că mergeau cu mare viteză.

— Furnici de conversie?! se miră Albert, trăgându-și sufletul. Ce mai sunt și astea?

— Nu se știe prea bine, dar e cert că sunt receptive la nou și construiesc, din orice, absolut tot ce vrei. Ai văzut vreo macara, vreo schelă de construcții, betoniere sau muncitori cu lopata?

— Nu, n-am văzut. Ce insecte sunt astea?

— Nici nu se știe prea bine dacă sunt insecte, spuse asistenta. Nu se știe ce sunt; se știe doar ce pot face. I-am întrebat pe băștinași, dar nici ei nu știu. Li s-a spus furnici deoarece, ca și furnicile, iau câte o moleculă dintr-o parte și o pun în altă parte.

— Ai văzut, descompun Poșta, cu ființele din interior, cu totul. E posibil ca băștinașii fără funcții vitale să fie construiți din astfel de furnici după chipul și asemănarea omului.

— Deși eu nu cred în ea, este și asta o teorie. Când indigenii duși pe Pământ, au dispărut în lumina soarelui nostru, au apărut furnicile. Asta ne-a făcut să credem că indigenii erau făcuți din micile insecte. Că alcătuiesc ființe sau lucruri, că folosesc materie pentru a converti un lucru în alt lucru, că stau la întuneric sau sunt influențate de lumina solară, nu ne-a prea interesat. Ne-a interesat ce pot face aceste ființe minuscule.

— Ce pot face?! întrebă Albert.

— Gândește-te numai la problema spinoasă a lipsei de locuințe. Pe Pământ, se vorbește numai despre fonduri mutuale pentru construcție de locuințe. Aceste fonduri duc, oriunde s-ar afla, la foloase necuvenite și corupție. Existența furnicilor face ca problema locuințelor să nu fie doar o promisiune electorală.

Așezați pe o bancă, în parculețul de peste drum, Albert și Diana priveau fascinați cum clădirea Poștei se descompune, ca un tort de înghețată cu frișcă uitat la căldură, și cum, în locul acesteia, se ridică, surprinzător de repede, o clădire cu 50 de nivele.

Enervată, femeia se ridică în picioare și strigă celui mai apropiat supraveghetor al lucrării că tumul a fost proiectat cu margini drepte, nu rotunjite, iar supraveghetorul strigă ceva despre modernism, înnoire, liberă inițiativă și făcu un gest obscen.

— Niște imbecili, spuse asistenta și se așează la loc. Nici măcar firma luminoasă nu e verde, așa cum a fost concepută. Am să cer sancțiuni drastice.

— în ce ar consta aceste sancțiuni?! râse Hosman.

— în trimiterea, înapoi, pe Pământ.

— Asta da sancțiune! Eu aș pleca acasă chiar în acest moment, să nu mai văd cum se descompun sau recompun, din nimic, clădirile.

— Nu chiar din nimic, spuse femeia. Poșta a fost convertită în clădirea firmei noastre de consultanță și prognoză privind investițiile.

— Nu înțeleg cum au putut face furnicile o cădire de 50 etaje dintr-o clădire de doar 3 etaje.

— Nici eu nu știu. Or mai fi pus de la ele.

— Acesta e un coșmar, spuse Albert. Simt că înnebunesc.

— Tocmai din cauza asta sunt aici, să te ajut să nu pățești ca soacra ta, care e internată la psihiatrie. Era prea bătrână ca să mai poată să se adapteze.

— Poate că era mai bine să rămân închis în sediul partidului, alături de conducere, computere și personalul de între-

ținere. Umblând brambura într-o lume ciudată și periculoasă, mă simt mai rău decât într-o pușcărie. Aș fi

fost mai liniștit dacă rămâneam internat, chiar și la psihiatrie.

— Nu e timpul trecut, râse Diana Overt. Până atunci, trebuie să te gândești că asumarea libertății este asumarea pericolului. Când ai lăsat casa, nevasta și lenea cotidiană, ai știut de ce ai făcut asta. Abia în pușcărie omul descoperă libertatea.

— Nimeni nu vrea să creadă că am căzut din greșeală în lumea voastră, virtuală sau adevărată, nu are importanță. Ce caut eu aici?! Aici e pușcăria.

— Orice societate are nevoie de un om providențial. Ai fost luat din întâmplare. Ai căzut în plasă prin forța hazardului. Foarte bine. întâmplarea a făcut ca să suferi mai mult decât alții și, culmea, să supraviețuiești. Maselor de alegători le plac oamenii care au fost, într-un fel sau altul, chinuiți. Acești oameni sunt creatori de religii noi.

— Nu-mi convine, spuse bărbatul. Populațiile primitive așteaptă pe cel ales să le dea un sens existenței, dar, la urmă, îl sacrifică pe altarul noii religii.

— Partidul are nevoie de tine. Are nevoie să dea băștinașilor o nouă religie, dar nu te va sacrifica în mod real, cum se proceda în timpurile întunecate și imemoriale ale Pământului. La urmă, vor truca un accident sau un atentat și te vor ascunde, te vor urca pe navă și te vor trimite acasă.

— M-ai liniștit, se supără Albert. Să mergem! Unde mergem?!

— Unde am plecat, spuse femeia.

— Adică la firmă.

— Exact.

Săriră peste benzile rulante care treceau pe lângă părculeț și încercară să traverseze strada, dar traficul devenise infernal. Mașinile treceau, în ambele sensuri, fără întrerupere și cu viteză mare.

După mai multe încercări de a trece strada, direct spre edificiul cu 50 de etaje, unde urmau să lucreze, renunțară.

— Ce facem? întrebă bărbatul.

— Ne urcăm pe o bandă și mergem spre nord, până la cea mai apropiată stație de electrobuz. Acolo e un pasaj subteran, dar există un impediment.

— O lume străină și necunoscută, e presărată numai cu obstacole. De ce ar fi obstacolul din stația următoare mai rău decât altele?

— Pentru că e legat de timp, spuse asistenta.

— Adică?

— Stațiile de electrobuz au fost cumpărate de un membru foarte bogat al partidului, un element declasat și retrograd, un om care nu privește spre viitor, cum facem noi toți, ci spre trecut. Nu se știe cum și ce mașinării a montat, dar în stații timpul curge înapoi.

— Cum adică?! se miră Albert.

— Nu știu prea bine. M-am ferit să folosesc electrobuzul.

Se coborâră de pe bandă și se opriră la o oarecare distanță de stație.

— Aici nu se găsesc decât oameni în vârstă.

— E mai mult decât evident, spuse Diana. Pierzând zilele pe aici, aceștia își alimentează iluzia că timpul curge invers, iar ei se vor îndrepta dinspre bătrânețe, înapoi, spre vârsta medie.

Electrobuzele se opreau, se deschideau ușile, dar foarte puțini se suiau sau coborau. Cei care coborau, nu se îndreptau grăbiți spre cine știe ce obiectiv, cum se întâmplă de obicei în vânzoleala stațiilor mijloacelor de transport în comun de pe Pământ. Intrau în vorbă cu alți bătrâni, glumeau, râdeau, comentau sau schimbau opinii politice, dar nu se mișcau din loc. Majoritatea se înghesuiau la umbra unei copertine de plastic, dar erau și bătrâni care preferau să stea la soare.

— Ce interes a avut membrul de partid bogat de care vorbeai să achiziționeze rețeaua de transport formată din aceste vehicule? întrebă Albert. Văd că merg aproape goale.

— Nu ai reținut bine. Bogătașul respectiv, al cărui nume nici nu merită să fie pomenit, nu a achiziționat electrobuzele și calea lor de rulare, ci numai stațiile, răspunse asistenta.

— N-a avut destui bani?

— E foarte bogat, spuse asistenta Overt. Poate să cumpere tot orașul.

— Cu atât de puțini călători, nu se câștigă nimic.

— Nu cred că a făcut ce a făcut din interes. Nici din stații nu-i iese vreun ban.

— Văd și eu, spuse Albert. La noi, pe Pământ, stațiile produc bani prin cofetăriile, magazinele sau cârciumile amplasate în ele. Nu găsesc sensul. O fi vreun nebun care nu are ce face cu banii și a vrut să-și afișeze opulența.

— Nu văd de ce ar face asta. Nu a mai fost văzut în public de foarte mult timp. Partidul l-a adus aici, l-a ajutat să facă avere și, firesc, ne-a sponsorizat și el. După ce a achiziționat stațiile, s-a țăcănit de tot și n-a mai dat niciun ban. A fost dat afară din partid și i s-a trasat sarcină să plece de pe loza. N-a vrut să plece și, fiind democrație, nu a avut parte de alte sancțiuni. Acum, nu știu unde e și ce mai face.

— Mister total.

Bărbatul se apropie de un bătrân și îl întrebă de ce nu se urcă în electrobuz. Acesta îi arătă ceasul și îi spuse că nu are ce căuta în vehicul deoarece acolo nu se întâmpla nimic demn de luat în seamă. In stație, secundarul central al ceasului de la mână se învârtea de la dreapta la stânga, dinspre cifra 12 către cifra 11.

— Dacă tot a luat în stăpânire stațiile, domnul acela bogat putea să pună și el niște bănci. Nu ați obosit de când stați în picioare?

— Noi am cerut să nu se pună bănci, spuse un alt bătrân. Nu avem de gând să stăm prea mult.

— Nu aveți de gând, dar stați.

— Nu stăm nicio clipă în plus, spuse un al treilea bătrân.

De-a lungul bulevardului și prin fața stației, se găseau vaze cu flori, turnate din ciment, cu diametrul de doi metri și așezate pe stative de metal, iar acest ultim bătrân se așezase pe o astfel de vază, acuzând o amețeală ușoară.

— Se întâmplă ceva. Nu știu prea bine ce, dar, în sfârșit, se întâmplă ceva, spuse întorcându-se cu spatele către o pală de vânt încărcat cu elemente temporale. Mi-a stat ceasul.

— Nu se poate, spuse un al doilea. Și mie.

Le arătă celorlalți, iar aceștia îi arătară lui. Secundarele ceasurilor înțepeniseră; nici măcar nu se mai învârteau invers.

— Ce se întâmplă aici? întrebă un bătrân abia coborât din electrobuz.

— Nu știm prea bine.

— V-au stat și vouă ceasurile?

— Cum adică, și nouă? întrebă un bătrân din stație. Au mai stat și ceasurile altora?

— Da. Acest lucru e general. Am trecut prin mai multe stații.

— Ciudat.

— Nu e nimic ciudat, spuse Albert. Ceasul meu merge normal. Dacă ar lua-o înapoi, l-aș arunca.

— Treaba ta, spuse bătrânul care stătea pe vaza cu flori. Poate că nu ai înaintat destul în vârstă ca să ajungi în situația de a începe să speri în ceva. Nu timpul ne este dat, ci faptele noastre.

— Cum dorești, admise Albert.

— Cred că ar fi mai bine să părăsim acest loc, spuse Diana. Nu trebuia să ne oprim.

Bărbatul o urmă, coborâră în pasaj și se opriră în întuneric.

— Ar fi trebuit ca trecerea asta să fie luminată, ca orice trecere, spuse femeia. O fi vreo defecțiune.

— Ce facem? Ne întoarcem?

— Nu are niciun rost.

Se sprijiniră de zid și înaintară, în acest fel, până văzură lumina zilei de la celălalt capăt al pasajului.

— Ajungem.

Urcară scările și constatară cu groază că nu erau pe partea cealaltă a bulevardului, ci ajunseseră, înapoi, în stația de unde plecaseră.

Bătrânii îi priveau uimiți.

— Trebuia să ajungeți dincolo, spuse unul.

— Cred și eu, spuse Albert.

— Nu trebuia să ne oprim aici, o ținu asistenta pe a ei. Per- turbațiile temporale, provocate sau naturale, nu sunt un joc.

— Măcar se întâmplă ceva absurd, în concordanță cu starea neplăcută în care mă aflu, spuse bătrânul așezat pe vaza cu flori.

— Nici eu nu mă simt mai bine, spuse un alt bătrân.

Constatară că starea tuturor celor prezenți era proastă, mai puțin cea a asistentei și însoțitorului ei.

— Eu amețeli n-am, spuse Albert, dar am senzația aceea neplăcută a celui care întârzie de la serviciu. In fond, ne îndreptam către locul de muncă. întâi vreau să merg la serviciu și nimeresc pe o navă cosmică, apoi mă îndrept spre un alt serviciu și dau peste turbulențe spațio-temporale.

— Ce are?! întrebă un bătrân. Aiurează?

— Să încercăm la pasajul următor! spuse Diana, neluându-1 în seamă pe bătrân.

Se urcară pe o bandă, merseră spre nord, în continuare, se dădură jos înainte de a ajunge la stație și o ocoliră. Coborând treptele unui alt pasaj, văzură că erau în același întuneric. Merseră pe lângă zid, până la ieșire, și se treziră tot în prima stație.

— La dracu'! strigă bărbatul. Ce ne facem?

— Dacă timpul circulă mai repede, clădirile din jur sunt mult mai imobile, îl luă un bătrân peste picior.

Albert sări să-1 pocnească, iar asistenta îl opri în ultimul moment.

— Am ajuns să depindem de ăia la care timpul circulă normal, în sensul său unic, își continuă bătrânul batjocura.

— Suntem cam pe sens interzis, spuse un alt bătrân. Neau cam stat ceasurile.

— Ar trebui să facem ceva, spuse un al treilea.

— Ce să facem?

— Nu știu.

— Trebuie să așteptăm, spuse al patrulea.

— Ce așteptăm?

— Nu știu. Mă doare capul.

— Și pe mine, spuse al treilea bătrân. Și am și o idioată stare de greață.

— Aș bea o bere.

— Să mergem acasă!

— Imposibil, spuse al patrulea bătrân. Trebuie să așteptăm. E o breșă temporală. Și apoi, după atâta timp pierdut prin stații, nu se mai știe dacă vom mai găsi ceva.

— Eu nu aștept nimic, îi spuse Albert asistentei. Sunt groaznic de obosit. Cred că am să las începerea serviciului pentru mâine. In fond, ai spus că nu prea am ce face la locul de muncă.

— Da, dar trebuie să faci acest lucru în fiecare zi, spuse Diana. Nu trebuie să absentezi, iar dacă nu ești la birou, ci pe teren, trebuie să se știe unde ești. Să mergem! Nu am idee cât de mult ne-a afectat staționarea în această stație. Să sperăm că va mai fi un mâine pentru noi și o înșiruire normală a zilelor de lucru!

— Deci, mergem înapoi acasă, în cușetele noastre din sediul partidului, tragem un pui de somn, iar mâine o luăm de la capăt, spuse bărbatul. Văd un automobil abandonat.

— In final, ajungem noi și acasă. Până atunci, mai avem o posibilitate. Trebuie să încercăm să ajungem azi la serviciu.

Asistenta Overt îl plimbă pe o serie de străduțe întortocheate, până la intersecția străzilor 4 și 23, unde găsiră ceea ce căutau, adică o cârciumă. Intrară și se îndreptară spre bar, fără să fie băgați în seamă de vreunul dintre consumatori.

Asistenta îl cunoștea pe barman și, după ce făcu prezentările, îl întrebă dacă nu îi poate ajuta să traverseze strada.

— Știu eu? spuse barmanul. Cunosc pe cineva care ar putea să îl opereze pe domnul, dar mă tem că cere prea mult. Partidul vostru ar fi dispus să plătească?

— Nu se pune problema așa, păli asistenta. Partidul e dispus să dea orice sumă pentru domnul Hosman, care e vicepreședinte, dar asta e o problemă a noastră internă, care ține de întreprinderea unde vom lucra și la care vrem să ajungem. Eu ți-am cerut un mijloc mai neconvențional.

— Aaaa! se dumiri barmanul. Domnișoara asistentă calcă legea...

— Ca toată lumea, se enervă Diana. Sper că suma e aceeași.

Barmanul dădu aprobator din cap, îi întinse o bilă de plastic și îi aminti că are contul bancar înregistrat în interiorul acesteia.

— Ce facem cu asta?! râse Albert.

— Trecem strada.

— Ne-am tâmpit?! Nu putem să trecem înapoi, așa cum am trecut încoace?

— Nu, spuse asistenta Overt. Traficul e infernal. Noi am prins pauza de prânz. Următoarea pauză e mâine, normal, la prânz.

— înțeleg, dar ce facem cu bila?

— Vei vedea.

Femeia îl salută pe barman, îi spuse că i se vor vira banii în timp util și îl trase pe Albert afară. II duse înapoi, în dreptul clădirii firmei de consultanță și îl puse să stea, în poziție de drepți, cu ochii închiși.

— Ești bună să-mi spui și mie ce vrei să faci?! se revoltă Albert. îmi dai tot timpul ordine. M-am săturat!

— Cu bila asta, ne înălțăm și trecem peste stradă.

— Am văzut o grămadă de elicoptere. De ce trebuie să zburăm cu bila?

— Au mai încercat și alții și au dispărut, cu elicoptere, cu tot, spuse femeia. Nu se știe din ce cauză, dar se presupune că ar fi vorba de perturbații spațio-temporale foarte intense, la joasă înălțime.

— Care nu afectează bilele de contrabandă...

— Exact.

— Trebuie neapărat să țin ochii închiși? întrebă Albert. Crezi că nu am curajul să privesc realitatea în față?!

— Nu e vorba de curaj. E vorba că nu ai mai zburat cu bila. Nu știu dacă poți rezista.

— Pune-mă la încercare!

— Bine.

Albert văzu cum Diana prinde bila în pumni și cum se concentrează până când aceasta devine incandescentă. Lumina

i se prelingea printre degete, lichidă, și se simțiră cuprinși de aceasta și ridicați de la sol.

— Nu se întâmplă nimic rău, spuse bărbatul. Necazul e altul.

— Văd și eu, spuse femeia.

în loc să-i treacă strada, bila îi dusese în sens invers. Zburară peste acoperișurile caselor și coroanele arborilor și fură depuși în fața cârciumii pe care o vizitaseră cu nu mult timp în urmă. Intrară, trecură printre mese și se opriră la bar.

— V-ați întors?! se miră barmanul. Presupun că nu merge bila și vreți să v-o schimb.

— Nu, spuse asistenta. Am vrut să zburăm spre firma unde vom lucra, iar bila ne-a adus aici.

— Atunci e stricată.

— Nu cred. Am greșit eu vreo comandă. înainte de a trage concluzia că bila e stricată, vreau să mai încerc o dată.

— Prea bine, aprobă barmanul. Să vă servesc un ceai sintetic. Intră în protocolul oricărui local. Mai comandați ceva?

- Nu.

Barmanul potoli doi bețivi care, în loc să ia unul o bere verde, iar celălalt o bere roșie, așa cum îi plăcea fiecăruia, se certau ce fel de bere să ia, apoi se întoarse, așează în fața bărbatului și asistentei lui două cești cu ceai aromat și fierbinte și înțepeni într-o poziție ciudată. La fel rămăseseră nemișcați și ceilalți consumatori, așezați la mese sau în fața tejghelei barului.

— Hei! flutură Albert o palmă prin fața ochilor barmanului. Trezește-te!

Se întoarse spre Diana Overt, cu intenția s-o întrebe ceva, dar uită ce avea să spună. Trăia cu senzația jenantă că atunci o vedea pentru prima dată.

— Cine ești? o întrebă.

— Nu știu. Tu cine ești?

— Nici eu nu știu.

— în acest caz, nimeni nu știe cine este, spuse femeia.

— E posibil să fim două automate.

— Nu cred. Dacă am fi automate, nu am conștientiza faptul că există această posibilitate.

— Oricine am fi, cred că ar fi mai bine să plecăm de aici, spuse Albert Hosman.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu știu. Simt.

Ieșiră din cârciumă și constatară cu uimire că afară era noapte. întunericul orașului îi cuprinse, lichid, umezindu-le hainele și ochii, pătrunzându-le în urechi, murdărindu-le palmele și împingându-i cu ură spre ei înșiși.

— Ce e aia? întrebă Albert.

— Nu știu. O bilă.

— La ce folosește?

— Nu știu.

Femeia aruncă bila, iar aceasta explodă, râzând câteva case de pe fața pământului.

— Ești un pericol, spuse bărbatul, ridicându-se din șanțul unde se băgase de frică.

— N-am știut că e explozibilă. Am crezut că e un lucru inutil, o mică minge de cauciuc. Ciudat! Nu crezi că se întâmplă ceva înfricoșător? Pe partea asta a planetei loza, e tot timpul ziuă. Ce-o fi cu întunericul ăsta?

— Nu știu. Mă simt ca într-o piesă de teatru, unde te manevrează regizorul și ți se șoptesc replicile. Nu știu cine sunt, în- tr-un oraș atemporal și aspațial, ca o bibliotecă infinită, ancorată în viitor.

Simțea cum timpul curge invers și șterge pasaje sau întreg conținutul dintr-o serie de cărți uriașe. Senzația era de plenitudine, o plenitudine stranie, dacă poate exista așa ceva; era liniște absolută, resemnare, bucurie explozivă și demență, în procente variabile; era și o îngenunchere la statuia ultimului bibliotecar, care, cu o încetineală de nedescris, dădea semnalul începerii sărbătoririi ultimului autor. Era beția cuvintelor ce descriau sfârșitul dispariției ultimelor cărți.

— Mă înspăimânți, spuse femeia. Ai niște priviri lagunare.

— Lacunare. Am privirile lacunare ale unui prezentator de modă veche.

— Prezentator de ce?

— De muzică și literatură la mâna a doua, unde putem să ne punem ochelari cu vedere la mare și putem să ne împărtășim dragostea chiar și unui detector de minciuni, spuse bărbatul. Acolo, oamenii câștigă cu greu o pâine și o țin presată între file de carte.

— Și unde poeții simt nevoia de a urina orice.

— Pe orice.

— Nu, spuse asistenta Overt. Ei simt nevoia de a urina orice lichid. Cred că ne găsim într-un spațiu al subconștientului, unde poeții pot urina orice lichid, cu orice compoziție.

— Ne găsim într-un spațiu al subconștientului meu?

— Nu știu. Cred că se găsește fiecare în spațiul subconștientului lui. Eu nu am viziuni culturale, ci politice. Simt că, pe aici, se face o politică murdară, o politică a întunericului. Politica poate influența mediul citadin.

— Intelectualii se ridică din ce în ce mai greu la înălțimea propriei lor culturi, o ținea Albert pe a lui.

— Cred că am avut dreptate, spuse femeia. Nu simți cum se urcă scriitorii tăi în mașina de spălat putina.

— Ba da. Mă urc și eu cu ei, dar nu într-o mașină de spălat.

— Era vorba de o mașină de spălat putina, spuse Diana Overt.

— Nu înțeleg.

— Era o metaforă prin care voiam să-ți spun că ar trebui să ștergem putina, adică să plecăm de aici, unde putem vorbi oricât, despre orice. Nu simți că e prea mult și, în același timp, nu e mult deloc?

— A? Ba da. Simt că mă aflu într-o expoziție de portrete tremurate, încropită din acte de caritate gratuite, spuse femeia.

Albert se trezi vorbind, simți o lovitură puternică în piept și deschise ochii, zâmbind unui gând ascuns, atât de bine ascuns, încât încerca degeaba să ajungă la el.

— Hei! De ce dai?!

— Nu te-am lovit eu, spuse Diana. E șocul revenirii din-coace, peste drum.

— Nu mă simt foarte rău, dar am rămas cu o somnolență sâcâitoare. Am avut un vis.

— Nu. Bila face din dorință a patra dimensiune. Ți-am spus că e periculos să ții ochii deschiși. Ai avut o trecere destul de lină de la starea de trezie la visul groaznic, dar, la urmă, dacă nu ajungeam pe partea cealaltă a străzii, nu știu dacă te mai puteam salva. Să mergem!

Trecură pe aleea dintre cele două turnuri de câte o sută de nivele și intrară în clădirea firmei lor. în holul imens, se găsea o mulțime de oameni, așezați care pe unde se nimerea. Văzură cum sar cu toții în picioare, ca la un semn, iau câte un buchet de flori în mână, se așează în trei formațiuni compacte și atacă o partitură de bun venit.

— Pentru cine cântă? întrebă Albert.

— Pentru tine.

Când corurile terminară de cântat, dirijorul se apropie, făcu o plecăciune, scoase o bucată de hârtie și citi un mesaj de bun venit.

— Vă mulțumesc, spuse bărbatul, dar nu trebuia să vă deranjați.

— E plăcerea noastră, spuse dirijorul. Vă așteptăm de 9 ore și am fi fost în stare să vă așteptăm și o săptămână. în politică, ne place, nu ne place, trebuie să considerăm reprezentantul nostru ca fiind bun, chiar înainte de a fi. Asta ne permite și nouă să fim la fel.

— Ai dreptate, spuse Albert. Iar dacă lucrurile au început prost, merită să aibă un final apoteotic.

— Aveți perfectă dreptate, spuse dirijorul și făcu un semn către asistență.

Cei prezenți începură să arunce cu flori în noul specialist pe probleme de investiții, până când îl acoperiră.

Râzând cam strâmb, Albert ieși de sub tona de plante și mulțumi pentru amabilitate. Coriștii aplaudară și porniră să cânte un al doilea cântec. După ce terminară, începură să evacueze sala, ordonat și în liniște.

Nu mai rămaseră decât cel așteptat, femeia, dirijorul și un bărbat înalt. Ultimul se prezentă ca fiind Ionas Divert, directorul firmei, și îi rugă pe cei trei să-l însoțească.

Urcară cu liftul la etajul 44 și se îndreptară direct spre biroul rezervat specialistului în probleme de investiții, domnul Albert Hosman, vicepreședinte cu probleme de imagine și relații cu mass-media. Alături, se găsea biroul asistentei acestuia, domnișoara Diana Overt.

— Aveți aici tot confortul, spuse directorul. Dormitoare spațioase, birouri luminoase, baie,.bucă tărie... După operație, e chiar necesar să nu mai părăsiți sediul firmei. Aici e biblioteca, calculatoare conectate la cele pe care le aveți acasă, la sediul partidului, tot ce vă trebuie pentru a compara informațiile cuprinse în glob cu cele din alte surse.

In spatele lor apăruse un tânăr în uniformă de doc cafeniu, care fu prezentat ca fiind șeful gărzilor firmei și numit Hon Kovalski. Rolul acestuia era să rezolve, personal, orice problemă a vicepreședintelui Hosman și legătura acestuia cu personalul care urma să populeze tot etajul.

Se făcură plecăciuni, se strânseră mâini, apoi directorul și șeful gărzilor părăsiră biroul.

— Sper că, în curând, vă veți înscrie în corul celor mulți, spuse dirijorul.

— Desigur, minți Diana. Ne vom înscrie într-unul dintre cororile membrilor de partid din această instituție, coruri ce cu onoare le conduceți.

— Mă bucur nespus să aud acest lucru, spuse dirijorul. Iau aceste cuvinte ca pe o promisiune. Sper ca, după operație, să mă căutați. Aveți în glob toate partiturile cunoscute pe loza.

îi îmbrățișă de parcă i-ar fi cunoscut de când lumea, strânse mâna vicepreședintelui, sărută mâna asistentei și părăsi incinta la fel de brusc ca directorul și gardianul.

Albert se uită pe fereastră. Văzu că, printre cele două turnuri de o sută de etaje, spre sud, se întindea priveliștea aproape întregului oraș. Spre nord, se găseau doar fabrici și câteva unități militare.

— Sunteți puternic industrializați și militarizați.

— Industrializați, da, dar nu militarizați. După cincizeci de ani de stat degeaba, trupele au început să se antreneze în deșert.

— Dacă arde soarele, presupun că aveți și ținuturi deșertice.

— N-am vrut să spun că se antrenează într-un deșert, ci faptul că se antrenează degeaba, conflictele fiind minore. Avem ținuturi necultivate, dar nu sunt deșertice; pământul e roditor. Unde pământul e neroditor, îl acoperim cu un strat de pământ adus de pe Pământ.

Își plimbă privirea în dreapta și în stânga, apoi se uită în depărtare. Orașul Lahr era imens. Cartierele de case, șantierele, fabricile, depozitele și edificiile din beton și sticlă se întindeau cât vedeai cu ochii.

— Am mai auzit chestia cu operația, spuse Albert. Barmanul a pomenit prima dată despre o posibilă operație și despre un chirurg. Cei de aici vorbesc despre o operație și despre un glob ca despre ceva de la sine înțeles. Despre ce este vorba?

— Ei nu știu că tu nu știi și iau totul ca de la sine înțeles, spuse asistenta.

— Ce e de la sine înțeles?

— Mi-a fost jenă să-ți spun. Nu ai observat, dar toți membri de partid, salariați la această firmă, la sediu sau aiurea, au un glob ocular din material plastic, plin cu informații, în locul unuia dintre globii oculari naturali?! Și noi vom purta astfel de globi. Aici, la firmă, prețul operației nu se oprește din retribuție, spuse asistenta.

— Cum adică?! Vor să ne scoată ochii?

— Dacă privești așa lucrurile, da, ne vor scoate câte un ochi, ca la toți membrii de partid. Lucrurile nu trebuie privite așa, ci ca o cinste care ni se face. Ni se vor instala globi de informații în loc. Rareori se poate găsi atâta cantitate de informație într-un volum atât de mic. Ochiul electronic, conectat la creier, nu se deosebește cu nimic de ochiul natural, dar e mult mai performant. Pe lângă o componentă informațională, există o cameră video minusculă și un cip, pe post de retină. Dacă aveam astfel

de globi de informație, nu ne mai trebuia bila aceea pentru a trece strada. Globul e un foarte bun sistem de schimb de informații cu receptori sau emițători electronici externi, poate stabiliza perturbațiile spațio-temporale și îți poate conferi calitatea de a vedea pe întuneric.

— Cunoști expresia pământeană conform căreia orice individ ține la ceva sau cineva ca la ochii din cap? întrebă bărbatul.

— Cunosc, spuse asistenta. Din cauza asta, mi-a fost frică să-ți spun. In ce mă privește, nu am idei preconcepute...

— Cum adică, vrei să te supui unei operații barbare, așa, de bună voie?!

— Sigur. Cunosc minunile tehnologiei și consider că globul de informație e una dintre ele. Nu se poate face niciun fel de politică fără o mare cantitate de informație.

— Asta e politica dracu'. Mai bine mă lipsesc, se enervă Albert. Nu mai vreau să fac nicio politică.

— Nu se poate să nu vrei. Ai intrat în joc.

— Ce vrei să spui?

— Cine nu vrea, este operat cu forța, spuse Diana Overt. Membrii de partid trebuie să formeze un front informațional comun pentru asigurarea succesului final în alegeri.

— Ce fel de democrație mai e și asta? Nu pot să mă întorc pe Pământ, sunt amenințat cu mutilarea... Nu am chef să mi se scoată ochii. Ce mă sfătuiești să fac?

— Dacă ții cu tot dinadinsul să scapi de montarea globului de informație, e bine să taci. După un timp, poate găsim un loc să ne ascundem, în vreun oraș, sau fugim în emisfera întunecată a planetei. Pentru întuneric, ți-ar fi fost de folos ochiul. E construit pentru vedere în infraroșu, depistează tot felul de unde subsonice, măsoară radioactivitatea, face măsurători fine de distanțe, unghiuri și nu mai știu ce altceva. Am rătăcit pe aici, pe undeva, o broșură de documentare și popularizare.

— E un paradox, spuse Albert. Eu vreau să fug în întuneric pentru a scăpa de montarea ochiului artificial și, pe partea ailaltă, nu mă pot descurca în întuneric fără acesta...

— Putem să facem și altfel, spuse Diana. îmi pun numai eu glob de informație și te însoțesc la toate ședințele și mitingurile. Când nu știi să răspunzi la vreo întrebare, îți șoptesc. Dacă întreabă cineva, mint că ai fost operat. Pe mine mă vor crede; mă cunosc foarte mulți membri de rând și șefi ai partidului. Majoritatea au trecut pe la infirmerie, unde i-am îngrijit și eu.

— Bravo! Așa facem, se bucură vicepreședintele. Aplicăm varianta a doua și, dacă vedem că se îngroașă gluma, o ștergem din oraș. Ești, pentru mine, o adevărată asistentă.

Zâmbi larg, o sărută și îi băgă mâna sub fustă.

— Vai, iubitule! Dacă vrei ceva, am văzut două fiaruri în dulap.

III

Albert Hosman și Diana Overt obturară ferestrele dormitorului și mai mult de o sută de ore nu se dădură jos din pat. După asta, obosiți, căutară într-una dintre lăzile frigorifice din bucătărie, mâncară și băură pe săturate, apoi, amorțiți, traseră un somn de câteva zeci de ore. Când se treziră, îi apucă o poftă nebună de muncă și se încuiată în bibliotecă.

Vicepreședintele dictă mai multe analize, iar asistenta le transmise la centru. Din aceste analize, se desprindea ideea unei reforme originale. Dacă nu aveau ce reforma, se putea imagina ceva, de la zero. în niciun caz nu trebuia ca loza să devină coșul de gunoi, industrial și cultural, al țărilor capitaliste dezvoltate de pe Pământ. Nu trebuia continuată tranziția acestor țări către nu se știe ce mondialism și monopol; trebuia imaginată o altfel de țintă. Totul trebuia pornit de la zero. Acest zero trebuia bine gândit, astfel încât reforma ce va urma să fie specifică unei societăți noi, a noastră, a celor prezenți aici. Acum, nu știm către ce tranzităm, dar nu trebuie, în niciun caz, să privim capitalismul ca pe o formă de postcomunism. Ce poate fi mai rău decât comunismul? Postcomunismul. Nu

facem altceva decât să ne îndreptăm în direcția în care merg țările capitaliste pământene, în condițiile în care capitalismul actual nu seamănă deloc cu acela de la începuturi, iar cel viitor e greu de imaginat. Ni se inoculează ideea tranziției, dar trebuie să stăm tot timpul în spatele unor antemergători. Nu ni se permite să-i depășim și, dacă nu ni se permite asta, va trebui să trecem pe lângă ei. Va trebui să-i învățăm că, dacă nu-i putem întrece, măcar ne putem permite să-i depășim.

în analize, era pusă în lumină și ideea că e o iluzie să crezi despre locuitorii planetei loza că sunt necivilizați. Era foarte ușor să pui pe cineva în inferioritate, prezentându-i calitățile ca fiind defecte. Nu trebuiau considerați civilizați doar bogătașii marilor state capitaliste pământene. Nici țările mici nu trebuiau să-și ia nasul la purtare; era necesar să învețe că pot fi atacate de țările mari, că pot, într-adevăr, să joace rolul de buturugi mici, care răstoarne carul mare, dar nici din ele nu mai rămâne nimic. Planeta loza și orașul Lahr, capitala ei, trebuiau să spulbere complexul de inferioritate. Nu mai trebuiau să stea tot timpul cu ochii pe planeta de origine. Pământenii nu veneau pe loza nici măcar împinși de criza de supraproducție. Era necesar ca băștinașii să se întoarcă spre ei înșiși, spre propria lor societate și reformă. După insuccesul înregistrat la ultimele alegeri de pe Pământ, era necesar ca membri de partid să se regrupeze pe altă planetă și să pună în scenă o premieră. Cei rămași, după o migrație masivă la alte formațiuni politice, nu au vrut să plece niciodată. Cei care au migrat nu au vrut niciodată să părăsească planeta natală. în plus, trădătorii unui partid, sunt potențiali trădători ai oricărui partid.

Președintele Aram Melior le trimise o scrisoare electronică și îi felicită pentru activitatea susținută pe care o depuneau în slujba partidului.

îi plăcea foarte mult concepția lui Hosman despre demiti- zarea conducerii. Era de acord cu faptul că, pentru a lucra cu folos pentru societate, era bine să se uite faptul că, acolo, sus, cineva ne iubește sau nu. Era bine să renunțăm la mentalitatea

potrivit căreia conducătorul partidului, țării sau planetei este și conducătorul nostru, al fiecăruia dintre noi. Președintele partidului nu e conducătorul tău, ci conducătorul partidului. E bine să-și vadă fiecare de treburile lui. Ne-am învățat să nu facem nimic înainte de a ni se spune ce să facem. Totul pornește de la un dictator, în jos, direct, prin ședințe și mitinguri, sau indirect, prin teleconferințe, până la ultima femeie de serviciu. După un șablon, se poate ajunge la o planetă de conducători, fiecare conducând pe fiecare. In orice fel de dictatură, dacă cineva nu dictează cuiva, nu se simte bine. Trebuie să ocolim capcana de a fi cu toții dictatori și executanți, totodată. Ocupați cu conducerea, uităm că singura preocupare trebuie să fie procesul de producție. Dacă li se dictează de sus, mulți se simt fericiți. Când nu mai sunt conduși, neputând suporta vidul de putere de deasupra, mulți iau în brațe o zeitate, căzând în misticism. Privit astfel, orice conducător am avea, sfârșește prin a crede că are o menire divină. Slugile credincioase creează dictatori.

E bine să nu ne mai preocupăm de tot ce fac și spun conducătorii. E bine să ne vedem de treaba noastră în societate și să facem în așa fel încât lucrul nostru să fie pentru societate. Managerii nu trebuie să-și mai bată capul despre ceea ce cred și spun subalternii despre ei, pentru a-și fabrica o masă de subordonați docili și credincioși, ci trebuie să se îngrijească de reușita procesului specific de producție la care se pricep.

Cu această nouă mentalitate, se pot crea manageri și executanți eficienți. Eficiența duce, firesc, la bogăție și la îmbogățirea populației. Un popor bogat e ușor de civilizat.

Ar mai fi o metodă de a demitiza un conducător suprem, aceea de a avea nenorocul să alegem un președinte al planetei care să ne facă să cădem în derizoriu. Prin caracterul ei întâmplător, această alegere este chiar mai periculoasă decât divinizarea directă. Un președinte caraghios, care zâmbește continuu și fără rost, care face gafe monumentale, comportamentale sau de limbaj, e un artist al poporului, nu un conducător. Poporul

ar face bancuri pe seama lui până ar cădea singur în autodivi- nizare. Dacă spui ceva despre idioți, îi jignești pe idioți, dacă spui ceva despre muncitori, îi jignești pe muncitori, dacă spui ceva despre intelectuali, nomazi, săraci sau cinstiți, îi jignești pe intelectuali, nomazi, săraci sau cinstiți. Când un popor începe să se creadă sfânt, începe să dea lecții popoarelor din jur.

încurajat de laudele șefului de partid, Albert își propuse să se gândească la un subiect foarte interesant, la centralizare și autonomie. Dictă Dianei câteva fraze.

— Ar trebui să mai lăsăm fiarul, spuse femeia, excitându-se și scriind de zor,... măcar în timp ce muncim. Nu pot să mă mai concentrez. Vorbești fără întrerupere.

— Da, dar tu ești cea care iubește atât de mult politica...

— Grozav slogan: Dragoste și Politică!

— Sună mai mult a titlu de roman, spuse vicepreședintele. Poate că am exagerat cu munca politică și toate analizele astea. Să luăm o pauză!

— Așa spune și președintele Melior într-un mesaj, să lăsăm munca de birou și să ieșim pe teren, să cunoaștem națiile planetei loza, să luăm fiecare potențial alegător în parte, să-i cunoaștem mentalitatea și să i-o schimbăm. Spune că o susținere largă din partea electoratului ne va aduce la putere și că, fiind un partid de manageri, vom face ca acest astru să fie gu- vemabil. Dacă este guvemabil, poate fi bine condus. Dacă este bine condus, poate fi bogat. Deocamdată, loza e sărăcită de o pătură de îmbogățiți extratereștri, aduși de partidele lor de pe cele mai stranii planete locuite. Prin polarizarea bogăției, ei au produs mase largi de îmbogățiți. Au creat o falsă clasă de mijloc, care nu este compusă decât din salariații lor, băștinași care se ocupă cu transferul masei monetare în afara planetei. Partidul care a format ciugulitori, la masa celor bogați, are un segment electoral foarte fidel. Falsă sau nu, clasa de mijloc e greu de atras către noi. Au învățat din pliantele publicitare ce este capitalismul pământean și se vor capitaliști. Pentru a-i atrage în partidul nostru, trebuie să-i învățăm că poate exista și ceva

mai mult decât capitalismul, o economie și o societate a ordinii și bunului simț. Pentru a îmbina organizarea cu morala, trebuie să construim o economie puternică. Nu putem construi o economie puternică în câțiva ani; nu am putut face asta nici în cele câteva sute de ani, de când suntem aici. Pentru asta, trebuie să stăm în spatele celorlalte partide și, la momentul oportun, să trecem în fața lor și să le suflăm electorii. Nu trebuie să facem abstracție de faptul că unii extratereștri vin aici cu o tehnică, de multe ori, chiar de neînțeles pentru noi. Managerii noștri nu trebuie neapărat să fie instruiți pe Pământ; ei se pot instrui din mers pe planeta loza. E nevoie doar de a ne vindeca de complexul de inferioritate pe care psihologii pământeni ni l-au alimentat cu iluzii, complex care s-a acutizat odată cu pierderea alegerilor.

Bărbatul emise un hohot de râs și aplaudă furtunos:

— Ai recitat ca din carte. Problema e alta: dacă vrem să ieșim de aici, ne împiedică cineva?

— Nu. Nu cred, spuse Diana. Nu știe nimeni că vrei să scapi de operație. Ei nici nu concep că ar putea exista vreun idiot care să nu vrea să i se monteze un glob de informație.

— Cum nu știe nimeni? Știi tu.

— Mă insulți. Eu sunt secretara ta și execut doar ordinele date de tine.

— Da, dar ai spus că ești devotată partidului, spuse Albert.

— Sigur că sunt devotată partidului, iar tu ești vicepreședintele departamentului cu probleme de imagine și relația cu mass-media. în concluzie, nu comit niciun act de nesupunere față de partid dacă te ascult. Dacă e s-o luăm și altfel, o preconizată operație de montare a unui glob de informație nu are nicio legătură cu politica partidului.

— M-ai liniștit, dar dacă îi trece cuiva prin cap faptul că vreau să rămân cu ochii mei naturali și nu ne lasă să plecăm?

— E o suspiciune inutilă, spuse asistenta. Dacă, prin absurd, se pune cineva de-a doua, avem mesajul președintelui partidului. E literă de lege.

— Deja mă simt mai bine, se întinse Albert, cuprins de o stare de beatitudine. Fericirea îmi face foame. Ce-ar fi să iei o carte de bucate și să gătești ceva bun, până termin eu de lărgit ideea despre centralizare și autonomie. Ideile mi se ciocnesc în cap ca niște ciocane și gândul la mâncare le poate da un sens.

— Poate că e mai bine să mâncăm ceva, în fugă, să punem în ordine subiectele pe care ni le-am propus și să ieșim în oraș.

— Am poftă de o mâncare ca lumea, bine preparată, cu suc de roșii și multe condimente, un pahar cu vin... Vreau să luăm masa ca lumea, de la cap la coadă, într-un cadru destins. M-am săturat să fac totul în fugă.

— Foarte bine. Dar, înainte de a mă apuca de treabă, aș vrea să-ți spun ce cred eu despre centralizare și autonomie...

— Spune! o îndemnă bărbatul.

— Statul dictatorial, indiferent de ce fel, centralizează puterea unui om sau a unui grup de oameni. După spulberarea unei dictaturi, relaxarea se face brusc. Nici populația, nici viitorii conducători nu sunt pregătiți pentru descentralizare și acordarea autonomiei. Se renunță la orice fel de formă de planificare, noțiunea fiind considerată demonetizată prin proastă folosire. O autonomie bruscă, economică, teritorială, religioasă, etnică, juridică sau de orice alt fel, duce la dictaturi mici ale unor minorități asupra majorității. In justiție, de exemplu, s-a văzut că autonomia și salariile disproporționat de mari au bulversat judecata corectă, au făcut caducă noțiunea de dreptate și au încurajat corupția generalizată. Justiția s-a simțit datoare să-l scoată din mizerie pe politicianul corupt, din nou, curat ca lacrima.

— Așa m-am gândit și eu, spuse Albert. Nu e bună nici centralizarea excesivă, nici autonomia excesivă. Ne trebuie un echilibru în toate, deci și un echilibru centralizare-autonomie.

Fără să mai spună o vorbă, femeia zâmbi și trecu în bucătărie.

Nervos că nu-și putea aduna gândurile pentru a le așterne pe hârtie, Albert se învârti cu scaunul, împingând cu piciorul în colțul biroului. Pentru a scrie un eseu despre mondializare,

citise o carte de 400 de pagini, dar nu reușea să-și intre în mână.

Nu înțelegea de unde veneau usturimea de ochi și o cumplită și bruscă durere de cap. Se gândi că un prânz de excepție îl va remonta și își aduse aminte că ideea principală a cărții citite era că popoarele, trăind sub jugul marilor imperii, au căpătat o frică funciară de străini. Cuvântul „mondializare" sperie multă lume. Mulți s-au obișnuit să nu depășească spațiul vital, un apartament, o slujbă prost plătită, o familie, un concediu la mare sau la munte. Totul e calculat orbește. Unele țări sunt organizate ca niște pușcării economice. Cultul proprietății a fost înlocuit cu acela al lipsei de proprietate sau al proprietății la limita subzistenței. Mulți oameni nu concep să aibă mai multe servicii, în mai multe orașe din țară sau în mai multe țări, și să locuiască în mai multe locuințe. Omului i se pare ciudat să părăsească o casă care nu este a lui sau să părăsească o slujbă prost plătită. Pentru el, lumea e statică, e o pușcărie. Dacă nu poate călători, își spune că e bine acolo unde e. Sigur că e bine, dar e prea puțin. E o mentalitate de om sărac, de vulpe care nu ajunge la struguri. Dacă nu este lăsat să se îmbogățească, omul sfârșește prin a crede că acest lucru nu este posibil.

„Mondializarea" e doar o idee. Ea nu elimină monedele țărilor, nu face populațiile să dea buzna unele peste altele. Face granițele mai permisive, mai puțin birocratizate, traficul mai fluent și circuitul financiar și de mărfuri mai puțin greoi. Un continent unit sau o planetă unită nu desființează granițele, nu face oamenii să renunțe la tradiții.

Necazuri sunt, printre acestea numărându-se faptul că monezile diferite, din regiuni diferite, au valori foarte diferite. Mondializarea îi sperie pe bogați și săraci, deopotrivă, pe cei inteligenți și pe cei duși cu pluta, pe cei cu gândire mai abstractă sau mai concretă.

Cuprins de astfel de gânduri, Albert privi cu atenție topul de o mie de coli de scris, scos din învelitoare cu puțin timp în

urmă și așezat pe biroul lucios. O foaie după alta, zbura de la suprafața pachetului, se înălța în aer și dispărea.

Se scutură, apoi închise și deschise ochii, dar fenomenul anormal continua să se deruleze. Pachetul ajunsese aproape la două treimi.

își spuse că, la urma urmei, putea să se găsească într-o lume virtuală stranie, așa cum a presupus de la început, totul nefiind decât un joc, și nu avea rost să-și bată prea mult capul. Episodul cu trecerea străzii și cel cu bătrânii din stație dovedeau acest fapt.

îi plăcea fotoliul rotitor din spatele biroului său. Pipăi pielea maro cu care era tapetat și simți cum se ridică mania puterii în el, ca un lichid călduț, și i se localizează la cap. își făcu vânt cu piciorul, se mai învârti de câteva ori și simți o amețeală plăcută. Crezu că îi revine inspirația, dar nu era deloc așa; niciun gând despre cum ar fi putut el să abordeze tema mondializării nu-i trecea prin minte. Nici despre o viitoare lege a răspunderii manageriale nu putea spune prea multe.

Opri scaunul din rotație și se uită la topul de hârtie; ajunsese la jumătate și foile continuau să zboare și să dispară. Puse capul pe birou, închise ochii și întinse mâinile în față, cum avea obiceiul să facă atunci când voia să se relaxeze. Din greșeală, apăsă unul dintre zecile de butoane al căror sens își propusese să-1 descifreze mai târziu. Sunetul scos îi zbâmâi în creier și îi trecu prin gând macheta foarte nostimă a unui elicopter. Aceasta se înălță, zbură un timp și, pentru că avea combustibilul pe sfârșite, începu să se prăbușească. La câteva zeci de metri de sol, pilotul de jucărie deschise cartea tehnică să vadă unde este defectul, apoi totul se spulberă într-o explozie enormă.

Speriat, deschise ochii și îl văzu pe Hon Kovalski.

— Bate și ți se va deschide apetitul pentru bătaie! glumi acesta.

— Cine mai ești și tu?! întrebă vicepreședintele.

— Sunt Kovalski, șeful gărzilor firmei, la ordin. Vă amintiți? V-am condus aici, împreună cu directorul Divert și domnul

George Manas, dirijorul tuturor corurilor firmei. A trecut ceva timp de când ați venit. Văd că v-ați mutat aici. Nu mai mergeți acasă?

— A, ăla cu muzica e George Manas. A uitat să ne spună. Scuză-mă, domnule Kovalski! Am adormit. Credeam că sunteți în vis.

— Sunt crunta realitate. Vă rog să-mi spuneți Hon!

— Bine, Hon. Are ceva că am stat aici și am lucrat?

— Nu are nimic. De fapt, am anticipat totul și am umplut frigiderele cu mâncare. Ați văzut ce bibliotecă vastă vi s-a amenajat?

— Am văzut, spuse Albert. Ăsta e unul dintre motivele pentru care am rămas.

— Puteți să stați și să lucrați unde doriți, dar, să știți, computerul aflat la dumneavoastră acasă, e mult mai bine dotat cu informații. In plus, metodele folosite, scrisul pe hârtii și celelalte, sunt empirice.

— Poate fi adevărat Ce spui, dar dacă locuința mea de Ia sediul partidului e copiată după cușeta de pe navă, atunci dormitorul e foarte mic. Aici am un dormitor spațios și curat.

— Mă bucur că vă place, spuse Hon. Să vedeți ce bine au ieșit filmările.

— Ce filmări?! Ce vorbești?! deveni Albert foarte atent.

— Am înregistrat pe bandă toate actele sexuale pe care le-ați avut cu Diana Overt. O parte dintre casete le-am trimis deja în teritoriu.

— Ce vrei să spui?!

— La noi în partid nu există secrete, spuse șeful gărzilor firmei. Totul este filmat și îndosariat. Ceea ce reprezintă o importanță imediată, se folosește imediat.

— Ce importanță imediată reprezintă jocurile mele cu secretara?!

— Cei de la filiale caută să demonstreze autohtonilor că se poate face dragoste și altfel.

— Cum adică? se enervă Albert Hosman.

— Adică civilizat, în dormitor. Nu pe străzi. Pentru asta, li se arată cum fac pământenii și ce picanterii cunosc ei. Nu vrem neapărat să le schimbăm obiceiul cu fiarul, dar nici nu avem chef să organizăm mitinguri electorale, iar lor să le plece hormonii la plimbare, în mijlocul lumii, tocmai când președintele nostru le vorbește despre economie și prosperitate.

— E cam întuneric în dormitor. Cred că au ieșit niște filmări de toată jena.

— Nicidecum. Au ieșit niște filmări excelente. Nu trebuie să subestimăm tehnica filmografică de azi.

— Dacă mă culcam cu Diana în patul din locuința mea de la sediu, nu mai aveați filmulețele dorite, râse vicepreședintele.

— Inexact, spuse Hon. Orice punct din orice parte a oricărui dormitor de pe loza este prevăzut cu un senzor reglat să declanșeze camera de filmat la greutatea a două persoane.

— E filmată toată populația planetei?

— Nu. Sunt filmați doar membrii partidului nostru. Ei trebuie să fie un exemplu pentru alegătorii autohtoni și, în plus, nu-și pun fiarul în cap în mijlocul străzii.

Pe Albert îl enerva faptul că îl filmaseră fără să-i ceară acordul și se gândi că, dacă îl întrebau, nu-și dădea niciun acord. Din punctul lor de vedere, procedaseră bine. Își spuse că făcuseră o prostie, dar prostia era atât de generalizată încât nu mai deranja pe nimeni. Se mai calmă și își aruncă ochii pe ceea ce mai rămăsese din topul de hârtie.

— Tu vezi ce văd eu?

— Sigur că văd, răspunse Hon. Foile zboară și dispar.

— Ți se pare normal?

— Nu e deloc normal.

— Și, atunci, ca șef al gărzilor nu trebuie să iei măsuri? întrebă vicepreședintele.

— Fenomenul nu ține de departamentul de pază. Nu pot lua nicio măsură de prevenire sau de combatere a vreunei infracțiuni.

— Ce se poate face? Uită-te, foile dispar de sub nasul nostru.

— Dacă nu este reclamat sau constatat vreun furt, nu am pe cine incrimina, spuse Hon Kovalski. Nu e niciun furt.

— Dacă furt nu e, ce e?

— Nu știu. O dispariție. Probabil, ceva legat de paradoxul spațiu-timp. V-ați rotit cumva cu fotoliul?

— Sigur, spuse Albert.

— E o copilărie. Câte rotații ați făcut?

— De unde vrei să știu? N-am stat să număr.

— Știți măcar în ce sens v-ați rotit? întrebă Hon.

— Pot să reconstitui. Dacă am împins cu piciorul în colțul ăsta de birou, înseamnă că m-am învârtit în acest sens, adică în sensul invers de rotație a limbilor de ceasornic.

îi arătă și văzură că foile de hârtie încep să dispară mai repede.

— Rotirea cu scaunul accelerează zborul colilor. Acestea dispar și când stați pe loc, dar mai lent. înseamnă că e și un fenomen spațio-temporal, dar acesta este suprapus peste un alt fenomen, necunoscut, misterios.

Văzând că vrea să dispară și ultima hârtie din fostul top, Albert se aplecă în față și vru s-o prindă. Foaia îi trecu printre degete, ca un fum, și se destrămă.

— Ciudat, spuse pipăind locul gol. Foarte ciudat.

— Nu e nimic ciudat, spuse șeful gărzilor firmei. în afară de Diana Overt, a mai intrat cineva aici?

— Probabil că au intrat oamenii tăi să ia casetele filmate.

— Nu. Asta nu. Casetele se schimbă singure, în mod automat. Unde e Diana?

— în bucătărie, spuse vicepreședintele. Prepară ceva de mâncare. Dacă dorești, ești invitat să iei masa cu noi.

— Nu, mulțumesc. Am mâncat și sunt în exercițiul funcțiunii. Ce ați făcut concret în ultimele două ore.

— Am conceput niște eseuri politice.

— Și, mai înainte? întrebă Hon.

— Am citit o carte.

— în profil.

— Bineînțeles că în profil, spuse Albert. Tot ce e aici se referă la politica partidului. Nu e nimic referitor la investiții.

Luă, dintre zecile de cărți aflate pe tăblia lucioasă a biroului, volumul referitor la mondializare și i-1 întinse. Hon luă cartea, o răsfoi cu atenție, apoi ridică privirea spre vicepreședinte.

— Ce scriați?

— Nu scriam nimic. Mă învârteam cu scaunul să văd dacă nu-mi vine inspirația. De fapt, la un moment dat, m-a cuprins o foame atât de cumplită, încât m-a apucat somnul. Când ai intrat, cred că dormeam.

Hon scosese un carnet și începuse să noteze ceva, încrun- tându-se.

— Vrei să inițiezi o anchetă pentru un top de hârtie?! întrebă Albert.

— Nu contează valoarea lucrului dispărut, ci principiul moral. Putem considera că e o dispariție și, cum nu cred că e un fenomen paranormal, atunci când apare și un făptuitor, se cheamă că avem un furt. Furtul ține de protecția și paza pe care trebuie să le acorde gărzile conduse de mine. Pe loza, nu se întâlnesc prea des cazuri din astea.

— Poate fi o anchetă pentru nimic. Pe Pământ, gardienii mai inițiază câte o anchetă să-și justifice salariile. Dacă e ordin, mai găsesc și câte un corupt. Cine trebuie să fie coruptul, se hotărăște la nivelele cele mai înalte ale partidului, dar aici? Ce rost are să inițiezi o anchetă? Am înțeles că nu există infractio- nalitate prea mare pe această planetă.

— Nu există infracționalitate, dar există luptă pentru putere și, cel puțin teoretic, acolo unde se inițiază lupta pentru putere, trebuie să apară și metode de luptă nepermise de lege și morală, spuse Hon. Ia, gândiți-vă! Dacă vă învârteați cu scaunul și vă venea inspirația la timp, ce făceați?

— Mă apucam de scris.

— Pe ce?

— Pe foi de hârtie, spuse vicepreședintele cu investițiile și relația cu presa. Multe lucruri interesante am scris chiar eu, nu le-am dictat, iar secretara le-a trimis la centru, prin fax.

— Deci, putem presupune că hârtiile dispărute puteau fi suportul unor idei care să schimbe lumea politică?

— Putem.

— Vedeți? Aici am vrut să ajung, spuse șeful gărzilor. E posibil ca niciun alt top să nu fie atât de important ca acela care a dispărut.

— Ai dreptate. Nu știu cum sunt ființele pe aici, dar oamenii, atunci când se îndrăgostesc de lucrurile lor, le folosesc cu succes. Când am fost student, m-am legat foarte mult de un stilou. Era un stilou ieftin, cu niște motive florale naive, desenate pe el. Cu el am luat numai note bune. înaintea unui examen greu, l-am rătăcit pe undeva și am pierdut examenul. Norocul meu a fost că l-am găsit înaintea sesiunii de toamnă, altfel pierdeam anul. Nu-mi intra nimic în cap dacă nu aveam acel stilou în mână. Așa mă simt și acum. Sunt din ce în ce mai convins că aș fi putut scrie ceva epocal pe foile dispărute. Acela care a inițiat dispariția, e un sabotor! strigă vicepreședintele. Ai vreo bănuială?

— Acum, pentru că nu mai sunt lăsați să fure, hoții au lăsat deoparte bunele maniere și se țin de tot felul de glume proaste. Pot fi angajați de vreun membru de partid al partidului nostru. Pot fi de la un partid concurent. E posibil să fi intuit că sunteți un potențial mare conducător și v-au luat în vizor.

— E posibil, dar n-a fost niciun străin aici.

— Ce se întâmplă?! întrebă Diana din pragul ușii. Am crezut că se dă vreo bătălie. De ce strigi așa?

Căutând să fie cât mai concis, Albert îi povesti tot ce se întâmplase. Femeia izbucni în râs, iar șeful gărzilor tuși stânjenit și spuse că se retrage, că are foarte mult de lucru și va întocmi un raport pe baza căruia să se declanșeze o anchetă privitoare la topul de hârtie dispărut.

— Vom vedea, spuse și închise carnețelul. Voi începe prin a scana întreg etajul pentru a depista amprente străine.

Diana îl invită și ea la masă, dar Hon Kovalski o refuză, salută respectuos și ieși. Secretara trecu în bucătărie, să defi-

nitiveze ultimele detalii ale mesei, iar Albert se afundă în fotoliu și în gânduri. Reflex, începu să se învârtă cu fotoliul, încet, apoi din ce în ce mai repede, derulând filmul celor întâmplate și căutând o explicație logică. După un timp, începu să picotească, apoi ochii i se închiseră de tot.

În virtutea inerției, scaunul mai făcu două rotații și se opri. Vicepreședintele deschise ochii și privi stupefiat. Filele topului de hârtie dispărut, începuseră să reapară, una câte una. La 50 de centimetri de tăblia biroului, din neant, apăru o filă, apoi o a doua, a treia, așezându-se, firesc, una peste alta.

Venită să-l cheme la masă, asistenta se uita uimită la bărbat și la foile care se materializau din nimic.

— Am crezut că vă distrați pe seama mea, spuse.

— Eu aș fi putut să glumesc, dar șeful gărzilor nu și-ar fi permis. Spune-mi că nu dorm!

— Nu dormi. Ce m-ar face să cred că dormi?

— Faptul că așa ceva se întâmplă doar în vis, arătă Albert spre topul din ce în ce mai gros.

— Eu aș spune că așa ceva nu există, spuse femeia.

— Cum să nu existe?! Nu vezi?

— Nu. Nu la asta mă refer. Am senzația că nu există nimic din ceea ce e în jurul nostru, că acest apartament nu e real.

— Ar fi prea mult, spuse bărbatul.

— Este prea mult. Ușa de la acest birou s-a deschis singură, iar dincolo nu e ceea ce ne-am aștepta noi, ci altceva, încă necunoscut. Dispariția și apariția hârtiilor parcă ar fi curgerea timpului, când înapoi, când înainte. Cred că am încurcat-o rău de tot. Vino să vezi!

Albert se ridică de la birou și o urmă pe culoar, dar acela nu era culoarul știut de ei. Pereții nu erau placați cu marmură, nici podeaua nu era acoperită cu covoare moi, ci era cu totul alt hol. Acum, pe jos se găseau scânduri putrezite și scârțâitoare, iar pereții erau acoperiți cu tapet murdar și, pe alocuri, dezlipit. Din loc în loc, era atârnată câte o pictură ieftină sau câte o vază cu flori agățătoare.

Ca la un semn, cei doi vrură să se întoarcă în biroul lui Albert, dar ușa din aluminiu, capitonată cu piele, se închise și se transformă într-o ușă din lemn, cu geamuri murdare.

— Ce se întâmplă?! se opri bărbatul, brusc, speriat că putea intra prin geamuri.

— Nu am avut niciodată de-a face cu ei, dar cred că aici este mâna enocraților.

— Ce dracu' mai sunt și ăștia!

— O grupare extremistă care vrea să instaureze dictatura enocraților pe loza, spuse Diana Overt. Am auzit că sunt extrem de periculoși.

— Să chemăm gărzile!

— Nu știu dacă se mai poate. Biroul tău a rămas înăuntru, iar butoanele sunt pe el.

— Hon a spus că există camere de filmat și că am fost supra- vegheați tot timpul, spuse Albert. Vor observa că am dispărut.

— Crezi că enocrații sunt proști? Au făcut și ei înregistrări și le pun, să le vizioneze gardienii. Nu cred că se va prinde cineva de truc.

— Cine sunt enocrații ăștia și ce vor de la noi?

— Ce sunt, știu, dar nu știu ce vor, spuse asistenta. Sunt adepți ai enocrației, o orientare sociologică și politică, potrivit căreia, în societatea contemporană, rolul de conducere ar reveni specialiștilor în domeniul enotehnicii. Enocrații sunt conduși de enologi, specialiștii în enologie, o știință care se ocupă cu vinificația și cu studiul produselor derivate ale viei și vinului.

— Despre ce derivate este vorba?

— Fel de fel, dar enologii consideră că omul este principalul derivat al viei și vinului.

— Cum adică? întrebă bărbatul.

— Cred că totul se referă la faptul că via și omul au o istorie comună, și că multe genii au fost zămislite la beție.

— Dacă enologii cred că geniile sunt o consecință a unei mese copioase, stropită cu mult vin, și a unui act sexual, se

înșeală. Eu cred că recunoașterea geniului nu se face nici măcar, neapărat, după moarte, ci în timpul vieții celor care au vrut să-l cunoască.

— Nu vorbim despre genii, ci despre adepții enocrației, spuse Diana. Circulă tot felul de povești despre ei, dar eu nu am văzut niciunul.

— Oricum, ne-au făcut-o. Dintr-o clădire impunătoare, unde stăteam bine și frumos, mâneam, beam, făceam dragoste cu tine și scriam eseuri politice, iată-mă într-un hol urât mirositor, luminat de un bec orb. Acum, cine știe ce mai urmează! se enervă Albert. Auzi, colo! Enologi.

— Pe ușa biroului tău scrie Albrecht Hosmann, investigator, iar la mine scrie Diana Overth, secretară.

Bărbatul citi plăcuțele din tablă lipite pe geamurile celor două uși alăturate, constată că numele erau și nu erau ale lor și îl cuprinse o senzație stranie; îi venea să vomite și avea amețeli.

— Ce o fi ăla investigator?

— De unde vrei să știu?

Văzură că, din încăperea biroului de investigator, ușile nu dădeau într-un dormitor vast și într-o bucătărie utilată modern, ci într-o cămăruță cu pat de fier și o chicinetă, unde abia încăpeau aragazul și o măsuță. Peste tot, mizeria era la ea acasă. Pereții erau coșcoviți, fișetele birourilor erau ruginite, iar tot restul era din lemn. într-un cuier, se găsea agățată o haină și o pălărie de parcă Albrecht ar fi ieșit pentru câteva minute din încăpere, doar în cămașă, urmând să revină peste câteva minute.

Albert căută prin buzunarele hainei și găsi un portofel cu acte și bani.

— Ai mai văzut așa ceva?

— Nu. Ăștia sunt bani din anul 1922, dintr-un stat demult dispărut, Statele Unite...Uite! Scrie pe ei.

— Am citit și eu, dar nu am crezut că a putut exista așa ceva, spuse Albert. Ce facem?

— Nu știu ce să facem. Cred că enologii lucrează cu o ciudată specie de furnici. Cine știe în ce publicație au găsit acest decor și le-au pus să inițieze un proces de conversie. Poza de pe cartea de identitate seamănă cu tine.

— Seamănă, dar eu n-aș purta nici bătut tricou cu guler, panglică din pânză legată de gât și o haină ca asta din cui, cum se vede în poză. E clar. Nu sunt eu.

— Ba, din păcate, cred că ești chiar tu, spuse asistenta. Ai face bine să-ți iei portofelul. Presimt că, într-o lume ca asta, e bine să ai acte.

îi arătă pe fereastră un om îmbrăcat altfel decât majoritatea, care oprea câte o mașină și cerea șoferului să-i arate fel și fel de hârtii.

— Vezi ce vreau să spun? Toți șoferii opriți scot din buzunar un plic din ăsta din piele de animal. Din plic, scot fel de fel de hârtii pe care le arată individului cu șapcă nostimă. Ai face bine să iei haina pe tine și să-ți pui pălăria!

Albert îmbrăcă haina peste salopeta argintie termoizalantă, pe care o purta direct pe piele, puse pălăria pe cap și se uită într-o oglindă. Hohotul lui de râs stârni praful de pe dosare și făcu să se miște podelele din lemn; arăta ca un mecanic cu haină și pălărie.

— Nici tu nu stai prea bine, spuse vicepreședintele și îi întinse trenciul găsit în biroul secretarei. N-ai văzut ce rochii lungi au femeile din lumea asta, indiferent dacă această lume e construită sau nu de furnici?

Deoarece se găseau vrafuri de reviste, aruncate peste tot, citiră repede câteva zeci și se dumiriră pe ce lume se aflau.

Constatară că se găseau la etajul 2 al unei clădiri cu doar 8 etaje, iar a treia ușă dădea spre o scară interioară. Exista și lift, dar acesta era complicat de folosit și nici nu avea rost să se obosească pentru două etaje.

Coborâră și, chiar în fața clădirii, găsiră mașina investigatorului, după numărul din carnetul de conducere. Eforturile lor de a o pomi fură zadarnice.

— Dacă nu ar fi trecătorii ăștia așa fistichiu îmbrăcați și mașinile astea atât de complicate, aș crede că suntem pe o stradă din Orașul Vechi, spuse bărbatul.

— Mașinile astea „complicate" sunt primele mașini din lume. Sunt cele mai simple.

— Și atunci, de ce n-am putut să pornim mașina asta care, după cum arată actele, e proprietatea mea?!

— Nu totdeauna lucrurile cele mai simple sunt și cele mai accesibile, spuse Diana. Ai putea, de exemplu, să mânuiești o bâtă?

- Nu.

- Vezi?!

O luară pe jos, de-a lungul trotuarului, căscând gura la vitrine.

— Dacă e mâna lor la mijloc, enologii au uitat că, totuși, suntem pe loza, unde, pe o emisferă e ziuă, iar pe cealaltă noapte, spuse femeia. Pe Pământ, unde a existat acest an 1922, ziua și noaptea se succedau. Aici, unde am fost aruncați, e tot timpul ziuă.

— Ar fi putut și enologii să aibă bunul simț să dea un pahar de vin. In fond, spuneai că se ocupă cu vinificația.

— Dacă vrei un pahar de vin, hai să intrăm acolo, peste drum, unde scrie „restaurant". Dacă banii din portofel sunt buni, luăm și masa.

— Da, dar stă proțăpit în ușă ipochimenul acela cu șapcă, haină cu epoleți și pistol la brâu, spuse Albert. Precis ne întreabă de acte.

— Și ce, nu avem?! întrebă asistenta. Uite aici! Am găsit buzunarul trenciului toate actele numitei Diana Overth. întâmplător, seamănă cu mine. Nu avem de ce ne teme. Cine a produs această lume virtuală sau ce-o fi ea, ne-a avut în vedere tocmai pe noi doi.

Traversară strada și se opriră în fața celui ce păzea locanta.

— Ce doriți? fură întrebați.

Mirați că nu sunt legitimați, vicepreședintele și secretara sa îi spuseră că ar vrea să ia masa și să deguste un vin de calitate.

Paznicul izbucni în râs și îi informă că acela era un club privat și, chiar dacă ar fi avut legitimație, tot nu le-ar fi permis să intre. Erau îmbrăcați total inadecvat; el, cu salopetă pe sub haină, iar ea, cu un balonzaid peste lenjeria intimă.

— Asta nu e lenjerie intimă, de supără femeia. E o fustă și un tricou, așa cum se poartă la oamenii civilizați.

— Să lăsăm! spuse Albert. Hârtia asta s-ar putea să-1 facă să se răzgândească.

Scosese o hârtie de o sută de dolari și i-o plimba pe la nas.

Omul se făcu palid și începu să tremure.

— Ce-o fi având?!

— Nu am nimic, spuse paznicul, dar nu am văzut o hârtie de o sută decât o dată în viață, și atunci pentru scurt timp, pentru că, în loc s-o cheltuiesc cu folos, am pierdut-o la ruletă.

— Bine, atunci se cheamă că o să vezi suta și a doua oară. De data asta, sper, pentru mai mult timp.

Vicepreședintele îi îndesă bancnota în buzunar, îl ocoli și îi făcu semn asistentei să-1 urmeze. încercă să intre, dar ușa nu se mișca.

— Clanța e pusă de formă, spuse paznicul. Nu se deschide decât dacă o acționez eu, cu această telecomandă.

— Dar, dincolo nu e ce ne așteptăm noi să fie, ci doar o câmpie întinsă cu pante line și rare ridicături de pământ. Privește! Se întinde până în depărtare.

— Nu e treaba mea, spuse omul. Eu sunt plătit să păzesc ușa unui restaurant cu regim închis, de club privat. Unde in- trați voi și ce faceți acolo, nu mă interesează.

— Ți-am dat suta de dolari să pot intra în local, să iau masa și să beau ceva, spuse Albert.

— Inexact. Mi-ai dat suta de dolari ca să vă las să intrați. Când? Unde? Ce treabă am eu cu dorințele voastre?!

— Bine, dar ce treabă avem noi pe câmpia asta pustie?

— Nu e o câmpie pustie. Peste doar un sfert de oră, aci e programat un miting electoral. Tot timpul se întâmplă ceva pe câmpie, programul e foarte încărcat. Uitați-vă spre dreapta! O

masă compactă de oameni, să tot fie câteva zeci de mii, se îndreaptă încoace.

— Sunt ai noștri! se bucură Diana.

în fruntea unei mulțimi se găsea președintele partidului, îmbrăcat în obișnuitul lui costum maro. Veneau și toți vicepreședinții, cei cinci bărbați chei și cele două femei. îi recunoscură pe Ema Radovici și pe arhitectul-șef Eucelin Muncia. Era acolo și Ian Hicus, neuro-psihiatrul, precum și cei de la conducerea firmei, directorul Divert, dirijorul Manas și gardianul-șef Kovalski. Erau mulți, foarte mulți reprezentanți ai nivelului tehnic al astronavei 068...Venea și o armată de oameni ai presei.

— Ar fi trebuit să vă iau mult mai mulți bani, spuse paznicul. E un miting neautorizat.

— Neautorizat de cine!? Am înțeles că partidul nostru, chiar dacă nu a câștigat încă alegerile, are mare putere pe loza.

— O fi cum spui, dar avem un președinte și un guvern, care, chiar dacă nu strălucesc profesional, nici de colo nu sunt.

— Ai spus că e programat un miting, interveni secretara. Cine l-a programat?!

— Nu știu și nu e treaba mea să știu, spuse paznicul ușii. Știu doar că a fost programat un miting electoral neautorizat.

— Mai avem timp să ne întoarcem, spuse Albert. Revenim în stradă și tragem ușa acestui pseudo-restaurant.

— Nu cred că se mai poate, spuse Diana. Deja președintele ne face cu mâna, în semn de bun venit.

Femeia plecă spre grupul de manifestanți, care venea spre ei. Vicepreședintele avu un moment de ezitare, apoi trânti ușa și o urmă.

— Mă simt ca și cum m-aș găsi în spatele unor decoruri de carton, în timpul unei filmări.

— Așa te simți, dar nu cred că e asta, spuse secretara. Privește în jur! în orice parte ai privi, nu se vede decât o imensă întindere de pământ înverzit și, ici-colo, câte o colină mai înaltă. Cred că, mai degrabă, e un fenomen optic.

— Fiți bineveniți la mitingul nostru! le ură Aram Melior.

— Ne bucurăm să fim bineveniți, spuse Albert, dar paznicul de care tocmai ne-am despărțit ne-a spus că mitingul partidului nostru e neautorizat. Meseriașii ăia se comportă de parcă totul ar fi în ordine. Să nu ai autorizație, nu e lucru normal și orice lucru anormal induce o stare de neliniște.

Văzură o grămadă de lucrători cum înalță o tribună și cum un grup de electroniști și electricieni se ocupă cu montarea instalațiilor de sonorizare.

— Cel care v-a spus că mitingul nostru e neautorizat, a spus adevărul, dar tactica politică ne dictează să ținem și astfel de manifestări, spuse Aram Melior. Am vorbit cu actualul premier al planetei și l-am rugat să nu ne dea aprobarea. Din când în când, așa, de ochii ziariștilor, trebuie să fim tratați cu refuz. Dacă totul ar merge ca pe roate, câinii democrației s-ar întoarce împotriva noastră. Puțină suferință le tine trează atenția. Mitingul acesta îl facem doar noi, între noi, conducerea și un segment stabil din electorat, pe care îl folosim ca public. Din când în când, și electoratului foarte stabil trebuie să-i reîntărești reflexele condiționate.

Se uită împrejur să vadă dacă nu era vreun reprezentant al presei prin apropiere și zâmbi stânjenit:

— Desigur, acesta este un lucru pe care îl știe toată lumea, dar nu trebuie ca să fie auzit de la noi, înregistrat și amplificat de forța cuvântului.

— înțelegem, spuse Diana.

Femeia făcu semn spre cel mai apropiat grup de ziariști, care, văzând că avea loc o discuție între conducere și doi oameni, apăruți din neant, se uitau spre ei cu atenție.

— Nu e niciun pericol să se apropie, spuse Melior. Putem vorbi în voie. Dacă mitingul nostru e neautorizat, și înregistrările lor sunt tot neautorizate.

— Da, spuse Albert, dar pot folosi cele spuse de noi în alt context, ca și cum înregistrările ar fi făcute la un alt miting, autorizat, sau le pot folosi în emisiuni sau articole de sinteză.

— Uite, asta îmi place la tine, ai idei, îi spuse președintele lui Albert. Ziariștii ăștia sunt ultimii din lume. Nu am avut ni-

ciun interes să aduc aici oameni de calitate, care să știe să întoarcă pe toate fețele chiar și cea mai banală afirmație, să ne încurce politica și să-i deturneze sensul.

— Eu știu că o politică de calitate are nevoie de ziariști talentați.

— Inexact. O politică adevărată, de orice calitate ar fi, se face cu ziariști proști, care nu știu să intuiască sensul mișcărilor.

— înțeleg, spuse Albert. Oricând, o politică adevărată este politica pe care o facem noi, pentru noi, cu ajutorul electoratului nostru, fără intervenția presei.

— îmi place de tine, îl bătu președintele pe umăr. Păcat că nu este aici și Hosman cel original. Dar, nu-i nimic! Am să-i transmit înregistrarea acestei discuții, ca temă de meditație. De fapt, am să-i transmit orice discuție care se va întâmpla s-o avem în viitor.

— Ce vrea să însemne „cel original"?! se sperie Albert.

— Vreau să spun că nu ești tu vicepreședintele care se ocupă de relațiile cu presa, precum și reflectarea activității noastre în ziare și imaginea în ochii unui potențial electorat. Nu ești Albert Hosman, ci o copie. Ți-am zis Albrecht Hosmann, investigator de profesie. în același timp, ești chiar vicepreședintele și specialistul în investiții. Ai același bagaj de informații, pe același pachet genetic. Totodată, nici Diana nu e Diana, ci domnișoara Overth, secretara investigatorului.

— Nu e prea complicat?!

— Ba da, dar legile existente, chiar dacă nu ne convin, trebuie respectate. O lege de-asta spune că mitingurile neautorizate trebuie să se desfășoare în afara orașului Lahr, capitala astrului.

— Nu mi se pare că suntem în afara capitalei, ci în spatele unor decoruri de film, abil mascate optic, interveni Diana.

— E adevărat, decorurile sunt bine mascate. Nu le vedem. De partea cealaltă, locuitorii sunt amestecați cu actorii, pentru mai multă veridicitate și naturalețe, dar totul se găsește pe câmpia asta, la marginea orașului.

— Dacă, prin absurd, ați ajuns atât de departe cu știința, încât să sintetizați oameni după model și să construiți orașe- fantomă, e treaba voastră, dar nu credeți că era mai simplu să-l chemați aici pe Hosman, originalul, să nu vă mai complicați cu duplicate?

— A trebuit să păstrăm originalele la firmă, spuse președintele. Au o misiune foarte importantă.

— Aceea de a lua masa, în timp ce noi facem foamea pe câmpuri.

— Nu. Rolul lor este să scrie eseuri politice, foarte importante pentru viitoarea orientare a partidului. Asta este cauza pentru care am preferat această formă de, să-i zicem, telepor- tare.

— Dacă au rămas originalele în clădirea firmei de consultanță, nu poate fi vorba de teleportare, spuse Diana. Eu credeam că suntem în alt timp, undeva, unde se poate sintetiza orice, chiar și o stradă a unui străvechi oraș din trecutul Pământului.

— Nici eu nu știu prea bine. Sunt complet anti tehnic. Cred că nu este o teleportare, în adevăratul sens al cuvântului, ci, mai degrabă, o conversie la distanță, o sinteză pe bază de matrice genetică informațională.

— Pare destul de complicat de înțeles. De pus în practică un astfel de proces, pare și mai complicat, spuse falsul Albert.

— Vă dau un exemplu empiric. Să zicem că avem un text, sintetizat pe o coală de hârtie. Acesta este decriptat subatomic, până devine informație, și trimis electromagnetic în altă parte, unde este sintetizat, pe o altă bucată de hârtie, cu altă cerneală. Voi sunteți textul trimis dintr-o clădire de 50 de etaje într-o magherniță de 8 etaje, care stă să cadă la cel mai mic cutremur. Sunteți și, în același timp, nu sunteți aceiași doi oameni. Totul e pe principiul aparatului numit fax.

— Ha, ha, ha! râse Albrecht. Ați ajuns cu știința atât de departe încât ați fi în stare să trimiteți prin fax chiar și oile la păscut.

- E o idee notabilă. Uite că la așa ceva nu m-am gândit. Am s-o dau ca temă de meditație științifică savanților din partidul nostru. Necazul e că nu am adus încă nicio oaie pe loza, iar pe Pământ acestea sunt animale pe cale de dispariție, foarte rare, foarte scumpe și protejate de o lege specială.

— Nu m-am referit chiar la oi. Era o parabolă... Voiam să spun că eu, copia, nu sunt chiar cerneală pe hârtie de fax, ci un organism mai complicat.

— Ah, am înțeles, spuse Aram Melior. Află că ești făcut din trei ființe autohtone. S-au folosit atâtea pentru că pachetele lor de gene sunt puțin diferite de cele umane.

— Ați ucis băștinași pentru conversia mea?!

— Nicidecum. S-au oferit singuri, cu mare bucurie. Ca posesor al cunoștințelor unui vicepreședinte de partid, ești o persoană importantă. Cei trei indigeni au fost foarte mândri să participe, cu trup și suflet, la copierea ta.

— Cu trupul, e clar, dar sufletul? întrebă investigatorul.

— Informațional, nu ajungea materia unui singur individ. S-au folosit trei.

— Nu e vorba de numărul lor, ci de faptul că au dispărut niște ființe înzestrate cu rațiune. Că e unul, că sunt trei, are prea mică importanță. I-ați ucis!

— Nicidecum, spuse președintele. Ei s-au oferit, iar rațiunea lor de a exista e să fie de folos. Au murit și n-au simțit.

— E ca și cum ați fi reintrodus pedeapsa cu moartea.

— Nu are rost să reintroducem pedeapsa cu moartea, se enervă Melior. Și faptul că vă lăsăm în viață e prea mult.

— Asta e rațiune de a nu mai fi, interveni secretara ca să aplaneze conflictul. Nici eu nu văd rolul dublurilor. Nu se întâmpla nimic rău dacă originalele făceau o pauză și veneau chiar ele la miting.

— Nu se putea. V-am spus. Chiar dacă am face abstracție de importanța scrierilor celor doi, nu se cade să deranjezi un om important de la masă. Diana era pe cale de a pregăti un prânz pe cinste. Nu se poate ști dacă, în timp ce ia acest prânz,

lui Hosman nu-i vine vreo idee fundamentală, care să revoluționeze politica partidului.

— Orice ar fi, e absurd ce ni se întâmplă, spuse Hosmann.

— Trebuie să înveți și tu, și am să transmit acest lucru și originalului, că totul este absurd până când se întâmplă. Să propovăduiți asta întregului electorat!

— Ce ne apropie, e clar. Ne deosebește ceva?

— Ție ți s-a introdus un program simplu, care te face să nu fii cât originalul de suspicios. Lucrul ăsta te face superior.

Albrecht nu mai spuse nimic. Nu voia să se știe că nu credea absolut nimic din cele spuse de șeful partidului. Ii venea să-i râdă în nas, dar se hotărî, până la urmă, să se așeze în spatele unui zâmbet. își ascunse gândurile, să vadă ce avantaje putea avea din faptul că era considerat încrezător și, din cauza asta, superior originalului.

Spuse că avea deplină încredere în politica partidului și că va face tot posibilul pentru victoria finală: câștigarea alegerilor.

— Vouă, ca și dubluri ale celor doi colegi ai noștri, nu vi se cere să faceți ceva. După miting, sunteți liberi să mergeți unde vreți și să faceți ce doriți.

— Chiar așa?! se miră Albrecht. Suntem aduși aici, apoi ni se dă un picior în fund.

— Nu. Ați fost aduși aici cu un singur scop, să asistați la miting. Dacă vreți, puteți să participați activ, să luați cuvântul, dar, la încheiere, rolul vostru se termină. Puteti să intrati în pielea investigatorului și al secretarei lui sau puteți face orice altceva.

— E inuman să fim îndepărtați așa! ridică și Diana tonul. Avem sentimentele și bagajele de cunoștințe ale originalelor. Nu reprezentăm doar o autoritate virtuală, suntem departe de orice limbaj de lemn și vrem să facem politică. Vrem să vă ajutăm să vă depărtați de atitudinea totalitară și omniscientă.

— Vreți pe dracu'! spuse președintele.

Fără un cuvânt, le întoarse spatele, trecu prin cercul de reprezentanți ai mass-media, ce îi înconjuraseră, și se urcă pe scenă.

— Na, să te saturi de politică! râse Albrecht.

— Presa știe ce am discutat noi?! strigă Diana Overth.

— Au scris toate ziarele, au urlat toate posturile de radio, au transmis toate televiziunile și s-au înroșit cablurile telefoanelor marilor agenții de știri, se întoarse președintele Melior și aruncă peste umăr. Subiectul conversiei de ființe umane din autohtoni e deja fumat. Ați face bine să vă amestecați cu ceilalți simpatizanți și să urmăriți mitingul. Aveți de învățat.

Urcă și se îndreptă spre microfon. Așezat în mijlocul scenei, părea o ființă neînsemnată, nu marele om, conducătorul primului partid al oamenilor din spațiul extraterestru.

Salută mulțimea și îi mulțumi pentru prezență. Publicul aplaudă furtunos și începu să scandeze lozinci.

Ziariștii notau de zor deși conducătorul partidului nu spunea nimic notabil, cameramanii se întreceau în a lua imagini, din cele mai imposibile unghiuri, iar reporterii radiourilor împingeau cordonul de pază din jurul scenei, căutând să fie plasați cât mai aproape de difuzoare.

— Ce idiot, spuse Albrecht. întâi îmi spune că sunt o persoană importantă, sintetizată din trei autohtoni, apoi mă lasă, ca pe un nimeni, cu ochii în soare. Mare mincinos mai e și președintele ăsta...

— Pe Pământ, unde nu se pot compara decât între ei, oamenii se consideră mai buni sau mai răi, spuse Diana. Aici, pe loza, unde sunt doar unii dintre extratereștrii, s-a văzut că oamenii sunt cei mai răi. Nu te poți baza pe cuvântul lor; azi spun una, mâine alta. Dar, fii atent! începe.

— Ce începe?

— Mitingul.

— Păi, ceea ce a spus președintele până acum nu face parte tot din programul adunării?! se miră investigatorul Albrecht Hosmann.

— Nu. Mitingul propriu-zis, neautorizat, începe abia după intonarea imnului. Ceea ce a spus până acum e pentru presă, începând din acest moment, oamenii din mass-media nu mai

au acces. Nu sunt autorizați să mediatizeze un miting neautorizat. Consemnează evenimentul, ca atare, și atât. Nu au voie să facă niciun comentariu.

— Dar, dacă dau publicității știrea, se cheamă că fac un denunț public, că atenționează poliția de faptul că are loc un lucru ilegal. Faptul că mitingul este neautorizat este știrea bombă. Nu văd ce i-ar mai interesa.

— în acest caz, poliția nu are voie să intervină, spuse Diana. Ea știe că mitingul e neautorizat, dar acesta e neautorizat chiar de președintele interimar al planetei, la rugămintea liderului Melior și la sugestia premierului.

— Aaa, acum se dau aprobări și pentru chestii neautorizate.

— Nu s-a dat nicio aprobare în acest sens. Nedându-se autorizație de desfășurare, înseamnă că mitingul e neautorizat. Aici nu e ca pe Pământ, unde trebuie să te acoperi de aprobări scrise ca să nu o încurci. Aici lucrurile sunt de la sine înțelese.

Albrecht își spuse că, pentru el, lucrurile erau mai degrabă de la sine neînțelese și se hotărî să le lase să decurgă singure, în afara înțelegerii lui. Știa că, dacă ceva nu era corect și nu avea cum să intervină în corectarea lui, trebuia lăsat să treacă; poate era corect pentru alții.

Văzu că, într-adevăr, reprezentanții televiziunilor și radiourilor își strâng uneltele de filmat și trusele audio și, împreună cu cei de la ziare, formează, la o oarecare distanță, în spatele publicului, o masă umană compactă.

— Ce fac?! se miră Albrecht. Toată lumea se uită la ei, parcă vrând să-i vadă plecați, iar ei au înțepenit.

— Ca să plece, așteaptă permisiunea președintelui. Ziariștii n-au venit aici de capul lor, ci au fost aduși de partid. Sunt plătiți să însoțească partidul și să-1 susțină, mai ales electoral.

— I-auzi colo! Sunt aproape jumătate din cei veniți cu președintele. Printre ei, nu sunt și ziariști de pe alte planete sau locali?

— Până la venirea noastră, pe loza n-a existat niciodată o rețea de transmitere a știrilor, iar celelalte partide, venite de pe alte planete, abia acum își organizează agenții de presă, spuse

secretara investigatorului. Fac asta pentru că ne-au văzut pe noi și își dau seama că e foarte bine să te faci cunoscut prin toate metodele.

Masa de oameni ai presei primi confirmarea de plecare și se urni, cu tot calabalâcul, în jos, pe câmpia lin înclinată; ajunsă la o distanță considerabilă, se făcu nevăzută, de parcă ar fi intrat într-un tunel invizibil.

— Ce truc! se frecă Albrecht la ochi. Aici se apare și se dispare de parcă acest lucru ar fi normal.

— N-au dispărut. Au trecut dincolo, în orașul construit la marginea capitalei. E ceva normal. Un proverb local spune că lucrurile vizibile sunt pentru orbi.

Pe scenă, urcase un cor format din 400 de femei, cu cearceafuri foarte transparente, trase pe cap, și se grupase în spatele șefului de partid. Urcă și George Manas, dirijorul tuturor corurilor firmei, salută publicul și scoase bagheta.

— Sunt aproape goale, spuse Albrecht. N-au nimic pe sub cearceafuri și, în lumina soarelui, se vede tot.

— Cearceafurile sunt fiaruri țesute chiar de ele, cu multe broderii și motive florale. Privește! Nu sunt două fiaruri la fel.

— Dacă tot s-au apucat să-și facă singure hainele, puteau să facă lucruri decente. Spuneai că fiarul este un accesoriu al unui ritual sexual.

— Femeile astea sunt susținătoare ale introducerii fiarului ca port popular, spuse Diana. Partidul nostru a adoptat această idee a băștinașilor și a transformat-o într-unul din instrumentele lui electorale.

— Nu e nicio femeie urâtă în cor. Ar putea avea necazuri. Cine le vede îmbrăcate astfel, e sigur că ele caută un partener pentru împerechere.

— Asta și caută. Sunt tot timpul disponibile, dar nu au niciun succes la bărbați.

— Dar, sunt așa frumoase! exclamă investigatorul.

— Dacă te interesează...

— N-am spus că mă interesează. Am spus că nu pot înțelege de ce nu au succes.

— Femeile frumoase au cea mai mică trecere la bărbați, spuse Diana Overth. Nu înțelege nimeni acest paradox. Dacă le mai văd și atât de transparent îmbrăcate, potențialii parteneri se sperie. Băștinașii o fac în mijlocul străzii, dar acoperiți cu fiarurile. Toată lumea știe ce fac ei acolo, dar nu se vede, în mod direct, mare lucru; totul e în imaginație. în plus, fetele astea cântă așa frumos! Ascultă! E imnul partidului nostru.

— Nu cântă ele. încă nu se suise dirijorul pe scenă, când s-a pus o înregistrare. Femeile cântă, dar se suprapun peste partitura imnului, înregistrată, probabil, tot cu ele.

Simțiră un miros ciudat și văzură că femeilor nu le ieșeau din gură doar sunete, ci și un abur gălbui, odorific.

— Atmosfera din jur a început să miroasă a migdale, spuse Albrecht.

— Ce sunt alea?

— Fructele unui arbore de pe Pământ. Au mâncat cam multe fructe și într-o cantitate considerabilă. Miroase de te trăsnește.

— Mirosul o fi de migdale, dar cred că provine de la mâncărurile pe care le fac băștinașii, spuse secretara. Au obiceiul să pună mult acroniu în ele. E posibil ca membrele corului să fi fost invitate la vreo sărbătoare de-a lor și, după spectacol, să fi fost poftite la masă.

— Așaaa?! Iar acroniul are miros de migdale. Ce e acroniu?

— Un metal foarte rar. Pe loza se găsește în cantități destul de mari. Toate partidele se bat să pună mâna pe un contract de exploatare industrială a zăcămintelor de acroniu.

Oriunde apare ceva de furat, hop și noi cu politica, râse Albrecht.

— Pe noi, oamenii, nu ne prea interesează exploatarea industrială. Firma „Acro Industrial", care a dat numele elementului, primește de la băștinași cantități mici, dar suficiente, pe care le folosește în industria electronică de vârf. La schimb, populația autohtonă primește instrumente performante și toată lumea e mulțumită.

— Care pot fi instrumentele alea electronice?

— în afară de absolut toată tehnica de calcul, tehnica medicală, militară sau cea a construcției de androizi, au apărut și o grămadă de mici invenții foarte scumpe, spuse femeia. îți aduci aminte bila cu care am traversat strada? E făcută de „Acro".

— Sigur că îmi aduc aminte, dar Melior spune că nu suntem noi ăia cu bila, ci niște copii, un investigator pe nume Albrecht Hosmann și secretara lui Diana Overt.

— Suntem ceea ce gândim. Noi ne gândim că, din cine știe ce motiv, președintele ne minte că suntem alții. Ca subalterni ai lui, trebuie să nu călcăm disciplina de partid, să nu-1 contrazicem și să intrăm în jocul lui.

— Toate bune și frumoase, dar altceva mă ancrasează pe mine, spuse bărbatul și îl cuprinse un acces violent de tuse.

— Te ancra... ce?

— Mă acoperă de impurități mirositoare și mă face să nu mai funcționez normal.

— Vorbești ca un android, râse Diana. Ei, ce te deranjează până la a te scoate din uz?

— Mirosul ăsta al femeilor de pe scenă e tot mai puternic, dar nu ăsta e cel mai mare necaz. Necazul e că aburul galben ce le iese din gură începe să formeze nori deasupra noastră și o ceață din ce în ce mai densă, care ne afectează respirația. Nici nu se mai vede așa bine.

Corul terminase cu imnul și atacase partituri mai ritmate, inspirate din folclorul celor de pe loza, peste care se suprapu- seseră texte penetrante, cu un pregnant caracter electoral. Extaziat, publicul adus la miting dansa după muzică, zgâlțâindu-se din șolduri și ridicând mâinile în sus, pentru a plesni din palme.

Din când în când, câte un conducător, vicepreședinte sau altfel de membru de vază, precum și câte un membru de partid mai răsărit, venea alături de președinte și striga un slogan personal, imaginat pe loc.

— Am ajuns să-i urâm pe cei cărora le facem rău! îl auziră pe Eucelin Muncia, arhitectul-șef al partidului.

— E o discriminare intolerabilă: politicienilor inteligenți nu li se permite să fie proști! strigă și Ionas Divert, directorul firmei de consultanță.

— După ce am pierdut ultimele alegeri desfășurate pe Pământ, nu a mai vrut nimeni să se uite pe declarațiile noastre de avere! îl auziră și pe Hon Kovalski, șeful tuturor gărzilor firmei.

— Justiția nu știe ce face. Nici noi nu știm ce face justiția! strigă Ema Radovici, vicepreședinta cu propaganda.

— Orice imposibilitate e posibilă, atunci când orice posibilitate încetează să mai fie imposibilă! spuse Valentin Zega, responsabilul cu probleme economice, unul dintre cei cinci vicepreședinți chei ai lui Melior.

— Vom sta totdeauna jos, cu fruntea sus! strigă Cibil Negresco, vicepreședintele organizatoricului.

— De la partid, putem afla lucruri pe care nu le știam despre noi înșine! o auziră pe Olga Clare, fata de la Registratură.

— A crescut coeficientul de inteligență! spuse neuropsihia- trul Ian Hicus. Dacă îl fac pe unul bou, se prinde.

— Dacă nu-1 ridici în slăvi, guvernul nu cade! strigă negrul Ionas Sabin.

— Să furăm numai de la oamenii serioși! se trezi o tânără strigând.

Sloganul ei stârni un imens hohot de râs, atât în public, cât și pe scenă.

— N-am spus nimic comic. Așa am gândit, așa v-am spus, îngăimă ea stânjenită. Țin la opiniile mele și vreau să mi se respecte. Unde este atât de mult propovăduitul drept la opinie?

Albrecht își aminti că o mai întâlnise pe această blondă. Era Ecaterina Sohn, vecina lui de etaj, pe nava 068, care locuia pe culoarul 10, la cușetă 1. Ea îl condusese să îi arate cum funcționează dușul și uscătorul și se întrebă dacă locuia tot la aceeași adresă, din moment ce sediul de partid fusese construit pe planetă și populat după modelul farfuriei zburătoare.

— Sunt de acord cu dreptul la libera exprimare, o calmă președintele Melior, dar furtul e un subiect mai delicat. Trebuie

tratat cu maximă subtilitate. Pe lângă franchețea dumneavoastră exagerată, ați adus pe scenă și pe acești doi tineri și nu văd în ce scop.

— Sunt Cliff Nielsen și Ionas Sabin, prietenii mei.

— Au venit să strige sloganuri?

— Dacă vreți, pot să strige și sloganuri. Pot să strige orice.

— Să-i auzim? spuse președintele și îl invită pe viking la microfon.

— Ce vreți de la mine?! întrebă Nielsen.

— Să ne spui un slogan.

— Ca să râdeți voi de mine.

— Nu râde nimeni, spuse Melior.

— Bine, vă spun una despre eficientizarea pupincurismului, spuse bărbosul. Pentru a economisi timp, politicienilor li se sărută mâna băgată deja în cur.

— E scabros. Tu ce vrei să ne spui, se întoarse spre bărbatul de culoare. Tot vreo tâmpenie?

— Tâmpenie sau nu, eu v-am spus un slogan.

— Ce, dacă mai spui unul, mori?

— Nu mor, dar nici bine n-o duc din cauza asta. Am hotărât să vă spun ceva mai fin, spuse Ionas Sabin. Cred că o fi secretul diplomației să te pui în locul altuia, așa cum se vorbește, dar să rămâi acolo reprezintă culmea diplomației.

— Atunci când te găsești în casa altuia, mănânci ce mănâncă el, dar nu poți anticipa ce vrea să mănânce acesta! strigă și Albrecht din public, fără să-l audă nimeni.

Diana îl felicită pentru intenție, îl bătu prietenește pe spate și îl sfătui să tacă.

— Așa mai merge, se auzi Aram Melior.

Ii invită pe ultimii trei, blonda și cei doi bărbați, să părăsească scena și întrebă dacă mai dorește cineva să spună ceva. Constată că foarte mulți membri de partid din public aveau câte ceva de spus.

— Bine, fie! admise președintele. Deoarece este un miting neautorizat, merg și părerile neautorizate, dar, vă rog, să vă rezu-

mâți doar la câte o frază, să poată trece cât mai mulți prin fața microfonului!

în felul ăsta, cu toții aflară: că e nevoie de mai mult cinism pentru cei ce se consideră cinici; că omului urât îi e mai ușor să râdă de altul; că, dacă îngheți, nu mai poți să plătești căldura; că exploatatorul vede lucrurile cum poate și exploatatul le vede cum vrea exploatatorul; că, oricum, guvernele tot cad, dar cad în capul populației; că proștilor nu trebuie să le spui nimic, ci doar să le arăți cât este de rău să fii deștept; că diferența dintre bărbat și femeie este aceea potrivit căreia unele femei se mărită cu primul întâlnit în cale, iar altele cu ultimul; că trăim bine, dar nu știe nimeni asta; că mor doar carica- turiștii, iar caricaturile rămân în viață; că talentul se vede atunci când scriitorul creează o lume în care ți-ar placea să trăiești, lume de care fuge el; că, de proști, ți-e lehamite să te aperi; că singura modă perenă este obsesia de a fi în pas cu moda; că, uneori, sinistrații se așteaptă la ce poate fi mai rău, adică la sosirea premierului; că s-a ridicat munca la rangul de efort supraomenesc; că nu e important numărul celor care știu să citească, ci al celor care știu ce să citească; că s-a reușit performanța de a se face orice, fără a se mânca orice; că omul nu poate înțelege de ce portofelul valorează mai mult decât banii din el; că, din cauza răului de înălțime, conducătorii nu-și mai apleacă privirile, în jos, spre popor; că treburile murdare se fac din ce în ce mai curat; că demult nu mai sperăm să câștigăm ceva și vrem doar să sperăm; că proștii spun că prostia îmbătrânește, iar deștepții susțin că inteligența este cauza bătrâneții; că omul, cât trăiește învață, timp de distracție nemaiavând; că numai deștepții își dau seama cât sunt de proști și multe al-tele.

Președintele le mulțumi tuturor pentru sinceritatea de care dădeau dovadă. Deoarece norii și ceața cu miros de migdale se risipiseră, făcu semn dirijorului Manas să atace câteva cântece vesele. Aburul galben, care ieșea din gurile coristelor, crea manifestării, din nou, un aer intim și frumos mirositor.

— în încheiere, poate și datorită caracterului neautorizat al adunării noastre, am să vă țin un discurs mai puțin convențional, spuse Aram Melior. Un discurs critic. Sunt incitat de afirmațiile făcute de voi privind politica și politicianismul. Recunosc, se ascund printre noi politicieni înnebuniți de putere. Nu prinderea lor este scopul nostru. Trebuie să vedem cine este de vină, boala sau bolnavul? Politicianul sau politica făcută de el? Cine e de vină? Puterea sau maniacul puterii? Pentru a ajunge la titlul de cei mai proști dintre cei buni, mulți politicieni se luptă să ajungă cei mai buni dintre cei proști. Dacă îi întrebi cum luptă ei pentru binele poporului, ei spun că nu au nimic de împărțit cu nimeni, că, dacă ar avea ceva de împărțit cu cineva, ar păstra pentru ei înșiși. Acum, ne situăm în jurul a 78 % din preferințele electoratului nostru, dar, din cauza politicienilor de care am vorbit, acest procent se situează în jurul cifrei de 57 %. Știm că pe mulți dintre dumneavoastră nu vă interesează acest lucru și vă mulțumim pentru acest lucru. Din punctul dumneavoastră de vedere, nici pe noi nu ne interesează. Ducem un cumplit război cu noi înșine. Urcăm cu greu pe limanul neînțelesurilor. Viața ne omoară. Liceele au început să-și construiască pușcării proprii. Avem un turism de supra-viețuire. Se organizează tot felul de jocuri politice de vară. Vinul acestor timpuri nu mai are niciun gust. Tot mai mulți oameni meschini se ascund în slujba politicienilor onești. Nimeni nu se mai prezintă la sediu cu un memorial de activitate întocmit ca lumea. în loc să vină alături de noi, tineretul stă pe străzi și cântă despre nu mai știu ce supemintende mascule și bascule. Cântă despre cum putem împărți, între noi, rotundul. Cântă despre erotica semnelor și sexul cuvintelor. Nu mai poți auzi un citat din „Critica rațiunii noastre". Poezia a devenit un antidot otrăvitor. Trăim generații paralele. Politicienii sunt ca niște lebede oarbe, cu tot mai rare pete de curățenie pe ele. Ei preferă să înțeleagă unele lucruri și să lase pe altele neînțelese. Cuvintele din limbă spun tot mai puțin. Avem o literatură politică doar de a fi, o democrație de a trage cu pușca. Necă-

zând tot timpul în plin, mulți presupun că politica partidului nostru trebuie să cadă în gol.

E o concretețe de prost gust în politica actuală. Fiind în vizită de lucru la un lider local, l-am întrebat cum înțelege el realismul politic, iar el mi-a răspuns că, deoarece eu am spus că el este un politician de vază al ținutului, și-a cumpărat o vază de flori și a dat ordin să i se toarne chipul pe ea. Acum, e „politician de vază", iar vaza o ține pe birou, la loc de cinste, alături de fotografia familiei.

Un alt politician a afirmat că stă cu urechea la pământ să vadă ce face, ce dorește sau ce mai spune poporul. Când l-am întrebat dacă e adevărat, acesta mi-a arătat cum face. Oprește mașina din 25 în 25 de kilometri, se dă jos din ea și se duce la marginea câmpului. Aici, se pune pe coate și genunchi și își lipește urechea de pământ, în mod concret. Când l-am întrebat ce aude, mi-a spus că poporul e nemulțumit de trecerea de la politica lui „merge și așa" la politica lui „merge oricum", că mulți conducători au fost așezați mai sus pentru simplul motiv că ei visează mai frumos, că, atunci când ajung în suburbii, politicienii trec prea repede la un limbaj suburban și un comportament în consecință și alte trăsnăi.

— Și ce ați făcut cu aceștia?! se auzi o voce din public.

— Nu-mi convine să port un dialog, în acest fel, se enervă președintele. Transformăm mitingul într-o conferință de presă. După mine, dacă mai avem timp, oricine poate să urce pe scenă și să țină un discurs. Răspund, totuși, pentru prima și ultima dată, celui care m-a întrebat ce am făcut cu politicienii care au înțeles greșit realismul politic promovat de noi. Deoarece nu au înțeles indicațiile mele prețioase, le-am trimis un set de contraindicații. Concretețea politică a partidului nostru poate lua aspecte penibile. Culmea curiozității, un lider local a pus un preț foarte mare pe capul unui prost, care nu se știe ce fărădelege a comis și a fugit pe partea întunecată a planetei. Liderul voia să vadă ce a avut prostul în cap, să comită fapta. Fiind prins, răufăcătorul a fost dat pe mâna neurochirurgilor,

care, la modul propriu, i-au deschis cutia craniană „să vadă ce are în cap". Neurochirurgii au întocmit un raport, în sensul ăsta, și l-au înaintat conducătorului local. Astfel de lucruri nu trebuie să se mai întâmple.

— Suntem nemulțumiți de faptul că una scrie în caietul program al mitingului și despre altceva discutăm! se auzi o altă voce din public.

— Nu discutăm nimic! se enervă președintele. Dacă te-ar mulțumi orice, nu văd de ce ai mai trăi! V-am spus, nu vreau să port un dialog.

— Aici scrie că trebuia să ne vorbiți despre o lege a răspunderii manageriale! insistă membrul de partid din public.

— Domnule, ești penibil! Folosind un ton mai puțin coloc- vial, în esență, am vorbit despre managementul politic și am făcut câteva referințe critice la acesta. Nu am vrut să vă citesc un text sec, mai puțin digerabil. Dacă insistați, am să vă citesc textul pregătit și apoi încheiem.

— Insistăm! Insistăm! se auziră mai multe voci.

Aram Melior scoase o hârtiuță din buzunar și își puse ochelarii de vedere:

— Foarte bine. Iată textul: conducătorii, din orice domeniu de activitate, inclusiv cel politic, sunt angajați pe criterii de interese sau rudenie. Pe aceleași criterii, sunt puși pe liste astfel încât să ocupe locuri eligibile. Criteriile de interese și rudenie coincid foarte rar cu acelea de cinste și competență. După un timp, managerii incapabili duc orice fel de proces, economic, financiar, social, medical, politic, cultural, religios, la dezastru. Dacă rămân în libertate, formează o mafie. Dacă intră în pușcărie, formează o altă mafie; pentru cei bogați, pușcăria e hotel curat. Cel mai bine este să propunem o lege a răspunderii manageriale, potrivit căreia, cel ce greșește să plătească în bani. Plata să se facă în funcție de importanța greșelii. Cea mai mare durere este durerea de la buzunar. Dacă vom câștiga alegerile, vom susține această lege, o vom promulga și vom crea un cadru legislativ adecvat de aplicare eficientă a acestei legi.

Potrivit acestei legi, nu vor mai exista obiective falimentate intenționat, pentru a fi cumpărate pe nimic. Potrivit acestei legi, cei ce s-au îmbogățit prin trafic de influență nu vor mai putea profita de funcțiile în care au fost înfipți. Vor fi oprite ingineriile financiare, împrumuturile tip suveică și scurgerile de fonduri spre regiuni unde nu avem nicio influență sau spre spațiul altor planete. In cazul falimentului, demisia nu va mai fi o metodă de a scăpa de pedeapsă. Și hoții, și proștii, vor suferi rigorile legilor. Alți hoți și alți proști se vor teme să mai acceadă la conducere.

Consiliile de administrație nu descentralizează. Mai devreme sau mai târziu, acestea se coagulează în jurul unui lider. Autonomia ce se formează, este o autonomie în sine, o mică dictatură, nu în folosul obiectivului administrat. Intr-o societate coruptă, consiliile de administrație sunt direct ineficiente, formate din oameni de zece feluri, algoritmic, pe criterii politice, luați de la partide cu zeci de feluri de interese. Aceste consilii nu pot lua decizii, iar obiectivul cade sub influența unui director, care poate fi la mâna oricui. Managerul competent e mai greu de corupt. Rolul consiliului de administrație trebuie să fie consultativ, inclusiv în aprecierea calității managerului, care îl poate înlocui la cea mai mică mișcare greșită. Consiliul nu ar mai trebui să se bage unde nu se pricepe, adică în decizii de producție. O lege a răspunderii manageriale trebuie precedată de o lege a tragerii la răspundere managerială. Cu manageri competenți, vom revitaliza orice domeniu de activitate. Ne va ajuta și firma noastră de investiții, care nu va permite nicio investiție ineficientă sau inutilă. S-au văzut regiuni sărace, care s-au îmbogățit prin simplul fapt că nu au făcut mișcări financiare greșite sau îndreptate împotriva progresului. Societatea poate căpăta un suflu nou și oamenii se vor îmbogăți. Nu există democrație fără bogăție. Numai prin îmbogățirea societății, se pot îmbogăți și reprezentanții acesteia, îmbogățirea unor indivizi, în cadrul unei societăți sărace, generează corupție și prost management. Sărăcia nu te face mai

deștept, ci mai isteț. Prin faptul că te scapă de excese, sărăcia nu te face mai sănătos, ci mai sportiv.

Partidul nostru își propune să înscrie în rândurile lui doar oameni inteligenți și profesioniști. Dacă vom câștiga alegerile, îi vom pune acolo unde le este locul, în funcție de pregătirea fiecăruia. Nu vom pune electroniștii la agricultură, hidrotehnicienii în diplomație, juriștii la sănătate, marinari în administrația locală sau popii să facă privatizare. De votul vostru depinde ajungerea noastră, a tuturor, la putere. Pentru a impune o lege a răspunderii manageriale în Parlament, trebuie ca puterea s-o dețină cât mai multe milioane de ființe, indiferent dacă acestea vin de pe Pământ, sunt autohtone sau provin din alte zeci de lumi. Un grup de conducători, rupt de electoratul său, mai devreme sau mai târziu, cade.

Publicul începu să aplaude cu frenezie și să strige cuvinte de laudă la adresa partidului și mărețului său conducător, domnul Aram Melior. Mimând modestia, acesta arătă spre vicepreședinți și alți membrii marcanți, spunând că nu ar conduce singur nici dacă ar putea, că formează cu toții o echipă unită, care slujește același scop ca și electoratul, câștigarea alegerilor, cu sprijinul și în slujba alegătorului simplu.

încurajat de uralele și ovațiile asistenței, dădu ordin să se cânte din nou imnul partidului, dar o femeie frumoasă, blondă, tunsă scurt, cu trăsăturile feței foarte dure, îmbrăcată într-un costum de călărie, le atrase atenția prin faptul că smulsese bagheta din mâna dirijorului și le tăiase sonorul.

— Gata, spuse ea. V-ați jucat destul. A venit și rândul altora să se joace.

— Ce spui femeie?! se înfurie președintele. Cum îți permiți?

— Sunt Eva Stering, guvematoarea acestor teritorii și le administrez cum doresc.

— Iar eu sunt Aram Melior, președintele partidului celor veniți de pe Pământ. Faci parte din rasa umană sau ești localnică?

— Sunt băștinașă. M-am născut într-unul din satele din apropiere, iar forma umană și funcția de guvernatoare le-am

primit destul de târziu. Conduc teritoriile din jurul capitalei abia de un an și, spun eu, cred că le conduc destul de bine.

— Nu s-ar spune. Vii aici să ne întrerupi adunarea. Nici măcar nu știi cine suntem.

— Ba știu prea bine cine sunteți, spuse Eva. Am toate informațiile. Ați avut timp destul să vă organizați mitingul cât se poate de judicios și nu ați făcut-o. Am primit o sesizare în care scrie că ați depășit cu 15 minute timpul ce v-a fost alocat, m-am suit pe cal și am venit aici într-o fugă.

- Cal?! Ce cal?

— Calul meu. Nu-1 vedeți?

Le arătă în depărtare și văzură uimiți un cal ce păștea liniștit.

Deoarece nu se mai auzea nimic în difuzoare, spectatorii începură să discute între ei și se produse o rumoare puternică, apoi se întoarseră cu toții, să privească în direcția în care arăta femeia.

— N-am văzut niciodată un cal adevărat, spuse dirijorul.

— Nici eu, spuse președintele. Nici pe loza nu există. îi știu numai din cărți.

— Pe planeta noastră există cai, dar cresc numai pe partea întunecată, sunt foarte puțini și, aici, la lumina soarelui, nu văd nimic.

— Pe jos sau călare pe un cal orb, dumneata ai venit să ne strici mitingul, spuse Melior.

— Știu și îmi cer scuze, dar timpul dumneavoastră a expirat, spuse femeia. Mai sunt și alții la rând. Pentru atât ați plătit, atât stați. Dacă nu plecați, sunt nevoită să vă bag la penalizări.

— Dar, noi n-am plătit nimic. Am primit autorizație să ne desfășurăm mitingul și asta facem.

— Ați primit autorizație să desfășurați un miting neautorizat?! întrebă guvematoarea.

— Poate n-am fost destul de explicit. Premierul ne-a indicat acest teren.

— Foarte bine. Cu ocazia sfârșitului de an, vă rog să transmiteți premierului să facă tot ce a făcut până acum, dar să în-

cerce să mănânce mai mult. Vi s-a indicat ce vi s-a indicat, dar acum trebuie să plecați. Avem altceva în program.

— Dumneata jignești un președinte de partid și autoritatea interimară, spuse președintele partidului.

— Departe de mine acest gând, dar, repet, aici trebuie să se desfășoare altceva.

— Ce anume?!

— In continuare, pe această câmpie, va avea loc o bătălie între două armate formate din copiii celor mai bogați mafioți ai planetei, îl lămuri Eva Stering.

— Cum adică?! Noi ne luptăm să luăm puterea prin mijloace democratice, tocmai pentru a îndepărta putregaiul corupției de pe acest astru, iar copiii acestor corupți ne gonesc ca pe niște caraghioși, să vină ei și să se joace.

— Nu știu. In program așa scrie. Nu aveam niciun drept să vă întrerup mitingul în mod nejustificat. Voi trebuie să plecați, iar copiii de mafioți trebuie să vină.

— Nu cred că vrem, spuse Aram Melior.

— Eu cred că vreți. Copiii mafioților folosesc arme adevărate, nu jucării. După ce că o să plătiți staționarea inutilă, vă puteți pierde și viața. Vă garantez că părinții ăstora nu dau nicio socoteală pentru pierderile colaterale. Echipa de sanitari apare spre sfârșitul luptelor.

— In fond, nu prea mai avem ce discuta, interveni vicepreședinta cu propaganda. Subiectul privind legea răspunderii manageriale a fost atins. Comentariile membrilor de partid și introducerea de idei noi, care să completeze textul inițial, sunt lucruri pe care putem să le introducem în deschiderea mitingului viitor. Numai bine, până atunci, se decantează tot ce am discutat și se pot cristaliza idei originale. Vom avea destul timp de gândire.

Curioși să vadă de ce s-a întrerupt mitingul, mai mulți reprezentanți ai conducerii se urcaseră pe scenă, făcând un cerc în jurul guvernatoarei și șefului de partid.

— Sunt de acord să încheiem aici, dar un lucru tot mai trebuie să fac. Trebuie să anunț publicul despre ce vom discuta

data viitoare, locul întâlnirii și caracterul mitingului. Alegerile se apropie cu pași foarte repezi și va trebui să ținem un miting adevărat, grandios și autorizat.

— Prea bine, încuviință guvernatoarea, dar să nu te întinzi la vorbă. Suntem, și așa, în întârziere față de program.

Președintele Melior făcu semn inginerului de sunet să refacă alimentarea cu energie și să pună difuzoarele în funcțiune, apoi comunică mulțimii că mitingul s-a terminat. Fără să ia în seamă mai multe vociferări, spuse că, în deschiderea adunării viitoare, se vor aduce completări și modificări la legea discutată, cea a răspunderii manageriale, și se va discuta mai mult despre managementul ministerial. Mitingul va avea loc în parcul de lângă firma de consultanță privind investițiile, va avea un caracter oficial, autorizat, și va avea ca obiect principal de discuție formarea unui altfel de electorat. Spuse că locul de desfășurare a adunării fusese ales și cu scopul de a atrage atenția bătrânilor care își fac veacul în stațiile atemporale din împrejurimi. Poate se reușea performanța de a-i întoarce cu fața spre politica viitorului și de a-i face să nu mai trăiască din amintiri.

— Sloganul nostru poate fi: La un altfel de electorat, o altfel de politică! se aprinse.

Șeful partidului salută publicul, iar asistența îl aplaudă furtunos și scandă lozinci concepute pe loc. împreună cu liderul cel mare, coborâră toți conducătorii și se dădu semnalul pentru demontarea scenei. în timp ce se strângeau uneltele de sonorizare și aparatele video, care înregistraseră toată adunarea, reflectoarele și boxele difuzoarelor, mai multe mii de meseriași se repeziră cu trusele de unelte să demonteze podiumul.

Fiecare membru de partid lua câte ceva în spinare și se alătura coloanei care se pusese deja în mișcare.

în scurt timp, convoiul de partid abia dacă se mai văzu în zare. Fără tribună și fără oameni, câmpia era la fel de pustie ca înaintea începerii mitingului.

— Ce e cu voi? întrebă guvernatoarea, văzând că Albrecht și Diana rămăseseră pe loc. Nu plecați?

- Nu.

— De ce?!

— Nu facem parte din convoi, spuse Albrecht. Suntem un investigator și secretara lui.

— Aveți dreptate. Nu faceți parte din nicio diagramă. Cum investigatorii nu intră în atribuțiile mele de serviciu, nici nu știu ce să vă spun.

Incălecă pe calul care se apropiase între timp și porni la trap.

— Să aveți grijă! Copiii de mafioți sunt foarte periculoși. E bine să stați cât mai departe! le strigă din depărtare, înainte ca bidiviul să-și scoată aripile, să se ridice de la sol și a dispară în văzduh.

— Ce animal o mai fi și ăla? întrebă Albert.

— Nu știu. E prima dată când văd așa ceva.

IV

Pe câmp, pătrunseseră mai multe mii de copii, cu vârste cuprinse între 7 și 15 ani. Se așezaseră într-o formație compactă, în poziție de repaus, cu armele puse pe umăr sau sprijinite de pământ. Unii se certau, alții discutau cu voce mai joasă, iar cei mai mulți se uitau de-a lungul câmpiei.

— Ce faceți aici? întrebă Albrecht.

— Am venit să ne luptăm, spuse una dintre odraslele mafio- ților, un copil de vreo 10-11 ani.

— Cu cine vreți să vă luptați?

— Nu ne luptăm cu nimeni, ci noi, între noi. Unii ne-am numit „blocuriști", iar alții „târgoveți". Uite, avem ecusoane în piept! Eu, de exemplu, sunt târgoveț.

— Voi, cei de aici, care dintre ei sunteți?

— Suntem cu toții aici, în acest grup, blocuriști și târgoveți. Când este gata decorul în care vor avea loc luptele, ne împăr- țim în două tabere.

— Nu se vede ce scrie pe ecusoane, spuse Albrecht.

— Ba se vede. Toate armele de foc sunt prevăzute cu lunete. Și lansatoarele de rachete au dispozitive optice. Nu poate fi nicio confuzie.

— Nu era mai simplu să purtați uniforme diferite, vizibile, sau să purtați șepci diferite pe cap. Dacă cel ochit stă pe burtă, nu se vede ecusonul.

— Dacă ne-am fi confecționat uniforme, ar fi fost prea simplu și nu ar fi fost în conformitate cu scenariul, spuse târgovețul. Ducem un război civil, cu un pronunțat caracter citadin și multe lupte de stradă. Pe pământurile unui târg, s-au construit clădiri cu patru, cinci, până la zece nivele. Târgoveții sunt nemulțumiți de acest lucru și a izbucnit un conflict. De la mai multe certuri, care au avut loc într-una dintre crâșmele orășelului, s-a ajuns la focuri de armă și la mai mulți morți. Asta i-a făcut pe copiii locuitorilor decedați să se răzbune. Până la urmă, odraslele și nepoții indigenilor, locuitori ai caselor, precum și odraslele adulților de la blocuri, veneticii, au luat totul în serios, au început să se înarmeze cu ce au găsit pe acasă și s-au luat la bătaie. Ulterior, au atacat un depozit al armatei, l-au jefuit și s-au înarmat până în dinți. Deoarece părinții noștri adevărați, mafioții, nu participă la lupte, scenariul a fost astfel scris încât să nu ne luptăm decât noi. Neavând decât un rol decorativ, locuitorii de aici sunt artificiali, un fel de androizi. Au familii, copii, nepoți, frați, surori și o grămadă de rude de diferite grade. Și noi, copiii de mafioți, facem parte din familiile lor, numai că noi suntem prezenți doar pentru a participa la o bătălie. Fiecare iese în stradă cu ceea ce este îmbrăcat în mod obișnuit, fie că este vorba de haine de școală, de joacă, de sărbătoare sau de înmormântare. în ceea ce facem, nu avem nimic militar. Nu ne îmbrăcăm în uniforme. în cazul în care nu se vede ecusonul, există două posibilități: să tragem și apoi să vedem ce am împușcat sau să încingem o luptă corp la corp. Cu uniforme pe noi, ar fi fost prea simplu. Un grad de dificultate în plus nu strică.

— Cel vizat poate să ascundă ecusonul.

— Ei, și dumneata! Ai o manie cu ecusoanele astea. Nu cred să ascundă cineva ecusonul. Dacă e prins mai izolat, combatantul poate fi ucis, din greșeală, chiar de camarazii săi. Părinții noștri nu au dat bani ca să facem noi lucruri inutile.

— Bani?! Cum adică? întrebă Albrecht.

— Domnule, dumneata chiar că ești venit din cer. Ești aerian rău de tot. Cine ar fi prostul care să ne lase să ne luptăm aici fără să plătim? Necazul e că ăia, cu mitingul lor, ne-au mâncat aproape o oră din program. Sper să fie penalizați, iar banii lor să fie dați, înapoi, părinților noștri.

— Nici nu puteți să țineți armele în mâini.

— Ba putem, se burzului băiatul. Armele astea au fost fabricate pentru noi, din metale rezistente și foarte ușoare. E comandă specială. Sunt puști automate, foarte scumpe. Au sisteme cibernetice de autocontrol și autoreglare. Ținem în mâini mici minuni ale tehnicii. Dacă ar fi fost să mânuim armele furate de Ia depozit, conform scenariului, ne-am fi deșelat.

Mânui arma cu mândrie și arătă investigatorului și secretarei cum se pune în funcțiune.

— Are dreptate guvematoarea, îngăimă Diana. Armele acestor copii sunt adevărate.

— Cum să nu fie adevărate?! se miră copilul. Nu le vedeți cu ochii voștri? Cum ați vrea să fie, imaginare?

— Trag cu gloanțe adevărate? întrebă Albrecht.

— Dați-mi voie să nu înțeleg! Cu ce ai vrea să tragă?

— Cu gloanțe care să nu ucidă, oarbe sau de cauciuc. Pe planeta Pământ, nici cele mai sălbatice organizații paramilitare nu omoară civili nevinovați. La antrenamente, se folosesc gloanțe oarbe. Gloanțele de cauciuc sunt folosite mai ales de poliție la reprimarea unor manifestații politice.

— La ce ne-ar folosi?! se miră băiatul. N-ar mai muri nimeni.

— Asta spun și eu: nu ar mai muri nimeni.

— Ar fi lipsit de haz. Nu știu ce e Pământul ăsta al dumitale, dar e o tâmpenie ce fac cei de pe el.

— Pământul este leagănul unei părți din civilizația planetei loza, spuse investigatorul Hosmann.

— îmi e străin termenul de leagăn, dar îți spun că noi suntem copii de mafioți indigeni și care cum a luat formă umană și a avut părinți cu resurse financiare îndestulătoare s-a înscris pentru lupte. Susținem politica de forță a părinților noștri. Unii sunt pentru prima oară pe acest câmp, alții sunt aici pentru a doua, a treia sau a patra oară. Eu, de exemplu, am supraviețuit la patru înfruntări, între vârsta de 7 și cea de 11 ani, și sunt aici a 5-a oară. Mulți au murit și au intrat în cartea de aur a acestor lupte, dar sunt unii care au participat la toate luptele. Cei care împlinesc vârsta de 16 ani, nu mai vin; sunt majori și intră în afaceri, alături de părinții lor.

— E păcat să muriți la o vârstă atât de fragedă.

— Nu e niciun păcat, spuse copilul. E o mândrie.

— Sunteți îndoctrinați să faceți un lucru care este împotriva legilor firii. Este ignorată legea conservării speciei. E sinucidere curată. Părinții voștri sunt niște criminali.

— Sunt niște criminali, că de-aia sunt mafioți, dar sunt niște criminali ocupați, care nu au timp să se omoare între ei.

— Cum adică?! întrebă Albrecht.

— Adică noi, copiii, suntem reprezentanții părinților noștri pe câmpul de bătălie. Părinții noștri se dușmănesc și, fiind mafioți, se dușmănesc de zeci de ani. Ei știu să urască. Dușmănia asta este criteriul după care formăm cele două tabere, nu uniformele, caschetele sau anul de fabricație a armelor.

— Dacă se dușmănesc, de ce nu se războiesc ei?!

— Nu au timp, spuse târgovețul. Trebuie să se îngrijească de afaceri și să câștige bani. Cu ce vrei să plătească armamentul acesta sofisticat și dreptul nostru, al copiilor, de a ne lupta aici?!

— Au existat mafioți și pe Pământ, dar s-au războit scurt și au terminat. Văd că, aici, după ce că aceste elemente declasate se luptă prin reprezentanți, conflictul durează ani de zile. Spui că ai participat la patru lupte și ești aici a 5-a oară. De ce nu refuzați? Vă obligă cineva să vă omorâți între voi pentru ura dintre descreierați?

— Nu ne obligă nimeni, dar avem o înaltă conștiința civică. Pentru a deveni buni cetățeni și mafioți de frunte ai societății, trebuie să luptăm. Cei care se jertfesc, merită toate laudele, dar se dovedește că nu pot împlini cei 16 ani de viață, vârstă la care noi, copiii de mafioți, intrăm în afaceri.

— A scăpat cineva din aceste bătălii? întrebă Diana.

— Foarte mulți.

— Pe Pământ, zilele sunt succesiuni zi-noapte și 365 de astfel de succesiuni fac 1 an. Aici, e tot timpul ziuă. Cum știți că a trecut 1 an?

— Foarte simplu, spuse băiatul. Odată cu încheierea luptelor noastre, se încheie anul și încep sărbătorile de sfârșit de an. Cu mult timp în urmă, locuitorii lozei nu-și făceau probleme cu trecerea timpului. Nici nu cunoșteau cuvântul. Neexistând timp, acesta nici nu trecea. A trebuit să vină oamenii, acum câteva sute de ani, să ne lege de un cuvânt. Deși cunoșteam nu mai puțin de 17 dimensiuni esențiale, această „a patra dimensiune", cum îi spuneți voi, nu o descoperisem. Ea se găsește și în sistemul vostru de 26 de dimensiuni, conform cu teoria stringurilor. Vă mulțumim pentru aceasta! Luptele noastre reprezintă, cum am spus, sfârșitul de an și începerea unui nou an școlar. Mai reprezintă și începutul epocii optime de semănat. După terminarea luptelor, avem ziua pompierului. Pompierii pun substanțe inflamabile peste tot, dau foc și se antrenează stingând incendiul, apoi orășelul, cu blocurile, casele, străzile, grădinile și locuitorii săi, dispare în propria-i cenușă. Golită din nou, câmpia este arată și cultivată, ca toate câmpiile din jurul capitalei și de pe întreaga planetă. Scenariul e scenariu.

— Scenariul e scenariu, dar numai în capul vostru. In realitate, avem doar un câmp gol.

— A fost gol. Priviți în spate!

Albrecht și Diana se întoarseră și fură surprinși să vadă că peisajul se schimbă. Apăruseră clădirile, străzile și parcurile târgului și, sub ochii lor, se sintetizau locuitorii. Preocupați și

obosiți, aceștia se îndreptau, cu treburi, cine știe unde sau veneau din cine știe ce direcție.

— Nu se poate, spuse investigatorul. Apar și oameni.

— Sigur, spuse copilul. In scenariu scrie că orășelul este

populat cu adulți, iar noi suntem fiii, fiicele sau nepoții lor. Cei mari nu participă la lupte; ei fac parte mai mult din decor. își văd de activitățile lor zilnice sau, pur și simplu, trec pe străzi. Dacă nu rețin toate amănuntele scenariului și nu se feresc, cad victime nevinovate. Orice război afectează și populația civilă. Cu cât trece mai mult timp și se reeditează de mai multe ori această bătălie, adulții sintetizați aici conștientizează tot mai mult că noi, fiii, fiicele sau nepoții lor suntem un pericol public. Citindele caută să resintetizeze acești adulți în fel și chip, dar, dacă nu se schimbă scenariul sau măcar materialul genetic, frica lor tinde să se amplifice, de la o luptă la alta, și să se permanentizeze.

— Ce-s alea citinde?

— Mici entități subatomice care se ocupă cu reconversia materiei.

— Se referă probabil la ceea ce noi numim furnici de conversie a materiei, spuse Diana, numai că citindele lor nu se văd.

— Nici furnicile de la înălțarea clădirii cu 50 de etaje a firmei de consultanță nu erau vizibile. Niște pete maronii, probabil aglomerări de cine știe ce chestii, și atât.

— La microscop, chestiile alea apar ca niște furnici. E posibil ca citindele să fie invizibile.

— Dar nu inexistente. Poți să știi ce fel de microscoape au ăștia? întrebă bărbatul.

— Ce sunt furnicile? întrebă copilul.

— Niște insecte de pe planeta Pământ, care au un puternic instinct de a se organiza și de a construi, spuse femeia.

— Nu cred că citindele lor sunt același lucru cu furnicile noastre de conversie, spuse Albrecht. S-ar putea ca drăciile lor invizibile să acționeze la nivel de bosomi sau fermioni. în afară

de faptul că nu se văd nici măcar pete maronii mișcătore, aici se lucrează cu mult mai mare eficiență și cu mult mai multă finețe.

— E posibil ca finețea să depindă și de numărul citindelor, spuse băiatul. E posibil să fie mai multe decât de obicei, dar pe mine nu mă interesează acest lucru. Mă interesează bătălia ce va începe și sunt agitat pentru că suntem în întârziere.

— Nu pare să fie ceva în legătură cu numărul, spuse femeia. Casele, drumurile, parcurile și locuitorii apar pur și simplu, de parcă ne-ar pune cineva, brusc, o pictură în față. Arborii nu se ridică văzând cu ochii, ca și cum s-ar forma din nimic, nu îi poți urmări cum se înalță.

Intr-o parte a câmpiei, apăruse un deal. Platoul acestuia, se întindea până departe, fiind acoperit de blocuri. Printre blocuri, se găseau o școală, un spital și câteva șantiere de construcții.

Un versant al dealului era acoperit cu pâlcuri de conifere, iar printre arbori se găseau poșta și câteva case răzlețe. In vale, se vedeau case vechi, cu unul sau două etaje, multe lipite unele de altele, de-a lungul unei străzi principale și mai multor străzi secundare.

Totul era delimitat de două râuri, care veneau de cine știe unde și se uneau dincolo de târg, ducându-se mai departe pe sub podul pe care trecea șoseaua principală.

Armata de copii, investigatorul și secretara rămăseseră dincolo de râul care trecea pe lângă gară, linia de cale ferată, un cartier industrial și o aglomerare de depozite.

— Războiul trebuie să înceapă, spuse copilul. împușcăturile vor începe în târg și pe dealuri, dar se vor extinde și aici, peste râu. Trebuie să plecați.

— Unde să plecăm?! se enervă Albrecht. Când am trecut dincoace, pe câmpie, a dispărut totul în jur și nu știm cum să ne întoarcem.

— Unde să vă întoarceți?

— într-un oraș care a existat pe Pământ, în secolul XX.

— Vreți să călătoriți în timp? întrebă copilul.

— Nu. Acest oraș nu e decât un decor pentru vreo filmare.

— înțeleg, dar nu pot să vă ajut cu nimic. De ce nu ați plecat cu partidul?

— Nu suntem dintre ei, spuse Diana. Suntem doar două copii ale unor conducători de-ai lor.

— Sunt niște idioți. După ce că ne-au întârziat programul, nu au grijă nici de proprii lor oameni. De unde știu ei că nu sunteți mai buni decât originalele?

— Nu avem idee.

— E posibil să fiți în dificultate sau privilegiați de situația în care vă găsiți, nu știu, dar un lucru e clar: trebuie să stați cât mai departe de orășelul în care ne desfășurăm noi ostilitățile, spuse băiatul. Deși nu avem conducători, participând la mai multe lupte, mi se recunoaște o anumită autoritate. Tata mă laudă de fiecare dată și îmi prevede că, dacă am norocul să scap cu viață din următoarele lupte, voi deveni un bun mafiot și un mare afacerist. E bine să luați în serios ce vă spun.

— în realitate, spui că ești copilul unui mafiot, dar aici, în scenariu, ce ești?

— Sunt cel de-al patrulea copil al unor androizi, contabili de meserie. Tatăl e contabil-șef la spital, iar mama lucrează la o firmă de asigurări. Mai am trei frați mai mari, tot sintetizați. Eu joc rolul fratelui mai mic și sunt în al șaptelea an de școală. Locuim în casa aceea, pe partea dreaptă a străzii principale, cum te uiți spre dealul cu blocuri.

— Nu se vede prea bine, spuse Albrecht. E prea departe.

Copilul scoase un dispozitiv și îi puse să privească prin el.

— Așa mai merge, spuse secretara. Aparatul ăsta redă o imagine de cristal.

— E o lunetă electronică, dar nu are numai proprietatea de a da imagini, ci și rol acustic. Poate să prindă orice conversație, în concordanță cu ceea ce se vede.

Le arătă cum se reglează sonorul și le indică butoanele de imagine.

— Fantastic! exclamă Diana. Lângă casa voastră se găsește un dispensar, iar pe scările acestuia se găsesc două femei, care vorbesc despre bolile lor și proferează injurii la adresa medicilor.

— Dacă vă place luneta, v-o împrumut. Am văzut că nu aveți de gând să plecați. Puteți să vă ascundeți în pădure și să urmăriți toate mișcările bătăliei noastre.

— De acord, dar dacă ți se întâmplă ceva? Dacă ești ucis? Cum ți-o mai înapoiem?

— Indiferent dacă eu cad sau nu la datorie, există un cod, spuse băiatul. La sfârșitul bătăliei, codul se șterge și se emite un semnal. Tatăl meu trimite pe cineva să recupereze instrumentul. E posibil să nu aibă chef să recupereze ceva și luneta să mai rămână la voi, o bucată bună de timp. Tatăl meu, ca orice mafiot, are toane.

— Dacă îi vine ideea că te-am omorât noi și ți-am furat luneta?

— Nu se poate gândi la acest lucru. In momentul în care ați acceptat să-mi faceți onoarea de a împrumuta această lunetă, s-a și emis un mesaj al acestui fapt, care s-a înregistrat în calculatorul familiei mele. Nu poate exista nicio confuzie.

— Pare destul de greu de manevrat, spuse femeia. Are o grămadă de butoane.

— Ușor de manevrat nu e, dar nu imposibil. în plus, butoanele sunt însoțite de mici desene foarte sugestive. în afara reglajelor optice și a celor acustice, pe care le-ați văzut, are și reglaje pentru un dispozitiv video. Acesta se pornește de aici și se oprește în acest mod. Dacă vreți să aveți amintiri de pe unde ați trecut, totul se înregistrează pe acest disc. Discul e mic, dar capacitatea lui de a reține imagini e imensă. Nu cred că aveți nevoie de un alt disc. Până când veți vrea să înregistrați alte lucruri, tehnica o ia înainte. Chiar această lunetă, cu toate performanțele ei, e oarecum depășită. Acum, a început construcția de instrumente electronice pe bază de acroniu. Voi, oamenii, ați venit cu această idee. Voi sunteți cei mai pricepuți.

Ați câștigat respectul nostru, al băștinașilor, și, cine știe, poate veți câștiga și alegerile. înainte de venirea voastră, foloseam acest metal drept condiment pentru anumite mâncăruri și ca o punte de legătură spre altceva. Acest altceva, în ultimul timp, ați fost voi, oamenii; pentru că voi nu puteți lua forma noastră, luăm noi formă umană, iar acroniul ne ajută să facem asta. E o cinste pe care o acordăm geniului uman, mai ales că voi ați fost primii extratereștri care au venit pe loza.

— Dacă nu încetează, mă pun pe plâns, spuse Albrecht.

— Când nu e vreo consecință a vreunei afecțiuni oculare, plânsul este demagogie populară, spuse copilul.

— Mă ia peste picior?

— Nu cred că e o ironie, spuse secretara. Băiatul e convins de ceea ce spune. Băștinașii nu au umor, iar oamenii veniți peste ei tind, la rândul lor, să devină mai serioși. Doar noi, oamenii, în încercarea noastră disperată de a fi serioși, suntem veseli.

— Nu știu ce vreți să spuneți, dar un lucru e sigur: nu e nicio glumă, spuse micul mafiot. Orice lucru, când e făcut pe loza, e de zece ori mai bun. Dacă nu vreți să plecați, vă puteți ascunde dincoace de râu. De gloanțe puteți să vă feriți, dar dacă vă cade o rachetă în cap, praf vă face. Acum, vă rog să mă iertați! Trebuie să plec la luptă.

Secretara îi mulțumi pentru lunetă și îl îmbrățișă, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea. Se salutară, își urară mult noroc, apoi fiul de mafiot se alătură celorlalți. Un băiat le prezenta liniile principale ale unui studiu de intenție, iar o fată, aflată lângă el, le citea amănuntele, neuitând să amintească, la fiecare luare de cuvânt, că nu puteau merge la luptă, așa, la întâmplare, să tragă care cum vrea și încotro vrea fiecare. Se puteau omorî între ei, dar după o ordine prestabilită.

După ce terminară cu teoria și i se înmână fiecăruia câte un exemplar tipărit al studiului de intenție, pe baza căruia să-și elaboreze strategia, cele câteva mii de copii se împărțiră în două grupuri și se îndreptară spre cele două poduri de peste râu.

Blocuriștii trecură podul aflat în dreptul lui Albrecht și Diana, apoi intrară în oraș, pe lângă gară. După ce trecură printre casele din jurul gării, începură să urce dealul spre blocurile lor. Ceilalți trecură peste podul așezat în dreptul unui abator și, odată ajunși la strada principală, se împrăștiară, după scenariul prestabilit.

Investigatorul și secretara urcară dealul de peste râu și se așezară pe o porțiune mai puțin înclinată, în spatele unor copaci. Reglară luneta în așa fel încât să le arate pe ecran cele mai importante locuri din oraș și, din când în când, câte o imagine de ansamblu.

Pe baza reglajelor făcute de oameni, luneta, la rândul ei, își elaboră un mic program, prin care să schimbe imaginea, să regleze sonorul și să treacă pe înregistrare video atunci când se întâmpla ceva șocant.

— Au ajuns acasă, spuse Diana. Ce o mai fi urmând?

— Nu știu, spuse Albrecht. Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să plecăm, să căutăm un loc prin care să pătrundem în interiorul decorurilor cinematografice și, de acolo, mai departe, spre sediul partidului. Am reținut punctul de pe câmpie unde au dispărut oamenii presei. Poate găsim o metodă de a ne întoarce acasă, pe Pământ. S-ar putea ca președintele să ne fi mințit, să nu fim niște dubluri, ci chiar originalele.

— Nu avem unde pleca. In plus, eu sunt curioasă ce se întâmplă în orășelul ăsta. Nu putem ști; poate că bătălia copiilor e cheia întoarcerii pe Pământ.

— Intuiție?

— Cred că da, spuse femeia.

— Bine. Dă să vedem ce face copilul cu care am vorbit! Pare destul de isteț. Are stofă de supraviețuitor. Nu se poate să nu coacă ceva.

Văzură că băiatul intrase în curte, fiind imediat luat la zor de mama lui pentru că întârziase.

— In loc să-1 certe că umblă cu arme de foc, îl ceartă că nu a ajuns la timp la masă, se miră Albrecht.

— Și mie mi se pare ciudat, spuse secretara. Mai ciudat e numele copilului. Am discutat atâtea cu el și nu ne-am gândit să-l întrebăm cum îl cheamă.

— La ce ne-ar fi folosit? Să ne încărcăm memoria cu prostii?

— Nu e prostie. îl cheamă Albert Hosmann, ca pe tine.

— înțeleg, îl cheamă Albert, ca pe originalul meu. Am auzit când l-a strigat taică-său, dar de unde și până unde Hosmann? Privește plăcuța de la cutia poștală!

Femeia reglă imaginea și văzură că, într-adevăr, așa scria: familia Herbert Hosmann.

— Poate fi o coincidență, spuse bărbatul. E numele meu ca investigator. Cu doi de „n" la sfârșit.

— Nu spun că n-ar fi o coincidență, dar este o coincidență mult prea vizibilă.

— Oricât de vizibilă ar fi coincidența, nu putem ajunge decât la concluzia că nu putem trage nicio concluzie.

— Așa-i, spuse Diana. Asta e concluzia care nu-ți cere niciun efort, dar aici doar faptele contează. Vezi ce face băiatul?

— Nu se vede nimic. L-a băgat maică-sa în bucătărie.

— Ba se vede. Foarte bine se vede. Luneta a considerat că e important să ne afișeze ce face copilul acolo. Ce fel de unde folosește luneta, acustice, calorice, radioactive, pentru a face asta, nu pot să știu. Important e că avem de-a face cu un instrument mult mai mult decât optic, cu o minune a tehnicii.

— Cu ceva tehnic se ocupă și copilul, spuse secretara.

Văzură că, în timp ce părinții stăteau la soare, în curte, iar frații mai mari plecaseră la râu, micuțul Albert căuta ceva prin bucătărie. Obiectul căutării era o minge de fotbal.

Luă câteva linguri din mâncare, apoi împinse farfuria cât colo, făcu ordine pe jumătate din masă și așeză mai multe aparate de măsură.

Văzură cum desface mingea, cum îi instalează un dispozitiv electronic exploziv, cum îi reglează ceasul și cum o închide la loc.

Le strigă părinților că pleacă la fotbal și, până să se trezească aceștia să-l bată la cap că nu a făcut nicio lecție în vacanță, o și

zbughi pe poartă afară. Bătu mingea până la capătul străzii principale și, împreună cu alți câțiva băieți, o luă pe lângă biserică și urcă pe dealul unde se găseau blocurile.

Maidanul unde începură să bată mingea se găsea chiar în fața sediului Poliției. Doi polițiști mai tineri, întrebară dacă pot să intre și ei în joc, iar copiii îi refuzară.

— Nu se poate, le spuseră. Fotbalul e un joc pentru copii, al nostru și al celor de pe deal.

— Foarte bine, spuse unul dintre polițiști. Dar, vă previn, dacă vă împușcați, părinții voștri vor fi aspru amendați. Ar trebui să lăsați armele măcar când jucați fotbal.

— Nu se poate, spuse un copil. Semnalul de începere al luptei poate să fie dat în orice moment.

Investigatorul și Diana văzură că se strânseseră mulți copii de la blocurile din apropiere, cei din vale, târgoveții, fiind doar câțiva.

Fixaseră două porți și se împărțiseră în echipe egale. Când mai apărea câte unul, intra direct în echipa care avea un jucător în minus. Nimeni nu se întreba cine fusese cu ideea jocului, cine adusese mingea sau dacă aceasta ar fi putut reprezenta un pericol.

— N-ar fi mai bine să începem bătălia? întrebă un blocurist, venind din dreapta clădirii Poliției. Am pierdut și așa destul timp cu teoria și așteptatul după ăia cu partidul.

— Cum doriți, dar am zis să ne aclimatizăm puțin, să facem întâi un meci de fotbal, să ne încălzim, spuse un târgoveț și lovi mingea, înscriind un gol.

Cum scorul era destul de echilibrat, meciul începu să se încingă și nu observă nimeni că târgoveții se retrăseseră din joc, unul câte unul, făcându-se nevăzuți. Când explodă mingea, Albert, fiul contabilului Herbert Hosmann, era deja acasă.

Câteva zeci de blocuriști zăceau sfârtecați pe platoul din fata Politiei.

— Joacă murdar, spuse investigatorul.

Prinși pe strada principală, în apropierea unui magazin, unde fuseseră trimiși de părinți, la cumpărături, câțiva târgo-

veți fură uciși de blocuriști. Fu ucis și copilul unui brutar, în timp ce își ajuta tatăl să frământe aluatul.

— Ia, uită-te! îi arătă secretara lui Albrecht. Vezi ce discută ăștia?

— Da. E primarul și șeful poliției. Nu se poate.

— Ba se poate. Notabilitățile târgului se folosesc de bătălia dintre copiii de mafioți pentru a-și regla conturile. Primarul îi dă ordin polițistului să angajeze un blocurist care să o omoare pe fiica unui învățător, participantă la lupte, și, tangențial, să-1 ucidă și pe învățător, pentru că l-a acuzat de trafic de influență și gestionare frauduloasă a banilor comunității și a celor primiți de la comunitățile extraterestre, pe programe.

— Ăștia nu sunt conștienți că existența lor e doar o felie de viață, că nu durează decât câteva ore, de la venirea copiilor până la sfârșitul bătăliei, conform cu imaginația unui scenarist nebun? întrebă secretara.

— Se pare că nu. Totul depinde cum îi zici secundei. Secunda se poate numi mileniu, o viață sau un mănunchi de ore.

Luneta le arătă imagini cu un blocurist mic și gras, tocmit de șeful poliției, care se strecura prin grădina învățătorului, împovărat de armament.

Luat prin surprindere de apariția fetei de învățător, o împușcă pe loc. Nu avu timp să se întoarcă și să tragă în ceilalți membri ai familiei, strânși în grădină la cules de flori pentru ceaiuri, deoarece fu pocnit cu ceva greu în cap. Nevasta învățătorului înșfăcase un hârleț, îi crăpase capul bondocului războinic și se aruncase la pământ, izbucnind în plâns, lângă fetița ei ciuruită de gloanțe.

— îi arăt eu lui, spuse învățătorul. Aici e mâna escrocului de primar.

Adună grenadele căzute pe jos, le băgă în sacul ce conținea încărcătoare, apoi luă arma agresorului și pe cea a fetei lui, le puse pe umăr și ieși în stradă.

— I-am spus să nu se joace cu armele de foc, se jelui nevasta învățătorului. Fetele nu trebuie să se bage în jocuri din astea...

Acum, tu unde te duci? Vrei să te omoare și pe tine? Te pui cu mafia primarului?!

învățătorul își șterse o lacrimă, lovi cu furie o piatră de pe drum și trase o înjurătură.

— Lasă, că vom câștiga noi alegerile, strigă peste gard. Atunci să vezi! îi băgăm pe toți în pușcărie.

— îi băgați pe dracu'! strigă nevasta învățătorului. Dacă mai speri că vor avea loc alegeri corecte, de ce te-ai mai înarmat așa?!

Un frate și ceilalți doi copii ai lui, încercară să-1 oprească, să-1 calmeze și să-1 bage în curte, dar era prea târziu. Mașina primarului venea deja către ei.

Unul dintre băieți fu ucis, iar fratele fu grav rănit. învățătorul se ascunsese după un stâlp, aproape în același timp cu explozia mașinii; ca să fie sigur, aruncase o legătură întreagă de grenade.

— Mori, brută! spuse și scuipă.

— Nu cred că a fost acolo, îi spuse nevasta. Primarul e criminal, dar nu e prost să se bage cu capul înainte.

— Poate că e mai bine, spuse învățătorul și o împinse cât colo pe femeie. Mi-ar fi părut rău să nu am satisfacția de a-1 vedea târându-se în genunchi, implorând să-i cruț viața. Am să-1 împușc drept în frunte.

înconjură rămășițele automobilului aruncat în aer și se uită cu atenție. Dintre fiare contorsionate și bucăți de trupuri arzând, nu se mai înțelegea nimic. își băgă capul între urechi, își fixă privirea înainte și plecă fără să se mai uite înapoi.

— Domnu' învățător! strigă un vecin în urma lui. Nu așa trebuie luată puterea, ci prin alegeri democratice.

— Unde vezi tu democrație?! Mi-au omorât fata, iar tu vrei să stau cu mâinile în sân?

— Știu, am văzut scena, dar nu avem voie să ne băgăm. Doar copiii au voie să poarte arme. Noi, adulții, oameni cu capul pe umeri, nu trebuie să fim violenți. Trebuie să luptăm pentru întronarea legii, dar numai pe cale pașnică.

— Unde ai mai auzit tu de luptă pașnică?! întrebă învățătorul.

— E scris în programul partidului nostru. Suntem oameni în toată firea și e ridicol să ne ucidem între noi. Conflictul armat este între cei mici. Și fata dumitale era printre ei.

— Tocmai pentru că este un conflict între copii, nu trebuia să se amestece și primarul.

— Ai vreo dovadă? întrebă vecinul.

— N-am.

— Atunci?

— Atunci ce? întrebă învățătorul.

— Atunci strânge dovezi și dă-1 în judecată!

— Unde ai văzut tu proces cinstit între un reprezentant al puterii și un amărât din opoziție, cum sunt eu. Pot să am dovezi zdrobitoare și tot nu câștig. Judecătorii sunt în solda lor. Chiar dacă aș da peste un judecător cinstit, pe care au uitat să-1 schimbe sau care s-a ascuns în partidul lor, și aș câștiga procesul, ce fac?

— Mda, ai dreptate, spuse vecinul. După ce că executorii judecătorești sunt de-ai lor, nici nu catadicsesc să-și miște fundul dacă nu-i plătești.

— Iți dai seama? Să-1 ung pe executorul judecătoresc, ca să pună în aplicare o sentință judecătorească care ce? Care să-1 bage în pușcărie pe primar pentru instigare la crimă. I-auzi colo formulare. II bagă dracu' în pușcărie pe primar pentru o astfel de instigare. Dacă, prin absurd, câștig procesul, nu mă aleg decât cu despăgubiri morale. După mai mulți ani de plimbări prin instanțe. Pot banii să plătească o viață?

— Nu prea pot, admise vecinul. Cu bani și martori mincinoși, oamenii puterii pot scăpa din orice confruntare judecătorească.

— Ei? Cum rămâne cu domnia legii și nonviolența? întrebă învățătorul.

— M-ai convins. Merg și eu cu dumneata. Văd că ai un pistol automat în plus.

Auzind discuția, îi urmară și alți membri ai partidelor de opoziție. Unii își luaseră armele de vânătoare, alții își fabricau

din mers sticle incendiare sau își umpleau buzunarele cu pietre, dar cei mai mulți îi urmară din curiozitate.

Era cam mare plictiseala și o răzmeriță era tocmai ce le

trebuia ca să se mai dezmorțească. Până în fața Primăriei, se adunase o armată destul de mare de potențiali combatanți și gură-cască.

O luară pe lângă clădirea în care se desfășurau video-conferințele primarilor de comune cu prefecții și împânziră parcul din apropiere. Călcând vegetația în picioare, ocupară aleile și începură să spargă geamurile Primăriei.

— Ce căutați voi aici?! tună o voce.

— Tu cine mai ești?! strigă și învățătorul.

— Sunt secretarul și vă mai întreb odată, ce căutați?

— II căutăm pe primar.

— II căutați degeaba, spuse secretarul. A plecat cu șeful poliției la ferma lui de dincolo de pod.

— Cu o mașină neagră cu tricolor?

— Exact.

Neștiind ce să creadă, învățătorul și vecinul lui schimbară priviri mirate.

— Poate fi o minciună, spuse vecinul.

— Crezi ce vrei, spuse salariatul Primăriei.

— Dacă n-a fugit prin spate și s-a aflat în mașină, înseamnă că l-am ucis, spuse învățătorul.

— Dacă l-ai ucis pe primar, înseamnă că o s-o pățești. Intr-un astfel de caz, instanța se autosesizează.

— Am venit degeaba, spuse cineva.

— Eu știu?! se întrebă secretarul. Dacă tot ați venit până aici și sunteți porniți pe scandal, iar subiectul scandalului a plecat, vă pot invita la masă. Avem mâncare destulă. Cantina, așa cum știți, e la subsol.

Văzând pe ecranul lunetei cum năvălesc demonstranții în Primărie, atrași de gândul că vor avea o masă gratuită, Albrecht își aduse aminte că îi este foame.

— Am putea să mergem și noi, îi spuse Dianei.

— Nu cred că e cazul. în primul rând că e prea departe și, până ajungem noi, războinicii rad tot, iar în al doilea rând e foarte periculos. Vezi ce fac ăia, salariații, în frunte cu secretarul.

— Văd. Au ieșit din clădire, asigură toate intrările și stropesc pereții cu materiale inflamabile. Cel din stânga a dat deja foc.

— Vezi? întrebă secretara. Demonstranții au căzut în capcană. Populația, dacă este înfometată, poate fi condusă foarte ușor.

— Chiar și la moarte. Ce-o fi cu primarul?

— Cred că era în mașină și a murit în explozie. Dacă era în clădire sau se ascundea pe undeva, îl sesiza luneta. Prezența lui, în actuala conjunctură, era ceva de excepție, iar luneta sesizează evenimentele excepționale.

Văzură că Primăria începuse să ardă și, pentru că nu puteau ieși pe ferestrele de la parter, din cauza zăbrelelor, manifes- tanții, cuprinși de flăcări, săreau pe ferestrele primului etaj.

— E posibil să mai scape vreunul, spuse Albrecht.

— Nu e posibil, spuse secretara.

Cei care reușeau să stingă focul de pe haine și se ridicau în picioare, erau împușcați de salariații ascunși prin împrejurimi.

— Dacă primarul e mort, cine le-o fi dat ordin să facă un asemenea măcel? întrebă investigatorul.

— Cine știe? Poate nu e decât ura celor de-un fel față de cei de alt fel, a salariaților unei instituții împotriva dușmanilor instituției. Ura este neputința de a iubi. Cine muncește, nu iubește, iar salariații erau la muncă.

— Poate că ura este ceva mai mult, neputința de a iubi destul.

— Poate că este o consecință de o clipă a pericolului de a-ți pierde libertatea de a munci, spuse Diana. Salariații erau la muncă și și-au văzut amenințată această libertate.

— Oricum, consecință a unei cantități mai mici sau mai mari de filozofie, s-a ales praful. Mi se face frică.

— Și mie mi-e frică. Ca să scăpăm de această frică, ar trebui să ne refugiem, undeva, în afara acestei lumi. Nu putem. Cum

îi urmărim noi pe cei din fața Primăriei, cu luneta, e posibil să fim și noi, la rândul nostru, urmăriți. De cine știe cine.

— Frica vine și din faptul că purtăm prea mult de grijă unor lucruri pe care ar trebui să le considerăm normale și nu o facem, spuse investigatorul.

— Normale sau nu, toate cele petrecute ar trebui să ne învețe să fim foarte prudenți. Dacă aș ști că eu sunt Diana Overt cea originală, totul ar avea un sens. Am pornit să fac politică, ceea ce îmi place la nebunie, și m-am trezit că mi se spune că, stai puțin, tu, de fapt, ești o copie, secretara unui investigator dintr-un oraș de carton. Norocul îi ajută pe cei îndrăzneți, dar ce îndrăzneală să am eu când nu sunt sigură cine sunt? Nesiguranța asta mă face să-mi fie frică.

— Suntem ceea ce simțim. Tu cine simți că ești?

— Simt că sunt cea care vrea să facă politică într-o lume mai bună, cum este planeta loza, spuse femeia.

— Dacă tu te simți așa, îmi vine și mie ușor să mă simt vicepreședintele care asigură imaginea primului partid pământean plecat în Cosmos. Asta facem. Ne întoarcem de unde am venit, adică în capitală, și ne apucăm serios de politică, pentru a scăpa de nesiguranță. Ne găsim într-o lume nedemocratică, unde se poate muri chiar și din cauza unei singure virgule. Ne găsim într-o dictatură a lucrului sigur, a legii duse până la ultima virgulă. Perfecțiunea creează dictatură. Vom lupta pentru o societate a diversității de opinii, o societate democratică.

— Da, dar diversitatea prea mare produce nesiguranță, iar nesiguranța produce teamă. Fugim de dictatura lucrului sigur și ajungem la dictatura nesiguranței. Extremismele au fost totdeauna un pericol pentru democrație, spuse femeia. Vine un moment, în orice istorie, când, cei ce susțin că doi și cu doi fac patru, sunt condamnați la moarte. Acest lucru l-am citit la un scriitor de pe Pământ.

— Scriitorii își permit să creeze istorie, care, până la urmă, nu e decât reîntoarcerea de la vorbă la faptă, spuse Albrecht.

— Nu e o istorie adevărată, ci o istorie a imaginației lor. Luneta asta înregistrează ce se întâmplă aici?

— Sigur. Beculețul de înregistrare e aprins.

— Foarte bine, spuse Diana. înainte de a pleca să facem politică, vreau să văd ce mai pun la cale copiii de mafioți. Curiozitatea mea e enormă. Au loc și evenimente imprevizibile, cum este episodul cu demonstranții și salariații Primăriei sau episodul absurd cu mingea de fotbal, care a explodat.

— Privește! Devine din ce în ce mai interesant. Salariații Primăriei au început să cadă, unul câte unul. Se trage de undeva.

— Da. Se trage de pe deal. E unul dintre copiii de mafioți. Uite! între arbori. Țintește la fix. Nu îi împușcă decât în cap.

— Cred că, aici, în povestea cu târgoveții și blocuriștii, are vreo rudă ucisă de oamenii primarului și se răzbună, spuse Albrecht. Am înțeles că nu le permite regulamentul să se bage în conflictele dintre locuitorii orășelului.

— Am înțeles că nici timp prea mult nu au pentru asta. Trebuie să se concentreze asupra conflictului lor, altfel se scurge timpul alocat bătăliei și nu acumulează puncte.

— Nu cred că au pierdut timpul. Se aud împușcături de peste tot. Acolo, în depărtare, pe plaja celuilalt râu și printre arini, se trage cel mai intens.

— Nu cred că sunt arini, spuse Diana. Cel care a imaginat acest decor, nu a fost niciodată pe Pământ. Vegetația de aici e complet diferită.

— De unde știi?! Nu se vede până acolo, iar luneta stă fixată pe zona Primăriei.

— Uită-te în jur! Nu văd niciun copac cunoscut, iar pe marginea râului din apropiere, vegetația e și mai stranie. De ce nu reglezi luneta, să ne uităm și în altă parte?

— Am încercat, dar revine pe automat, spuse invetigatorul. Ia, uite! Salariații au fost atacați de supraviețuitori și s-a încins o bătaie de la egal la egal.

Văzură cum, prinzând curaj, manifestanții care reușiseră să scape din incendiu, părăsiseră ascunzătorile și trecuseră la contraatac, aruncând cu pietre sau angajându-se în lupte corp la corp.

Fiind din ce mai multi, în scurt timp, răsculații îi învinseră pe salariați. Salariații lăsară armele și o luară la fugă prin grădinile caselor de peste drum, fiind vânați fără milă.

Se mai auziră câteva împușcături din direcția copilului de pe deal, care îi ajutase să iasă din încercuire, apoi acesta fu răpus de un glonte, venit de cine știe unde.

— Salvatorul nostru a fost ucis! strigă un manifestant. Să-l răzbunăm!

— Să-1 răzbunăm! strigară toți ceilalți.

Puseră mâna pe armele abandonate de salariați, pe lopeți și târnăcoape, de la punctele de stingere a incendiilor, sau pe rângi și bare metalice, de la atelierul mecanic din spatele Primăriei, și porniră să urce dealul, omorând, cu furie oarbă și necontrolată, pe oricine le ieșea în cale.

— Atacă spitalul, spuse secretara.

— Cum adică?! Spitalul e ultimul loc pe care trebuie să te răzbuni.

— Asta, dacă te gândești logic, dar lumea, ca să poată evolua, e din ce în ce mai ilogică. Au spânzurat un medic. E posibil ca acesta să fi tras în copilul de mafiot.

— Se calcă orice regulă, spuse Albrecht. Nici locuitorii nu au voie să se bage în treburile micilor războinici.

Un manifestant se urcase pe marginea scării de marmură a pavilionului de psihiatrie și arăta cu mâna spre doctorul care se zbătea în streang.

— Ce zice?! întrebă Albrecht.

Secretara reglă sonorul și îl auziră pe manifestant cum acuză medicul spânzurat că nu a vrut să-i dea rețetă compensată cu 50% din preț.

— Ce vrea să spună?! se miră investigatorul.

— Cred că se referă la un obicei de pe Pământ. In anumite state, se iau bani de la populație și se subvenționează medicamentele la anumite categorii mai defavorizate de populație.

— Zău?! Defavorizate de cine?

— Cred că defavorizate de conducerea statului, spuse Diana.

— Cum adică?! întâi îi defavorizează, apoi îi favorizează, plătindu-le 50% din prețul medicamentelor. în ce scop?

— Cred că în scop electoral.

— Hm! spuse investigatorul. Cred că din cauza asta a pierdut partidul nostru alegerile de pe Pământ. N-a folosit șmecherii din astea. Cred că, venind pe loza, nu vom mai face astfel de greșeli.

— Nu trebuie să mai facem astfel de greșeli, dar nu trebuie să facem nici altfel de greșeli. Trebuie să nu mai facem niciun fel de greșeli. De noi toți depinde acest lucru.

— Asta, în general, dar noi doi, mai ales, nu trebuie să greșim.

— Ca vicepreședinte care se ocupă cu imaginea, trebuie să ai grijă să nu greșească nimeni, spuse femeia. Dacă nu-i tragem de urechi pe cei ce au tendința să facă o politică proastă, ne mănâncă presa. Putem salva situația o dată, de două ori, dar nu la infinit. Chiar dacă luăm măsuri de subvenționare a medi- cinei, industriei, culturii și altor domenii, trebuie să facem asta cu multă prudență. Trebuie să atragem de partea noastră bolnavii, muncitorii sau poeții săraci, dar nu trebuie să înfuriem nici plătitorii de impozite. în final, aceștia pot foarte ușor să-și formeze părerea că nu am subvenționat nimic și am băgat mâna în bani.

— E foarte periculos jocul de-a populismul. Dacă folosim anumite sume doar pentru noi, conducătorii, va trebui să le împărțim cât mai egal și cât mai echitabil, cât mai aproape de meritul fiecăruia. Dacă se simte vreunul nedreptățit, ne toarnă la ziar și ne strică imaginea, în fața electoratului.

— Nemulțumiți apar oricum, spuse secretara. Cea mai bună metodă este tot cea a șantajului intern. Cum ridică cineva glasul, îl dăm noi la ziar, nu așteptăm să ne dea el pe noi.

Văzură că un manifestant se luase la bătaie cu cel suit pe scara pavilionului. își cărau pumni, lovindu-se în parte, iar ceilalți încercau să-i despartă.

— Ce aveți?! strigă unul.

— Am spânzurat un medic pentru că nu a vrut să-mi dea rețetă compensată, iar idiotul ăsta a vrut să-1 dea jos din știreang,

spuse primul manifestant, urcându-se din nou pe marginea scării.

— De ce ai vrut să-1 dai jos din streang? fu întrebat omul.

— N-am știut pentru ce l-am spânzurat.

— N-ai știut de ce e spânzurat un om și totuși ai participat?!

— Sigur. M-am gândit că, în momente cruciale, masele populare trebuie să fie unite, să meargă în aceeași direcție, apoi am aflat de ce l-am ajutat pe ăla să-1 înalțe pe doctor în streang. Pentru că nu i-a dat rețetă compensată. Mie, medicul acesta mi-a dat rețetă compensată, așa că m-am gândit să-i salvez viața.

— Ție de ce ți-a dat rețetă compensată? fu întrebat.

— Eram bolnav. Sănătatea e mai bună decât toate abia atunci când te îmbolnăvești.

— Rezultă că inițiatorul spânzurării nu a primit rețetă pentru că nu era bolnav.

— Și eu eram bolnav! strigă cel de pe scară.

— Poate nu erai destul de bolnav.

— Eram destul de bolnav.

— Dacă erai destul de bolnav, deci nu foarte bolnav, la ce îți mai trebuia rețetă? fu întrebat și celălalt.

— Să mă fac bine.

— „Sunt bolnav, deci exist", spune un proverb. De ce voiai să te faci sănătos?

— Pentru orice bolnav, sănătatea lui e cea mai importantă, se auzi o voce.

— Eu știam că, pentru orice bolnav, boala lui e cea mai importantă, se auzi altă voce.

— Așa o fi, dar nu asta e problema, ci faptul că nu înțeleg, dacă mi se opresc bani pentru asigurările sociale de sănătate, de ce nu am dreptul la rețetă, dacă nu gratuită, măcar compensată?!

— Poate că nu aveai dreptul la rețetă.

— Cum să nu am dreptul?! Cine hotărăște dacă am dreptul sau nu? întrebă cel frustrat.

— Oricum, nu medicul. Acum, nu mai e ca pe vremuri, când medicul era plătit direct și, în funcție de câți bani primea, te făcea mai mult sau mai puțin sănătos. Atunci, se vorbea de starea de sănătate, nu de starea de boală, ca acum. O instituție parazitară gestionează banii strânși de medici de la noi și, ca orice firmă care trebuie să se afle în treabă, o face prost. Această instituție, casa de asigurări pentru sănătate sau cam așa ceva gestionează mai mult starea de boală, nu starea de sănătate, cum îi spune numele. Paradoxal, e creată o inflație de cadre sanitare cu studii superioare, dar, cu toate că sunt mai mulți medici la suta de locuitori, această sută e tratată mai prost. în primul rând, medicii sunt plătiți prost și au un contract unilateral cu casa asta pe care nu și-o dorește nimeni. Dacă ridică unul glasul, i se reziliază contractul fără milă. Din cauză că sunt prea mulți, se mănâncă între ei, lucru de care profită casa, în al doilea rând, au un plafon financiar foarte mic la medicamente. Din el, trebuie ca medicul să mulțumească toată lumea. Mult prea multă lume. Atunci, te întrebi dacă poate hotărî medicul cine are dreptul la rețetă?

— Eu știu că inflația asta de medici va scădea. Numărul celor care controlează activitatea în medicină e mai mare decât numărul medicilor și devine și mai mare.

— Păi, dacă dispar medicii, controlorii ce fac? întrebă unul.

— Dispar și ei.

-Și?

— încet, încet, apar alți medici, răspunse un altul. Oricum, ei apar mai încet decât controlorii. Pe medici trebuie să-i formezi. Cei care controlează actul medical nu mai trebuie formați. Se recrutează singuri din cadrele deprofesionalizate și cu bani.

— Până vă hotărâți voi dacă e inflație sau dispar, medicul își dă duhul! strigă unul. A scos limba de-un cot.

— Ia nu ne mai bruia cu medicul tău azi și mâine! se enervă un altul. Aici, principiul contează. Oamenii mor sau trăiesc, principiile rămân.

— Cel mai bine e să fiți sănătoși. Dacă sunteți sănătoși, nu mai aveți cu ce să fiți șantajați.

— Ce dialog imbecil, râse Albrecht, privind ecranul lunetei. Puțini bolnavi psihici sunt reintegrați în societate, dar și mai puțini sunt excluși din societate. Parcă am fi în țara proștilor.

— Suntem în țara proștilor, spuse Diana. Și ține minte: prostia poate învinge orice armată!

— Ai dreptate. Când populația unei planete scade destul de mult, începe să dea și indivizi de excepție.

— Lucru care pe noi nu ne interesează. Dacă vrem să luăm puterea, trebuie să creștem masa de votanți și, concomitent, s-o educăm în spiritul doctrinei noastre.

— Cum doctrina, și cu sprijinul biroului nostru de imagine și relații cu presa, e doar în curs de elaborare, rezultă că populația s-a înmulțit degeaba, spuse investigatorul.

— Rezultă că trebuie să ne grăbim cu îndoctrinarea, spuse secretara. Ca mâine sunt alegerile.

— Am putea să coborâm dealul, să trecem râul și să urcăm până la spital. Am putea începe chiar cu cei ce s-au adunat, acolo, în curte. Le-am putea ține un discurs fulminant despre lupta împotriva violenței.

— Și ce crezi că ar înțelege despre această luptă împotriva violenței?

— Ar înțelege că nu e bine să se omoare între ei, spuse Albrecht.

— Asta au și înțeles, să nu se omoare între ei, ci pe alții. Crezi că îi duce mintea până acolo încât să ajungă la concluzia că lupta împotriva violenței n-ar fi altceva decât tot o luptă? Ei au înțeles să lupte împotriva violenței până la distrugerea totală a acesteia.

— Interesant mod de a gândi. Am putea să le spunem să lase armele și să planteze fiecare câte un pom. Dacă ar planta fiecare câte un pom, am putea sta cu toții la umbră. Ce-i place omului cel mai mult?

— Ei, ce-i place?! întrebă Diana.

— Să stea la umbră.

— Nu-i place să stea nici la umbră, nici la soare. Ii place să se mute, tot timpul, de la soare la umbră și invers. Omul e inconstant. Nu-1 poți politiza cu forța. Așa cum spune președintele nostru: „Politizarea forțată are și greșelile ei. Una dintre aceste greșeli este chiar politizarea forțată".

— Ai văzut, dacă le dai oamenilor să mănânce și să bea, îi poți băga unde dorești, spuse Albrecht. Ii poți băga și într-un conflict. Interesul nostru e să-i facem să nu se războiască între ei, ci să stea unde vor, la soare, la umbră, dar să ne urmărească pe noi și politica pe care le-o vindem. Televiziunile vor să le arate cât de proști sunt, iar ei sunt plecați la muncă. Ce ne interesează pe noi munca și progresul economic? Pe noi ne interesează ca ei să stea cuminți, să asculte și să ne voteze. Nu e nevoie să ne înțeleagă.

— Ne înțeleg sau nu, oamenii trebuie să ne urmărească, mai ales, aici, pe loza, unde nu cunoaștem specificul locului și geografia. Avem nevoie de mass-media ca de aer. Rațiunile de stat nu pot leza libertatea de exprimare a presei, dar o pot face să dispară. Drumul de la democrație la dictatură e mai scurt. Nu putem fi fericiți decât dacă dictatura, sub orice formă ar fi ea, dă drumul democrației din lesă. Bogați sau săraci, în schimb, putem fi. Faptul că gândim nu ne absolvă de această vină.

— Știu. Am avut politicieni deștepți, dar s-au urâțit de tot. Pentru a putea schimba mentalitatea maselor de votanți, s-a cerut mai întâi conducătorilor să-și schimbe ei mentalitatea. Și-au schimbat-o, dar pe foarte mulți bani. Și-au asumat valorile noii societăți însușindu-și-le. Guvernul actual merge pe drumul cel bun, dar nu sunt foarte sigur că acesta e drumul lui. Politicienii au impresia că singurul lucru care se sfârșește este anotimpul vacanțelor. Ei au totdeauna ceva de ascuns, dar nu se mai pune problema ce, ci unde. Ei sunt oameni deosebiți; deosebiți cu greu. Trebuie să avem multă grijă! Istoria ne învață și, pe urmă, ne uită.

— Nimeni nu vrea să te determine să fii mândru că îl cunoști, spuse Diana. Am primit în partid numai oameni obiș-

nuiți; obișnuiți cu bani mulți. Paradoxal, pentru a le putea spune orice, trebuie să-i convingi pe alegători că nu vorbești serios. Atâta timp cât sunt obligați să înțeleagă ceva, nu înțeleg nimic.

— Îți vine să te întrebi de ce sunt proștii atât de simpatici.

— Pentru că sunt așa de singuri... Dacă nu sunt în stare așa, singuri, pot gândi câte doi.

— Așa cum facem noi, spuse investigatorul.

— Nu e de glumit. A știut președintele ce a știut când ne-a organizat într-o echipă de studiu asupra imaginii partidului și relației sale cu mass-media. Abia aștept să ne întâlnim cu Ema Radovici, șefa departamentului de propagandă. îi putem da idei foarte bune.

— Nu cred. E posibil să ne întoarcem în orașul acela din secolul XX al Pământului. Toate structurile politice, inclusiv structura de conducere a partidului nostru, al oamenilor, se găsește în Lahr, capitala planetei loza. E posibil să fim luați drept un investigator și secretara acestuia. Președintele spunea că suntem duplicatele conducătorilor de partid care credem că suntem, un fel de clone sau sosii, ceva.

— Sosii nu putem fi, spuse secretara. în niciun caz. Alea sunt persoane care seamănă perfect cu alte persoane, astfel încât nu pot fi deosebite fizic. La noi, dacă e adevărat ce ni s-a spus, s-a mers pe o matrice informațională genetică. Suntem, mai degrabă, niște clone, niște reproduceri tehnice.

— Reproduceri organice prin metode tehnice. Când se reproduce ceva, se calcă o lege a copyright-ului. Este călcat dreptul legal de autor.

— Care ar fi autorul?

— Președintele știe ceva, spuse Albrecht.

— Da, dar cum ajungem la el?

— Știm că va fi prezent la mitingul autorizat din parcul de peste drum de firma de consultanță privind investițiile.

— Dacă ajungem acolo, putem afla când are loc întâlnirea și putem vorbi cu președintele, spuse Diana. Am văzut însă că nu prea vrea el să ne bage în seamă.

— îl facem noi să discute. îl forțăm.

— în ce scop? Nu ai pe cine să acuzi de înfăptuirea unei reproduceri. Ce te crezi?! Operă de artă? Dacă vorbim de o reproducere tehnică, ce treabă avem? Suntem niște copii fără stăpân. Să se supere cei care dețin originalele, în cazul în care le deține cineva prin forță! Originalele nu le deține nimeni. Sunt cetățeni liberi, entități organice în sine și pentru sine, așa cum suntem și noi.

— Entități pentru sine și pentru partid, spuse investigatorul.

— Trup și suflet.

— Dacă sunt propriii lor stăpâni, acei Albert și Diana s-ar putea supăra că au fost reproduși.

— Și noi ne-am putea supăra că am fost reproduși, spuse secretara.

— Da, dar e o diferență. Originalele se pot opune, dar copiile nu, că nu au fost încă sintetizate.

— Depinde care considerăm că sunt originalele și care copiile. Eu mă simt originalul. E posibil ca noi, originalele, să fi fost teleportați, iar copiile să fi rămas pe loc.

— Atâta timp cât avem identitate și nu asemănare, eu cred că nu avem copii și original, spuse Albrecht. Amândouă entitățile sunt copii și originale, în același timp.

— Nu în același spațiu.

— Corect. Nu în același spațiu. De la un timp, ne mișcăm în spații diferite și acumulăm impresii și cunoștințe diferite. Cu toate astea, în ce ne privește, nu cred că este funcțională o lege a copyright-ului. în accepțiunea noastră, a pământenilor, doar obiectele și operele de artă pot fi produse sau reproduse. Nu avem furnici modelatoare sau remodelatoare pentru conversia materiei sau ci tinde, cum am văzut ultima dată.

— Președintele ne-a comparat cu un text trimis prin fax, nu cu niște opere de artă, râse Diana.

— Și un text poate fi o operă de artă.

— Nu cred că e cazul nostru. Aici, s-ar putea vorbi de un text politic. Textul politic devine mai greu capodoperă, iar dacă

o face, e mai ușor supus perisabilității. Politica e un produs cu termen de garanție foarte scurt. Uneori, prin exercițiu demagogic, se poate altera.

— Da, dar politica este singurul domeniu unde omul nu distinge ce este în termen de garanție și ce este deja stricat, argumentă bărbatul. Alegătorul înghite orice fel de gogoși.

— Cu condiția să nu i le fi băgat altcineva pe gât mai înainte. Am putea să le propunem o lege a copyright-ului privind reproducerea clonelor. Chiar pe Pământ, donarea a ajuns foarte departe și nu s-a gândit nimeni la o astfel de lege. Dacă nu avem, vom avea o epocă înfloritoare a reproducerii tehnice a ființei umane, unde să existe drepturi și interdicții similare copy- right-ului din alte domenii.

— Unde vrei să introducem această lege?

— Aici, pe loza, spuse femeia. Prin lege, va fi interzisă reproducerea neautorizată și folosirea haotică a citindelor. Cum i-am ajutat noi pe autohtoni să se deștepte și să folosească superior acroniul, ne pot ajuta și ei pe noi.

— Va fi foarte greu să clarificăm ce înseamnă autorizația de reproducere și noțiunea de reproducere, autorizată sau nu. întâi, trebuie să propunem o lege care să garanteze drepturile genetice ale individului. Specia umană își poate pierde identitatea.

— Mare scofală. Aici, unde avem partide ale atâtor specii, venite din toate colțurile Universului, identitatea unei specii nu mai are prea mare importanță. în cadrul legii mai largi a drepturilor omului, drepturile genetice se pot subînțelege.

— Aia e pe Pământ și nici nu prea se respectă, spuse Albrecht. Aici, trebuie să dăm și o lege care să înlesnească paza drepturilor genetice.

— Nu trebuie păzite atât drepturile genetice, cât, mai ales, o tipologie genetică dominantă. A nu avea un genotip general, recunoscut de toată lumea, te face indezirabil genetic.

— Da, dar așa cum hoția s-a generalizat și a trebuit să fie legiferată, se poate generaliza și indezirabilitatea genetică.

Când anormalul pătrunde peste tot, în poliție, justiție, guvern, presă, biserică sau știință, se pot generaliza și excepțiile genetice. Ce se va întâmpla?

— Omenirea, cu prototipul ei cu tot, generat de o excepție, va progresa sau va da înapoi, spuse Diana. Se va ajunge, de la o generalizare a normalului, la o generalizare a anormalului. Dar, ce este normal și ce este anormal, atunci când normalul este anormalul generalizat și legiferat. Societățile nu recunosc binele și răul, ci generalizarea acestora. După o succesiune de legalizări ale unor generalizări de excepții, într-un anumit moment al istoriei, se poate ajunge, întâmplător, chiar și la generalizarea de la început, considerată normală pentru specie, dar poate fi prea târziu. Ceea ce în trecut putea fi considerat normal, în prezent poate fi considerat anormal. Din punctul ăsta de vedere, al perspectivei istorice, istoria nu se repetă.

— M-am gândit și eu la aceste lucruri. Extinderea politicului în hegemonia tehnicului face ca întâmplarea, oricât de absurdă, să devină posibilă, dar nu aceste lucruri mi se par importante, ci faptul că amintirea soției mele, pe care am părăsit-o fără voie, face posibil să mă gândesc mai mult la soacră-mea.

— Poate din cauză că soacra ta se află pe loza, mai aproape, internată la secția de psihiatrie din sediul de partid, iar soția a rămas pe Pământ.

— Asta poate fi cauza, dar prefer, decât să-mi vină soacra în gând, să discutăm despre donare, spuse bărbatul.

— Ideea donării tot la soacră-ta te poate duce. Dacă ești o copie, înseamnă că n-ai soacră. Dacă ești originalul, ai. Cum ai soacră și te obsedează gândul acesta, înseamnă că ești originalul.

— Și dacă aș fi o dublură, nu cred că putem vorbi de donare, în adevăratul sens al cuvântului. O fi ajuns donarea foarte departe pe Pământ, dar aici a urmat, cred, un drum paralel cu ceea ce știm noi despre acest lucru. Ai auzit ce a spus președintele? S-a căutat mult până să se găsească gene identice cu ale noastre. Nu s-au reprodus artificial aceste gene, ci s-au

căutat. Eu sunt făcut din pachetele genetice de la trei autohtoni voluntari.

— Nu putem ști ce este adevăr și minciună. In politică, se minte mult, spuse Diana.

— S-ar putea să ai dreptate. Președintele mi-a spus că mi s-a introdus un program simplu, care mă va face să nu mai fiu așa suspicios. Acest lucru, după cum vezi, nu se prea întâmplă.

— Ești la fel de suspicios ca originalul, dacă nu cumva ești chiar acesta. Asta, pe de-o parte. Pe partea ailaltă, nu știm nimic despre ce face și drege un investigator și secretara acestuia într-un oraș din secolul XX al Pământului. Nu avem cunoștințe în acest sens.

— Chiar, spuse Albrecht. Dacă ar fi să lucrez ca investigator, cum mi-a sugerat președintele, nu aș putea. Nu am informații. Experiență, nici atât.

— Ne-am luat cu vorba și am uitat că urmărim o bătălie absurdă, așezați în spatele unui decor cinematografic.

— Mai mult. Un decor sintetizat de citinde, pe o câmpie din afara capitalei Lahr.

— Sau din afara orașului cinematografic, spuse Diana. Un lucru am uitat să întrebăm: mafioții, părinții copiilor care se bat dincolo de râu, sunt în Lahr sau în orașul din secolul XX al Pământului?

— Nu asta ne frământă. Aflăm noi. Până atunci, uită-te acolo! îi arătă bărbatul imaginea de pe ecranul lunetei.

— Nu se poate!

— Ba da.

Manifestanții fuseseră atacați de polițiștii orașului și, după câteva schimburi de focuri, predaseră armele.

— Am uitat să urmărim acțiunea, spuse investigatorul.

— Nu cred că a fost cine știe ce. Cred că s-au predat destul de repede, înainte să mai moară cineva.

în timp ce manifestanții erau încolonați și conduși la sediul Poliției, printre blocuri, prin grădinile caselor sau pe străzi și alei, copiii de mafioți se împușcau fără niciun discernământ.

Singura logică era faptul că lupta se dădea între cei ce locuiau la blocuri și cei ce locuiau la case, în josul străzii principale. Blocuriștii și târgoveții, veniți din afara orășelului, erau tot mai puțini și timpul acordat luptelor era tot mai scurt.

Nu mai era mult și se dădea semnalul de oprire a bătăliei, urmând să vină epoca optimă de semănat, sărbătorile de sfârșit de an și începerea unui nou an școlar, îi anunța textul apărut pe ecranul lunetei electronice. Imediat după încheierea luptelor, urma să fie sărbătorită Ziua Pompierilor, când trebuia să intre în scenă pompierii profesioniști, să incendieze orășelul, pentru a avea ce să stingă.

în timp ce un copil scria fraze obscene la adresa blocuriștilor pe pereții Poștei, primi un glonte în frunte și căzu pe spate, în- figându-se într-un gard de fier. Fu răzbunat de un târgoveț, care trase cu o încărcătură grea, făcând să sară în aer un sfert dintr-un bloc. Nu se știa dacă lunetistul fusese ucis, dar se știa sigur că existau pierderi colaterale de vieți omenești în rândul locuitorilor.

Luneta le arătă câteva imagini de pe plajele râurilor, unde unii dintre copiii de mafioți făcuseră imprudența să se dezbrace și să între în apă, lăsând armamentul nesupravegheat pe mal. împușcați fără nicio ripostă, aceștia pluteau în josul râului sau rămâneau înțepeniți în răgălii, înroșind apa.

Copiii terminaseră gloanțele și trecuseră la armamentul greu, prinzând la mijloc un trib de nomazi ce se îndrepta spre pădure, unde urma să sărbătorească nu se știe ce. Bărbații duceau în spinare niște animale ciudate, asemănătoare unor ta- piri cu aripi, și butoaie cu băutură, iar femeile cărau corturile, vesela și copiii mai mici. Primele rachete care explodară îi făcură pe nomazi să se împrăștie îngroziți exact spre locurile unde cădeau alte rachete. Vaietele celor rămași în viață, îi deranjară și îi enervară atât de rău pe copiii de mafioți, încât îi lichidară pe toți, înainte de a se întoarce la propria lor luptă.

Scăpat ca prin minune dintr-o ambuscadă, micul Albert, fiul contabilului-șef de la spital, se întoarse acasă și se ascunse în

grădină. Avea acumulate destule puncte în bătălia care era în toi. Era obosit și nu voia să mai împuște pe nimeni. Nu voia nici să fie făcut terci de vreo rachetă. Dintre bălării, o văzu pe chiriașa familiei lui, care lucra la un bar, cum scoate o sticlă de băutură dintr-un coteț de păsări, cum desface dopul, bea o cantitate apreciabilă, pune sticla la loc și pleacă împleticindu-se.

Nu apucă să se mire prea mult de faptul că o femeie care lucrează la un bar bea pe ascuns, deoarece atenția îi fu atrasă de băiatul văduvei de alături. Acesta scosese un fierăstrău și se apucase se taie gardul grădinii familiei Hosmann. Înfuriat, micul Albert nu se mai sinchisi să se întrebe de ce vecinul le tăia gardul. îi trase un glonte în cap și lansă o rachetă, aruncând în aer mai multe case, nu numai casa vecină. Acest lucru îi fu fatal. O altă rachetă, trasă de pe deal, lăsă o groapă de zece metri în locul lui.

— S-a dus cariera de om de afaceri a copilului de mafiot, spuse Diana. Cred că scapă mult prea puțini din toată succesiunea de bătălii.

— Oricum, nu mai avem cui să înapoiem luneta. Nu ne rămâne decât să așteptăm până ne-o cere tatăl lui.

Luneta îi anunță că timpul afectat luptelor se terminase și le arătă imagini cu copii care se ridicau, respirând ușurați, de pe lângă garduri, din bălării sau dintre ruinele caselor. Unii ieșeau din beciuri sau din gropi camuflate, alții se dădeau jos de pe blocuri, din podurile caselor sau din copaci.

— Nu e lucru curat, spuse Diana. Copilul acela vrea să arunce arma și nu poate.

— Cum să nu poată. Jocul de-a războiul e terminat.

— Are o armă mai specială, cu dispozitiv fonic. Cred că e înzestrată și cu o sofisticată unitate de memorie.

— Mai mult, spuse Albrecht. Cred că e construită pe bază de acroniu.

— Fii atent în față, boule! striga arma. Tu vrei să mă arunci și o să te trezești împușcat.

— M-am săturat de tine, pușca dracului! striga și copilul de mafiot, dând să trântească arma de pavajul străzii. Timpul lup-

telor s-a terminat. Până anul viitor nu mai avem voie să tragem-

— Să nu îndrăznești, scrâșni arma, activându-și dispozitivul hipnotic. Mă întorc împotriva ta și te fac ciur. Uiți că avem un dușman comun și că noi, armamentul vostru, vă suntem prieteni?... Fii atent! Vine o grenadă.

Copilul se aruncă după o grămadă de pietriș și ochi aproape instinctiv. Arma luă o corecție de 15 grade, iar glonțul lovi grenada, făcând-o să explodeze în aer.

— Ai văzut? se auzi vocea hârâită a armei. Era s-o pățești.

— Am văzut, dar ăla nu avea voie să arunce grenada. A expirat timpul de luptă. Cine plătește continuarea bătăliei?

— De bani îți arde acum?! strigă arma. Era să mori.

— Știu, dar m-am plictisit de tine. Până la anu', nu suport să te mai plimb. M-am săturat de tot. Am obosit. Sunt cu nervii la pământ. Dacă am bani, îmi cumpăr o pușcă automată nouă și mai perfecționată.

— Asta poate fi adevărat, dar noi, armele de acum, am primit ordin să nu încetăm lupta. Ce se va întâmpla la anu', nu mă interesează.

— Da, dar noi, copiii, am primit ordin să încetăm. Cine comandă aici.

— Noi, armele.

— De la cine ați primit ordin să nu ne lăsați să încetăm lupta?

— De la constructorul nostru, spuse arma.

— Ai posibilitatea să-1 anunți pe acest constructor să ia legătura cu scenaristul de anul ăsta sau cu părinții mei?

- Nu.

— Am încurcat-o.

— N-ai încurcat-o deloc, spuse arma. De terminat, trebuie să se termine cumva.

— E ziua adevărurilor absolute, râse copilul.

— Așa e, spuse arma, pentru a putea trăi în pace, oamenii pun de un război.

— Ce facem?! strigă un alt copil, din tabăra lor, a blocuriștilor. Am intrat în prelungiri?! Așa ceva nu s-a mai pomenit! Nu mă lasă arma să plec.

Nu mai apucă să mai spună ceva, deoarece un glonț, venit din frunzișul unui copac, îl răpuse pe loc. Pentru că băiatul din spatele grămezii de pietriș nu voia să riște nimic, aruncă o grenadă. In cădere, autoreglată, arma făcu mai multe victime, înainte ca târgovețul din pom să cadă, bufnind, pe caldarâm. Cei care nu aveau arme cu acțiune hipnotică, bazate pe acroniu, nu înțelegeau nimic. Se îndreptau spre poduri și, încercând să iasă din decor, erau ținte sigure ale celorlalți. Unii dintre ei aveau norocul să pună mâna pe câte o armă perfecționată, al cărei stăpân fusese ucis, și să se întoarcă la luptă. Chiar dacă nu ar fi vrut să facă asta, armele cu acroniu îi atrăgeau hipnotic și le spuneau pe unde să o ia și ce să facă.

Câteva mașini cu pompieri pătrunseseră în oraș, pe șoseaua principală, iar altele pe podurile de peste râuri. O parte dintre pompieri puneau capace din material plastic ignifug peste cadavrele copiilor de mafioți, căzuți în luptă, iar altă parte mâ- nuia aruncătoarele de flăcări. Casele, copacii, spitalul, șantierele de construcții, gara, blocurile, androizii care ieșeau îngroziți în stradă, totul era mistuit de flăcări.

— De ce se mai trage? întrebă șeful pompierilor, uitându-se ostentativ la ceas. Lupta s-a terminat.

— Nu știm, răspunse un pompier. S-a produs o încurcătură.

— Nu e nicio încurcătură. A început ziua pompierului. Lupta trebuia să înceteze, iar noi trebuie să provocăm incendii, pentru a avea ce stinge.

Deoarece fu lovit în cap de un glonte, venit de cine știe unde, nu mai apucă să mai spună altceva. Se rostogoli peste bara de susținere a mașinii și căzu pe caldarâm, același lucru pățind și subalternii săi. Pompierii de la celelalte utilitare de stins focul se apropiară și acoperiră cadavrele cu semisfere ignifuge. Șoferul mașinii comandantului îi informă că încă se trage și că ar face bine să lucreze cât mai ferit și să se axeze

doar pe incendiere. începea epoca optimă de semănat, se apropiau sărbătorile de sfârșit de an și noul an școlar. Nu mai aveau timp să-și demonstreze priceperea în stingerea focului. Abia dacă mai aveau când să organizeze funerarii militare comandantului, subofițerilor și celorlalți pompieri, căzuți la datorie.

Un glonte îl răpuse și pe șofer, dar nici ceilalți nu mai avură timp să-1 acopere cu un capac protector, deoarece o rachetă căzu chiar lângă ei. După explozia rachetei și mașinii comandantului, luară foc și mașinile din apropiere, sărind în aer.

— E un adevărat măcel, spuse Albrecht. E o bătălie scăpată de sub control.

— Acum e o bătălie adevărată, spuse Diana. Nu există legi ale războiului. Războiul nu are legi. Bătălia controlată e o absurditate.

Pe ecranul lunetei apăru un semnal de avertizare luminos, dublat de un piuit strident, ca semnal sonor.

— Ce-o mai fi?! întrebă bărbatul.

— Nu știu. Nu mi-am închipuit niciodată că o lunetă poate fi așa complicată. Poate anunță încetarea generalizată a focului.

— Tragerile au încetat înainte de venirea pompierilor și luneta n-a reacționat nicicum.

— Acest obiect optic sofisticat face parte din același arsenal. Să nu uiți că ne-a fost împrumutată de unul dintre războinici. E posibil ca luneta să fie, cumva, legată de armele inteligente ale copiilor de mafioți.

— Mâinile sus și nicio mișcare! auziră o voce.

Se întoarseră și văzură un bătrân, îmbrăcat într-un caraghios costum de vânătoare. înțepenit pe picioare, ca pentru a-și face curaj, îi amenința cu o pușcă de vânătoare, greoaie, cu o singură țeavă.

— Uite că am dezlegat misterul! râse secretara, văzând că semnalul optic și cel sonor încetaseră, brusc, în aceeași clipă.

— Cine dracu' mai ești și tu? întrebă Albrecht, ridicându-se în picioare, cu mâinile în sus, împreună cu femeia.

— Sunt Iacob Zeze, secretar în departamentul de propagandă al doamnei Ema Radovici, în cadrul partidului nostru, al oamenilor. Sunt șef de filială.

— Nu ești din oraș?

— Care oraș?

— Orășelul ăsta, aflat în vale, la picioarele noastre, spuse investigatorul.

— Nu. Sunt din capitală. Am fost responsabil de buna desfășurare a activității unei filiale de cartier.

— Ai ceva de împărțit cu noi?

— Sigur, spuse Iacob Zeze. II caut pe vicepreședintele Albert Hosman.

— Eu sunt, spuse bărbatul, neștiind dacă făcuse bine că își dezvăluise altă identitate. Ce vrei de la mine?

— Vă caut înnebunit, iar voi stați aici, ascunși în pădure, și vă uitați la ăștia cum se bat.

— Ce-ai vrea să facem?

— Să lucrați, spuse secretarul departamentului de propagandă.

— Acum, nu lucrăm?!

— Nu. Vă distrați.

— Nu ne distrăm deloc, spuse cel luat drept Albert Hosman, vicepreședinte cu investițiile și comunicarea cu presa. Ne lărgim orizontul politic, căpătăm experiență. Numai o vastă experiență generează idei noi, care să ne facă să câștigăm alegerile. Ideile perimate întinează imaginea care vrem să ne-o facem despre un partid reformator, modem, universal.

— Ai recitat ca din carte. Mă bucur foarte mult că te-am găsit.

— Poți să te bucuri oricât de mult, că tu ai arma și ne amenințI cu ea. Ce vrei?

— Vreau să-mi semnezi o cerere de demisie, spuse bătrânul.

Scoase o foaie de hârtie din buzunarul de la piept, o despături și o întinse.

— Vrei să demisionezi din partid?! se miră Albrecht, luând coala.

— Cum v-am spus.

— De ce nu te-ai dus la președintele Melior?

— Am fost, dar nu vrea să-mi dea acordul, spuse Iacob Zeze. Spune că sunt nebun și ar fi bine să mă tratez.

— Am eu dreptul să semnez demisii?

— Sigur. Scrie și în regulamentul nostru de ordine interioară. Ești vicepreședinte.

— Mai sunt și alți vicepreședinți, spuse Albrecht.

— Nu vor să semneze. Ei ascultă de Aram Melior.

— Și eu ascult de președinte. îi sunt subaltern.

— Asculți degeaba de el, spuse secretarul propagandei.

— Pot să știu și eu, de ce?!

— Ești o copie a vicepreședintelui cu probleme de imagine, nu-i așa?

— Să presupunem că e așa! spuse investigatorul. Dacă sunt o copie, semnătura mea nu e valabilă.

— Ba da. E aceeași semnătură. Poate fi dovedit acest fapt prin expertiză grafologică, dar nu asta e problema. Problema e că, dacă ești o copie, nu-ți mai bați atâta capul cu politica partidului și cu ce semnezi. Semnezi și gata.

— Dacă așa spui, așa facem, dar ai putea măcar să lași arma aia deoparte? Nu-mi place să fac un lucru sub amenințarea armei.

— Aș putea, dar sunteți șmecheri cu toții, spuse Zeze. O las după ce semnezi.

— De ce vrei să părăsești partidul?

— Nu e treaba ta.

— Mă amenințI cu arma, nu ești motivat politic să părăsești partidul și vrei să-ți semnez eu demisia? întrebă Albrecht.

— Sigur. Altfel, te împușc.

— De ce tocmai pe mine?! De ce nu amenințI alți vicepreședinți?

— Am amenințat și alți vicepreședinți, dar, ți-am spus, sunt pupincuriști ai lui Melior, spuse bătrânul vânător.

-Și?

— Nu au vrut să-mi dea aviz favorabil și am fost nevoit să-i împușc.

— Cum adică?! se miră investigatorul. Ce vicepreședinți ai împușcat?

— Pe Valentin Zega, cel cu problemele economice, și pe Cibil Negresco de la departamentul de organizare. Și ei au încercat, ca și voi, tot felul de subterfugii. Tactica dusului cu vorba și cea a tragerii de timp îmi sunt cunoscute. Să nu uitați că am lucrat la propagandă.

— De ce nu te-ai dus la șefa ta să-ți semneze demisia?

— N-am vrut s-o deranjez, spuse Zeze. Dacă mă refuza, eram obligat s-o împușc. Nu e frumos să ucizi o femeie.

— Criminal cu principii?

— Toți criminalii au principii. Criminalul ucide din cauza unei idei fixe, a unei păreri, transformată în principiu.

— Care ar fi ideea fixă? întrebă Albrecht.

— Nu e o idee fixă, ci un fapt: nu am fost plătit la justa mea valoare. Am alergat ca un prost și am primit un salariu de mizerie. Banii se opresc, acolo, sus, la nivelul vostru, al conducătorilor.

— N-am știut. De fapt, de când am venit aici, nici eu nu am primit vreun ban.

— Originalul a primit deja două salarii grase, dar nu știi tu, spuse vânătorul.

— Vezi? Suntem în aceeași barcă. Dacă ai lăsa pușca, ne-am putea așeza și ne-am putea înțelege ca oamenii. Abia o mai ții.

— înțelegerea dintre oameni face parte din anecdotica de partid. Vă cunosc. Vreți să scăpați de mine.

— Nu e adevărat, spuse investigatorul. Suntem în aceeași tabără. Chiar vrem să ajungem la doamna Radovici, șefa du- mitale, și să-i împărtășim din experiența noastră recentă.

— Nu mai suntem în aceeași tabără. Eu sunt demisionar.

— Demisionar sau nu, poți să ne duci la șefa ta.

— Chiar dacă aș ști unde e, tot nu v-aș putea duce. Nu mă mai bag în problemele partidului.

— Atunci, e foarte bine, interveni secretara. Vezi-ți de drum!

— Nu mă expediezi dumneata, așa, cum vrei. V-am căutat de am înnebunit. Ne certăm degeaba. Decât să tot fi discutat, mai bine îmi semnai hârtia și, cu asta, gata.

Albert simți că e străpuns de un glonț și căzu.

— Ce-ai făcut, idiotule! strigă Diana.

— N-am făcut nimic, spuse bătrânul.

— Cum n-ai făcut nimic? L-ai împușcat și spui că nu ai făcut nimic.

— N-am tras eu. A fost un proiectil rătăcit. Probabil, de la copii...

— Dacă eram așezați printre tufe și arbori, nu ne vedea și nu trăgea nimeni. Cel care a tras, a țintit la fix. Au arme electronice cu lunetă foarte perfecționate, care se reglează singure.

— Cine are astfel de arme?! se miră secretarul Iacob Zeze.

— Cum, nu știi cine are astfel de arme?!

- Nu.

— Copiii mafioților, spuse secretara. Sunt arme construite pe bază de acroniu.

— Am auzit despre acroniul ăsta, dar nu știam că e folosit și în industria de armament. Asta, ce e?

— O lunetă. Ne-a împrumutat-o un copil de mafiot?

— Mare minune! Vezi că scrie ceva pe ecranul ei!

— Scrie că s-a transmis un semnal și, în cel mai scurt timp, vine aici o echipă sanitară a mafioților, spuse Diana. Pentru a nu pierde prea mult sânge, ni se indică să acoperim cât mai bine rana.

— Nu au tras copiii de mafioți cu armele lor minunate. Aia trag la fix, direct în cap. Aici e mâna unui diletant. Glonțul l-a lovit în abdomen. Norocul e că a ieșit pe partea ailaltă.

— Al dracului noroc!

în partea de jos a pădurii, în câmpie, apăruse Eva Sterling, guvernatoarea teritoriilor din afara capitalei, călare pe calul ei zburător. Lăsă calul să pască și urcă dealul spre Diana și Iacob Zeze.

Din depărtare, apăruseră și mai multe ambulanțe, iar în urma acestora veneau tractoare și o mulțime de alte utilaje agricole.

— începe epoca optimă de semănat, le spuse Eva. Bătălia dinaintea acestei epoci s-a terminat cu bine, iar ziua pompierului a fost dată peste cap de inițiativa unor arme înzestrate cu prea multă inteligență. Acești copii au cinstea să îngrașe pământul cu sângele și carnea lor. Pentru a economisi timp, nu mai luăm cadavrele de aici; am pus sanitarii să arunce pe ele substanțe de descompunere rapidă.

— E mult cinism în cuvintele tale, spuse Diana. Nu faci un control, să vezi dacă mai e cineva în viață.

— Cei care sunt în viață, emit un semnal și sunt adunați foarte repede. în această situație se găsește și prietenul tău. Ăsta cine e?

— lacob Zeze, un secretar din departamentul de propagandă al partidului nostru.

— Ce caută aici?

— A venit să-i semneze vicepreședintele o demisie.

— Mare minune, se miră guvematoarea.

O mașină a sanitarilor se oprise în coastă și se apropiau doi sanitari, ducând cu ei o targă. îl luară pe Albrecht Hosmann, coborâră dealul, îl puseră în ambulanță și îl conectară la aparate, apoi se urcară și demarară în trombă, într-o direcție necunoscută.

— Unde îl duc? întrebă Diana.

— Nu știu, răspunse Eva. Am lucruri mult mai importante de făcut.

V

Albrecht deschise ochii și, ca prin ceață, văzu că se afla într-o sală uriașă, cu tavan ca de catedrală, format din mai multe cupole îmbinate și cu picturi pe ele. în sală, se găseau peste o sută

de paturi de spital. Fiecare pat avea la un cap câte o instalație sofisticată de menținere în viață.

Era bandajat peste abdomen, îmbrăcat în pijama,

acoperit cu pături și cu capul așezat între două perne.

Stând în picioare, se uita la el un bărbat scund, gras, brunet și cu mustață. Era îmbrăcat cu halat alb, ca toți cei ce se învârteau printre paturile răniților. — Dumneata m-ai deconectat? - Da. — înseamnă că ești medic.

— Nu sunt medic, spuse necunoscutul.

— Dacă nu ești medic, cum ți-ai permis să desfaci firele care mă conectau la instalație?

— Mă pricep. Ai ieșit din comă și ești în siguranță.

— Cine ești și ce vrei? întrebă investigatorul.

— Sunt Adrian Imer, șeful enocraților și am venit să te salvez de la moarte.

— Deocamdată, văd că m-am trezit. N-am murit.

— N-ai murit, dar vei muri, spuse Imer. Nu-i așa că nu vrei asta?

— Cine e prostul care ar vrea să moară?! Dar de unde știi că voi muri? Am fost rănit atât de grav?

- Nu.

— Atunci? întrebă Albrecht.

- Vor să te întrebuințeze ca material genetic. Am luat halatul ăsta și am intrat să te salvez.

— Așa, singur?

— Bineînțeles, spuse mustăciosul. Ei se așteaptă să vină o armată după tine. Așa e mentalitatea lor, de războinici în turmă.

— Cine vrea să mă ucidă?

— Mafioții.

— M-au salvat și acum vor să mă ucidă iarăși?! se miră investigatorul.

— Da. Vor să te livreze viu. E prețul mai bun.

— Lucrurile scumpe dau iluzia calității. Cui vor să mă vândă?

— Nu știu, spuse șeful enocraților. Asta e treaba mafiei: să facă negoț cu material genetic. Nu vreau să permit acest lucru. Pentru mine, ești o persoană importantă, de o deosebită valoare.

— Pe dracu'! Oricât m-aș amăgi eu, sunt doar o copie convertită pe un suport informațional de excepție și construită din mai mulți autohtoni.

— Complet greșit. Ești Albert Hosman, specialist în investiții, un om cu un talent politic rar întâlnit.

— Zău?! se miră pacientul. Te pomenești că nici conversia materială nu există.

— Nu am spus că nu există conversie pe bază de matriță genetică, ci faptul că nu ai fost subiectul acesteia... Nu te mai mira atâta! Ești originalul. Ai fost vândut de colegii tăi de partid.

— Dacă sunt originalul, nici nu mi-am început bine activitatea. Nu se poate să fiu îndepărtat înainte de a se vedea ce e cu mine.

— Ba se poate, spuse Adrian Imer. Ai căzut în capcană. Nu ai început bine activitatea, dar ai demonstrat ce poți. Te-ai dovedit a fi un profesionist. Nu le-a plăcut. Lumea îi înțelege foarte greu pe cei ce preferă să nu mănânce o pâine, ci s-o pună la presat într-o carte.

— Cum adică să pună pâinea la presat?!

— E o metaforă; o pâine între file de carte. In politică, cei prea deștepți dispar, așa cum dispar și cei complet incompetenți. Dacă incompetenții sunt așa de la natură, cei capabili se dovedesc a fi imprudenți. Trebuia să te hotărăști dacă voiai să stai pe funcție sau voiai să demonstrezi ceva. Cu eseurile politice pe care le-ai scris, ai stârnit multe invidii.

— N-am avut nicio intenție în sensul ăsta, spuse Albrecht.

— Nu contează intenția, ci faptul că ai băgat partidul la idei. Ai stârnit imaginația bolnavă a lui Aram Melior, care, probabil, vrea să scape de tine. Politica ne omoară.

— în cazul ăsta, se pare că o politică făcută corect poate ucide. Dacă aș fi vrut să iau locul președintelui, nu văd cum

aș fi reușit. Am înțeles că e plin de bani, iar relațiile lui cu ceilalți formează o țesătură foarte artistică.

— Banii și relațiile sunt valabile doar pe Pământ, spuse eno- cratul. Aici, se mai folosesc și alte criterii de promovare. De fapt, și pe planeta noastră de plecare, folosirea excesivă a banilor și relațiilor, precum și afișarea ostentativă a lor, au făcut ca partidul să piardă alegerile. Electoratul amendează orice exces, oricât ar fi el de mic. Tu, ca șef al departamentului de imagine, poți să faci un uragan din orice chichiță. E posibil să regrete că ți-au dat funcția asta. în politică, șeful promovează pe oricine, dar caută ca subalternul să fie mai prost decât el. Un subordonat inteligent este un potențial pericol.

— Peste tot e la fel.

— Nu chiar. în activitatea practică, industrie, cercetare, agricultură sau mai știu eu unde, șeful trebuie să fie inteligent. Rezultatul activității lui este palpabil și imediat.

— E adevărat, dar la o concurență acerbă, cu trădători din toate părțile, conducătorii pot fi oricum, spuse Albrecht. O firmă condusă de un prost dă faliment și e înghițită de una bine condusă, dar, între timp, prostul face avere și pleacă.

— Atunci, cine are dreptate?

— în politică, nu are importanță cine are dreptate, ci de ce. Important este scopul și traducerea lui în practică. Nu există nicio probă că se dorește eliminarea mea. Am avut multă încredere în partid și în conducătorii lui. Am considerat și consider că nu putem pleca la drum fără încredere, măcinați de orgolii și suspiciuni.

— Politica se face cu minciuni credibile, spuse Imer.

— Dacă, față de electorat, minciuna mai merge, am sperat ca măcar noi între noi, în interiorul partidului, să nu ne mințim. De unde știu că mint ei și nu minți tu?

— Nu are importanță cine minte. în politică, atunci când nu ți se mai permite să minți, începi să ascunzi adevărul.

— Adevărul e că nu pot să știu dacă mă minți, spuse pacientul. Acum, te văd pentru prima dată.

— Și pe ei, pe conducătorii care te-au vândut, tot pentru prima dată i-ai văzut. Am dovada filmată a faptului că ai fost împușcat de un membru de partid, plătit de președintele Melior, dar ar fi absurd să-ți derulez caseta aici. Deși erați foarte bine ascunși în pădure, v-au găsit prin intermediul lunetei împrumutate de la copilul unui mafiot. Mafiotul e extrem de furios. Consideră că, dacă nu vă dădea vouă luneta, copilul lui se descurca în păienjenișul luptei și nu murea. Are perfectă dreptate; dacă avea luneta, copilul era avertizat că dușmanul vrea să tragă în el cu racheta și contraataca.

— Să presupunem că partidul m-a vândut la mafioți. Tu de ce vrei să mă salvezi?

— Ți-am spus, te consider un om de valoare, spuse Adrian Imer. Unii sunt pedepsiți pentru ceea ce au făcut, alții pentru ceea ce n-au vrut să facă. Tu nu te înscrii în niciuna din aceste categorii. Vreau să te scot de aici.

— Dacă nu vreau să merg?

— Trebuie să vrei. Un om cu inteligența ta trece de aparențe. Te poți gândi că ai fost conectat la o instalație de supraviețuire și salvat, dar ceva îți spune că lucrul ăsta a fost făcut cu un anumit scop. Vrei să ieși de aici, iar eu am să te ajut să faci asta. Vreau să-ți propun un târg.

— Ce târg? întrebă Albrecht.

— Ca alternativă la dispariția totală, îți ofer ospitalitatea enocrației noastre și foarte mulți bani. Tu, în schimb, trebuie să faci exact ceea ce te pricepi mai bine și îți place mai mult, adică puțină politică. Foarte puțină.

— Despre ce este vorba?

— Nu avem prea mult timp, spuse Imer. Îți detaliez când ajungem.

— De unde știu eu că ești șeful enocraților și nu ești vreun mafiot?

— îți spun eu. Sunt cel mai mare enolog, conducătorul suprem al enocraților.

— Să spunem că te cred, spuse pacientul. Diana a afirmat că enocrații sunt extrem de periculoși și e posibil ca voi să ne

fi teleportat din sediul luxos al firmei de consultanță într-o clădire dărăpănată din secolul XX al Pământului. A mai spus că nu aveți pic de respect față de om, considerându-1 „un derivat al viei și vinului".

— Povești. Dacă noi, enocrații, care suntem oameni, nu avem respect față de om, îți poți imagina ce respect pot avea mafioții, care sunt băștinași cu înveliș uman. Mafioții produc frică. Noi producem nedumerire. Frica induce panică și, vrem sau nu, în subconștientul omului se formează dorința de a pune mâna pe armă. Nedumerirea produce o cantitate foarte mică de frică. Frica e atât de redusă, încât se transformă într-o solidaritate pasivă. Uneori, se transformă în indiferență. Cel mai mult și mai mult, mafia îi urăște pe oameni. Ei vor să ne facă să afirmăm că planeta asta este Iadul de pe Pământ. Nici nu știi cum lucrează mafioții.

— Nu știu. Cum lucrează?

— Să luăm ca exemplu o societate de asigurări a mafioților, spuse șeful enocraților. Un agent vine la tine și îți propune să-ți asiguri casa împotriva calamităților, să zicem, cutremure, incendii, inundații. Tu refuzi. Atunci, o echipă de incendiatori plătiți îți produce întâi un foc mai mic, îți arde o magazie, ceva, un garaj. Tu te sperii și faci asigurarea. Firma de mafioți câștigă. Uite cum lucrează.

— Poate respectul față de om îi face pe mafioți să ia un înveliș uman. Poate nu au treabă decât cu autohtonii lor.

— Mafioții nu respectă nimic. Noi, enocrații, am propus introducerea pedepsei capitale pe loza. Dacă acest lucru este posibil la oameni, nu știu cum pot fi executați băștinașii, entități energetice îmbrăcate într-un înveliș uman. Despre celelalte feluri de extratereștri, știm că, în majoritate, sunt de natură materială, dar e prea complicat să descoperim în ce fel mor, iar ei nu vor să spună.

— Atunci, ați renunțat la idee, spuse Albrecht.

— Exact, dar ne-a venit o idee mult mai subtilă. Am construit o pușcărie pentru criminalii periculoși. înăuntrul ei,

aceștia se omoară unii pe alții; totul e să-i faci să se certe pe ceva. Ce nevoie mai avem de pedeapsa capitală?

— Eu am învățat la școală că nu se poate micșora corupția și criminalitatea decât prin îmbunătățirea condițiilor de detenție.

— Părerea noastră e alta; cu cât faci traiul mai bun în pușcării, cu atât mai mulți delincvenți vor să vină acolo, spuse Adrian Imer. Nici nu le mai pasă dacă sunt prinși sau nu. De fapt, noi avem condiții destul de bune în pușcăriile noastre, conform cu standardele internaționale. Asta ne și face să nu avem o concurență serioasă în domeniu. Nu condițiile sunt importante sau nu, ci modul cum știm să neutralizăm mafia. E o chestie psihologică.

— Sau de economie, unde, cu cât aceasta merge mai prost, cu atât există mai mari șanse să se redreseze.

— Vezi?!

— Ce să văd? întrebă Albrecht. Că dictatura voastră, a eno- craților, e tot ce ne lipsește?

— Nu! Să vezi că se apropie o asistentă. Dacă ții la viața ta, te prefaci că ești încă în comă și nu scoți un cuvânt. După un timp, deschizi ochii, ca și cum te-ai trezi. Nu trebuie să știe că am discutat. întâi, îi spun că stau să văd când te trezești. Va deveni suspicioasă, dar nu-și va permite să spună unui doctor că acest lucru contravine regulamentului. Tu te trezești, te prefaci că ești încă slăbit, iar eu îi cer să-ți injecteze un somnifer, înghite pastila asta! E un antidot. Eu am să plec împreună cu ea, ca să-i spulber îndoielile. Când vezi că am ajuns în capătul celălalt al sălii, numeri până la o sută, te ridici și mergi spre ușa aia laterală. Acolo sunt W.C.-urile. Vezi ușa?

- Da.

— La jumătatea drumului, te faci că ești slăbit și te prăbușești, continuă enocratul să-i dea indicații. Dacă se repede la tine o altă asistentă și te ajută să mergi în direcția dorită, i-am păcălit. Dacă te vede, te lasă acolo, căzut, și se îndreaptă către ușa principală sau cheamă pe altcineva să te ajute, e necaz.

— Dacă voi avea vreodată ocazia, am să propun o lege a intrării la budă, glumi pacientul.

— Ca lege organică, completă Imer, dusul la privată fiind un lucru organic.

— Și atunci?

— Atunci intervin eu, doctorul care a văzut scena, absolut întâmplător, și vrea să acționeze direct și responsabil, spuse Imer. Asistentele au un respect religios față de medicii mafioți. în mafie, tot respectul e bazat pe frică. Dar, fii atent! Se apropie.

Albert nu mai apucă să întrebe ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi fost ajutat de cea mai apropiată asistentă. își putea imagina și singur că femeia se ducea să raporteze că pacientul și-a revenit și a reușit să se ridice singur din pat. Fără să știe de ce, închise ochii, atât cât să poată întrezări ceva printre gene, și ascultă cu atenție.

Enologul luase placa pe care erau prinse fișele de observație de la capul patului și își pusese o pereche de ochelari pentru citit. Răsfoind hârtiile, mima concentrarea și se prefăcea că nu observă venirea femeii.

— Nu ar trebui să fiți aici, domnule doctor, o auzi pe asistentă. Ne ocupăm noi de tot. Nu trebuie să vă deranjați.

— Știu, spuse șeful enocraților, dar deranjul nu e prea mare. Acesta este un caz mai rar. Un exemplar foarte scump.

— Dacă l-ați decuplat de la instalația de supraviețuire, înseamnă că trebuie să se trezească. Trebuie să raportez acest lucru.

— Nu e nevoie, spuse Imer. Dacă tot sunt aici, am să fac eu asta. Aștept să se trezească, îi pun câteva întrebări, consemnez totul în fișă, stochez informațiile și le trimit la calculatorul central. Dacă e vreun necaz, te chem.

Albrecht deschise ochii, încercă să se ridice și își dădu drumul, la loc, între perne.

— Se trezește, spuse asistenta.

— Era și cazul, dar cred că mai are nevoie de odihnă, spuse falsul medic. Fă-i un somnifer!

— Trebuie să plec, spuse asistenta după ce injectă sedati- vul.

— Nu mai stau nici eu, spuse enologul. Mai am și alte treburi. Când se trezește, mă anunți!

— Prea bine, spuse femeia.

Ii făcu loc falsului doctor să treacă și îl urmă. După un timp, Albrecht se ridică și se îndreptă, cu pași șovăitori, către ușa indicată. Merse împleticit și, după câțiva metri, își dădu drumul pe podea, așteptând să vină cineva, să-1 ajute să se ridice. Văzând că nu-1 bagă nimeni în seamă, se ridică și se îndreptă spre ușă.

Spre surprinderea lui, aceasta era încuiată. Nu-și putea imagina că ușa latrinelor unui spital, chiar și ca acesta, cu o sală imensă și tavan ca de biserică, putea fi închisă.

— Te-ai trezit? auzi o voce.

Tresări, se întoarse și văzu o asistentă, alta decât cea cu care plecase enologul.

— M-am trezit, spuse Albrecht. Vreau să merg la closet.

— Nu e aici.

— Aici, ce e?

— Nu știu, spuse femeia. E închis.

— Văd că e închis. Dacă e închis, de unde știi că nu e intrarea la closet?

— Te simți bine?

Blestemă în gând enocratul care îl băgase în bucluc indicându-i o ușă, fără să-i precizeze ce trebuia să facă în cazul în care aceasta era încuiată.

— Nu știu nici eu. Cred că mă simt puțin mai bine.

— Cum?! se miră asistenta. Nu știi dacă te simți bine sau rău?

Albrecht nu știa dacă e bine să îi spună că se simte bine sau se simte rău. își făcea socoteala că, dacă îi spune că se simte bine, îi indică altă ușă și îl lasă să se descurce singur, iar dacă îi spune că se simte rău, îl însoțește și nu mai scapă de ea.

Alese o variantă de mijloc și îi spuse că are o stare de amețeală ușoară, dar se putea ține pe picioare, și că s-ar simți foarte bine dacă ar aduce o cheie și i-ar deschide ușa, să poată merge la W.C.-u.

— Nu am ce ușă să-ți deschid, se enervă asistenta. Aici, nu intră nimeni, niciodată. Nu are nimeni nicio cheie de la această ușă.

— Orice ușă e o intrare spre undeva, se trezi Albrecht vorbind. înseamnă că, dacă e o intrare, trebuie să intre cineva aici. Cineva trebuie să aibă cheia. Dacă intră cineva aici, înseamnă că pot intra și eu, că există o cheie care să deschidă ușa pentru mine.

— Ești sigur că te simți bine?

— Absolut sigur.

— Te trece? Mai poți ține? întrebă femeia.

-Da.

— Oricum, mai devreme sau mai târziu, dacă nu ajungi la W.C.-u, faci pe tine.

— Și, ce dacă? spuse pacientul.

— Cum, și ce dacă? Crezi că avem timp să stăm după fundul vostru, să vă ducem la dușuri și să vă schimbăm tot timpul pijamalele?

— Da, asta cred. Mă duc să mă culc.

— Nu se poate, spuse asistenta. Mergi acolo unde ai plecat. Te însoțesc.

— Am plecat spre ușa asta.

— Da, dar closetele sunt dincolo de cealaltă ușă laterală, cea din partea opusă a sălii.

Prima asistentă, cea care plecase împreună cu enologul, se apropiase foarte grăbită și privea uimită scena.

— Ce se întâmplă aici?! întrebă.

— E pacientul de la patul numărul 84. S-a trezit și spune că are nevoie la W.C.-u, dar cred că minte; până acum, ar fi trebuit să facă pe el.

— E restabilit?

— El crede că da, spuse cea de-a doua asistentă.

— Atunci, fă-i un control și, dacă e funcțional, du-1 la camera obscură! Subiectul dinaintea lui n-a rezistat. A făcut un stop cardiac.

— Ce e aia „camera obscură", întrebă Albrecht.

— Ai să vezi, spuse ce-a de-a doua asistentă.

— Ce să vadă, dragă?! râse prima asistentă. Camera obscură este, așa cum îi spune și numele, o camerăjcomplet întunecată. Te vom băga acolo pentru unul, două sau mai multe acte sexuale cu pământence de-ale tale. Dacă reziști, bine; dacă nu reziști, din punctul nostru de vedere, nu e mare lucru. Pățești ca exemplarul dinainte.

— Nu trebuia să-i divulgi adevărul, spuse cea de-a doua asistentă. Trebuia să fie o surpriză.

— De ce, dragă?! E bine să știe ce îl așteptă. Ar trebui să fie onorat. II așteaptă nevasta premierului, nevasta primarului general al capitalei și cea a unui secretar din primăria sectorului 2. Mafia a luat bani frumoși de la soții acestora și trebuie să-și îndeplinească obligațiile contractuale. M-a trimis domnul doctor Zimer să caut un subiect.

— Un doctor mic și grăsuț numit Adrian Imer? întrebă Albrecht.

— Nu. E vorba despre doctorul Henri Zimer.

— N-ați văzut un doctor scund, gras și cu o mustăcioară subțire? se făcu bărbatul că nu înțelege.

— Nu, n-am văzut, spuse prima asistentă.

— Cum nu ai văzut niciun doctor mic și gras. Nu ți-a spus doctorul Imer să-mi faci un somnifer?

— De-aia dormi de te spargi, râse asistenta. Aia era fantoma unui bancher, care bântuie pe aici, încă dinaintea transformării clădirii în spital. Crezi că nu știu că ți-a dat fantoma un antidot la somniferul meu?

— Ha, ha, ha! râse Albrecht. Fantome care administrează antidoturi...Mie mi-a spus că e șeful enocraților.

— Nu poate fi șeful enocraților, care e un lungan de peste doi metri, bețiv, numit, într-adevăr, Adrian Imer. Cel care se găsea la capul patului tău era fantoma unui bancher. A înnebunit și spune oricui vrea să-1 asculte că e enologul-șef.

— Așaaa?! O fantomă bolnavă de nervi?

— Da. Nu ești singurul păcălit. Fantoma asta amețește cu minciuni pe orice nou venit.

— Să mergem! spuse cea de-a doua asistentă. In curând, se încheie tura și mai am o grămadă de treabă.

Fără niciun cuvânt, prima asistentă se depărtă, pe culoarul dintre două rânduri de paturi, către ușa principală, uitându-se fugar în fișele de observație ale câtorva pacienți. A doua asistentă, o luă spre stânga, către cealaltă ușă laterală, pe un culoar ce tăia sala, printre paturi, de-a latul, făcând semn lui Albrecht s-o urmeze.

— Unde mergem? o întrebă.

— N-ai auzit? Mergem în cabinet să-ți fac un control al stării generale, apoi te bag în camera obscură, la fufele alea.

— Să zicem că vreți să mă introduceți într-o cameră cu niște femei, dar de ce trebuie să fie o cameră obscură.

— Să nu se poată filma, spuse asistenta. Ar fi o probă prin care s-ar putea compromite alesii noștri sau cei ce ne guvernează, soții sau rudele apropiate ale femeilor care apelează la serviciile noastre. O filmare în infraroșu e tot ce se poate realiza, dar nu are nicio relevanță pentru presă.

— Și eu, dacă vreți să le fac ceva acestor neveste de notabilități, cum fac? îmi place să văd cum arată o femeie; dacă arată rău, nu-i pot face nimic.

— Cele trei neveste arată foarte bine, eu fiind de-a dreptul urâtă pe lângă ele, dar de ce te deranjează întunericul?

— Pentru simplul motiv că nu văd pe întuneric.

— Asta-i bună! Nu ai informațional unul dintre cei doi ochi?! - Nu.

— Cum adică?! se miră femeia. Stai puțin! Vrei să spui că nu ți s-a montat un ochi artificial?!

— Nu mi s-a montat.

— Cum e posibil să nu fi observat nimeni acest lucru?

— O fi observat cineva acest lucru și e posibil să fie consemnat, dar nu te-ai uitat în fișă, spuse Albrecht. Poate cealaltă asistentă știe acest lucru, dar a uitat să-ți spună.

— Poate nici nu s-a consemnat în fișă lipsa ochiului informațional, considerându-se de la sine înțeles faptul că orice om a suferit o operație de montare a unui astfel de accesoriu. Cum te descurci?

— Foarte bine. Am înțeles că aici e tot timpul ziuă, iar pe partea întunecată a planetei n-am ajuns încă. Sunt venit mai de curând și m-am ascuns de cei care mi-au sugerat că ar trebui să-i las să-mi scoată un ochi. Trebuie să fiu nebun să mă las mutilat.

— Dacă n-ai ochi artificial, nu te mai pot băga în camera obscură, spuse asistenta.

— De ce, mă rog? Scrie undeva că orbii nu întreține acte sexuale.

— Ai dreptate. Nu se specifică niciunde acest lucru.

— Vezi?! Orice nu e interzis, e permis, spuse Albrecht.

— M-am liniștit. Tura mea se apropie de sfârșit și nu am niciun chef să stau peste program, să caut alt pacient pentru nevestele șefilor voștri.

— Da, dar eu nu prea am chef să mă împerecheați voi, așa, ca pe un animal, cu tot felul de necunoscute, chiar dacă zici că sunt frumoase și cu soți sus puși.

— Ar trebui să consideri asta o cinste, spuse asistenta.

— Nu mi se pare o cinste, ci un act inuman.

— Totdeauna, criticii nu văd cu un ochi, iar cei criticați nu știu niciodată cu care. Pot să te duc înapoi, în patul tău, mai ales că nu ai niciochi informațional, ca toți oamenii, și las totul în sarcina turei următoare. Știi care e alternativa?...

— Care? deveni bărbatul interesat.

— Cum, nici asta nu știi?! Asta e un spital de recuperare al mafiei. Cei recuperați sunt revânduți ca material genetic.

— înseamnă că avea dreptate Imer, bondocul ăla, șeful enocraților, fantoma unui bancher sau ce-o fi fost.

— Nu știu ce ți-a spus fantoma, dar ăsta e un adevăr: mafia câștigă bani buni pe piața neagră a ingineriei genetice. Nu vrei să încerci răul cel mai mic? întrebă asistenta.

— Ăsta, cu nevestele?

- Da.

— Nu le ajung bărbații lor? întrebă Albrecht.

— Nu de asta sunt aici. Fac un tratament pentru a rămâne însărcinate. Soții lor sunt diagnosticați ca nefertili. Dacă ai norocul să-ți faci datoria cum trebuie, se aprinde un bec, dar, de când lucrez aici, n-am auzit să se întâmple acest lucru. O fi fost vreun caz, dar nu pe tura mea. Eu am auzit doar de decese.

— Păi, dacă repartizează trei femei la un bărbat, nu e normal ca bărbatul să fie epuizat? La oameni, se practică mono- gamia.

— Da, dar la politicieni s-a instituit sexul în grup, spuse asistenta. Astea sunt neveste de politicieni.

— Politicienii nu dețin al treilea sex.

— Numărul sexelor nu are nicio importanță, ci modul cum sunt folosite. Au venit extratereștri de tot felul, cu fel de fel de sexe, care s-au organizat în partide. Există o rasă unde, culmea anatomiei, fiecare individ are sexul său, diferit de al altuia. Aceștia nu intră în discuție.

— Nu sunt buni politicieni?! se miră Albrecht.

— Nu știu dacă sunt sau nu buni politicieni, dar un lucru e clar: lucrul cunoscut e cel mai bun. Faptul că planeta loza are o conducere interimară formată predominant din oameni, face ca aceștia să prefere o politică sexuală oarecum izolaționistă. Li s-a acordat acest drept pentru că se pricep cel mai bine la politică. Ei sunt cei mai vechi extratereștri de la noi și, din cauza asta, li s-a dat dreptul și cinstea să organizeze primele alegeri. Tot o dovadă de încredere este și faptul că nouă, autohtonilor, ni s-a dat ordin să luăm formă anatomică umană.

— Autohtonii nu sunt buni la împerecherile astea?

— Ba sunt foarte buni, compatibili fiziologic și genetic, dar sunt prea puțini în politică, spuse asistenta. Clasa politică se izolează tot mai mult de mase, lucru care mi se pare normal Am înțeles că și tu ai fost ceva prin politică.

— De ce „am fost" ?!

— Pentru că, aici, nu ai decât două posibilități: să fii epuizat de femei și să-ți dai duhul sau să fii livrat ca material genetic. Ce alegi?

— Tu ce crezi? întrebă bărbatul.

— Cred că alegi varianta întâi. Măcar vei avea câteva zile de plăcere.

— Vezi? Nu prea am de ales.

Ajunși la ușă, asistenta o deschise și îl lăsă pe bărbat să intre primul, apoi închise. In fața lor, se găsea o încăpere imensă, de formă eliptică, luminată discret, și cu podeaua acoperită cu material textil elastic. Pe marginea sălii, din zece în zece metri, se găseau mai mult de cincizeci de uși; ușa pe care intraseră ei era una dintre ele.

în mijloc, o unitate formată din adolescenți, care nu păreau a avea vârsta intrării în afaceri, făcea instrucție militară. Tinerii, băieți și fete, erau îmbrăcați în uniforme transparente, mulate pe corp, de la gât până la tălpi, croite dintr-o pânză plastifiată foarte subțire. Băteau pas de defilare, mergeau în pas de marș, făceau întoarceri pe loc, din mers, sau mânuiau arma.

— Uniformele astea nu îi acoperă deloc, spuse Albrecht.

— Nu văd de ce i-ar acoperi.

— Nu văd cum ar putea merge, așa, goi, la război.

— Nici nu merg așa, spuse asistenta. Asta e doar o ținută ușoară, de antrenament, folosită doar în interior. Mafia este împotriva celor care circulă goi pe străzi.

— Cum adică, goi pe străzi?

— Așa cum e normal. Ai văzut vreun extraterestru acoperit cu ceva?

— Nu, spuse pacientul.

— Ba ai văzut. Și voi sunteți extratereștri. Și voi veniți din spațiul cosmic. Doar voi, oamenii, aveți acest obicei, să vă acoperiti corpul cu foițe celulozice, din plastic sau lamele metalice. înaintea venirii voastre, locuitorii lozei, adică noi, băștinașii, nu purtam haine. Ni se părea jenant. Nu ne puteam mișca liber. E drept că nici nu arătam așa, cu formă umană.

îi povesti despre luptele sângeroase care se duseseră între băștinașii normali din punct de vedere psihic și adepții acoperirii cu haine. Pământenii le povesteau ceva despre rușine, ca sentiment biblic. Autohtonii cunoșteau și ei rușinea, dar considerau că e o nerușinare să te acoperi cu tot felul de materiale. Considerau că acest lucru era o metodă de a-ți ascunde gândurile și un afront adus celorlalți. Lupta a fost inegală, deoarece adepții acoperirii cu haine au fost ajutați de pământeni, nu doar ideologic și politic, ci și practic. Victoria a fost de partea celor goi, în toate sensurile, deoarece mulți oameni au renunțat la haine și s-au mutat în sectoarele capitalei sau în orașele, satele sau teritoriile planetei unde se trăiește în goliciune.

— Există astfel de teritorii?!

— Sigur că există, spuse asistenta. Chiar acest sector, unde se află spitalul mafiei, este un teritoriu unde oamenii și autohtonii circulă dezbrăcați pe străzi.

— Pot să umble îmbrăcați.

— Nu pot, atâta timp cât există o hotărâre a consiliului de sector care nu le permite să se îmbrace. Cui nu-i place, se mută în altă parte.

— Am văzut, copiii de mafioți merg îmbrăcați la bătălie, la antrenamente au o uniformă care nu îi acoperă deloc, spuse Albrecht. Cum umblă mafioții, părinții acestor copii?

— Mafioții umblă îmbrăcați și nu se ocupă doar cu vânzări ilegale de material genetic sau cu însămânțările plătite ale nevestelor de politruci. Unul dintre obiectele importante ale activității lor este chiar negoțul cu haine în teritoriile interzise. Vezi și tu! Spitalul acesta se ascunde chiar în mijlocul unui sector de oameni și băștinași dezbrăcați. Noi, personalul sanitar, doctorii și bolnavii, circulăm îmbrăcați în interior. Mulți dintre medici sunt fii și fiice de mafioți bogați și temuți, care nu le permit angajaților să umble dezbrăcați prin spital.

— Și s-au gândit mafioții ca odraslele lor să aibă ceva pe ei la antrenamente, chiar dacă, așa, numai de formă.

— Nu pot să știu ce criterii au avut în vedere atunci când au ales o astfel de uniformă, spuse femeia. Copiii de mafioți au idei din cele mai trăsnite, iar părinții lor au mulți bani și le fac toate voile. Teribilismul lor poate fi dat și pe seama vârstei, niciunul neavând mai mult de 16 ani, dar nu cred că acesta este subiectul discuției. Cred că uniformele acestor copii reprezintă niște imitații imperfecte ale unui prototip ideal. Se aude că un grup de mafioți bogați ar finanța un proiect de fabricare a unor haine pe bază de acroniu.

— Nu cred că e mare lucru pentru ei.

— De ce nu crezi asta?

— Pentru că am văzut armele construite pe baza acestui metal miraculos, spuse pacientul. Sunt extraordinare. Mi s-a spus că metalul ăsta este folosit și pentru conversia voastră în formă umană și condiment în industria alimentară, printre multe altele.

— Ai văzut vreodată o bucățică de acroniu?

- Nu.

— Nici n-o să vezi, spuse asistenta. E un metal incolor, foarte greu de pipăit, cu un miros ciudat.

— Miros de migdale.

— Ce sunt alea?

— Fructele unui pom de pe Pământ, spuse Albrecht. Au un miros foarte persistent, îmbătător. Folosit la mâncăruri, acro- niul dă un miros și mai puternic.

— Mirosul nu cred că are prea multă importanță. Consistența metalului e importantă. Din cauza consistenței reduse, cred că sunt băgați și pământenii în afacere. Aceștia dețin o tehnică specială de vizualizare a metalului.

— Foarte bine.

— Dacă ar fi simplu, ar fi foarte bine, dar nu e simplu să construiești o tehnologie de stabilizare a acroniului, astfel încât să poți face din el mii de metri pătrați de țesături invizibile, spuse femeia.

— Invizibile?

— Sigur. Haine vizibile poate croi oricine. Important e să poți obține o țesătură invizibilă. O fabrică de confecții din țesături de acroniu e ușor de construit, dar cred că le trebuie cantități imense din acest metal. Una e să fabrici o piesă de mitralieră sau lunetă, unde acroniul vizualizat poate fi înghesuit într-o carcasă din metal obișnuit, și alta să-1 tragi în folii imense, instabile.

— M-am prins, spuse pacientul. Vor să facă haine pentru cei care vor să se vadă că umblă dezbrăcați, conform legii, dar, în același timp, le place să fie îmbrăca ți și protejați de capriciile vremii.

— Exact, dar numai până la un punct. Nu există capricii ale vremii; climatizarea planetei e aproape perfectă.

— Dacă mafioții ăștia au înclinații științifice, de ce nu-și țin copiii acasă.

— N-au timp de ei, spuse asistenta. Vor să-i educe rapid. Acești copii sunt trecuți prin bătălii. Chiar prima lor înfruntare e un șoc teribil, care maturizează brusc.

— Am văzut. Unii par de 20 de ani.

— Exact. Nu-i interesează cum arată și în ce sunt îmbrăcați. Sunt veniți aici pentru a se antrena în vederea bătăliei de anul viitor, care are loc în același mic oraș construit de citinde. Ăștia sunt cei mai buni dintre cei buni. Ii interesează doar să ducă bătăliile până la capăt și să intre în afaceri, alături de părinții lor. Nu-i interesează uniforma, ci antrenamentul.

— Și-au pierdut simțul conservării, spuse Albrecht.

— Sau li s-a exacerbat.

— E cum spui. Curajul exacerbat le distruge instinctul de apărare. Frica produce autoconservare.

— Nu cred că sunt așa curajoși, spuse femeia. Cred că sunt morți de frică.

— Oricum, dacă simț al conservării mai pot avea, instinct genezic nu mai au. Sunt și fete printre ei.

— Nu e adevărat, zise femeia. Când îi apucă, întrerup antrenamentul. Privește! Cred că ai norocul să asiști la un episod de acest gen.

Bărbatul văzu că se dă semnalul de oprire a exercițiilor și că una dintre fete își dă uniforma jos, se întinde pe spate și se pregătește. Asista la împerecherea acesteia cu un grup de băieți și, de emoție, nu mai putea să scoată niciun cuvânt.

Sângele începu să-i fiarbă și se uită altfel la asistentă, astfel încât aceasta îi trase o palmă peste ochi. Sesizați de ce se întâmplă, copiii de mafioți se întoarseră către ei și începură să râdă.

— Te holbezi la mine, iar în camera obscură te așteptă chiar ce îți dorești mai mult.

— Nu știu dacă îmi doresc așa de mult să am o relație pe întuneric cu niște necunoscute, spuse pacientul.

— Și eu sunt tot o necunoscută și necunoscută vreau să rămân, spuse femeia. Nici nu știi cum mă cheamă și îți trece prin cap să mă pui jos, aici, de față cu o unitate întreagă de copii.

Se așeză cu retina sintetică a ochiului informațional în fața senzorului de la a șasea ușă și îl invită pe Albrecht să intre. Holul era în semiîntuneric, văzu că erau două uși mari, iar cea din stânga era deschisă. încăperea în care dădea această ușă era mobilată ca un laborator de chimie, cu o masă lungă, așezată central, plină cu tot felul de borcane, pline cu substanțe de diferite culori și consistențe. încăperea, ca și masa cu borcane, era placată cu faianță albă pe suprafețe mari și foarte puternic luminată. Lumina albă nu venea de la vreun corp de iluminat, ci ieșea din pereți; pereții erau luminoși.

— Ușa din dreapta era închisă. Ce e acolo? întrebă bărbatul.

— Nu te interesează.

— Ba mă interesează. Acolo e camera obscură?

— Nu e acolo, râse asistenta. Camera obscură este afară, la ușa cu numărul 23. Mă bucur că ești nerăbdător să ajungi acolo. Noi am intrat pe a șasea ușă. Vreau să-ți fac mai multe teste și analize. Te rog să-ți pui papucii acolo și să dezbraci pijamaua.

— Cum, mi-o spui, așa, direct?!

— Sigur. Printre alte teste, este și testul fertilității.

Albrecht se dezbrăcă, iar asistenta îi scoase și bandajul din jurul abdomenului și îi făcu semn să se întindă pe pat.

— Te doare? îl întrebă, palpându-1 în mai multe puncte.

— Numai aici, îi arătă.

— E bine.

îi luă sânge și îl împărți, cu pipeta, în mai multe eprubete, apoi începu să toarne reactivi cunoscuți doar de ea. îi controlă temperatura, parametrii activității cardiace, respiratorii și nervoase, apoi îl supuse la o serie de teste privind activitatea senzorială și motorie.

îl așeză la masă și îl puse să completeze mai multe teste psihologice, grile, rebusuri și acrostihuri, al căror sens era cunoscut doar de ea, făcându-și de lucru, între timp, cu descifrarea sensului altor analize. La sfârșit, adună hârtiile, le studie cu atenție și se dezbrăcă.

— Nu pot să mă concentrez, spuse Albert. E prea multă lumină. Cred că ultimele evenimente m-au obosit.

— Nu avem timp de odihnă, spuse asistenta. După acest ultim test, trebuie să te duc la ușa 23 și să plec acasă. Am și eu familia mea, copii, soț, o grămadă de cumpărături de făcut, trebuie să și gătesc.

— Stai aici, în sectorul ăsta, unde băștinașii umblă goi?

— Nu. Stau la două sectoare mai încolo. Nu suntem nici tradiționaliști, dar nici nu ne îmbrăcăm exagerat de ermetic.

îi făcu o injecție, iar Albert simți că îi vine să zboare. Era odihnit ca după un somn de mai multe zeci de ore.

— Dacă rămâi însărcinată în urma testului meu de fertilitate?

— Am luat un antidot. Nu e un test care să verifice fertilitatea mea.

— Pot să merg la closet? întrebă pacientul.

— Când ți-am făcut copro-parazitarul și examenele urinei, ai eliminat totul.

— Cred că am multă apă în corp. Emoțiile sunt de vină.

— Bine, spuse asistenta. W.C.-uI e pe hol, chiar alături. E un bec roșu deasupra ușii.

Bărbatul ieși, închise ușa laboratorului, iar femeia îi strigă să o lase deschisă. Făcu întocmai și, din doi pași, fu la ușa din partea opusă față de laborator.

— Nici eu nu știu ce e acolo, spuse asistenta. Pe aici, majoritatea ușilor se deschid pe bază de amprentă retiniană, iar eu nu am acces. Nici nu mă interesează.

— De unde știi că nu am intrat la W.C.-u?

— Sunt camere de luat vederi peste tot.

— Și în closete?! se miră pacientul.

— Ce ai mai putea oferi nou pentru mine?! Noi nu suntem curioși să aflăm ceea ce nu ni se permite; ne putem pierde serviciul. In lume, există multiple obiective care pot fi cunoscute, dar nu ne ajunge viața să cunoaștem nici măcar variantele posibile ale unui obiectiv.

— într-o lume ca asta, doar curiozitatea mă mai ajută să nu cedez nervos, bombăni bărbatul și intră la closet.

Primul lucru pe care îl făcu, fu să blocheze intrarea și să încerce fereastra, să vadă dacă se deschide. Spre surprinderea lui, geamul se ridică, în plan orizontal. Cu destulă greutate, se strecură și privi afară. Se afla, undeva, la etajul 3 al unei clădiri, unde se înfunda o stradă largă și pustie, plină de lăzi cu gunoi. Scara de incendiu era destul de departe, dar, la un metru sub fereastră, se găsea o plintă ornamentală din piatră, destul de lată.

Ieși, călcă atent pe marginea ferestrei, dar plinta învechită de trecerea timpului și de intemperii se desprinse. Albrecht făcu un salt și reuși, în cădere, să se prindă de scara de incendiu. Revigorat de injecția făcută de asistentă, coborî cu agilitate, dar avu neplăcuta surpriză să constate că scara se termina la jumătate și distanța până jos era destul de mare.

— Dă-ți drumul încoace, către fereastră! auzi o voce din spatele unei cutii de gunoi.

— Diana, tu ești?!

— Sigur. De ce ai stat atâta?!

— Cum de ce am stat atâta?! Să nu-mi spui că te așteptai să ies tocmai pe aici!

— Ba tocmai asta așteptam, spuse Diana Overt. Ți-am pregătit un pat din deșeuri de materiale elastice, aici, în dreptul ferestrei. Sări!

Bărbatul se balansă, aruncându-se unde i se indicase, apoi fugi spre locul unde se ascunsese femeia.

— Ce cauți aici?! o întrebă.

— Ce crezi?

— Ai venit să mă salvezi.

— Am ajuns întâmplător aici, spuse Diana. M-au trimis să culeg informații și să asigur relația partidului nostru cu presa. Trebuie să fac un material și să-l dau mijloacelor de informare în masă.

— Cu ce ocazie?

— E o ședință de consiliu local, la nivelul primăriei sectorului ăsta al capitalei. E sectorul 2.

— De ce nu ești acolo? întrebă Albrecht.

— Nici nu știu unde este primăria de sector. Am intrat aici, să întreb pe cineva și am întâlnit-o pe Areta și nu mai știu cum, că s-a măritat între timp, o foarte veche simpatizantă a partidului nostru. E asistentă medicală.

— Nu cumva e o femeie blondă, tunsă scurt și cu un semn vizibil pe frunte?! o întrebă și arătă către fereastra pe unde fugise.

— Ba da, spuse Diana. Ai observat și tu semnul?

— Sigur. Ce legătură ai tu cu această Areta?

— Cair. Mi-am adus aminte. Se numește Areta Cair. Soțul ei este inginer sau ceva tehnic, de genul ăsta. Mi-am adus aminte numele lui pentru că a făcut parte din tehnicii de pe nava 068, cu care am venit noi. Candidează la un post de parlamentar, primar sau consilier, nu-mi mai amintesc.

— Lasă-l în pace pe inginer! spuse Albrecht. Ce e cu asistenta?

— Mi-e prietenă. Am rugat-o să simuleze faptul că îți face analize și să te facă scăpat. Bine că am reținut fereastra.

Când auzi de simularea analizelor, pe Albert îl apucă râsul. Femeia crezu că râde de bucurie că scăpase de camera obscură

și de modul ingenios cum ticluiseră evadarea cele două femei, îi spuse că nu are rost să râdă, deoarece nu știa ce ar fi făcut dacă ar fi căzut pe ciment și și-ar fi rupt oasele.

— M-ai fi dus la loc, în patul cu numărul 84, în salonul acela imens, spuse bărbatul.

— Dacă ai fi supraviețuit impactului cu solul, fii sigur că așa aș fi făcut. Mafioții au transformat o catedrală în spital, dar au cadre medicale de valoare. Te-ai fi făcut bine, dar nu știu cum te-aș mai fi scos din încurcătură. Trebuie să asist la ședință și să merg înapoi, la firmă. Acolo trebuie să mă întâlnesc cu tine și să facem împreună un raport la conducere. în loc să mă aștepți acolo, te găsesc în spital. Ce cauți aici?

— Cum, ce caut aici?

— Exact, spuse Diana Overt. Ce cauți aici?! Ne-am înțeles să mă aștepți în birou la tine, la firma noastră de consultanță în privința investițiilor, și te găsesc rănit în spitalul mafioților. Ai avut vreun accident?

— Asta-i bună! Ai fost cu mine tot timpul, din momentul în care ne-am trezit într-un oraș construit ca decor pentru filme inspirate din istoria Pământului, până când am fost lovit de glonțul unuia dintre oamenii lui Aram Melior.

— Cum adică? Președintele celui mai mare partid al celor veniți de pe Pământ a tocmit un om să te omoare?!

— Sigur, spuse Albrecht. Așa susține Adrian Imer, șeful enocraților. Asistenta care m-a îngrijit și Areta, prietena ta, spun că n-a fost niciun Imer la capul patului meu, ci fantoma unui bancher scund, gras, brunet și cu mustață, care bântuie liberă prin spital și spune, cui are timp s-o asculte, că este cel mai mare enolog.

— Am auzit de fantoma asta. Am auzit și de șeful enocraților, dar ca președintele partidului nostru să dorească moartea unuia dintre vicepreședinții săi mi se pare o aiureală curată.

— Aiureală, neaiureală, așa mi-a spus fantoma, că e posibil ca Melior să fie orbit de invidie și să creadă că vreau să-i iau locul.

— Nu e exclus, spuse Diana. în politică, se poate întâmpla orice. Au loc, uneori, niște răsturnări uimitoare de situații.

— Mai degrabă, răsturnări de situații uimitoare.

— Cum vrei, dar nu asta e important, ci faptul că ai ajuns aici înaintea mea. Dacă mai punem la socoteală și timpul scurs de la rănirea ta până la aducerea în spital, plus timpul scurs până la vindecarea completă, rezultă o călcare flagrantă a oricăror legi ale fizicii. Eu nu am parcurs decât drumul de la firmă până aici. Nu am fost cu tine niciunde, nici când ai ajuns în orașul-fantomă, nici când ai fost împușcat.

— Atunci, se verifică cele spuse de Melior pe câmpul de lângă oraș, spuse Albrecht. Eu sunt, totuși, o copie. Originalul te așteaptă la sediu.

îi povesti cum se trezise, alături de o altă Diana, în biroul său de investigator, într-un oraș din trecutul Pământului, cum ajunsese să ia parte la un miting neautorizat al partidului, cum asistase la sinteza unui mic oraș, cu ajutorul citindelor, cum vizionase cu o lunetă perfecționată războiul dintre două bande de copii de mafioți, până la apariția lui Iacob Zeze, un secretar din departamentul de propagandă al vicepreședintei Radovici, care la amenințat cu demisia și cu arma.

— Secretarul te-a împușcat?

— Nu. Glonțul a venit din altă parte.

— E clar că nu ești tu, zise femeia. Nu știi ce am făcut eu și originalul Hosman după apariția ta și a copiei mele în orașul acela?

— Nu știu. Ce ați făcut?

— N-am făcut mare lucru. Am citit, am scris eseuri politice, am mâncat, am băut și am făcut dragoste.

— înseamnă că, informațional, copia depășește, într-un anume fel, originalul, spuse Albrecht. Eu am câteva experiențe în plus, chiar dacă sunt niște experiențe pe care nu și le-ar dori nimeni. Mă întreb unde o fi copia ta.

— Areta nu mi-a spus nimic. Asta înseamnă că nu a venit cu tine nicio copie a mea. Mi se pare halucinant să aflu că umblu prin oraș în dublu exemplar.

— Ea era îmbrăcată cu un trenci peste un tricou și o fustă scurtă. Tu ești în pielea goală.

— In sectorul ăsta, așa se umblă, spuse Diana. Areta mi-a pus în rucsac lucrurile tale și niște mâncare. Pălăria

aceea caraghioasă am aruncat-o. Am păstrat doar salopeta termoi- zolatoare și haina, cu toate actele și banii. Am pus și hainele mele acolo.

— Să mă îmbrac?

— Nu e indicat. Așa cum ești, gol, bați mai puțin la ochi. Prietena ne-a pus aici, într-un buzunăraș, două seturi de acte false. Avem cărți de identitate, cărți de credit și legitimații de reporteri la un cotidian din zonă.

Rupt de foame, Albert nici nu se mai uită cum îl chema pe actele noi. Mancă mai multe sandvișuri, bău apă dintr-un bidon de plastic și începu să râdă.

— De ce râzi? întrebă femeia.

— După o așa masă, mă apucă somnul.

— Poți să închizi ochii și să te întinzi puțin. Avem destul timp.

— Nu am niciun chef să mă culc aici, spuse bărbatul și căscă de îi trosniră fălcile.

— Caldarâmul nu e rece. în sectorul ăsta, climatizarea este foarte bine pusă la punct. Nu e nici prea cald, nici prea rece, astfel încât locuitorii pot umbla nestingheriți în pielea goală.

— Nu e vorba de asta. Mi-e frică. Suntem prea aproape de spitalul mafiei.

— Le trebuie ceva timp până să se dezmeticească, spuse Diana Overt. Areta Cair va scrie în procesul verbal de predare- primire faptul că te-a dat pe mâna furnicilor de conversie, apoi va ieși din tură. Se duce acasă și așteaptă. Când vor constata că nu ești, șefii o vor chema să dea declarații. în cele din urmă, vor fi nevoiți să accepte că furnicile au greșit adresa și te-au trimis în altă parte, nu te-au resintetizat la nevestele de demnitari.

— Nu înțeleg legătura dintre mine și furnicile alea.

— Nu ți-au spus?

— Nu, spuse Albrecht.

— Marii conducători politici au dreptul să dețină furnici de conversie. Că le folosesc ei sau rudele lor, e altă poveste.

— Care dintre cele trei femei are așa ceva?

— Nevasta premierului și cea a primarului general al capitalei au sigur furnici în proprietate personală, spuse secretara. Astea nu merg nici la closet singure, dar să mai facă și curățenie, să gătească, să facă piața sau să servească masa. Să se împerecheze singure, nici atât. Folosesc furnici.

— Cum adică? Trebuia să le însămânțez prin intermediul furnicilor de conversie?

— Văd că ai înțeles. Două femei trebuiau să te țină pentru a o lăsa însărcinată pe ce-a de-a treia. Durerile sunt cumplite. Poți să mori în orice clipă.

— Și eu care credeam că se moare de epuizare fizică, spuse Albrecht. Brr... Bine că am scăpat.

Se așeză în spatele femeii, cu spatele la cutia de gunoi, cu capul pe rucsac și închise ochii. Fie din cauza celor povestite, fie din cauza faptului că i se răspundea la mângâieri, bărbatului îi crescu nivelul hormonilor în sânge. O întoarse cu fața spre el și întreținu un îndelung act sexual.

Diana îi spuse că nu prea avea chef, dar, dacă tot se apucaseră, o plăcere în plus nu strica.

— Și eu care credeam că tu te-ai încins prima..., spuse bărbatul și dădu din mână cu regret. Unde dragoste nu e, nu-i nimic.

— Să nu-ți pară rău. Ești foarte asemănător cu originalul.

— Dar nu identic.

— Nu prea identic, spuse femeia.

— Eu nu am ce cQmparație să fac. Nu m-am culcat cu cealaltă Diana.

— Dacă o întâlnești, ai tot timpul. Până atunci, trebuie să te mulțumești cu mine.

— Cred că mi-a pierit somnul și am amorțit, spuse bărbatul și se așeză pe partea cealaltă. Ce facem?

— Eu nici nu am avut de gând să adorm pe ciment. Și pe mine mă dor oasele. Mergem la primăria de sector! Ești mult mai în siguranță acolo. Asistăm la ședință și ne gândim ce să facem în continuare.

Se ridică, scoase din rucsac o alifie și îi unse lui Albert tot corpul.

— Fantastic. Mi-au dispărut durerile. Ce e asta?

— E bună pentru durerile musculo-articulare, dar te apără și de radiațiile solare. E rândul tău să mă ungi, dar încearcă s-o faci fără mângâieri pe toate zonele erogene!

După ce bărbatul asigură și protecția femeii, luă rucsacul la spinare și o urmă.

— Acum ești mult mai alunecoasă, îi spuse.

— Și tu.

Porniră pe un bulevard înțesat de lume, străjuit de clădiri vechi și înalte, lipite una de alta. Căutând să nu bată la ochi, se prelingeau pe lângă pereți, oprindu-se în câte un gang, să vadă care e mișcarea.

Oamenii, autohtonii, sau ce or fi fost ei, treceau grăbiți încolo și încoace și nu-i băga nimeni în seamă. Fiecare avea, probabil, treaba lui și ceva distinctiv, potrivit cu ocupația: birocrații de rang superior, care centralizau datele, duceau cu ei serviete din material transparent, pline cu seturi de acte, cei care prelucrau datele primare aveau genți mai mari, cu mult mai multe hârtii, gospodinele duceau plase de plastic, în care se vedeau cumpărăturile. Cei care aveau pe cap pălării transparente și genți diplomat, erau diplomați, politicieni sau ceva de acest fel. Cei care purtau caschete, ghiozdane imense și bastoane, toate transparente, precum și centuri cu pistoale pe pielea goală, erau, evident, polițiști.

— E o societate foarte transparentă, spuse bărbatul.

— Transparența e una dintre dimensiunile de bază ale politicii făcute de partidul nostru.

— Da, dar dacă mi se pare oarecum logic să vadă toată lumea ce au unii în geantă, nu știu cât de logic e să porți pălărie transparentă. Ce ar fi vrut să ascundă sub pălării?

— Ce ascund ăia sub pălăriile transparente este un lucru oarecum logic, dar de ce nu te întrebi ce ascund polițiștii sub caschetele lor transparente? spuse femeia.

— Dacă o ținem tot așa, ajungem la limita inferioară a logicii, râse Albrecht.

Se apropiară de un polițist plictisit, care stătea pe marginea trotuarului, învârtea bastonul și se uita în josul și în susul bulevardului.

— Nu vă supărați, îl interpelă Diana. Vrem să ajungem la primărie. Ne puteți spune unde este?

— Nu sunteți din zonă?

- Nu.

— Mi-am dat seama.

— După ce? întrebă secretara.

— Nu știți unde este primăria, spuse polițistul. Cel ce nu știe unde este primăria, nu e de pe aici. Logic, nu?!

— Cât se poate de logic.

— Dacă nu este de pe aici, este din altă parte. Logic, nu?

— Logic, admise Diana.

— Dacă este din altă parte, e posibil să fi făcut vreo fărădelege pe acolo. Logic, nu?

- Da.

— Dacă cineva face o fărădelege, e logic să fie căutat de poliție. Logic, nu?

— Uite că am ajuns la pragul de sus al logicii, râse femeia. Ce dorești de la noi?

— Vreau să știu dacă sunteți căutați de poliție, spuse polițistul.

— Logic, nu? râse Albrecht.

— Nu suntem căutați de nicio poliție, spuse femeia.

— Nu merge așa. Orice răufăcător spune că nu e căutat de poliție.

— Logic, nu? râse în continuare Albrecht.

— Mai încetează cu „logic, nu"- ul ăsta! se enervă Diana.

— Nu trebuie să vă enervați, spuse polițistul. E rău dacă mă enervez și eu.

— Dacă te enervezi, ce faci?

— Nimic. Am spus că e rău dacă mă enervez, în sensul că mi se face rău, pe fond nervos, nu că trebuie să fac ceva.

— Dacă ești polițist și nu-1 arestezi pe insolentul care te deranjează în exercițiul funcțiunii, cu ce te ocupi? întrebă femeia. Stai, așa, să ți se submineze autoritatea?!

— Nu mi se subminează nicio autoritate. In primul rând, domnișoară, ai avut dreptate să te enervezi; prea am exagerat și noi cu logica. în al doilea rând, eu nu arestez pe nimeni, ci umblu după indivizii care sunt căutați de poliție. Când îi găsesc, îi duc la sediu.

— Dacă nu vor să meargă?

— Ce întrebare e asta?! se miră polițistul. Cum să nu vrea să meargă? Nu am întâlnit un astfel de caz.

— Dacă întâlnești?

— Nu știu. în regulament, nu se specifică nimic.

— Acum înțeleg de ce trebuie să facem politică și de ce trebuie să câștigăm alegerile, spuse Albrecht. Pentru că avem o legislație imperfectă.

— Dumneata afirmi trăsnăi, spuse polițistul. Avem o legislație foarte bună. Partidele au complicat lucrurile până n-a mai rămas nimic de simplificat.

— Din cauza unei gândiri simpliste, nu progresăm. Dacă nu progresăm, sărăcim încontinuu.

— Sărăcirea săracilor nu interesează pe nimeni. Ați elaborat niște programe care să ne facă fericiți. Când citim aceste programe, ne prăpădim de râs.

— Când am venit aici, cantitatea era singura voastră calitate, spuse copia vicepreședintelui. Noi, oamenii, v-am ajutat foarte mult să înaintați din punct de vedere calitativ.

— Sunteți oameni?!

- Sigur.

— Bă, dacă voi sunteți oameni, atunci noi ce suntem? exclamă polițistul.

— Băștinași. Niște entități fără puls și fără temperatură, dar cu formă umană.

— Sunt și băștinași în sectorul ăsta, dar eu sunt om.

— De-aia ne înțelegem așa bine.

— Sigur că da, se bucură polițistul. Eu sunt venit mai de curând pe planeta asta și mă bucur când întâlnesc oameni ca mine.

— Nici eu n-am venit de prea mult timp, spuse Albrecht.

— Ce te-a făcut să vii aici?

— Sunt aici dintr-o eroare. M-am dus să înregistrez copilul meu abia născut și, în loc să nimeresc registratura orașului Esper, am nimerit în astronava 068.

— Ce ghinion! spuse polițistul. Eu am venit pentru că nu mai suportam climatul politic de pe Pământ. Aici, am observat că se face o politică mai rafinată; lucrurile urâte sunt prezentate frumos. Cei care au luat conducerea pe planeta noastră de origine spun că nu ne-au îndeplinit dorințele electorale pentru că nu am avut mai mult respect față de promisiunile lor electorale. Măcar ăștia de aici ne spun că diferența dintre doi oameni este egală cu diferența dintre doi autohtoni.

— Sunt greșeli peste tot.

— Da, dar nu seamănă între ele. Politicienii de pe Pământ fac greșeala să demonstreze că sunt mai deștepți decât electoratul, iar cei de pe loza fac greșeala să demonstreze că sunt mai proști decât electoratul. Există și un proverb: așa cum englezul caută ploaia prin ceață, autohtonul din Lahr caută noaptea în ziua veșnică.

— Ce e englezul? întrebă Albrecht.

— Un locuitor al unei insule sălbatice de pe Pământ. Sunt foarte mulți englezi în sectorul ăsta al capitalei. Mulți dintre ei îmi sunt vecini; sunt recunoscuți pentru calmul și umorul lor.

— In ce ar consta umorul?

— „Tot ce putem învăța de la Darwin e că autohtonul de pe loza și celelalte tipuri de oameni se trag din maimuța englezului", afirmă ei și se prăpădesc de râs, spuse polițistul.

— Cine e Darwin?

— Vreun învățat de-al lor. Când pomenesc vreun nume și dau și câte un citat, obișnuiesc să încheie cu sintagma „Proști,

da' culți!". De exemplu, e citat unul Horace, care obișnuia să spună că e mare păcat de umorul englezesc, să fie susținut de un regim alimentar autohton.

— E ceva, spuse Albrecht.

— Sigur că da. Am învățat de la ei că nu e important dacă trăiești sau nu fericit; important e să trăiești în așa fel încât să poți muri fericit.

— Ce altceva ai mai învățat?

— Am mai învățat faptul că orice guvern promite organismelor internaționale că intră în normalitate și se pomenește că nu mai poate ieși de acolo, spuse polițistul.

— Sunt niște proști englezii dumitale.

— Fiind proști, nici nu știu cât sunt de fericiți, se băgă Diana în discuție.

— Nu știu cât de proști sunt, dar eu îi admir, spuse polițistul. In calmul lor, nu îi interesează ce fac toți ceilalți în timp ce ei nu fac acest lucru.

— Profund, spuse Albrecht.

— Profund idiot, se întoarse femeia spre polițist. Nu suntem aici să studiem obiceiurile etniilor din oraș, Suntem aici să sprijinim, cu toate forțele, cel mai mare partid al oamenilor de pe planeta loza. Tu din ce partid faci parte?

— Nu fac parte din niciun partid, spuse polițistul. Eu sunt aici să descopăr locuitorii căutați de poliție și să-i conduc la sediu. Prin intermediul mass-media, poliția i-a amenințat pe toți urmăriții general că, dacă nu se predau, îi arestează. Voi sunteți căutați de poliție?

— Chiar dacă am fi căutați de poliție, crezi că am fi proști să venim și să-ți spunem că suntem căutați? întrebă Albrecht.

- Da. ’

— Cum adică?

— Adică s-ar simplifica lucrurile, spuse polițistul. Când cei căutați de poliție vin la mine să mă întrebe dacă sunt căutați de poliție, economisesc timp și plătesc mai puține oale sparte. Câștig și eu timp, că nu mai sunt obligat să alerg după ei.

— Cum putem afla dacă suntem căutați de poliție?

— In ghiozdanul pe care îl duc în spate, am fișele nominale ale tuturor celor căutați. Vreți să vă uitați voi în fișe? Sunt puse în ordine alfabetică.

— Cine e nebun să fie căutat de poliție și să vrea să se predea? întrebă secretara.

— Când au o bănuială că ar fi căutați, cetățenii se îndreaptă către primul polițist întâlnit și se predau. Sunt curioși de ce îi caută poliția, în cazul în care îi caută.

Diana deschise ghiozdanul și luă fișele la rând, căutându-1 întâi pe vicepreședintele Hosman sau Hosmann la litera „h", apoi se căută pe ea, la litera „o", de la Overt.

— Să zicem că suntem pe listele astea. Ce facem? întrebă.

— Dacă sunteți pe liste, vă conduc la sediul poliției, care se găsește în aceeași clădire cu primăria de sector. Vă predau cu proces verbal și încasez o sumă consistentă de bani.

— Uite la el! râse Albrecht. După ce că vin cetățenii și se predau, ca proștii, polițistul mai și încasează bani de pe urma lor.

— Să lăsăm asta! spuse femeia. Și noi căutăm primăria. Nu vrei să ne duci până acolo.

— Sunteți pe liste?

— Nu.

— Atunci, vă salut prietenește și vă rog să circulați! spuse polițistul.

— Spune-ne măcar cum să ajungem la primărie!

— Ce căutați la primărie?

— Vrem să asistăm la o ședință de consiliu local, spuse Diana.

— In ce calitate?

— Ziariști.

— N-am înțeles niciodată cu ce se ocupă ziariștii și presa asta, spuse polițistul. In viziunea voastră, doar opresorii sunt răi.

— Noi ne ocupăm cu presa pentru a vă da timp vouă, cetățenilor, să trăiți informațiile, spuse femeia. Să le trăiți bine.

— Pe dracu'! Publicațiile sunt pline de poze cu femei goale. Am scris la o astfel de revistă, să-mi exprim nemulțumirea, iar cei de acolo m-au luat peste picior, la poșta redacției.

— Ce ți-au răspuns?

— Că nu e adevărat că, în revista lor, fetele pozează goale, că le dau, în prealabil, o masă bună.

— Nu văd unde e necazul, spuse Albrecht. Cu toții umblăm în fundul gol.

— Da, dar eu locuiesc într-un sector unde cetățenii merg îmbrăcați pe străzi.

— Așa?!

— Da, spuse polițistul.

— Mai bine ne-ai spune unde e primăria aia! spuse Diana.

— Sigur că da. Asta pot să fac pentru voi. Luați banda transportoare două stații. La o intersecție, mergeți la dreapta, apoi la stânga și din nou la dreapta. Clădirea primăriei se vede, impunătoare, chiar la capătul celei de-a treia străzi.

Văzând că polițistul încheiase discuția și le întoarce spatele, îi mulțumiră și o luară, prin mulțime, în direcție opusă, către benzile transportoare.

— Nu cred că am mers vreodată cu așa ceva, spuse bărbatul, dar am în memorie modul de folosire al benzilor. Cred că originalul le-a folosit.

— E foarte adevărat. Nu mergem nici cu banda cea mai rapidă, nici cu cea mai lentă.

— De ce n-am merge cu banda lentă? Nu e nimeni pe ea.

— Ar bate la ochi, spuse femeia.

— Cred că ne ascundem și nu ne caută nimeni.

Nu e chiar adevărat. Tu erai trecut pe listele celor căutați de poliție.

- Albrecht Hosmann?

- Și tu, investigatorul Hosmann, și vicepreședintele cu investițiile și relația cu presa, originalul Albert Hosman.

— Tu nu?

— Nu. Eu nu, spuse secretara.

— Asta înseamnă că nu mă caută numai mafia, ci și poliția.

— Asta înseamnă că poliția e pe mână cu mafia.

— Ca peste tot.

Trecură de pe banda mijlocie pe banda lentă, urcară pe trotuar și se prelinseră pe lângă zidurile clădirilor, oprindu-se în câte un gang, să privească de-a lungul străzii și spre

masa de trecători. Ajunși la capăt, văzură peste drum o clădire impunătoare, barocă, înălțată după modelul casei regale din micuțul regat pământean Agundawa. Se repeziră ca orbii să treacă strada, uitând să privească pe unde se află.

— Hei, unde vă credeți?! le strigă o tânără. Până aici ați ajuns?!

Ca treziți dintr-un vis, priviră în jur și văzură că mulțimea era îmbrăcată și încă destul de auster. Nu era nici băștinaș, om sau cine știe ce altfel de extraterestru gol pe acea stradă.

— Ce sector e ăsta?

— Sectorul 3, le spuse tânăra, roșie la față și cu ochii la Albrecht.

— Nu e sectorul 2 ?!

— Nu. Acel sector începe dincolo de șirul de case din față.

— înseamnă că aia nu e primăria sectorului 2, spuse bărbatul.

— Nu. Asta e primăria generală.

înainte ca o mulțime furioasă să se repeadă la ei, Diana și bărbatul se ascunseră într-un gang și o luară la fugă printr-o curte interioară. Săriră mai multe garduri și se treziră, nu se știe unde, pe una dintre străzile unde oamenii umblau goi.

— Era s-o încasăm, spuse investigatorul.

— Puteam să ne îmbrăcăm și nu se mai supărau așa. Am și eu un rând de haine în rucsac, dar avem treabă la primăria acestui sector, nu la primăria generală; aici e ședința. Cred că am uitat să-i spunem polițistului ce fel de primărie căutăm.

— Cred că polițistul avea insolație. A spus că poliția se găsește în aceeași clădire cu primăria. Cred că vorbea de primăria sectorului 2, deoarece primăria generală a capitalei se află într-o zonă cu oameni îmbrăcați, unde el, fiind gol, nu putea să ducă cetățenii căutați de poliție. Ești sigură că ședința nu are loc la primăria generală?

— Nu mai sunt sigură de nimic, spuse femeia. De ce crezi că ar fi trebuit să aibă loc acolo?

— Nu cred nimic. Mi-ar fi plăcut să merg la ședință îmbrăcat. Nu-mi place să umblu așa. Ca reprezentanți ai unui partid, în legătură cu imaginea și presa, trebuie să luăm notițe. Unde ținem reportofonul, creioanele sau carnețelele? Nici nu avem așa ceva.

— Avem așa ceva în rucsac, dar nu folosim. Fac o înregistrare pe microsferă.

— Ce e aia? întrebă Albrecht.

— O sferă miniaturală pe care se înregistrează tot ce privești. Sunete, imagini, tot. In trecut, s-au folosit micro-com- pact-discurile, dar acelea aveau o capacitate foarte mică.

— Unde ascunzi sfera aia?

— N-o ascund niciunde, spuse Diana. Se găsește în globul ocular informațional.

Ii arătă ochiul stâng și îi spuse să privească atent în partea de sus. Microsferă se putea vedea foarte bine.

— Ți-au făcut operație?!

— Eu am cerut acest lucru, spuse secretara. Crezi că îmi dădeau drumul în oraș și îmi încredințau o misiune de maximă importanță fără să fiu pregătită tehnic?

— I-au pus și originalului Hosman ochi din ăsta?

— S-a pus problema, dar el s-a prefăcut că are o indispoziție digestivă. A spus că are foarte mult de lucru și, dacă tot nu se simte bine, rămâne acasă. Părerea mea este că nici nu l-ar fi lăsat să mă însoțească fără să aibă un astfel de ochi. Nu am vrut să te sperii.

— Nu m-ai speriat deloc, spuse bărbatul. După toate cele întâmplate, nu mă mai sperii. Cu mafia și enocrații după mine, gândesc altfel. Am văzut ce performanțe avea luneta aceea și armamentul copiilor. E posibil ca un ochi din ăsta să mă facă mult mai vigilent.

— Nu numai că ochiul informational te face să te descurci într-un mediu ostil, dar te ajută să întreprinzi acțiuni de partid

secrete. Nu trebuie să știe prea multă lume cine suntem și ce căutăm. Reprezentanții partidelor mici abia așteaptă să se ia de noi.

— Despre ce partide mici vorbești?

— Există mai multe aripioare, de stânga, de dreapta, de mijloc, de stânga mijlocului, de mijlocul stângii, de mai la dreapta sau de mai la dreapta dreptei, care s-au desprins din partidul principal al oamenilor, adus aici de Melior, explică femeia. La alegerile locale, reprezentanții acestor aripi au reușit să se bage în consiliile tuturor primăriilor. Sunt deosebit de periculoși.

— Mai periculoși ca enocrații sau mafioții?

— Nu știu. Prin faptul că umblă îmbrăcați, mafioții nu pot veni la primăria sectorului 2, unde oamenii umblă dezbrăcați. De-asta cred că ședința de consiliu local se va desfășura aici, nu la primăria generală a capitalei.

— Pot avea iscoade, spuse bărbatul.

— Mai mult ca sigur. Mulți dintre consilieri pot fi plătiți sau pot fi chiar mafioți mai mici. Ședința este extraordinară și are la ordinea de zi un singur punct: votarea pentru îmbrăcarea sau pentru lăsarea așa a celor ce mai umblă goi pe străzi, în anumite părți ale planetei sau în diferite sectoare ale capitalei. Mafioții sunt direct interesați de această problemă. Până să reușească să producă haine invizibile, pe bază de acroniu, cea mai prosperă afacere a lor este traficul ilegal cu haine, aduse de pe Pământ.

— Trafic ilegal de material genetic, trafic de influență, furturi, negustorii ilegale... Stai și te întrebi dacă are rost să împărți dreptatea unei astfel de lumi. Mafioții ăștia nu au chiar niciun pic de rușine?! întrebă Albrecht. Fac reguli pentru toată lumea și se comportă discreționar. Nu-i pune nimeni la punct? Nu-i bagă nimeni în pușcărie?

— Ba da. Am auzit că enocrații se ocupă de vânarea mafio- ților, că au construit o pușcărie de maximă securitate pentru corupți, unde ei fac regulile.

— Mare scofală. Mafioții fac reguli, enocrații fac reguli.

— Exact. De-asta trebuie să ne luptăm și să luăm puterea politică, pentru a da legi clare și progresiste, spuse Diana.

— Unde e pușcăria asta?

— Nu știu.

— A văzut-o cineva? o întrebă.

— Nu cunosc pe nimeni care s-o fi văzut și nici nu e indicat s-o vedem noi. E o pușcărie pentru mafioți.

— Poate fi doar o legendă. Cealaltă Diana mi-a spus că eno- crații sunt oameni, dar îi tratează cu dispreț pe cei de

aceeași rasă, considerându-i simple „derivate ale viei și vinului". Nu sunt nici ei mai buni, așa că nu trebuie să ne temem că pot câștiga alegerile?

— Nu știu dacă s-au înscris ca partid politic, spuse secretara. Cred că, mai degrabă, vor să ne lase pe noi, cei din jurul lui Aram Melior, să câștigăm, apoi ne fură oamenii cei mai capabili și construiesc o dictatură, bazată pe fărădelegi ascunse, multă secretomanie și pușcării. La suprafață, nu sunt decât niște specialiști în aclimatizarea viei pe loza și buni tehnicieni în fabricarea vinurilor și derivatelor acestora.

— Iar politica lor este unul dintre derivatele de succes ale vinului.

— Nu știu ce fel de politică fac enocrații pentru că nu știu pe unde se ascund. Faptul că ne ajută pe noi, poate fi doar o speranță deșartă a președintelui nostru. Nu putem ști.

— Cred că au și o politică a lor, spuse Albrecht. Cel care a venit la capul patului meu, enolog, fantomă sau ce o fi fost, a vrut să mă ajute să evadez. M-a lăudat și mi-a spus că are nevoie de mine, să fac politică pentru ei.

— Aia a fost doar o fantomă. E posibil să fi visat.

— Da, dar faptul că mafioții au vrut să mă vândă ca deșeu genetic sau să mă dea la montă, n-a mai fost vis. Enocrații îi vânează pe mafioți, mafioții îi vânează pe enocrați și eu cad la mijloc.

— Nu, spuse femeia. Mafioții nu îi vânează pe enocrați. Nu consideră că e de demnitatea lor să facă acest lucru. Să nu te

superi că îți spun, dar mafioții, chiar dacă răufăcători, sunt băștinași. Enocrații sunt oameni, adică locuitori ai unei planete numite Pământ ca și noi. Mafioții îi privesc pe enocrați ca pe o adunătură de beți, care nu merită nicio atenție.

— Să nu-mi spui că vine cineva, te bagă în pușcărie, iar tu te mulțumești să-1 privești superior!

— Cum îți spun. Uneori, orgoliul inhibă simțul de conservare.

— începe să mă obosească politica, spuse Albrecht și se opri în fața grădinii unui restaurant. Mai bine ne-am așeza la o prăjitură sau un cocteil.

— Bine, dar în fugă și cu ochii în toate părțile, spuse femeia. Nu vreau să te pierd. Dacă accepți să faci operația de montare a ochiului artificial, te iau cu mine în misiune. îl dau dracu' pe celălalt Hosman.

— Uiți un amănunt. Eu sunt vicepreședintele cu probleme de imagine și relația cu presa, iar tu ești secretara mea.

— Iar tu uiți alt amănunt. Ești o copie, iar președintele te-a vândut ca pe ultimul om. Eu te prezint drept originalul, pentru mai multă eficiență și nu se prinde nimeni de substituție. Poate, într-o zi, găsim o metodă de a te răzbuna pentru tot răul făcut. Până atunci, ajută-mă și te ajut!

— Cum vrei să te ajut, am înțeles, spuse Albrecht. N-am înțeles cum mă poți tu ajuta pe mine; nici nu știi ce îmi doresc.

— îți dorești să fii pus pe liste și să ocupi un loc fruntaș în societate și în partid.

— Nicidecum. îmi doresc să ajung acasă, pe Pământ, în orașul Esper, unde mă așteaptă soția și copilul abia născut.

— Bine, spuse Diana. Mergem înainte și, când găsim o portiță favorabilă, te ajut să pleci de aici.

— Nu pot, pur și simplu, să-mi cumpăr un bilet și să mă urc în prima astronavă care pleacă spre Pământ?

— Nu. Nu poți face asta. Te caută conducerea partidului, pentru că a luat banii și a livrat mafiei o marfă proastă. Te caută mafia, pentru că a luat bani de la soțiile demnitarilor și tu ai fugit...

— Mă caută enocrații pentru a le face politica, spuse Albrecht.

— Nu e foarte sigur. Numai tu continui să crezi că fantoma aia este enologul-șef.

Văzând că se apropie chelnerul, tăcură. Comandară băuturi și prăjituri, iar Albrecht întrebă un tânăr de la o masă alăturată cum se putea ajunge la primăria de sector.

— Nu puteți, spuse tânărul.

— De ce, mă rog?!

— Pentru simplul motiv că vă aflați la primărie. E peste drum.

— Unde e? întrebă secretara.

— Acolo.

Diana privi cu atenție, iar ochiul artificial i se reglă singur. Pe o placă de marmură scria, într-adevăr, că aceea era primăria sectorului 2.

— Clădirea aia jegoasă e un bloc de apartamente.

— Da, dar la parter se găsesc birourile și sala de ședințe, spuse tânărul. Acolo se va lua o hotărâre crucială. Vom vedea dacă, în continuare, vom umbla așa cum suntem sau va trebui să dăm jumătate de salariu pe un costum de haine.

— Să ne grăbim! spuse femeia, căutând legitimațiile prin rucsac.

— Dacă aveți treabă cu ședința, nu are niciun rost să vă grăbiți, spuse tânărul. Mai durează până începe și nici nu cred că puteți intra.

— De ce?

— Pentru că legitimațiile voastre sunt false.

— In ce calitate ne declari dumneata legitimațiile ca fiind false?! se miră secretara.

— După legitimațiile alea, rezultă că suntem colegi, la același ziar, ceea ce nu e adevărat. Cel care vi le-a făcut putea să știe că ziarul la care lucrez eu nu mai folosește legitimații din alea, ci ecusoane cu senzor.

Le arătă ecusonul pe care îl avea atârnat la gât și le spuse că primăria luase măsuri de siguranță în plus. Din mulțimea

de oameni de presă strânși pe trotuarul din fața primăriei, nu puteau să intre decât câțiva, cei care aveau ecuson cu senzor, ca și el, pe post de acreditare.

Diana se uita la tânăr deconcertată.

— Intrăm prin spate, spuse.

— Nu există niciun spate. Pe unde se intră, pe acolo se iese.

— îl mituim pe cel de la intrare.

— Nu puteți, spuse tânărul. Se teme. Nu vedeți câtă poliție a fost masată de jur împrejur?

— Urâtă treabă. Avem ghinion.

— Nu e niciun ghinion, ci noroc chior.

— Care ar fi norocul? întrebă Diana.

— Faptul că m-ați întâlnit tocmai pe mine, spuse ziaristul.

— Poți să intri cu mai multi însoțitori?

— Pot să fac asta, dar nu vreau să fac așa ceva.

— Vrei bani? întrebă secretara.

— Sigur că vreau bani, spuse tânărul. Nu fac nimic fără să fiu plătit, dar nu asta e problema, ci faptul că vă voi vinde plăcuțele care folosesc ca acreditări. După aia, fiecare își vede de treaba lui; nu ne ținem unul după altul.

Le întinse două ecusoane, iar Albrecht scoase haina găsită în biroul de investigator. Din haină, scoase portofelul, din portofel banii și îi dădu tânărului două bancnote.

— Nu știu ce reprezintă hârtiile astea, spuse ziaristul. Sunt, probabil, bani de la voi, de pe Pământ. Vreau bani de pe planeta noastră!

— Nu avem decât cărți de credit, spuse femeia.

— Bune și alea.

Diana îi întinse una dintre cărțile de credit de pe numele lui Hosman și întrebă dacă e destul.

Jurnalistul își notă suma și parola, apoi spuse că e o sumă acceptabilă. Se ridică, își luă geanta din plastic transparent și se îndreptă spre un automat, să controleze valabilitatea cărții de credit. Făcu semn că lucrurile erau în ordine, traversă strada și îi salută colegial.

După ce terminară de comentat ceea ce se întâmplase, Albrecht și Diana dădură chelnerului o altă carte de credit, să scadă consumația, și părăsiră grădina.

Avură emoții până ajunseră în fața omului cu scanerul, apoi se liniștiră și intrară în primărie.

VI

Pentru a intra în atmosfera ședinței, Albrecht și Diana nu mai aveau nevoie să întrebe pe cineva ce se întâmplă. Unii dintre lucrătorii din presă se așezaseră pe scaunele de pe cele două laturi ale sălii, cu genții așezate pe genunchi, pentru a nu-și expune prea vizibil organele genitale, dar cei mai mulți rămăseseră în picioare. Discutau cu aprindere ultimele evenimente din capitala Lahr, din jurul acesteia, de pe partea întunecată a planetei sau de aiurea.

Consilierii se mișcau fără rost prin sală, șoptind unul altuia secrete știute doar de ei. Două secretare împărțeau foi de hârtie, pe care era trecut singurul punct de pe ordinea de zi, acela de votare a unei hotărâri de consiliu privind plimbarea în pielea goală pe străzi. Ședința avea un caracter extraordinar, pentru că aborda o temă deosebită, foarte sensibilă, care nu a mai fost dezbătută vreodată și era deschisă oricui. Publicul ocupa scaunele din spate, așezate la oarecare distanță de rândurile de scaune destinate consilierilor, primarului și aparatului teh- nico-administrativ.

— Pe ce criteriu or fi format asistența aia de schelete? întrebă bărbatul.

— I-or fi adus ca să le arate că se mănâncă mai bine prin reprezentanți. Consilierii abia încap pe scaune de grași ce sunt.

— Primarul care-i?

— Cel așezat la capătul celui de-al cincilea rând, în partea stângă, e primarul de sector, spuse Diana. Are o banderolă distinctivă.

Lăsat pe spate, peste spătarul scaunului, primarul se uita în sus, fixând un punct pe tavan.

— Pare destul de abătut, spuse falsul vicepreședinte. Nu parlamentează, nu se ceartă, nu discută cu nimeni. Pare că gândește, că e frământat de o idee interioară.

— Nu știu cât de interioare îi sunt ideile, dar am înțeles că are necazuri din cauza celor trei neveste de demnitari, care au dispărut.

— Te pomenești că una dintre alea de la camera obscură era nevasta ăstuia.

— Nu, spuse Diana. De la sectorul ăsta, n-a dispărut decât nevasta unui secretar, dar e mare scandal cu celelalte două, nevasta primarului general și nevasta premierului. Dacă nu le găsește, îl paște demisia.

— Să-i spunem unde sunt!

— Știe și el unde sunt, dar îi e frică să nu producă un conflict artificial între poliție și mafie, care s-ar putea solda cu victime colaterale. Cred că încă se mai caută soluții.

— Sau se înființează comisii de analiză, spuse Albrecht.

— E posibil. Dacă nu s-ar înființa aceste comisii, nu știu dacă ar mai analiza cineva ceva.

— Dacă le-aș spune că eu sunt cel care trebuia să le însămânțeze pe distinsele doamne, ce crezi că s-ar întâmpla?

— Nu s-ar întâmpla nimic, spuse secretara. Ar lua-o ca pe o glumă bună și s-ar prăpădi de râs.

— Serios. Ăștia sunt în stare să aibă și umor?!

— Sigur că da.

— De unde ar putea veni umorul? întrebă investigatorul.

— Ca și la oameni, din contradicția posibilității și dorinței. Nu e posibil să scape cineva de la mafioți.

— De ce n-ar fi posibil?

— Există înrădăcinată mentalitatea că nu fuge nimeni de mafioți, spuse femeia. Existând această mentalitate, cele spuse de tine sunt luate în râs, pentru că sunt percepute ca o dorință a ta de a fi cel programat pentru camera obscură.

— Nu au o mentalitate sănătoasă. Dacă ești sănătos la cap, fugi de rău, nu îl cauți cu tot dinadinsul.

— Așa ar fi normal, dar aici, dacă fugi de mafie, e mai rău decât dacă stai pe loc. Dacă stai pe loc, există posibilitatea, în proporție de 50%, ca mafia să fie în toane bune și să scapi. Dacă fugi, nu mai scapi.

— Vrei să spui că soarta mi-e pecetluită? întrebă Albrecht.

— Nu știu. Mergem pe elementul surpriză. Deocamdată, cred că mafia e nedumerită de dispariția ta. E atât de nedumerită, încât nu poate decât să creadă că e o eroare a furnicilor. Pe ideea asta a mers și Areta; cunoaște psihologia mafioților și mentalitatea celorlalți în ce îi privește pe primii.

— Văd că se râde destul de des. Ce ar putea să stârnească râsul?

— O glumă de ultimă oră se referă la proiectul de lege al unui nebun, proiect de apărare a limbii autohtonilor de elemente din limbile extratereștrilor, spuse Diana.

— Care e poanta?

— Un bogătaș pământean, patronul celei mai mari fabrici de tehnică de calcul, îi spune inițiatorului legii: Domnule, eu le-am dat locuitorilor lozei soft-uri, hard-uri, site-uri, on-line-uri, scanner-uri, e-mail-uri, fax-uri. Dumneata, ce le-ai dat? Le-am dat nume autohtone, răspunde inițiatorul proiectului de lege.

— Presupun că partidele oamenilor, în frunte cu mărețul partid al lui Aram Melior, nu sunt de acord cu astfel de inițiative, spuse investigatorul. In fond, oamenii sunt extratereștri pe aici.

— Bineînțeles. E o inițiativă ridicolă. Dacă băștinașii au luat forma oamenilor, nu văd ce ar avea cu limba lor, mai ales când este vorba de tehnică. O inițiativă ridicolă este și aceea privind elaborarea unui manual al crizelor.

— Intr-o democrație, există multe crize, de tot felul, care trebuie gestionate. E normal, dacă nu există succese, care să fie gestionate, să se gestioneze ce se poate obține mai ușor, adică acele crize. E normal să se elaboreze un manual al acestora.

— Aici e vorba de faptul că, de la criza manualelor aprobate de ministerul învățământului, s-a ajuns la ideea unui manual al crizelor, râse Albrecht și o făcu atentă pe femeie că începea ședința.

Consilierii se așezaseră, unii pe dreapta, alții pe stânga, iar oamenii presei scoseseră carnețelele, aparatele de fotografiat și camerele de filmat.

Cvorumul fiind întrunit, conducătorul ședinței bătu cu un ciocan de lemn în masă, semn că ședința putea începe, și îi rugă 'pe consilieri să se ridice în picioare și să păstreze un minut de reculegere în amintirea nevestelor premierului, primarului general al capitalei și secretarului sectorului 2, dispărute în împrejurări neelucidate.

— N-ar fi rea o inițiativă legislativă prin care să se mărească eficiența poliției, șopti Albrecht.

— Așa-i. Dacă i-ar îmbrăca și pe cei din acest sector în uniforme, le-ar crește prestanța în fața hoților, spuse Diana.

— Pot să aibă polițiștii o ținută oricât de impunătoare. Hoții sunt tot hoți.

— Totuși, mi se pare penibil să te aresteze un polițist în fundul gol.

— Nu se poate, spuse bărbatul.

— Ce nu se poate?

— Cum te-ai simți tu dezbrăcată în fața unui polițist îmbrăcat?

— M-aș simți în inferioritate, dar cred că nu e bine să ajungem în situația de a avea de-a face cu poliția.

— Imposibil.

— Ce e imposibil? întrebă femeia.

— E imposibil să nu ai de-a face cu poliția. Ai văzut, dacă ești căutat de poliție, ești căutat și de polițiști, indiferent dacă sunt îmbrăcați sau nu. In numele legii, ești arestat. Nu are importanță în numele cărei legi.

— Chiar dacă inutilă, ideea cu încurajarea poliției nu e rea, spuse Diana. Prinde la electorat. Am întregistrat-o și o voi fo-

losi în raport. Ochiul meu informațional e deja deschis spre tot ce se întâmplă de acum încolo. Totuși, ce te-a făcut să abordezi acest subiect? Te-ai gândit singur la lucrurile astea?

— Cum adică?! întrebă investigatorul.

— Această discuție, în aceiași termeni, am avut-o și cu originalul Hosman.

— Din moment ce nu-mi amintesc de discuția ta, presupun că m-am gândit singur.

— Mă întreb ce rost are discuția asta și de ce se repetă întocmai, iar tu, fără să știi ce mă întreb eu în gând vrei să îmi spui că discuția își are rostul ei pentru că escrocii de pe aici nu au rafinamentul celor de pe Pământ; sunt și hoți, și urâți, spuse Diana.

— Exact. Asta voiam să spun și voiam să completez că totul se datorează faptului că bogăția dezorganizată de aici e sărăcie curată. Mulți fură, dar puțini profită de aceasta.

— Eu îți spun că planeta asta a progresat în ultimul hal datorită faptului că nu există un cadru legal nici măcar pentru hoție, deoarece, ca orice lucru, legile funcționează între anumite ore, iar tu te gândești să-mi spui că legile sunt respectate la grămadă și politicienii nu trebuie lăsați să gândească singuri, nu-i așa?

— Exact, spuse Albrecht. Mă gândesc să-ți spun că politicienii nu trebuie lăsați să gândească singuri pentru că fac doar prostii, spuse falsul vicepreședinte. S-a demonstrat anatomic faptul că indivizii fără cap nu gândesc.

— Iar eu îți dau dreptate și îți spun că, dacă vrei să te apuci serios de politică, trebuie să ai un ajutor serios.

— Nu mă gândesc să mă apuc serios de politică. Vreau să mă întorc acasă.

— Aici, discuția mea cu originalul nu mai coincide cu discuția asta, spuse femeia. Când mă refeream la politică, nu vorbeam despre tine.

— Despre cine vorbeai?

— Despre mine. Vreau să mă ajuți tu pe mine, nu eu pe tine.

— Cu toată plăcerea, dar acum ar fi mai bine să ne îndreptăm atenția spre ceea ce se întâmplă în sală, spuse investigatorul.

Consilierii se așezaseră și, în așteptarea semnalului de începere, foșneau ziare sau dosare cu ordini de zi de la adunările ordinare anterioare. Pentru că ședința era declarată ca fiind publică, Albrecht află că se aleseseră și câteva zeci de oameni de pe stradă. Fuseseră aduși cu forța în incintă și ocupau ultimul rând din spate, rând care se afla separat de blocul de scaune din față al sălii printr-o distanță de vreo câțiva metri.

Primul care urcă la tribună și luă cuvântul fu primarul.

— Ce mulți sunteți! spuse rotindu-și privirile prin sală. Mai ales dumneata, de acolo.

După ce râsetele încetară, se apucă să expună, în termeni simpli și plini de mult bun simț, cam ce i-a trecut prin cap atunci când a avut inițiativa strălucită de a propune îmbră- carea celor ce umblau goi, inițiativă care, așa cum se va vedea peste mai multe secole, va da roade. S-a gândit să propună consiliului local adoptarea unei hotărâri prin care să se interzică măcar locuitorilor sectorului 2, indiferent de rasă, condiție socială, religie sau stare de agregare, să mai umble dezbrăcați pe stradă.

In încheiere, făcu semn unei secretare să împartă reprezentanților presei textul oficial, semnat și parafat, și ură succes celor care urmau să discute și să voteze acest text.

Primul înscris pe lista vorbitorilor era un reprezentant al unui partid extremist de stânga.

— Nu cred că inițiativa domnului primar va avea sorți de izbândă, începu el. E adevărat, în antichitatea pământeană, oamenii puneau pe ei tot felul de pânzeturi, prinse cu ace de aur. S-a ajuns la o așa mare risipă de imaginație în conceperea briz- bizelor, încât omul, „cel mai de preț capital", a ajuns să nu mai aibă nicio valoare. Și-a consumat energia cu lucruri inutile. Atunci mai mergea. Era frig și, când venea vorba despre frig, oamenii vorbeau cu căldură. Nu se ajunsese la independența față de natură. Independența față de condițiile de mediu s-a

produs în zilele noastre și, cum e firesc, a dus la o mai mare apropiere de natura umană. Forțele de dreapta au încurajat simplificarea modelelor de haine, culorile mai puțin enervante, dar să nu uităm că revoluția tehnico-științifică, promovată de forțele stângii politice, a introdus șpilhozenul unisex și unicelor. Doar mirosurile au fost diferite, în funcție de coeficientul de inteligență al fiecăruia.

— Ha, ha, ha! sări un consilier al unui partid din cealaltă parte a spectrului politic. Ce culoare?! Ce miros?! Ca urmare a egalitarismului vostru de prost gust, lucrurile începuseră să pută. Și puteau într-un singur fel. Ar trebui să venim noi la putere, să dăm toate șulfele jos de pe cetățeni, pentru a se vedea unii pe alții într-o lumină adevărată.

Președintele de ședință bătu cu ciocanul în masă, indicân- du-i recalcitrantului să ia loc și să vorbească atunci când îi vine rândul.

— Politica dezastruoasă a ultimelor guverne interimare a adus lumea la forma primară, a lăsat-o în fundul gol. In numele unei democrații prost înțeleasă, se consideră individualismul ca un concept de bază și se uită munca în echipă, se enervă vorbitorul, privindu-1 pe deasupra ochelarilor pe acela care îl întrerupsese.

— Munca în echipă duce la devieri sexuale! strigă, la rândul lui, din sală, consilierul de dreapta. Și la antici se umbla în pielea goală, mai ales pe stadioane, la olimpiade, dar atunci nu aveau altă treabă decât să înalțe temple și să venereze frumusețea corpului uman. Nu-și prea puneau capul la contribuție.

Văzând că nu are cu cine vorbi și că e întrerupt tot timpul, consilierul de stânga lăsă locul următorului vorbitor înscris pe listă, membrul unui partid ecologist.

— E posibil să considerați că am avea aplecări spre stânga, dar nu este așa, începu acesta. Partidul nostru face parte dintr-o convenție de centru-dreapta și simpatizează cu actuala putere. Părerea mea este asemănătoare cu cea a primarului: persoanele goale strică peisajul. S-a constatat că, atunci când ies din casă,

cetățenii unor sectoare ale capitalei noastre se dezbracă de tot ce au, ies la plimbare, pe străzi sau prin parcuri, și nu mai sunt atenți decât unii la alții. E adevărat că atenția aceasta este foarte bine mascată de educația pe care am primit-o, educație ce ne servește și în relațiile de serviciu, dar tot cu ochii în patru suntem. Ce ar fi ca, acum, în ședință, să lăsăm la o parte acest unic punct de pe ordinea de zi, care este introducerea sau nu a hainelor în afara locuinței personale, și să pornim a face remarci deplasate privind defectele fizice pe care le are fiecare? Vă spun că ar fi foarte rău. Are dreptate primarul: ceea ce nu se vede, nu intră în discuție. Dacă ne acoperim goliciunea, măcar la serviciu, nu mai suntem nevoiți să ne gândim tot timpul cum să ne înfrânăm instinctele și nici nu mai avem nevoie să votăm tot felul de pedepse aspre pentru cei care se iau de semenii lor.

Următorul vorbitor, un social-democrat, urmă la microfon și spuse că lucrurile cele mai simple sunt moștenite din generație în generație și că nu are rost să le schimbăm tocmai noi, că suntem mai breji, mai ales atunci când lucrurile cele mai simple sunt acelea care nu există. Cele mai simple haine sunt acelea pe care nu le avem. Despre ele nici nu trebuie să vorbim. Ținu să releve faptul că ultimele cercetări socio-psihice au demonstrat faptul că instinctele se aprind mai repede atunci când li se ascunde ceva. Un simplu fiar, pus pe o femelă, o face mai misterioasă, mai atractivă, lucru care nu ne trebuie în societate, la lucru, prin parcuri sau magazine.

— Sunt de acord cu antevorbitorul meu, spuse un consilier socialist, urmând la cuvânt. Instinctele de procreare trebuie să se trezească acasă, la fiecare, când, după ce am luat masa, ne-am făcut de lucru prin atelier, am lucrat ceva pe calculator, am controlat lecțiile copiilor, am udat grădina, am tuns iarba sau am privit Ia televizor, trebuie să ne îmbrăcăm frumos, la cravată, cu pălărie sau fără, în cizme sau pantofi, după gust, și să ne băgăm într-o cameră obscură, unde să facem tot ce dorim. Sunt de acord cu primarul, care vrea, iată, după atâta

amar de vreme, în care ne-am văzut goi, să ne vedem și îmbrăcați. S-ar putea relansa industria ușoară și s-ar putea crea multe locuri de muncă.

— S-ar putea crea pe dracu'! strigă un consilier. Industria ușoară e acaparată de mafie, cu ajutorul vostru, aș spune!

— Am putea aduce haine, la mâna a doua, de pe Pământ!

— Asta e genocid. Nu putem ști cum reacționează autohtonii și celelalte rase de extratereștri la bolile noastre.

— Da, iar cu hainele astea nu am face altceva tot timpul decât să stăm în oglindă și să ne admirăm, interveni și un consilier de pe primul rând, din stânga. N-am face altceva decât să ne lăudăm unii la alții hainele, din ce în ce mai sofisticate și mai fistichii. Unde ar mai fi eficiența muncii?

— Având în vedere eficiența muncii noastre, vă rog să nu întrerupeți vorbitorul! se enervă președintele ședinței. După luarea de cuvânt a primarului, își spune fiecare părerea, mai pertinentă sau mai puțin pertinentă, apoi își formează fiecare propria lui opinie, pro sau contra, și trecem la vot. întreruperile și discuțiile în contradictoriu, în afara listei de vorbitori, prelungesc inutil ședința.

Deoarece socialistul nu mai avea nimic de adăugat, luă cuvântul un reprezentant al coaliției, aflată pe moment la putere, și spuse că dezbrăcarea, inclusiv dezbrăcarea de caracter, este o practică liberală, o eliberare de convenționalismul ieftin, specific unor ere întunecate, cu perucile, blănurile și păduchii lor sau maieurilor luate peste pufoaice.

— Ce sunt păduchii?! se interesă președintele ședinței.

— Niște bidigănii enervante cu formă de taier.

— Ce sunt bidigăniile?

— Niște chestii mici și enervante, ca furnicile de conversie, dar mult mai mari, vizibile cu ochiul liber.

— Taierul?

— O farfurie întinsă, din metal.

- A!

— Nu are rost să ne ferim de frig, acum, când temperatura este menținută constantă, pe toată planeta, spuse liberalul.

Dacă vrea cineva să se culce cu nevasta îmbrăcat în salopetă de mecanic, cu fular la gât, bocanci în picioare și căciulă pe cap, e liber să o facă. își poate procura orice. Nu toată industria textilă e la cheremul mafiei. Există fabrici care lucrează la cererea clienților. Dacă vrei să te duci la culcare cu tractorul, nu te împiedică nimeni. în limitele legilor, fiecare poate face, la el acasă, tot ce poftește. Vă previn că purtarea hainelor încurajează traficul de droguri, care, ascunse prin buzunare false, sunt găsite mai greu. Prin buzunare, pot fi ascunși banii falși sau trusele de spart bănci. O cartelă de credit, legată de gât, și o geantă transparentă sunt de-ajuns.

încheie prin a le ura tuturor să lupte pentru o societate simplu organizată și coborî de la tribună. Timp de o oră, se perindară la microfon mai mulți consilieri, aprobând ideea îmbrăcării locuitorilor lozei sau, dimpotrivă, criticând-o cu vehemență.

— La un buget de austeritate, cum este cel al capitalei noastre, asta ne mai lipsește, să-i îmbrăcăm pe cei goi, spuse un vorbitor. De bine ce o ducem, n-o prea ducem. în condițiile în care tradiția croitoriei s-a cam pierdut, noi vrem să aruncăm cu miliarde. Nici ce mai e la modă nu se știe, aceasta dispărând în condițiile în care a dispărut obiectul discuției și hainele sunt traficate de mafie. Să trimitem șomeri la calificare, departe, în enclavele unde s-au auto-exilat unele categorii de oameni, mi se pare o pierdere de timp și de bani. Nu putem ști dacă pământenii amintiți au evoluat sau au devenit primitivi. Nu putem ști dacă au păstrat tradiția de a fabrica haine sau sunt și ei dezbrăcați. Mai bine am folosi banii să astupăm gropile de pe șosele. Vă întrebați de ce sunt așa bune mașinile noastre? Pentru că reușesc să meargă pe drumurile noastre. Să construim mai multe școli sau să ajutăm sănătatea și culturile tuturor raselor!

— Unde sunt tradițiile noastre?! întrebă retoric consilierul unui alt partid de stânga. Unde sunt frumoasele noastre costume populare de acum trei secole? Dacă membrul unei comunități minoritare nu se exprimă în limba lui de origine, nici nu

știi că e minoritar. Majoritatea raselor venite după noi au proprietăți mimetice, ca și autohtonii. Oricine se poate strecura în orice structură a statului, făcând politica cine știe cui și sub- minându-i autoritatea.

— Da, dar singura minoritate adevărată suntem noi, oamenii. Doar noi nu ne putem metamorfoza, interveni un consilier al forțelor de dreapta.

— Nu suntem singura minoritate, sări un al doilea consilier al forțelor de dreapta. O minoritate foarte mare sunt cei ce ne operează la buzunare, atunci când purtăm haine. Când umblăm dezbrăcați, hoții se „metamorfozează" în oameni de afaceri.

— Și, în plus, dacă plângi atâta după tradiții, ce te împiedică pe dumneata să-ți pui un frumos costum popular, din zona unde te-ai născut, și să petreci o frumoasă seară pământeană, în intimitate, cu nevasta, dacă ești așa mare naționalist?! întrebă un liberal.

— Să vă suiți voi în pat, îmbrăcați în costum popular, cu ițari de bumbac, cizme, laibăr și pălăriuță cu pene, pe o căldură înăbușitoare! strigă consilierul de stânga în microfon. Am făcut nenumărate cereri, să vină cineva și să-mi repare climatizarea, dar n-a venit nimeni. Dacă noi, consilierii, suntem tratați cu dispreț, ce să mai vorbim de cetățeanul simplu, votantul care umblă cu fundul gol pe stradă. Am luat după acesta zece piei, printr-o fiscalitate înrobitoare și irațională... Eu vreau să ies, cu nevasta și copiii, la biserică sau la cumpărături, îmbrăcat în costum popular, să mă admire toată lumea.

— E treaba dumitale, interveni conducătorul ședinței. Aici, însă, discutăm o problemă cu implicații sociale, politice și economice mult mai profunde, cu repercusiuni neașteptate, imprevizibile, în timp. Vă rog să reveniți la subiect!

— Nu revin la niciun subiect. Or să ne mănânce autohtonii. Lor le vine mult mai ușor să demonstreze ceva, altcuiva decât propriului lor popor. S-au înmulțit peste măsură și nici nu pot fi depistați. Au înveliș uman, ca și noi. Dacă umblă îmbrăcați

sau în pielea goală, nu are nicio importanță. Nu îi caută nimeni să vadă dacă au funcții vitale sau nu. In plus, fac față de noi aceeași politică pe care o facem și noi față de ei.

— Vă rog să treceți la loc! spuse președintele. Sunt și autohtoni de față și se pot simți jigniți. Sunteți un naționalist șovin.

— Nu trec niciunde!

— Mă obligați să amân ședința. Și așa, am mai amânat-o de câteva ori. Știți prea bine.

Auzind ce e pericol să fie chemați din nou, consilierul se depărtă de microfon, de parcă acesta ar fi fost încins. începu să facă semne obscene către consilierii băștinași, către conducătorul ședinței și către următorul înscris pe listă, care se apropiase de microfon. Fu rugat să înceteze, admonestat și, până nu luă o palmă peste ochi, nu se opri.

— Vreau să spun, la începutul luării mele de cuvânt, că nici eu nu suport băștinașii, care se chinuiesc să demonstreze că ne sunt superiori, dar un lucru trebuie să recunoaștem: și ei umblă goi pe străzi, la serviciu, și lor li se dereglează climati- zarea, spuse următorul vorbitor. Nu-i împiedică nimeni să se înmulțească. Faptul că fac mulți copii, nu-i face să progreseze. Am văzut că, deși au un potențial foarte mare, n-au înaintat tehnic și nu s-au civilizat prea mult. Trebuie să învățăm de la ei că, să ne înmulțim numai de dragul de a fi majoritari, e prea puțin. Nu trebuie să facem din creșterea numărului de indivizi un scop în sine.

— Mai la obiect, domnule! interveni conducătorul ședinței.

— Mai la obiect?! Mai la obiect e faptul că suntem un sector între celelalte sectoare ale capitalei Lahr și nu putem hotărî pentru alții. Dacă ne apucăm să ne împopoțonăm fără aprobarea unui guvern stabil, unei președinții stabile, unui parlament stabil, provenite din alegeri democratice, călcăm o hotărâre anterioară. E posibil să ni se taie orice sursă de energie și să se bage armata peste noi. Călcăm legea administrației publice locale și legea funcționarului public, iar acestea nici nu au fost date încă.

— Cum să călcăm niște legi care nu există?! sări un consilier.

— Chiar așa, cum?! se miră și conducătorul ședinței.

— Foarte bine. Se ignoră niște principii, care se găsesc în orice lege, cum sunt cele două legi amintite, nu se calcă niște legi care nici n-au fost date.

— Profund.

— Profund sucit.

— Inexact. Vreau să spun că ar trebui să ne vedem de micile noastre hotărâri meschine, de spațiile comerciale, de excursiile pe comisii, de numele străzilor, salarii, taxe, comemorări, zilele capitalei, decernări de titluri, iar problema îmbrăcării sau dezbrăcării cetățenilor s-o lăsăm în seama viitorului guvern. Nici nu știm dacă, în urma alegerilor democratice pentru care ne pregătim, va rezulta o democrație reală sau vom vira către vreo formă de dictatură.

— Nu e nicio diferență! strigă un consilier.

— Ba e, spuse conducătorul ședinței. Diferența dintre dictatură și democrație este că în prima ziariștii scriu în speranța schimbării sistemului, iar în cea dea doua scriu repede să nu se schimbe sistemul.

— Cum ar veni, democrațiile sunt pauzele de masă dintre dictaturi, râse cel de la microfon.

Bombăni ceva, în timp ce se îndrepta spre scaunul lui, dar nu auzi nimeni ce spunea.

Luă cuvântul o reprezentantă a sexului slab și frumos, membră a unei formațiuni politice civic-liberale, arătând că, paradoxal, după ce s-a renunțat Ia haine, s-a micșorat numărul de violuri și agresiuni verbale la adresa locuitoarelor de sex feminin.

— Când ești gol, te gândești că poți fi tu însuți agresat, indiferent de sex, concluzionă ea.

— Mai ales că tot noi, consilierii, am hotărât să nu se mai permită folosirea sintagmei „contact sexual" și să devină uzuală aceea de „contract social"! strigă un socialist.

Trecând peste un mic incident, în care un cameraman, având intenția să facă loc reprezentantei civic-liberale, se agață de o treaptă și căzu cât era de lat, ședința continuă. Părerile erau pro și contra inițiativei primarului.

Luă cuvântul un autohton, membru al unui mic partid naționalist și spuse că el, ca mulți alții, nu avea nimic cu minoritățile. Atâta timp cât nu făceau rele, conlocuitorii puteau face orice politică. Dacă erau îmbrăcați sau dezbrăcați, nu-i băga nimeni în seamă. Nu putea nimeni să știe dacă erau autohtoni sau oameni, iar alte forme de extra terestri erau în număr mult prea mic. De funcțiile vitale ale oamenilor, ar fi trebuit să se ocupe poliția.

— Treaba noastră, a consilierilor, constă în faptul că, au sau n-au haine pe ei, sunt autohtoni sau extratereștri, bogătașii orașului sunt cei care pompează banii, continuă el. In trecut, era la modă sintagma „corupt în fund". Cum îl prindea pe parvenit, instanța judecătorească îi decupa pantalonii în fund, su- punându-1 oprobiului public printr-o hotărâre definitivă. Acum, corupții se acoperă cu acte și se ascund în spatele nudității, scăpând printre degete. Păcat de bunele obiceiuri!

— Vorbești prostii! sări un reprezentant al dreptei. Am ajuns până acolo, încât, cu haine sau fără, să nu vrem o antico- rupție a corupției, ci o anticorupție curată. Vehiculăm noțiuni, așa, de dragul noțiunilor. Planeta a progresat în prostie, iar masa de cetățeni e prea săracă pentru a ne permite acest lucru.

— Domnilor, vă atrag atenția că avem un singur punct la ordinea zilei, spuse conducătorul ședinței. Nu discutăm despre minorități sau despre corupție.

— Cum să nu discutăm?! sări reprezentanta unui partid democrat. Unde e democrația și libera exprimare? Totul se leagă: civism, nuditate, corupție, inflație, minorități... Se apropie clipa când sărbătorim ziua internațională a Pământului pe frumoasa planetă loza. De fiecare dată, mie mi-e rușine că trebuie să merg în fundul gol la depunerea de coroane de flori. Mi-a fost frică s-o spun, dar acum o spun răspicat.

— De ce nu te muți într-un sector unde cetățenii umblă îmbrăcați?! strigă un consilier.

— Aici am familia, casa și funcția.

— De dragul funcției, ești în stare să umbli și dezbrăcată, o ironiză un reprezentant al uneia dintre religiile pământene și membru al creștin-democrației. Concordă mai bine cu doctrina democrată, dar nu e lucru sfânt să te legi de uneltele puterii.

— Uite cine vorbește?! râse democrata. Știți foarte bine că fiecare dintre noi a plătit sume importante pentru a fi trecuți mai în față pe liste. Acum, își exersează fiecare influența politică pentru a scoate măcar dublu din cât a investit. Să mă mut în altă parte și s-o iau de la capăt? Ce idee?! Voi, reprezentanții unor forțe superioare, dar inefabile, pe care susțineți a le fi depistat pe loza, folosiți puterea pentru a ne pregăti pe noi pentru o judecată de după moarte, iar când nu vă mai merge, intrați în avocatură.

— Blasfemie! strigă creștin-democratul, roșu la față.

Conducătorul ședinței bătu cu ciocanul în masă, în mod repetat, până dispăru și cea mai mică urmă de rumoare, și spuse că totul nu e decât o problemă de conștiință.

— De-asta am fost chemați, reluă el. Să votăm așa cum ne dictează conștiința, indiferent de rezultatul votului. Dacă există, mai lăsați în pace forțele divine! Nu le mai băgați în certurile voastre! Păstrați-le ca pe ceva sfânt și ca pe o opțiune individuală!

— Nu aveți dreptate, spuse un reprezentant al dreptei liberale, urcând la tribună. Vorbiți de opțiune individuală și de liberul arbitru, punându-ne să votăm o opțiune colectivă: ori toți îmbrăcați, ori toți dezbrăcați. Eu aș propune o a treia cale: cine vrea îmbrăcat, să umble așa pe străzi, iar cine vrea dezbrăcat, să umble dezbrăcat.

— Mai este o cale, spuse un socialist. Să umble toată lumea îmbrăcată prost.

— E mai greu să faci lumea să umble îmbrăcată bine.

— îmbrăcată bine, poate. Și mai greu e să faci lumea să umble îmbrăcată cu gust. încotro se îndreaptă moda asta?

— Nu știu, spuse liberalul, Deocamdată, moda se învârte pe aici, nu se îndreaptă în nicio parte. Din cauza asta suntem convocați la ședința asta, noi, politicienii. Suntem formatorii de opinie. Dacă nu putem introduce bunul gust prin mijloace pașnice, propunem o lege în acest sens.

— Vrei, poate, în spirit liberal, să plătească cine vrea impozite, în condițiile în care voi promiteți reducerea fiscalității, dar ați pus ministrul finanțelor să ne jupoaie?! se enervă socialistul. Cea mai bună cale este să plecați singuri de la conducere.

— Nimeni nu pleacă singur de la conducere.

— Domnu', domnu'! bătu președintele în masă. Nu are nicio legătură cu discuția.

Odată aprinse, spiritele se încinseră în momentul în care unul dintre consilieri trecu la microfon, în locul liberalului, și lansă bomba. Om de la munte, calm, venit de curând pe loza, membru al unui mic partid de opoziție, consilierul începu prin a spune o anecdotă cu un țăran și o girafă, apoi lansă ideea că orașul Lahr, capitala, nici nu există, că face parte dintr-o lume virtuală. Ei, consilierii, puteau să nu fie vii, să fie doar o îngrămădire de biți, care poate fi ștearsă de orice virus. Acțiunea lor de a iniția modificarea unei legi, printr-o hotărâre de consiliu și o listă de semnături, putea fi stopată de o simplă întrerupere de energie, dacă nu era băgată la timp în memorie.

— Cum e posibil ca noi, consilierii, oamenii de afaceri, funcționarii publici, până la ultimii paznici și gunoieri, să umblăm dezbrăcați pe stradă?! spuse el retoric. M-am întrebat, de multe ori, unde a dispărut rușinea și am găsit un singur răspuns: o lume ca asta nu există. E posibil să fim doar piesele cu care joacă vreun nebun un joc pe calculator. Putem fi chiar pionii cine știe cărei instanțe superioare, bine intenționată.

— E speculație ieftină! strigă un consilier de stânga. De când s-au băgat calculatore și în closete, a înnebunit lumea.

— Ai citit prea multe romane science-fiction, râse președintele de ședință. Ai venit mai de curând și nu știi că acest gen de scrieri este interzis pe planeta asta.

— Știu eu?! E posibil să fie cum spuneți voi, dar eu așa simt, că e ceva în neregulă cu noi și ar trebui să ne întrebăm ce.

— Ce ți se pare dumneata a fi în neregulă?

— In primul rând, mă frapează faptul că au încremenit consilierii din spatele sălii. Au rămas țepeni cei din ultimul rând, apoi, în timp ce vorbeam, cei din rândul următor, încoace, spre în față. După aceștia, au încremenit cei din rândul al treilea și al patrulea. Nici cei din rândul al cincilea nu mai dau semne de viață.

Albrecht, Diana, oamenii de presă și publicul văzură privirile mirate sau de-a dreptul îngrozite ale consilierilor din primele rânduri și ale celor de la masa prezidiului. Neliniștea plana ca o pasăre întunecată deasupra incintei.

— Ai dreptate, spuse conducătorul ședinței. Cei de pe ultimul rând sunt statui de piatră și s-a accentuat paloarea fețelor celor de pe rândul următor. In felul ăsta, dacă e adevărat ce ai intuit dumneata, vom împietri și noi.

— Poate ar fi bine să ieșim afară, spuse unul.

— Ar fi o idee, dar simt că nu mă pot ridica de pe scaun, spuse un altul.

— Nici eu, întări un al treilea.

Albeața feței, ca pe niște sculpturi sidefate, apăruse la aproape toți membrii consiliului local al sectorului. Unul dădu să spună ceva și împietri cu gura căscată, iar cel de alături rânjea ca un tâmpit. Cei mai mulți aveau întipărită pe față expresia mirării, a fricii sau o îmbinare între cele două.

Capetele celor de pe ultimele rânduri începuseră să aibă fisuri. Brațul stâng al unuia se frânsese și căzuse peste speteaza scaunului din față.

Speriat, președintele lovi cu ciocanul de lemn în masă, vrând să suspende ședința, iar acesta se sparse în mii de cioburi de parcă ar fi fost din sticlă.

Vrând să spună ceva conducătorului ședinței, primarul urcase scările, dar încremenise la mijlocul drumului, pe podium. Punându-și problema că locul e de vină, cei mai mulți se gân-

deau fără rost că ar fi fost bine dacă ieșeau din timp afară. Rămăseseră cu privirile mute, încărcate de ură, către ultimul vorbitor, cel care intuise dezastrul. Acesta, la rândul lui, înțepenise la microfon.

— Ce mai e și asta?! se miră Albrecht. Se joacă cineva cu furnicile de conversie sau cu citindele?

— Nu știu, spuse Diana. Nu cred. Am auzit eu că ar exista o boală a puterii, adusă de pe Pământ, dar credeam că e o glumă, să se mai tempereze elanul unora. Nu mi-am închipuit că e adevărat.

Văzând că membrii consiliului încep să se fărâmițeze și să se împrăștie pe jos, sub formă de pulbere fină, ziariștii își adunară lucrurile și dădură buzna afară. La fel făcură și cei din urmă spectatori, cei care avuseseră curiozitatea să urmărească până la sfârșit dezastrul.

— Noi de ce nu plecăm?! întrebă Albert.

— Nu ne gonește nimeni. Dacă e așa cum se spune, că dorința de putere este o boală care te transformă în statuie, înseamnă că nu ne afectează pe noi.

— Ești sigură?

— Ce vrei să spui?! întrebă femeia.

— Ai o ciudată paloare a feței.

— Asta e chiar o glumă proastă, se enervă Diana.

— Ești sigură că nu voiai să faci politică de dragul puterii?

— Cât se poate de sigură.

— Atunci boala asta e chiar urâtă, spuse Albrecht. Acționează și asupra subconștientului.

— Ce vrei să spui?

— Faptul că ochiul natural ți s-a înroșit și mandibula ți se mișcă foarte greu. Cuvintele tale par a veni din gât.

— Mă faci să-ți zâmbesc drept în nas, glumi Diana.

Bărbatul văzu că se întipărise pe fața femeii un zâmbet chinuit, dar nu mai înțelegea niciun cuvânt. Cuvintele erau din ce în ce mai hârâite și mai stinse, iar procesul de transformare spre starea de statuie și apoi spre starea de praf era același ca

la consilieri. Singurele lucruri care nu fuseseră afectate de boală erau ochiul artificial și ecusonul cu senzor. Le culese din praf și le puse într-unul din buzunarele rucsacului, gândindu-se că îi pot folosi la ceva.

într-un târziu, din spatele unei draperii, unde se găsea, probabil, o ușă, văzu că apar două femei de serviciu.

— Phiui! exclamă una. S-a făcut târziu. Iar trebuie să adunăm mizeria produsă de degradarea consilierilor. Norocul e că unii au ochi artificial și mai facem un ban.

— Nu sunt în stare de nimic, spuse cea de-a doua. Când trebuie să ia și ei o decizie importantă, se fac bucăți. Acum, de unde știu eu dacă trebuie să plec acasă înțolită sau, ca până acum, în pielea goală? Nu mai vin odată alegerile alea generale, că de parțiale m-am săturat.

— Nu mai e mult. Dar, ce speri tu de la alegerile alea?

— Se produce o schimbare.

— O schimbare se produce, nu zic nu, dar regimul rămâne același, cu același fel de oameni. Se schimbă ceva, dar totul rămâne la fel. Din când în când, se așează câte unul pe scările primăriei și face greva foamei.

— Nu fac greva foamei cei care au din ce slăbi.

— Ai dreptate.

— Acum, va fi ales alt consiliu local la sectorul nostru. Alte figuri, alte mofturi.

— Până li se urcă puterea la cap și se alege praful.

— Praf pe care trebuie să îl adunăm noi.

Femeile de serviciu măturau pulberea rezultată din descompunerea consilierilor și executivului primăriei și o aruncau într-o cutie imensă. Din când în când, se opreau pentru a se odihni, pentru a mai trage câte o înjurătură la adresa celor care conduceau sau pentru a cleveti.

Când dădură cu ochii de Albrecht, rămaseră cu gura căscată de uimire.

— Uite un cetățean care nu are beția puterii! spuse una dintre ele.

— Orice individ are beția puterii, spuse cealaltă.

— Iar în primărie puterea te sufocă.

— De ce nu te-ai făcut praf până acum?

— Sunt un om normal, spuse bărbatul. Nu am niciun motiv să mă descompun.

— Ha, ha, ha! râse una dintre femeile de serviciu. Asta e ca în bancul ăla cu extratereștri, care caută epava unui submarin.

— Nu-1 știu, spuse ce-a de-a doua.

— Se zice că extratereștri din diferite părți ale lumii aud că, la polul înghețat, din zona întunecată a planetei noastre, a eșuat un submarin autohton. Dintr-un spărgător de gheață extraterestru, este coborât un batiscaf, conținând, bineînțeles, un scafandru extraterestru. Dintr-un al doilea vapor extraterestru, e coborât spre epavă, un al doilea batiscaf, conținând un al doilea scafandru extraterestru, dintr-o altă rasă. Tot așa, e coborât al doilea scafandru, al treilea, al patrulea și așa mai departe. După îndelungi cercetări, iese la suprafață primul extraterestru, al doilea, al treilea și, în final, iese și un om, care, în felul lui, e tot un extraterestru. „Ce e cu tine aici?! este întrebat omul. Nu se vede niciun vapor uman împrejur." „Știți, eu nu am venit la furat. Eu sunt spion", se scuză scafandrul pământean, trăgând puternic aer în stomac, prin cele 24 de orificii bucale. Spre uimirea tuturor, care nu mai văzuseră un spion, omul prinde cu cele 6 membre anterioare un prosop, își freacă bine bronhiile, se îmbracă, își îndeasă lucrurile într-o valiză mică, salută reverențios și se depărtează, țopăind într-un picior.

Cea de-a doua femeie de serviciu râdea să se prăpădească, dar Albrecht găsea că nu e nimic de râs.

— Ce banc tâmpit, spuse el.

— Nu e niciun banc tâmpit. E un banc bun. La fel ca în banc, tu ne spui, fără să te întrebe nimeni, că ești normal, adică nu ești atins de morbul puteri, și culmea, mai spui și că ești om, adică de pe Pământ. în realitate, cine știe ce dihanie într-un picior mai ești.

— Puteți crede orice. Sunt om și nu am nicio ambiție politică.

— Nu se poate. Toți oamenii aduși aici sunt setoși de putere. Altfel, nu văd de ce ar mai fi venit. Că veni vorba de putere, știi bancul cu bomba atomică?

— Lasă bancurile! zise femeia. Să vedem de ce a venit.

— Eu am venit dintr-o eroare. Nu doresc să fiu conducător. Nu vreau decât să ajung înapoi, pe Pământ, la familia mea. Asta, bineînțeles, dacă nu ajunge originalul mai întâi. Mă și întreb dacă soția și noul născut sunt ai mei sau ai celuilalt.

— Acum, că am aflat de ce a venit, pot să spun bancul?

— Poți.

— Pe Pământ, escaladarea înarmării cu arme fotonice ajunge, într-un anumit moment, pe cele mai înalte culmi. Fiecare stat construiește, an de an, arme tot mai mari, mai perfecționate și mai puternice. Un stat agresor prinde o astfel de bombă de un avion și îi trimite pe militari s-o arunce asupra statului inamic, dar comandantul transmite acasă mesajul că bomba nu poate fi aruncată. „De ce nu poate fi aruncată?", întreabă dispeceratul. „Deoarece țara e prea mică", vine răspunsul.

Femeile de serviciu râdeau să se prăpădească, iar Albrecht se uita la ele fără să poată schița măcar un zâmbet.

— Asta e banc?

— Sigur! se miră una dintre ele. Ce ai vrea să fie?

— Lasă-1 în pace! spuse cealaltă. Ăsta nu poate fi om. Nu are simțul umorului.

— Intr-un fel, nu sunt om, spuse bărbatul. Sunt o copie, dar, fiind o copie identică, nici nu sunt atât de copie, ci un alt original. Se poate considera că sunt om, nu produs de sinteză genetică informațională. E ca și cum ai compara două imagini din două oglinzi paralele. Nu știi care e mai originală. Cât despre umor, am destul, dar nu diger bancurile absurde.

— Nu de poate. Consilierii pământeni fac bancuri din astea. După ce ne terminăm treaba, mai tragem cu urechea la certurile, bârfele și bancurile lor.

— Bancuri din astea merg aici, unde sunt inventate. Nu merg pe Pământ. Eu sunt venit mai de curând și nu înțeleg multe lucruri. Mai știți și alte bancuri?

— Sigur, spuse una dintre femei. îl știi pe ăla cu inaugurarea? - Nu.

— Cu ocazia tăierii panglicii unui nou edificiu, o expediție de extratereștri pământeni a ajuns în sectorul nostru. Membrii expediției au discutat cu cetățenii, ca de la om la om, și au pus bazele unei noi forme de umanism: umanismul pământeano- autohton, iar o televiziune alternativă a eternizat evenimentul, într-o atmosferă sărbătorească, extratereștri pământeni s-au făcut panglică în jurul obiectivului inaugurat, iar primarul a tăiat panglica și a făcut-o pastramă.

— E macabru și de-a dreptul scabros, spuse Albert.

— Eu îl aud a nu știu câta oară și tot îmi place, spuse cealaltă femeie de serviciu, ștergându-și lacrimile de râs.

Râsul îi îngheță pe față când dădu cu ochii de un al doilea supraviețuitor al ședinței.

— Hei! o zgâlțâi cealaltă femeie. Trezește-te! E doar un om.

— E plin. Ar fi bine să chemăm poliția. Nu credeam că există atâția oameni scârbiți de politică.

— Nu mai e nimeni, spuse cel nou apărut.

— Ești Zeze și nu știu mai cum, secretarul ăla cu demisia, spuse Albrecht.

— Sunt Iacob Zeze, secretar în departamentul de propagandă. Te urmăresc de când te-au luat mafioții și te-au băgat în spital. Nu lăsam eu să fii vândut ca material genetic. Dacă nu intervenea femeia, să te salveze, te scoteam eu din ghearele medicilor.

— Nu mai spune! Tot mai vrei să-ți dai demisia?

— Sigur, spuse secretarul.

— Dă hârtia încoace, să ți-o semnez!

— N-o am la mine. E la hotel, acolo unde mi-am lăsat hainele.

— Ai plecat dezbrăcat, dar pușca nu ai uitat-o, spuse investigatorul.

— Trăim într-o lume periculoasă. Când am venit aici, n-am crezut că va fi așa. Am venit să lupt pentru o lume mai bună.

Am auzit că pot exista și „mafioți cinstiți" sau „crime serioase".

— Am auzit și eu lucrul ăsta. Aici, mafioții sunt considerați cinstiți. Mi-a spus asta chiar șeful enocraților, cei ce dețin monopolul pușcăriilor. Spunea că escrocii nu au ce căuta în pușcăriile lor; nu sunt cinstiți.

— Cei de aici spun că pe Pământ până și cremele societății sunt neserioase și mafioții necinstiți, spuse Iacob Zeze. În realitate, peste tot e la fel, indiferent dacă se poartă chelie sau părul lung, indiferent dacă se face sex inteligent sau prostesc, dacă inteligența e de bun simț sau nu, dacă violurile au loc în aer liber sau nu, dacă iubirea e premeditată, dacă se fac cursuri de comportament la distanță, dacă avem table de înmulțit cu capul, dacă se ridică monument monedei naționale sau profitul e din pierdere. Suntem pierduți pe o planetă pierdută. Odraslele bogătașilor poartă pantofi de mers cu mașina și apar în topul celor mai bogate odrasle de bogătași. Nici măcar în cultură nu e mai bine; scriitorii contemporani își publică autobiografia în mai multe variante, sprijinirea educației este încă departe de setul de priorități al clasei politice și, mai nou, se vorbește tot mai des de culturismul din cultură. Pe Pământ, nu există așa ceva. Pușcăriile de stat sunt goale, nu pentru că a scăzut infracționalitatea, cum spune Melior, ci pentru că nu vrea nimeni să lucreze acolo. Asta dă apă la moară enocraților, despre care nu știe nimeni nimic și care câștigă enorm cu pușcăriile lor particulare. Sunt sătul să slujesc o politică fără limite. Dacă vine cineva și le spune aceste lucruri, ei se dau după deget, considerând că orice demascare e prematură. Și nici nu tac; îți spun asta în față.

— Decât să vorbești tot felul de prostii, care ne-ar putea băga în bucluc, mai bine ați șterge-o, spuse una dintre femei.

— Am înțeles de la Diana că aici, în primărie, suntem feriți de pericole, spuse Albrecht.

— Nu sunteți deloc feriți de pericole, spuse femeia de serviciu. S-ar putea să vă dăm câteva mături pe spinare. Ne încurcați și ne țineți din lucru.

lacob Zeze și Albrecht Hosmann fură nevoiți să părăsească sediul primăriei și să iasă în stradă.

— Mergem la mine, propuse secretarul cu propaganda.. Am luat o cameră la hotel. Până ne gândim ce să facem, te ascunzi acolo.

— De unde știu eu că nu mă dai pe mâna mafiei, a partidului sau poliției?

— Dacă voiam să fac asta, nu mai apăream ca purecele pe guler, ci mă băgăm în prima cabină telefonică și sunam la poliție.

— Aia nu e cabină telefonică, spuse Albrecht. E o cușcă în care se găsește un animal. Chiar, am uitat să întreb ce e cu aceste cutii transparente, așezate din loc în loc; mi se par destul de nostime micuțele animale ce se scălâmbăie în ele.

— Nu sunt cuști cu animale pentru amuzament. Așa arată pe aici cabinele telefonice. Eu nu prea folosesc astfel de telefoane.

— Era mai simplu să introducă telefonia mobilă.

— Da, dar s-au opus credincioșii, spuse lacob. înainte de a intra mafia peste ei, erau destul de influenți.

— Nu le-a convenit faptul că telefoanele mobile pot fi ascultate?!

— Fixe sau mobile, toate telefoanele pot fi ascultate. Argumentul credincioșilor a fost că degeaba ne chinuim să introducem noi și noi sisteme de telefonie mobilă; Dumnezeu n-a chemat încă pe nimeni, telefonic, la el.

— I-auzi colo! se miră falsul vicepreședinte. Și s-au gândit la sistemul ăsta de telefonie publică?

— Exact. Telefoanele sunt mici animale înzestrate cu proprietăți telepatice. Sunt ecologice și folosesc energie psihică neconvențională. Necazul e că sunt inteligente și au idei. De multe ori, se bagă în discuție, aplanează conflicte sau sintetizează vocea unuia dintre cei ce discută și deturnează sensul unor fraze. Tot ce fac, fac în bine, dar uneori mai încurcă relațiile, indiferent dacă sunt relații de dragoste, de prietenie sau

afaceri. Eu nu prea folosesc telefoanele astea; îmi place să am control absolut asupra spuselor și acțiunilor mele.

— Cum rămâne cu secretul convorbirilor?

— Cum să rămână? întrebă Zeze. O fi important acest secret, dar infracționalitatea e și mai importantă. Au fost introduse animale telepate pe post de telefoane pentru a scădea numărul afacerilor dubioase încheiate pe cale telefonică.

— Hoții se pot întâlni personal.

— Da, dar timpul costă bani. Până se întâlnesc ei, cresc costurile producției subterane sau scade valoarea acțiunilor de la bursă. Unii escroci ajung la concluzia că e mai economic să lucrezi cinstit.

— Aș vrea să văd un mafiot reprofilat, râse investigatorul.

— Nu spun că sunt mulți escroci pocăiți, dar s-au semnalat destule cazuri.

— M-am fâțâit o grămadă de timp prin oraș și nu m-am gândit s-o întreb pe Diana ce e cu animalele astea.

— Mi se pare destul de curioasă apariția femeii care te-a salvat, spuse Zeze. Nu cred că e aceea cu care am plecat din pădure, după ce te-au luat sanitarii.

— Nici nu e aia sau, mă rog, nu era, că a murit, spuse Albrecht. Era originalul.

— Așa mai merge. Copia a fost arestată. După ce am ajuns în sectorul 2, ne-am dezbrăcat, să fim ca toată lumea. Neștiind că nu e voie, s-a apucat să fure o plasă de plastic dintr-un magazin. Voia să-și pună hainele în pungă, să nu umble cu ele în mână. S-a apropiat un polițist de noi, iar femeia a făcut prostia s-o ia la fugă. Aici, nimeni nu fuge de polițiști. Omul de ordine s-a luat după ea și nu mai știu ce s-a întâmplat după aia.

— Unde e acum?

— Cred că polițistul a dus-o la secție s-o violeze, spuse secretarul.

— E frumos așa ceva?

— Nu e frumos, dar nu cred ca biata femeie să fi avut bani, să plătească amenda care se dă în astfel de cazuri.

— Dacă ai avut bani pentru hotel, presupun că puteai s-o ajuți, spuse copia vicepreședintelui.

— Presupui prost. Nu aveam niciun interes s-o ajut. Sunt un tip pragmatic. Pe tine, te ajut fiindcă am un interes.

— Ești o pramatie. Nu ți-am propus să-ți semnez cererea de demisie și să mă lași în pace?

— Ba da, dar nu am foaia la mine, spuse Zeze.

— Am eu destule foi de hârtie în rucsac. Puteai să scrii altă cerere.

— In primul rând, nu știam ce ai tu în rucsac și, în al doilea rând, nu vreau nimic pe gratis. Dacă îți fac un serviciu în schimb, mă simt mai bine.

— Ce serviciu ai putea să-mi faci?! se miră Hosmann.

— In primul rând, vreau să te ascunzi la hotel, apoi, în funcție de direcția în care vrei s-o iei, te pot ajuta. Am destule relații.

— S-o scoatem pe Diana din arest. Am mai multe cărți de credit.

— Nu cred că, după atâta timp, mai are vreun rost, fu lacob de părere. Nici nu știu unde a fost dusă; sectorul e mare. încercând să salvăm femeia, putem să intrăm noi în tot felul de încurcături. Spune-mi, mai bine, cu ce pot să te ajut pe tine?!

— Vreau să mă întorc acasă!

— Și eu vreau să mă întorc acasă. După ce îmi semnezi demisia, nu mai am treabă pe loza. Plecarea acasă e o variantă demnă de luat în seamă.

— Ce facem? întrebă Albrecht.

— în primul rând, îți trebuie și ție un ochi informațional; astrodromul e în zona întunecată. Ai destui bani?

— Nu știu ce bani se folosesc pe aici și nici cât am pe cărțile de credit, dar mă întreb dacă nu cumva se poate folosi ochiul Dianei. Când ea s-a descompus, i-am recuperat ochiul.

— Se poate folosi, dar am văzut că ai recuperat mai multe lucruri, spuse Zeze.

— Doar ochiul și un ecuson cu senzor, cum e ăsta, al meu, emis de o publicație din zonă. Dacă îți trebuie...

— Sigur că îmi trebuie. Dacă eșuăm în încercarea de a ne sui pe o farfurie zburătoare, putem să ne apucăm de ziaristică. Nici nu știi cât de valoros este dreptunghiul ăsta de plastic. Poți intra oriunde, poți scrie articole și le poți vinde, pe bani frumoși, la diverse publicații.

Secretarul cu propaganda își puse ecusonul la gât și îi arătă spre o clădire veche.

— Ala e hotelul, dar intrăm prin spate. Dacă ne vede cineva poate să creadă că facem parte din personalul de întreținere. Nu cred că spionii mafiei se așteaptă să tragi la hotel, dar e mai sigur așa.

împinseră o ușă din lemn masiv și urcară o scară în spirală.

Ajunși la etajul 3, străbătură mai multe culoare întortocheate, cunoscute doar de lacob, ascunzându-se în vreun colț întunecat la trecerea vreunui locatar.

— Asta e camera. Eu am să merg să trag câteva sfori, să văd dacă putem să-ți montăm ochiul electronic fără să se sesizeze cineva. Vreau să cumpăr și ceva de mâncare. Până mă întorc, ar fi bine să tragi un somn bun. Când te vei trezi, vei simți că ești alt om.

— Mie îmi spui?! râse Albrecht. M-am mai trezit odată că sunt alt om. O copie a unui original. Cred că am să citesc o carte. Văd că hotelul are camere cu bibliotecă.

— Nu îți recomand să deschizi vreuna din cărțile astea. Sunt cărți de atmosferă.

— Cum adică?

— Dacă te apuci să citești una dintre cărțile astea, poți fi învăluit în atmosfera creată de scriitor, spuse Zeze. Dacă nu ai nervii tari, poți să uiți pe ce lume te afli și rămâi pe veci învăluit în acea atmosferă. Deși e un hotel vechi și dărăpănat, camera e destul de scumpă aici, tocmai din cauza unor dotări de excepție, cum este biblioteca, dar n-am găsit nimic liber în altă parte.

Secretarul luă o plasă din material plastic, obișnuită pentru sectorul acela de maximă transparență, îi mai spuse o dată să se odihnească și plecă să cumpere mâncare.

Albrecht puse siguranța la ușă, trase perdelele să nu mai fie atâta lumină și se băgă în pat.

încercă toate pozițiile și metodele, se băgă și cu capul sub pernă, dar nu reuși să adoarmă. îl chinuia ideea că putea fi trădat oricând, de oricine, și ușa putea, în orice clipă, să se dea în lături sau să fie făcută țăndări de vreo explozie.

Se ridică din pat și privi pe fereastră. Nu se vedea decât o țesătură de străzi și o îngrămădire de clădiri vechi. La o oarecare distanță, printre dărăpănături de cinci până la treizeci de etaje, apăreau clădiri-tum cu sute de nivele.

în general, privitul pe fereastră îl deconecta, dar acum vânzoleala străzii nu-i făcea nicio plăcere. în grădina unui restaurant din apropiere, un grup gălăgios sărbătorea ceva. Adăpostiți sub umbrele imense, viu colorate, petrecărețiii băgau în ei, pahar după pahar, un lichid maroniu. Un puternic miros de migdale și frânturi de cântece electorale ajungeau până la el, făcându-1 să-și amintească de corul partidului și de mitingul neautorizat la care fusese nevoit să asiste pe câmpia din afara orașului.

Deoarece fereastra era închisă, era foarte mirat că mirosul și sunetele pătrundeau până la el, dar și mai mirat era de faptul că auzea perfect discuția pe care o avea o mamă cu fiica ei. Așezate la o masă lăturalnică, acestea nu păreau deloc deranjate de cântecele chefliilor. Fetița, care nu părea a avea mai mult de 6 ani, își bombarda mama cu întrebări inteligente, iar ultima încerca să facă față. Când nu mai putea să fie spontană, improviza.

„Dacă nu putem impune o lege, ce facem? întreba fetița."

„Știu eu? răspundea mama. Cred că suntem nevoiți, prin lege, să impunem măcar respectul față de lege."

„De ce nu suntem mulțumiți cu traiul pe care îl ducem?"

„Dacă te-ar mulțumi orice, nu văd ce rost mai are să trăiești." „De ce trebuie să învățăm tot timpul?"

„Pentru a ni se recunoaște merite pe care nu le avem, trebuie să fim foarte bine pregătiți."

„De ce trebuie legitimat un lucru deja existent?" „Pentru a putea găsi noi și noi lucruri de legiferat." „De ce ne lăudăm că nu avem de niciunele?" „Pentru a le ascunde mai bine."

„Cine moare mai întâi, scriitorul sau lumea sa?"

„Cred că, mai întâi, moare lumea pe care scriitorul o lasă altora."

„De ce nu trebuie să ne îmbogățim?"

„Până nu te îmbogățești, nu știe nimeni că ești hoț. De-asta nu e bine să ne îmbogățim."

„Poți să-mi spui de ce fugim așa de legi?"

„Sigur că pot. O planetă cu atât de multe legi, e o planetă de delicvenți. Nici nu știi ce lege calci fără să știi."

„Există viață după moarte sau e doar, așa, o spoială?"

„După moarte, există orice vrei."

„De ce sunt așa ușor de prins hoții mai mici?"

„Hoții cei mici sunt mai ușor de prins deoarece ei nu pot trăi fără hoții cei mari."

„Cum putem să ne slujim patria?"

„Nu știu cum putem să slujim noi patria, dar unii o slujesc din punctul lor de vedere."

„înainte era mai bine?"

„Știu doar că, atunci când aud că înainte era mai bine, cei mai mulți se uită înapoi."

„De ce cugetăm?"

„«Cuget, deci nu am altă treabă», spune un proverb."

„Care este cea mai de seamă libertate câștigată?"

„Avem, mai ales, libertatea de a ne-o pierde."

„Oamenii deștepți spun prostii?"

„Nu, dar atunci când spun, se cunoaște."

Când își dădu seama că, de fapt, nu asculta nicio discuție, Albrecht tresări și transpiră brusc. Văzu că nu era la fereastră, ci se băgase cu capul sub pernă și trăsese plapuma peste el. Cufundat într-un întuneric total, putea să se asfixieze.

Se ridică și privi pe fereastră. Nu se vedea grădina niciunui restaurant și, în consecință, nu exista niciun grup de cheflii, nu

se auzeau cântece, nu venea miros de migdale și nu se auzea nicio discuție între vreo mamă și vreo fiică. Totul se produsese în mintea lui; visase.

Văzu gangul pustiu dintre cele două clădiri din față și își spuse că nu mai lipsea altceva decât să apară și o bătrână, ținând în mâini două plase grele, transparente, pline cu tot felul de cumpărături. Când văzu că, într-adevăr, se apropia o bătrână cu plase în mâini, își spuse că nu e a bună. O luase razna.

își spuse că jocul cu ideile nu era bun, dar el nu avea nici cea mai mică intenție să se joace cu ideile. Era posibil ca toată aiureala să fie legată de ceea ce spusese secretarul, de faptul că exista ceva care crea atmosferă. Cărțile creau atmosferă, dar nu-și aducea aminte să fi umblat cu vreuna. Era posibil să fi deschis vreo carte; cum nu-și aducea aminte de modul cum adormise, era posibil să nu-și amintească de modul cum luase vreo carte.

Soarele strălucea deasupra clădirilor, dar gangul de lângă hotel părea un hău din care apar babe. Prima dată, putea fi o coincidență între gândul lui și faptul că se apropia o bătrână trasă în jos de greutatea plaselor, dar aceasta apărea mereu de la capătul gangului, dispărând, undeva, în stânga. Acum, bătrâna apărea a patra oară. Era posibil să fie cu totul alta, era posibil să fie tot ea, venind a patra oară, era posibil orice.

își spuse că, până devine posibil, totul e imposibil și se apropie de raftul cu cărți, luând una la întâmplare.

"Omul pândit de frigul camerei", era titlul cărții. Se prezentau amintirile membrului unuia dintre partidele de extratereștri de pe loza. Extraordinarele aventuri ale reprezentantului de partid se petreceau pe o planetă de gheață, unde eșuase cu nava și reușise să supraviețuiască. După ce dădu primele pagini, văzu că motto-ul cărții era: „Deschid cartea. Cartea? Ger".

"Cum adică?! râse Albrecht. Dacă deschid această carte, se face frig? Păi, uite că am deschis-o și nu se întâmplă nimic."

Se sui în vârful patului și se apucă să citească. Era vorba despre un astronaut, care avusese neșansa să eșueze pe un

astru înghețat, dar locuit. Cum nu se prea înțelegea cu băștinașii, s-a hotărât să-și facă tabăra la câteva zeci de kilometri de cea mai apropiată comunitate. După ce i s-au terminat proviziile, s-a apucat să vâneze animalele stranii care bântuiau împrejurul locuinței sale pneumatice. Mare i-a fost mirarea să constate că animalele nu erau bune de mâncat, dar erau înzestrate cu rațiune. Vorbeau, știau jocuri inteligente, dar nu erau organizate social. Nu umblau în grupuri și nu aveau adăposturi sau comunități distincte. Animalele erau mai deștepte decât băștinașii din satele apropiate.

Ajutat de câteva animale, extraterestrul a prins un autohton și a constatat că aceia pe care el îi luase drept locuitori ai planetei aveau carnea foarte gustoasă. A încins un foc și a gătit o tocăniță foarte frumos mirositoare. La început, fiarele necomestibile cu care se împrietenise, s-au codit, apoi, împinse de mirosul irezistibil, au gustat și ele. Nici alcoolul pe care îl bea extraterestrul nu era lucru rău.

Totul a degenerat într-o beție generală și s-a transformat într-o prietenie solidă între astronaut și ciudatele animale. Când s-au trezit din beție, au pornit o prigoană aprigă împotriva băștinașilor și i-au vânat fără milă.

Pe câteva zeci de pagini, scriitorul descria modul cum le învăța extraterestrul pe animale să prepare pastrama. La rândul lor, prinzând foarte repede limbajul articulat al astronautului, animalele l-au învățat cum să supraviețuiască în frig, care erau cele mai mari primejdii și cum să se ferească de ele.

Prins de firul narațiunii, Albrecht nu observă că îi înghețaseră picioarele. Lăsă cartea, le frecă și, când simți că e restabilită circulația sângelui, reluă lectura. Deoarece simți spatele înghețat, se înveli într-o pătură, puse din nou plapuma pe el și se întoarse către celălalt capăt al patului, spre locul unde, printre perdele opace, pătrundea lumina solară.

încălzit, își spuse că îi era frig din cauza oboselii. Chestia cu biblioteca ambientală și cărțile de atmosferă i se părea o glumă. Când a adormit fără să-și dea seama și a visat tot felul

de discuții absurde, n-a mai fost vorba de nicio carte, își spuse și se gândi că, dacă prin absurd ar fi ieșit frigul din carte, planeta avea o climatizare globală care i-ar fi atenuat efectul.

Citi până când simți că nu mai e frig și îl cuprinde o toropeală plăcută. Ochii i se închideau tot mai des și îi cădea capul în carte. Nu-și dădea seama dacă citea înainte sau pusese cartea deoparte și se culcase.

Frigul, transformat într-o căldură plăcută, era acum de-a dreptul fierbințeală. Dădu plapuma la o parte, aruncă pătura de pe el și, pentru că tot îi era cald, se ridică din pat și se așeză într-un fotoliu, în fața unui birou.

își continuă lectura și văzu că, într-adevăr, se găsise între somn și realitate. Citise câteva zeci de pagini fără să rețină nimic. Dădu paginile înapoi și văzu că, între timp, avusese loc o invazie de extratereștri, asemănători cu primul. Mai mulți masculi din nava invadatoare, împreună cu personajul principal, în loc să mănânce o autohtonă, au violat-o. Fiecare dintre ei își revendica paternitatea hibridului rezultat. La spital, unde născuse băștinașa, s-a iscat o ceartă care a dus la bătaie generală. Primul extraterestru susținea că o iubește pe autohtonă și e dispus s-o ia pe navă. Al doilea extraterestru era dispus s-o ducă pe planeta de origine și s-o ia de soție, cu copil, cu tot. Al treilea extraterestru susținea că el este tatăl, lucru certificat de testul ADN. Al patrulea extraterestru spunea că testul ADN este fumat, deloc relevant, și cel mai bun este testul electromagnetic de stabilire a paternității, iar el este dispus să se căsătorească, să se aclimatizeze și să rămână pe loc. Cel de-al cincilea extraterestru susținea că testul neutronic e cel mai bun, iar extraterestrul șase spunea că testul neutronic e periculos și e extraordinar testul cu șocuri electrice, care a cerut el să i se aplice. Al optulea extraterestru a spus că tot testul clasic, elec- trochimic, dă rezultatul cel mai sigur și s-a apucat să tragă de femela băștinașă. „Nu merge niciunde!", s-a enervat extraterestrul nouă și l-a pocnit pe extraterestrul opt. Scăpată din plasa de forță a numărului opt, femela s-a făcut grămadă pe

podea, alături de extraterestrul mort. Extraterestrul trei a spus că nu se joacă cinstit și l-a omorât pe numărul nouă. Extraterestrul trei a fost ucis de numărul cincizeci și șase, iar numărul patruzeci de numărul cincisprezece. Cei două mii de extratereștri violatori s-au prins într-o bătaie sângeroasă nemaipomenită până atunci. Din luptă, a ieșit întreg doar extraterestrul douăzeci și șapte. Când acesta se pregătea să ia cu el femela și copilul, a apărut și soțul autohtonei. Auzind ce absurdități debitează numărul douăzeci și șapte, autohtonul a luat un scaun și l-a lovit pe extraterestru, zdrobindu-1 de perete. Când s-a uitat mai bine pe foaia de ieșire și la femelă, băștinașul și-a dat seama că a greșit ușa; nu aceea era nevasta lui. Pentru că, în urma bătăii, n-a mai rămas niciun pretendent în picioare, femela și-a făcut bagajul și a părăsit singură spitalul. A luat în brațe capul miriapodului, căruia îi dăduse naștere, și a ieșit, trebuindu-i cinci minute până când ultimul segment al copilului să iasă pe ușă. Rănit, primul extraterestru venit pe planetă, a fost salvat de animalele ghețarilor, cu care era prieten. Animalele l-au pus la fiert, într-o cuvă, pentru restabilirea funcțiilor vitale.

Cu toate că aburii din cuvă invadaseră camera de hotel și efectul acestora era amplificat'de căldura dată de focul ce dogorea sub cuvă, Albrecht nu mai reuși să-și revină. Frigul cărții îl înghețase de tot și numai „ghinionul" îl ajută să scape cu viață. Dacă nu spărgeau ușa mafioții care îi luaseră urma, nu-și mai revenea, crezu omul.

Ca prin vis, își aminti că fusese coborât cu cea mai mare viteză cele trei etaje, suit într-o mașină și introdus într-o cutie de climatizare cu rol de restabilire a funcțiilor vitale.

„Ăștia mă duc, înapoi, la spital", își spuse când auzi sirena ambulanței.

îl trecură fiorii. Când își amintea de spitalul mafiei, i se făcea frică. Deschise ochii și văzu că era conectat, prin tot felul de fire și tuburi, la un aparat cu mii de beculețe și ace indicatoare.

— E cazul să nu te mai stresezi, auzi o voce. îți înrăutățești starea de sănătate.

Lada revitalizatoare era transparentă, iar prin capacul ei văzu că era păzit de doi polițiști și mai mulți sanitari, așezați pe două banchete, unii în dreapta, alții în stânga.

— Sunteți în slujba mafiei? întrebă investigatorul.

— Nu. Dacă eram în slujba mafiei, nu te mai băgăm la reanimare. Mafia ucide, nu revitalizează, spuse polițistul din dreapta.

— Și nici nu se îngrijea să-ți recupereze cartea pe care tocmai o citeai și toate lucrurile personale, spuse polițistul din stânga.

— Aia nu era cartea mea. Era din biblioteca hotelului.

— Ești cititor normal de literatură sau cititor de literatură normală? întrebă polițistul din stânga.

— Ce întrebare mai e și asta?

— O întrebare legitimă. Nu puteam ști dacă citești o carte normală. în orașul nostru, cărțile normale nu au nicio valoare, în trecut, dacă lăsai un portmoneu cu bani în mijlocul drumului, nu-1 lua nimeni. Acum, cu cărțile se întâmplă același lucru; nu le ia nimeni. Cartea normală nu e tentantă pentru hoți, spuse polițistul din dreapta.

— Nu e o carte normală, spuse Albrecht. E o carte care poate schimba ambientul.

— Dacă e o carte anormală, se confiscă. Intră în sfera de interes a poliției.

— Nu am prea mare respect pentru polițiști și nu știu pentru cine lucrați, dar pot spune că vă merge mintea...

— Numai la prostii, spuseră polițiștii, într-un glas, și se bătură pe umeri, râzând ca proștii.

— Să știți că nu glumesc.

— Suntem slujbași ai statului și lucrăm pentru toți conducătorii de acum ai planetei.

— Mai exact? întrebă falsul vicepreședinte.

— Mai exact, suntem la dispoziția soției președintelui, spuse polițistul din stânga. Dânsa ne-a trimis să te aducem.

— Președintele Melior nu e căsătorit.

— Nu e vorba de șeful celui mai mare partid al oamenilor, ci de președintele interimar al planetei, spuse polițistul din dreapta.

— Mă scoateți de aici? întrebă investigatorul.

— Nu. Pentru a fi siguri că ești perfect restabilit, te lăsăm în cutie până la sfârșitul drumului.

— Care e sfârșitul ăsta?

— Vila președintelui, îi spuseră.

— Ce treabă am eu cu președintele?

— Nu ai nicio treabă cu președintele. Ai treabă cu soția sa. Ea ne-a trimis să te recuperăm. Dacă nu ajungeam la timp, nu te mai revitalizam nici cu zece cutii de climatizare.

— Ce treabă am cu soția președintelui? întrebă Albrecht.

— Și dacă am ști, nu am avea voie să-ți spunem.

— Sanitarii nu vorbesc?

— Ba da, dar acum au treabă, spuse polițistul din stânga.

Ambulanța se opri, se deschiseră portierele, iar investigatorul văzu că este luat pe sus, cu cutie, cu tot, de mai mulți sanitari, și urcat pe scările unei vile cu aspect de palat de justiție. Străbătură mai multe culoare ale casei și intrară într-o cameră cu piscină, unde îl așezară pe o masă și îl deconectară de la aparate.

După ce îl dezinfectară, îl îmbăiată și îl uscată, îl lăsară liber, își luară cutia și părăsiră încăperea, la fel de intempestiv cum intraseră.

— Hei! strigă Albrecht în urma lor. Nu se poate să mă lăsați așa!

— Treaba noastră s-a terminat! îi aruncă un sanitar peste umăr. Nu suntem plătiți ca ghizi turistici.

VII

Albrecht hoinări mai mult timp pe culoarele casei președintelui, mirat că nu întâlnea pe nimeni. Deschise mai multe uși, privi înăuntru încăperilor, apoi le închise. Nu erau decât camere goale, dormitoare, biblioteci, birouri, săli de sport sau de baie.

Transpirați și furioși, până la urmă, tot polițiștii fură aceia care îl găsiră pe el.

— Pe unde umbli, domnule? îl luă în primire unul dintre ei.

— Am tras o tură pe aici.

— Ai tras o tură pe aici?! Nu ți-au spus sanitarii să stai pe loc?

— Nu mi-au spus.

— Ne îngreunezi misiunea. Nu e treaba noastră să alergăm după tine pe culoare.

— Probabil că ne-am mișcat în contratimp, spuse Albrecht.

— Contratimp, necontratimp, bine că nu ai nimerit în dormitorul soției președintelui. Nu s-a trezit.

— Nu e nimeni pe aici.

— Cum adică? întrebă polițistul.

— O casă ca asta, la nivel de președinte, necesită pe puțin o mie de servitori.

— E josnic ce spui.

— Nu e josnic deloc, spuse falsul vicepreședinte. O casă imensă, dacă nu e îngrijită, se degradează. Nu mai pun la socoteală slujitorii direcți ai celor două somități, care spală, curăță și duc tava.

— Dumneata ești picat din cer, spuse al doilea polițist. Conducătorii noștri nu folosesc semeni de-ai lor pentru servicii casnice. E degradant.

— Să nu-mi spui că președintele și soția lui se îngrijesc singuri de cele ale casei! spuse investigatorul.

— Nu-ți spun asta. Ar fi și mai degradant.

— Atunci, cum se face că aula asta pustie e curată și toate lucrurile sunt ca așezate cu mâna.

— Oamenii cu stare dețin furnici de conversie, spuse unul dintre polițiști.

— Am auzit de furnicile astea, spuse Albrecht. Și soția premierului are așa ceva. în plus, nu costă nimic.

— Cum să nu coste?! se mirară polițiștii. Sunt eficiente, dar costă ceva.

— Am presupus că furnicile din proprietatea notabilităților prestează servicii, duc o existență de sine stătătoare și nu cer nimic.

— Cum să nu ceară nimic?! Nu există serviciu neplătit. Pentru serviciile aduse, furnicile primesc de la stat imense teritorii în zona întunecată a planetei.

Albrecht nu mai apucă să spună polițiștilor că nu credea nimic din povestea cu teritoriile. Părerea lui era că aceste furnici se puteau întinde pe orice teritoriu, fie în zona întunecată, fie în cea luminată de soare. Nu vedea cine le-ar fi putut opri și cum.

Unul dintre polițiști îi făcu semn că puteau pleca, iar celălalt îi arătă pe unde trebuia să meargă spre dormitorul soției președintelui.

Străbătură mai multe culoare, apoi polițiștii îl introduseră într-un dormitor vast și luminos. Salutară cu mult respect, îi urară mult succes în activitatea viitoare, apoi ieșiră și închiseră ușa după ei.

Falsul vicepreședinte vru să iasă și el, dar ușa era închisă. Contrariat, se întoarse și privi împrejur.

Prima doamnă a planetei deschise ochii și, când dădu cu ochii de Albrecht, zâmbi și își aminti că președintele era plecat să întâmpine o delegație a unui partid extraterestru. în lipsa acestuia, dăduse ordin să fie adus individul care trebuia să fie introdus în camera obscură, împreună cu nevasta premierului și cea a primarului general al capitalei. Era bucuroasă că avea agenți secreți mult mai bine antrenați decât ai celorlalți.

Căscă și se întinse în tot patul, încercând să prelungească minutele de beatitudine pe care i le dădea un somn odihnitor. Privi felia de cer senin care se vedea printre două perdele groase și încercă fără succes să rememoreze ce își programase să facă în următoarea perioadă de timp.

Spunându-și că va cere mai târziu agenda de lucru, își potrivi perna la spate, trase de firul unei sonerii și așteptă apariția furnicilor.

— Vreau micul dejun! spuse când zări o primă pată maronie pe covor.

înșiră mâncărurile pe care le dorea și întrebă dacă soțul ei ajunsese să se întâlnească la timp cu extratereștri.

O voce sintetizată de miile de furnici spuse că totul era în ordine, că soțul ei fusese luat în timpul somnului, descompus și resintetizat în limuzina prezidențială. La granița emisferei întunecate, l-au predat furnicilor dumnealui, cu ordinul expres de a-1 trezi înainte de a ajunge la astroport, de a-i băga sanvi- șurile direct în stomac și de a i le digera. în felul ăsta, nu se mai obosea să mestece, era bine hrănit și câștiga un timp pe care îl putea folosi în scopuri mult mai înalte.

— Eu nu pot renunța la plăcerea de a-mi digera singură mâncarea, spuse prima doamnă a planetei. Mi se pare un lucru de bun gust.

— Nouă ni se pare un lucru anacronic, se auzi vocea furnicilor.

— Da, dar să nu uităm că am un invitat la masă, spuse nevasta președintelui arătând către falsul vicepreședinte al celui mai puternic partid al oamenilor.

Albrecht vru să spună ceva și observă că îi fusese acoperită gura de o pată maronie, formată din furnici microscopice de conversie. Mai multe astfel de pete îi blocaseră încheieturile membrelor, imobilizându-1 total.

Nu putea să facă altceva decât să stea pe loc, să tacă și să privească modul cum e invadat patul prezidențial, cum e descompusă prima doamnă a planetei, cum este dată jos din pat,

moleculă după moleculă, atom după atom, și recompusă la baie. Văzu cum este spălată pe față, ștearsă cu prosopul sau cum este fardată.

Intre timp, alte furnici sintetizaseră o masă, o frumoasă față de masă și le acoperiseră cu felurile de mâncare cerute.

Așezată pe scaun, soția conducătorului planetei, luă mâncărurile la rând, le mirosi să vadă dacă sunt ceea ce dorea și ceru furnicilor să se dea jos de pe ele. învinsă de lăcomie, începu să înfulece cu poftă, extaziată, zâmbind unor gânduri știute doar de ea și uitând că afirmase prezența unui invitat la masă.

Când termină, ordonă să se strângă tacâmurile murdare și să fie lăsată să lenevească mai multe zeci de minute.

Descompusă și recompusă pe pat, se întinse pe spate, apoi se puse pe-o parte, închise ochii și își adună mâinile și picioarele.

După ce se termină pauza, se așeză din nou pe spate, între pernele moi, și așteptă începerea celui de-al doilea ritual de coborâre din pat. Cu precizie matematică, furnicile începură să desprindă fragmente din soția președintelui și s-o recompună în sala de baie.

Primei doamne a planetei îi era lehamite să se deplaseze singură, chiar și cei câțiva metri pe care îi avea de străbătut până sub duș. Moleșită de începutul digestiei și cu ochii împăienjeniți de somn, fu refăcută, punându-se la locul lui fiecare particulă, apoi fu dat drumul jetului de apă de deasupra.

La început, furnicile nu înțeleseră ce se întâmpla cu femeia, apoi își dădură seama cu uimire că se desprindeau din ea particule microscopice, fiind antrenate de jetul de apă călduță, printre pătratele grătarului de plastic, prin gura de evacuare, spre un canal principal.

— Avem o problemă tehnică gravă! se sintetiză o voce puternică.

— Nu-mi pasă! se auzi din dormitor o voce la fel de puternică. Vă duceți după ea și o adunați, chiar dacă ar fi să străbateți toată canalizarea orașului. Are pe agendă o invitație la o ședință foarte importantă a principalului partid al oamenilor și trebuie să fie prezentă și la o prezentare de modă.

Albrecht încă mai simțea că salivează la amintirea mâncărurilor pe care le băgase în ea prima doamnă a planetei. I se părea o mitocănie din partea ei să mănânce în fața unui om înfometat, imobilizat și obligat să stea și să se uite. Mai trase o înjurătură în gând și se bucură să audă că o luase apa și o împrăștiase în canale.

Nu apucă să-și savureze bucuria deoarece i se împăienjeni privirea, nu mai văzu nimic și îi stătu mintea în loc. Se trezi așezat pe un scaun, la masă, uitându-se la soția președintelui, care fusese resintetizată în fața lui. Tot în fața lui, erau sintetizate și farfurii cu mâncăruri îmbietor mirositoare.

— Sunt Pola Rashca, soția lui Thomas Rashca, președintele interimar al planetei loza, spuse femeia.

— Sunt Albert Hosman, vicepreședinte de partid, specialist în investiții și comunicare cu presa, minți bărbatul.

— Te rog să servești și să mă scuzi că, mai devreme, m-a luat gura pe dinainte și am mâncat eu tot!

Albrecht îi aruncă o privire urâtă.

— De când mi-a sărit prima dată mustarul, nu mai mănânc cu mustar, spuse.

— Ce e aia „mustar"?!

— N-are importanță.

începu să înfulece, la nimereală, diferitele feluri de mâncare. Sătul, se mai îmblânzi și începu s-o privească altfel.

— Nici să nu te gândești! îl preveni nevasta președintelui.

— De ce nu?! se miră. Actul sexual este necesar; după el, omul începe să gândească.

— N-am niciun chef să începi tu să gândești.

— De ce am mai fost adus aici?

— Eram curioasă să văd masculul care ar fi trebuit să însămânțeze cretinele alea de neveste ale premierului și primarului general al orașului.

— Putea fi oricine altcineva. Nu au avut pe altul la îndemână.

— Nu pot să cred că sunt ele așa de proaste.

Albrecht nu putea ști dacă nevestele își dăduseră acceptul în ceea ce îl privea sau se lăsaseră la mâna mafiei. Se hotărî să joace jocul primei doamne a planetei, spunându-și că era periculos s-o contrazică.

— Alegerea mea a fost făcută pe criterii cunoscute doar de doamnele premierului, primarului general și unui secretar de sector. Nu au găsit de cuviință să mă informeze și pe mine.

— Mi se pare normal, spuse femeia. Nici eu n-aș fi făcut asta. Acum, că ne găsim la masă, vom întreține o discuție ușoară, menită să ne stimuleze digestia, apoi voi hotărî ce voi face cu tine. Oricum, nu am nici cea mai vagă intenție să mă împerechez, ca animalele, în mod direct.

Comandă furnicilor să sintetizeze mai multe băuturi spirtoase, obținute din fermentarea unor plante exotice, și îi făcu semn presupusului vicepreședinte să guste.

— Mă scuzați! spuse bărbatul. A fost o greșeală din partea mea să vă privesc puțin mai insistent, dar sunt venit mai de curând de pe Pământ și nu sunt obișnuit să văd femei luând masa dezbrăcate.

— Găsești că sunt cam grasă?

— Nicidecum. Sunteți tocmai bine.

— Spune-mi Pola! spuse femeia.

— E bine și Pola.

— Și încearcă să nu minți. Soțul meu spune că sunt grasă și îmi recomandă singurul regim de slăbire, valabil din punctul lui de vedere: regimul totalitar.

— Te rog să mă scuzi! spuse investigatorul. Nu cunosc obiceiurile de pe aici.

— Eu trebuie să mă scuz. în primul rând, nu am știut că ești nou venit și nu te-ai obișnuit cu obiceiurile noastre. Ceea ce e normal pentru noi, pentru cei rămași pe Pământ e, probabil, o mare cinste.

Albrecht bău din mai multe vase și se fixă asupra unui lichid alcoolic, foarte tare, de culoare albastră și cu un puternic miros de migdale.

— Băutura asta conține acroniu, spuse ei.

— Nu conține acroniu. Băștinașii pun acest metal în mâncărurile și băuturile lor. Pentru că produce efecte paranormale necontrolabile, noi nu folosim acroniu în alimentație. Mirosul de migdale e dat de esența de fructe de migdal, folosită la tot felul de licori și cocteiluri.

— Nu ți-e frică să-mi dai să beau? Dacă o masă așa copioasă m-a făcut să se umfle hormonii sexuali în mine, nu te temi că pot avea nesansa să mă îmbăt și să conștientizez faptul că stăm la masă în fundul gol?

— Nu mă tem, spuse Pola Rashca. De fapt, chiar mă bucur să calc un protocol rigid. Deoarece toți marii conducători politici sunt puțin cam curvari, nevestele acestora sunt puțin perverse.

— Nu-mi face nicio plăcere să stau în fundul gol.

— Moda asta nu e valabilă peste tot. De exemplu, aici, unde se găsește casa noastră, autohtonii și oamenii umblă îmbrăcați. Dacă vrei, îți ofer un costum de la soțul meu.

Dădu ordin furnicilor să îmbrace bărbatul în ultimul costum pe care i-1 cumpărase soțului și ceru pentru ea o rochie dintr-un material ușor, cu o croială lejeră, care să nu-i îngreuneze mișcările, asortată la o pereche de pantofi fără toc.

— înțeleg că vrei să-mi dai drumul, spuse Albrecht, privind cu uimire costumul cenușiu-deschis, care se materializa pe el.

— înțelegi prost. Atâta timp cât omul înțelege doar ceea ce îi place, acesta este singurul lucru bun pe care îl poate face. Te păstrez pentru mine.

— E degradant. Mă tratezi ca pe un obiect cu care vrei să ai copii și, se pare, cunoști foarte multă psihologie. Așa, îmbrăcată cu rochia aceea, ești chiar mai atractivă.

— Oricât aș fi de atractivă, îți spun că nu vreau să am copii cu tine, spuse Pola.

— Atunci, ce vrei?!

— Vreau să te păstrez și să le fac în necaz îngâmfatelor alea de neveste ale premierului și primarului general. Ar trebui să

fii fericit; pentru că nu deții ochi informațional, nu simt nicio atracție față de tine. Intenționez să-ți plătesc operația care să te aducă în rândul lumii, apoi mai discutăm. Oricum, după ce nu vei mai fi bun de nimic, nu intenționez să te vând ca deșeu genetic.

— Știi multe lucruri despre mine, dar agenții au omis să-ți spună că secretarul Zeze voia să mă ajute să-mi montez un ochi, din ăsta, artificial, spuse investigatorul.

— Știu totul. Furnicile mi-au băgat în ochiul electronic o amplă înregistrare despre tine, dar nu am apucat încă să o studiez și nici nu prea am chef să fac asta. Nici la ședința partidului tău nu vreau să merg. Mă plictisește politica. Deși soțul meu mă bate tot timpul la cap, nu pot s-o înțeleg. Nu pot să înțeleg de ce agreați voi niște alegeri anticipate de noi.

— Cel mai mare partid al oamenilor de aici agreează anticipatele pentru că stă bine în sondajele de opinie.

— Nu înțeleg cum poate acest partid să aibă un procent așa mare din intențiile de vot ale locuitorilor când guvernanții nu știu cum să mai folosească banii strânși de la ei, dar nici nu-i lasă să propună ceva în sensul ăsta, spuse nevasta președintelui.

— E posibil ca actuala guvernare să nu îndeplinească dorințele electorale ale cetățenilor deoarece acest electorat nu are niciun respect față de promisiunile actualilor conducători.

— Cetățenii sunt înșelați pe față și, îți spun fără nicio reținere, soțul meu este unul din cei care îi înșeală. Se comportă ca și cum tot ce se întâmplă aici s-ar întâmpla în altă parte. îi învață și pe alții să facă acest lucru.

— Conducătorul planetei, domnul Thomas Rashca, vă explică politica așa cum o vede el, din interior, spuse Albrecht. De-asta nu înțelegeți mare lucru. Când cineva nu înțelege ceva, acel lucru începe să-1 irite. Pe cetățean, poți să-l înșeli oricât de mult, dar nu foarte mult. Numai guvernanții pot să hotărască ce înseamnă acest „foarte mult". Viața politică este o lecție pe care ești conștient că trebuie s-o înveți, pentru că, într-o bună zi, ți se va da lucrare de control din ea, și totuși amâni nejusti-

ficat s-o înveți. Eu, de exemplu, când am ajuns aici și am fost aruncat în mașina infernală a politicii, am început prin a mima că înțeleg ceea ce se întâmplă în jurul meu. Alții au făcut invers.

— Știu. Cei mai mulți încep prin a face ce le place, dar foarte puțini sfârșesc prin a le place ceea ce fac.

— Mai ales că, la un miting neautorizat, președintele Aram Melior m-a anunțat că nu sunt eu, ci o copie, un produs de conversie genetică. îi place ceea ce a făcut?

— A uitat să-ți spună că, în unele medii, nu se face prea mare deosebire între copii și originale, spuse Pola.

— Ce-l poate face pe Aram Melior, conducătorul partidului, să facă abstracție de faptul că sunt o copie, în cazul că sunt o copie?

— Superficialitatea. Superficialitatea e și ea o formă de a ascunde prostia. Eu îl pot face să creadă orice.

— Acum, da, dar dacă ajunge președinte? întrebă bărbatul.

— îl las pe actualul conducător al planetei și îl iau pe el de soț. Oricine are nevoie de banii mei.

— Poate să pună mâna pe bani și să facă tot ce vrea el. în politică, nu poți fi sigur de nimic.

— Măcar de acest lucru poți fi sigur, râse femeia. Nu se mai îndoiește nimeni de relativitate.

— îți mulțumesc pentru amabilitate, dar, ai văzut, orice drum cu gropi este pavat cu bune intenții. Formalismul ne mănâncă. Ca să nu fim o societate de consum, nu consumăm. Facem abstracție de fondul problemelor.

— Societatea de consum se formează întâmplător și ține foarte puțin. Consumul prin reprezentanți e agreat, în primul rând, de aceia care nu consumă. Ca să se îmbogățească, reprezentanții vând tot felul de surogate și, după un timp, acestea ajung și pe masa lor.

— Vrei să spui că indivizii societății muncesc doar ca să întrețină lenea și arterioscleroza altor indivizi? întrebă falsul vicepreședinte.

— într-un fel, da, asta vreau să spun. Deoarece există o mare incidență a bolilor de inimă și a bolilor mizeriei în rândul

celor ce muncesc, bogătașii se pot considera și ei răzbunați, dar nu se consideră așa. Nu au niciun interes. Așa cum șovinismul e caracteristic minorităților, politica revanșardă este caracteristică majorităților. Va fi foarte greu să-i convingem pe săraci că e mai bine să-i ajute pe bogați, să le meargă afacerile.

— De ce i-ar ajuta?

— Din interes. Dacă le merg afacerile, bogătașii creează noi locuri de muncă și cresc retribuțiile, spuse femeia.

— Dacă nu vor să facă acest lucru?

— Atunci înseamnă că sunt nesimțiți.

— Atunci înseamnă că săracii nu ar trebui să-i ajute pe cei bogați să se îmbogățească și mai mult, spuse bărbatul.

— Ba da. Cercul vicios trebuie rupt de cei inteligenți, dar și cei de la baza societății trebuie să aibă măcar inteligența de a vedea cine sunt aceștia. Asta e rostul alegerilor.

— Am ajuns la rostul alegerilor și am uitat de rostul băuturii.

își mai turnă o porție din lichidul albastru și își spuse că, atunci când ceva merge, e logic, iar când nu mai merge, devine ilogic. Băutura era a dracului de logică; mergea foarte bine pe gât, în contextul elucubrațiilor lor despre politică. îl cuprinse o stare de amețeală plăcută, dar îl cuprinse și frica. Când nu putea să anticipeze evenimentele viitoare, era neliniștit. Cuprins de curajul prostului, nu putea merge la infinit. Nu știa nici dacă era originalul, nu știa nici dacă tot ce se petrecea nu era vreo înscenare.

Nu părea nicio înscenare; furnicile de conversie existau și erau la mâna oricărui individ cu mulți bani. Orice bogătaș putea sintetiza un decor de film, mai adevărat decât realitatea, unde putea să se erijeze în scenarist, producător, regizor sau actor într-un rol principal.

— Bogătașul are posibilitatea să sintetizeze un android prin cel mai simplu proces din lume, procesul de intenție, spuse. în politică, tot mai multă lume joacă teatru, uitând să transforme discuțiile în dialoguri, spuse bărbatul.

Prima doamnă, cufundată în propriile-i gânduri, nu îl auzi.

Falsul vicepreședinte privi ferestrele și își spuse că totul nu era decât un vis sau un efect al alcoolului. Se hotărî să abordeze subiectul mai pe ocolite și îi spuse ceva despre absurditatea de a folosi ceasuri cu 12 ore, în condițiile în care planeta loza nu avea o alternanță zi-noapte.

— Pentru că timpul n-a trecut niciodată pe aici, autohtonii nu și-au bătut niciodată capul cu trecerea timpului, spuse prima doamnă. Asta, până la venirea noastră, când au luat de la noi noțiunea și s-au apucat să măsoare curgerea timpului. Mai nou, văd că și alți extra tereștri sunt interesați de timp. Până la venirea omului, lucrurile au mers de la sine, fără să fie cunoscut timpul, ca noțiune fizică. Toată lumea se ocupa cu ceva și nu-și dădea nimeni seama de relativitatea lucrurilor sau curgerii timpului. Nu-și dădea nimeni seama că, dacă te grăbești, lucrurile merg mai încet. Dar, ce ți-a venit?! Astea sunt lucruri arhicunoscute.

— Arhicunoscute sunt pentru cei născuți aici. Eu le-am aflat de la un copil de mafiot.

— Cum adică?!

— Adică am asistat la lupta de anul ăsta dintre două tabere de copii de mafioți, spuse bărbatul. Unul dintre ei mi-a explicat că noțiunea de timp au introdus-o, într-adevăr, oamenii.

— Ai asistat la lupta dintre copiii de mafioți?!

- Sigur.

— Mafioții știu? întrebă Pola.

— Ei m-au luat de acolo.

— Soarta ți-e pecetluită, declară prima doamnă.

— Vrei să mă trădezi? întrebă Albrecht.

- Nu.

— Poți avea necazuri din cauza mea.

— Nu pot avea niciun necaz, spuse femeia.

— Atunci, înseamnă că mă poți ascunde. Poate mă ajuți să fug, înapoi, pe Pământ.

— Cel mai călduț loc, unde se poate fugi de pe planeta loza, e chiar planeta loza. Ce vrei să cauți pe Pământ?!

— Acolo am familia, spuse Albrecht.

— Aici, încercăm cu toții să fim o familie. Poți să te integrezi în marea noastră familie politică.

— Cu mafia după mine?

— Cu toată mafia după tine, spuse femeia. Cine nu e urmărit, își face tot felul de idei și se miră că nu e urmărit. Dacă ești urmărit, îți faci un ideal din a te ascunde tot timpul. Credința în politica pe care o facem te poate ajuta foarte mult.

— Nu-mi convine să trăiesc tot restul vieții sub spectrul fricii.

— Nu vei trăi tot restul vieții sub amenințare. Avem un plan secret de a pune mafia cu botul pe labe. Deocamdată, nu putem; ne folosim de ea. Crezi că mie îmi convine modul cum se poartă aceste entități energetice autohtone cu oamenii?

— Cum se poartă? întrebă investigatorul.

— Așa cum se poartă albii de pe Pământ cu negri.

— Cum se poartă?

— Ii pun să joace baschet pentru ei, spuse prima doamnă.

— Noi ce trebuie să jucăm pentru mafie?

— Trebuie să facem un joc politic murdar. Nu trebuie să ajungem acolo. Vom face în așa fel încât neînțelegerile dintre noi să devină de la sine înțelese. Ai asigurarea mea și asta ar trebui să te facă deja să te simți mai bine.

— Nu mă simt deloc bine, spuse bărbatul. Mă simt amenințat.

— Prin politica făcută de noi, prin ideile proliferate, îți poți găsi propriul drum. Te poți elibera prin politică.

— Vorbești ca vechii credincioși despre credință. In timpuri demult uitate, oamenii fără o credință erau arși pe rug și, când își dădeau duhul, deveneau credincioși.

— S-a încercat și aici acest lucru, dar n-a mers, spuse Pola. Dacă n-a mers, s-au transformat catedralele în spitale, cum ai văzut, sau în cine știe ce altceva.

— Și credincioșii?

— Dacă erau credincioși, nu se năruia totul. Cei rămași s- au împrăștiat pe la mănăstiri. Credința e cum o înțelege fiecare.

— Credința vine din faptul că infinitul e foarte ușor de împărțit, spuse Albrecht.

— Poate fi și asta o definiție. Cine îi mai poate înțelege? Unii au plecat, alții au venit. Am întâlnit un actor, care este călugăr la o mănăstire din partea întunecată a planetei.

— Bun actor.

— Exact. Mulți mimează credința, dar un actor poate s-o facă mult mai profesional, spuse femeia.

Bărbatul își spuse că nu era deloc bine să-și mai dea drumul la gură. Prima doamnă era în stare, așa cum spunea, să-și lase soțul și să-1 ia pe Melior, dacă acesta învingea în alegeri, iar asta însemna că nu putea avea prea multă încredere. Din motive știute doar de ea, putea să-1 dea pe mâna mafiei.

— Mă interesează prea puțin credința în politică, lupta dintre copii sau mafia, spuse Albrecht. Curgerea timpului mă interesează, de asemenea, mult prea puțin. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ceasul din tumul clădirii, ce se vedea pe fereastra din dreapta.

— Ce să se întâmple?

— A dispărut. Au dispărut și acoperișurile caselor, care se vedeau pe celelalte ferestre; totul a fost înlocuit cu un film.

Arătă spre peisajul citadin, cu oameni îmbrăcați, trecând dintr-o parte în alta, arbori și case, peisaj care aluneca de la ferestrele din stânga spre ultima fereastră din dreapta dormitorului, în partea opusă direcției lor de înaintare. Totul părea văzut dintr-un vehicul aflat în mișcare.

— Ah! exclamă femeia. Am omis să-ți spun. Psihicul tău e foarte sensibil la astfel de schimbări.

— Ce schimbări?

— Am pus furnicile de conversie să ne recompună într-un dormitor ca al meu.

— Și le-ai pus să ne ruleze un film, ca și cum ne-am plimba cu dormitorul? întrebă bărbatul.

— Chiar ne plimbăm cu dormitorul. Suntem resintetizați într-un autovehicul prezidențial.

— Suntem aici și, totodată, am rămas acolo, la vilă.

— Nu. Doar dormitorul original a rămas, spuse Pola. Acesta, unde ne găsim acum, a fost reconstruit. Doar noi doi și șoferul am fost mutați aici. Șoferul a fost luat din somn de furnici, descompus și recompus, dar e obișnuit.

— Ceea ce se vede e realitatea?

— Da. Am uitat să spun furnicilor să construiască un peisaj static, așa cum se vedea pe geamuri, să nu te sperii. Suntem într-un camion și ne deplasăm pe un bulevard, către ieșirea din capitală. In curând, se vor vedea ultimele construcții, fabrica unor mafioți, statuia unuia dintre ultimii conducători ai autohtonilor, apoi ieșim în câmp.

— Unde mergem? întrebă Albrecht.

— în zona întunecată a planetei. Soțul meu așteaptă delegația unei civilizații încă necunoscute. Vin forme noi de viață și m-am gândit să mergem acolo.

— Eu nu știu nici măcar formele de viață de aici, care au venit cu mai mult timp în urmă și s-au organizat în partide.

— îi știi pe băștinași. Sunt non-umani și nu au funcții detectabile cu aparatele noastre, spuse Pola.

— Da, dar au luat forma oamenilor și unele din obiceiurile acestora.

— Da, dar au luat și o grămadă de proaste obiceiuri. Ar fi bine, de acum încolo, orice nouă formă de viață care pășește pe loza, să fie preluată de noi. Ar fi bine să organizăm un miting în cinstea venirii noilor extratereștri, iar soțul meu și Aram Melior cred că s-au gândit deja la acest lucru. Se apropie clipa alegerilor și orice vot contează.

— Credeam că te-a apucat dorul de a-1 vedea pe conducătorul planetei, spuse falsul vicepreședinte. Trebuia să mergi la o prezentare de modă.

— Credeai prost. Vreau să dau și eu o mână de ajutor la proliferarea politicii noastre.

— Ai putea să mă eliberezi. Nu cred că mă poți ascunde.

— Nu doresc să te ascund deloc, spuse prima doamnă. Dimpotrivă; te ajut să-ți recapeți poziția pierdută în partid. Te prezint ca pe un foarte bun prieten al meu.

— Soțul tău poate deveni gelos și violent.

— Nu cred. Importantă e atitudinea lui față de mine. O femeie trebuie recucerită de un milion de ori. Tot n-ajunge.

— Dacă se face al dracului și te lasă? întrebă bărbatul.

— Nu mă lasă. Dacă vreau, îl las eu pe el. Eu l-am făcut președinte, eu îl pot da jos. La sugestia mea, l-au pus în funcție pe cel mai puternic om de pe planetă, dar încă îl mai caută pe cel mai inteligent. Dacă vreau, le pot spune să te pună pe tine în locul lui, dar nu vreau. încă nu-mi dau seama cât ești de inteligent.

— Cum așa?

— Eu fac parte dintr-o familie bogată, spuse femeia. Fără banii mei, soțul meu nu ajungea așa sus. Rămânea un gunoi politic.

— Un gunoi politic sunt și eu, dar, spre deosebire de alții, n-am vrut să devin așa. Atunci când am făcut greșeala să mă sui în farfuria zburătoare 068, am căzut de fraier, numai că o gafă de acest fel nu-mi poate releva lipsa de inteligență. Aș putea fi un președinte la fel de bun ca oricare.

— Voi analiza propunerea ta, dar, să știi, oricine poate fi președinte, dar nu oricine e președinte. Asta e marea minciună a democrației, faptul că mulți au calități superioare conducătorului suprem, dar nu ajung decât să viseze că vor ajunge vreodată în vârful ierarhiei.

— Nu e nevoie să mai analizezi nimic, spuse Albrecht. N-a fost propunerea mea, ci o sugestie a ta. Politicienii sunt imuni la orice analize, iar eu, cu atât mai mult.

Femeia râse, iar bărbatul își spuse că jocul acesta de-a uzurparea autorității, se putea dovedi a fi periculos. Pentru că totul putea fi doar o metodă de a-1 pune la încercare, să-i determine loialitatea, încercă să schimbe vorba.

— Dacă nu ai bani, nu răzbești în politică, spuse bărbatul. Dacă nu găsesc o personalitate de excepție, partidele proliferează cultul personalității. Pe bani.

— E adevărat, dar nu trebuie să afișezi ostentativ acest lucru. Cel mai bogat om este cel care își ascunde cel mai bine averea.

— Omul, cât trăiește, învață.

— Și, când învață, moare, completă Pola.

— Șeful partidului, Aram Melior, o fi știind că moare puțin câte puțin sau are impresia că s-a născut învățat?

— Nu știu.

— Am înțeles că se consideră o personalitate de excepție și vrea să candideze la funcția supremă, spuse Albrecht. Dacă are și bani, președintele Rashca dispare și nu mai apuci să-l iei de soț nici măcar pe Melior.

— Aram n-are niciun ban. Nu știe de unde i se pompează banii pentru partid și cât de ușor se poate închide robinetul.

— Dacă nu știe cine îl sprijină financiar, e posibil să vrea să mă predea mafiei. O fi luat bani frumoși pe mine.

— Cât sunt eu prezentă, nu îndrăznește, spuse Pola.

— Dacă îndrăznește?

— Dacă îndrăznește, îl pun pe soțul meu să-1 aresteze, spuse prima doamnă.

— Pe ce motiv? întrebă Albrecht.

— Pe orice motiv, un motiv general, trădare, subminarea autorității, ceva de felul ăsta. Suntem planeta tuturor posibilităților, dar nu a posibilităților oricui, ci a posibilităților noastre.

— Spuneai că vrei să purtăm o discuție ușoară, la o masă de dormitor. Dormitorul a plecat la plimbare și noi am ajuns tot la politică.

— Am observat și eu că planeta loza e puternic politizată, spuse soția președintelui. Fiecare cetățean are impresia că trecutul începe cu el. Uneori, mă prinde valul și ajung să cred și eu același lucru. Politicianul are impresia că, dacă își pune ceva în cap, are.

— Cum vine asta?!

— Adică, vreau să spun, are ceva în cap, dacă bagă acolo.

— Aha! râse falsul vicepreședinte. Nu era vorba de vreo pălărie.

— Nu, nu m-am referit la obiectul care acoperă neprețuitul capital politic.

Albrecht privi afară și văzu că autovehiculul părăsise bulevardul principal și pătrunsese într-o țesătură de străzi înguste și întortocheate, străjuite de arbori înalți.

în scurt timp, ieșiră în afara orașului și nu mai văzură decât livezi și câmpuri cultivate.

— Ne grăbim? întrebă bărbatul.

— Nu. Avem de străbătut un drum lung și monoton.

— Nu e nimeni pe plantații.

— Cred că au plecat la miting, acolo unde mergem și noi, spuse femeia. în curând, vom întâlni convoiul de automobile și camioane, pline cu simpatizanți. Va fi, ca de fiecare dată, o întâlnire grandioasă.

— Cam mulți simpatizanți. N-a rămas nimeni acasă.

— Toți cetățenii de la marginea orașului și din comunitățile dimprejur sunt oameni. Ei sunt cei mai aprigi simpatizanți ai celui mai vechi și puternic partid.

— Nu s-a găsit niciun chiulangiu? întrebă Albrecht.

— Nu există. Știu cu toții: care se ascunde și nu vrea să participe la manifestațiile noastre, e descompus de furnici și recompus cu forța în mașină.

— Nu e prea multă democrație aici.

— Mecanismul democratic e greu de înțeles, spuse Pola.

— Cum să-1 înțelegeți, dacă nu există?

— Democrația noastră e singura democrație posibilă. Ca și cu dictatura, omul trebuie să se obișnuiască și cu democrația. Țăranii din fermele agricole și muncitorii din minele de acro- niu sunt baza electoratului nostru. Sunt mulți și mai ușor manevrabili. Dacă a văzut că nu poate deșteleni mentalitatea înrădăcinată de secole a autohtonilor, guvernul s-a axat pe agricultură umană.

— Dacă îi exploatați și le dictați ce trebuie să facă, se întorc împotriva voastră, spuse bărbatul. Nu e o democrație în sensul clasic al cuvântului. Unde e puterea poporului?

— Puterea poporului se poate transforma în dictatura poporului. Nu vrem să repetăm greșelile făcute de strămoșii

noștri pe Pământ, unde democrația nu mai este altceva decât lupta celor din pușcăriile comuniste împotriva celor din pușcăriile capitaliste. Nu îi exploatăm deloc și nu le dictăm nimic. Avem doar grijă să extragem dintre ei elementele care ar putea să le tulbure credința în noi. Fiind oameni, ei nu pot fi decât de partea celui mai puternic partid al oamenilor. Și dacă ne-am purta urât cu ei, tot pe noi ne-ar vota. N-ai vrea să voteze autohtonii sau cine știe ce alte monstruozități extraterestre, venite din cer? Unii sunt fericiți că nu au nimic de pierdut, alții sunt fericiți că nu au nimic de câștigat. Dacă îi dai cetățeanului ceva, vrea mai mult. Cel mai bine e să-i faci promisiuni sigure.

— Interesant.

— Mai ales că, oricâte piei ai lua de pe ei, rămân tot cu obrazul gros, așa că nu mai are rost să-i jupoi, spuse prima doamnă a planetei.

— Așa e. Oricâte piei ai lua de pe om, tot pielea dracului e pe el.

— Mai ales în cazul în care îl exploatezi fără măsură. Am auzit că ultimele conduceri ale Pământului au scumpit benzina, să nu se mai țină nimeni după ele.

— Eu nu am fost la vot și nici n-am urmărit viața politică, dar acum fac legătura, spuse bărbatul. Cred că partidul lui Melior nu a intrat în parlamentul pământean din cauza unor măsuri excesive. Au început să confunde acțiunea de a mânca tot ce fac cu acțiunea de a face tot ce mănâncă. Aici, pe loza, nu se pune problema benzinei. Am înțeles că tot ce mișcă e alimentat de energia solară.

— Da, dar zona întunecată ne e inaccesibilă.

— Nu poți avea totul. E o democrație într-o fază incipientă. Mai e timp.

Albrecht îi povesti că democrația pământeană era îmbătrânită și putredă în interior. Dacă parlamentarii vedeau că nu pot impune o lege, dădeau o lege de respectare a ei. Discută la infinit și nici măcar nu se hotărăsc unde să pună felinarele roșii ale caselor de toleranță, la intrare sau la ieșire, în condițiile în

care prostituția nu e legalizată, dar e cvasi-generalizată. Invitat să citească un raport privind guvernarea, premierul și-a permis gestul obscen prin care a arătat parlamentarilor cum a crescut nivelul de trai. Făcând pe deștepții, cu toții se iluzionează că au găsit răspunsul la întrebarea: de unde venim și încotro ne îndreptăm?

— Pentru noi e simplu, spuse soția președintelui. Venim din spațiu și ne îndreptăm spre primele alegeri democratice din istoria planetei. Trebuie să nu ne mai întrebăm de unde venim, ci de ce.

— Pământenii nu se hotărăsc cum să fie secolul următor: social-democrat, naționalist, creștin, socialist, popular, ecologist, comunist, țărănist?

— Eu cred că secolul care vine va fi social-democrat, naționalist, creștin, socialist, popular, ecologist, comunist, țărănist sau nu va fi deloc.

— Asta e ca în butada aia despre agricultură: orice ar cultiva, Pământul ține la titlul de grânar al Universului, spuse bărbatul. Voi, aici, pe loza, construiți o societate simplă, pe care poate să și-o imagineze orice prost. Nu vă loviți de convenționalisme ieftine.

— Facem asta, dar nu suntem originali cu orice preț. Nu părăsim drumul bătut și, din orgoliul, o luăm pe margine, prin hârtoape. Folosim și aici micile șmecherii pământene.

— Cum ar fi...?

— Cum ar fi scoaterea membrilor guvernului la o acțiune propagandistică de plantarea unor arbori genealogici, spuse femeia.

— De ce genealogici?

— Ca să dea agricultorilor senzația de lucru durabil, care va dăinui.

— înțeleg, dar, în cazul ăsta, cei de pe Pământ și cei de pe loza pot merge pe un drum bătut, dar incorect, spuse Albrecht. Ai auzit povestea celor doi scriitori celebri?

- Nu.

— Doi scriitori renumiți se întâlnesc la un congres. Din vorbă în vorbă, observă că au lecturi comune. Din orgoliu de a fi original, unul dintre scriitori se apucă să citească literatură proastă, gândindu-se că nu va face și confratele același lucru. Celălalt scriitor folosește, însă, același raționament. După mai multe zeci de ani, la bătrânețe, cei doi scriitori se întâlnesc din nou, la alt congres. Din vorbă în vorbă, amândoi ajung la concluzia că au tot lecturi comune, dar, de data asta, de proastă calitate. Prea târziu însă; fiind foarte bătrâni, nu mai pot repara nimic.

— Și soțul meu e scriitor, spuse Pola. De plictiseală, a scris câteva cărți.

— Câte?

— Intr-un interviu a afirmat că nu mai știe câte cărți a scris; dacă el nu știe, eu, nici atât.

— Probabil că și-a format și un public, își dădu bărbatul cu presupusul.

— Nu știu ce fel de public și-a format, dar adeseori îl aud spunând că, decât să vinzi o carte prostului, mai bine o dăruiești celui deștept.

— E posibil să se adreseze unui grup de prieteni culți, dar eu am tendința să rămân la părerea mea când vine vorba de politicieni scriitori.

— Care ar fi acea idee? întrebă Pola.

— Ideea paradoxală, potrivit căreia foarte mulți scriitori se cred scriitori. De multe ori, scriitorul ratat stă și se întreabă ce este el, un nimeni sau un nimic?

— Fie literatura proastă, fie bună, oricât ar citi, oamenii mor neconsolați datorită faptului că nu știu cine le va ocupa locul de la bibliotecă.

— De la biblioteca publică sau de la biblioteca de acasă? întrebă investigatorul.

— Pentru a lăsa o bună impresie generațiilor viitoare, trebuie să ne amintim că e mai bine să eliberăm din timp scaunele bibliotecilor publice.

— Așaaa?! Generațiile viitoare nu au niciun rol. Sunt prea pline de propria lor substanță. Singurul lucru pe care îl înțeleg tinerii când vin la o lansare de carte, e faptul că nu au bani.

— Da, dar nu pentru cărți, spuse Pola.

— Cum adică?!

— Adică nu înțeleg faptul că nu au bani pentru cărți; înțeleg că nu au bani pentru alte tâmpenii.

— îmi vine să râd, dar nu pot, spuse bărbatul.

— Nici eu nu mai pot. De frică să nu greșim, o să ni se înfunde. Am să propovăduiesc statul pe loc.

— Ei, nici chiar așa! Decât să meargă lucrurile atât de repede, încât să nu le vadă nimeni, mai bine să stea pe loc.

— Avem și noi greutăți mari, aproape insurmontabile, spuse femeia. Când omul i-a arătat autohtonului biblia și i-a spus „să nu furi!", acesta i-a răspuns „Bă, să nu furi tu și mă-ta!". E doar un exemplu. I-am spus soțului meu să amenințe poporul că, dacă mai fură, îl trimite pe Pământ.

— Și lucrurile rele se sfârșesc într-o zi.

— Da, dar sfârșitul acestora e mai lung. Din cauza asta, orice plan de reformă are și o variantă mai lungă. Am fost ne- voiți s-o alegem pe aceasta și să legăm cetățeanul de un salariu mic. Dacă nu îi convine și fuge cu ața, nu lungim firul, ci îi mărim parul.

— Fraza ta are conotații obscene, spuse bărbatul.

— Involuntare.

— Chiar?

— Sigur. Și, în compensație la salariul mic și sigur, am introdus un gest politic tipic, nemaiîntâlnit: protestul preventiv, spuse prima doamnă.

— Nu e rău. Cu cât tinde mai mult spre minciună, adevărul devine tot mai etern. Probabil că nu ați divulgat faptul că, în concepția lui Melior, principalul rol al conducătorilor este să arate locuitorilor cum se trăiește bine.

— Nu putem face bugetul din ce în ce mai mare împărțindu-1 în felii din ce în ce mai mici, dar măcar putem crea această iluzie; cetățeanul nu se poate hrăni doar cu certitudini.

— înțeleg, râse bărbatul și sorbi din pahar. Nu poți deveni nici credincios, nici ateu, dacă nu întâlnești ceva convingător, într-un sens sau altul.

— Nici iluzie, nici certitudine. Deocamdată, guvernul susținut de noi dă de pomană numai dacă e supraofertă. Surprins asupra faptului, un om a declarat presei că el e fericit și nu-i mai trebuie nimic.

— Da, dacă împărți lumea în oameni care mi-au făcut bine și oameni care mi l-au luat înapoi, e posibil să spui și astfel de lucruri. Pe Pământ, lumea e împărțită altfel; în oameni ce mi-au făcut rău și oameni care nici nu știu acest lucru.

— Pentru a nu ne țăcăni, acordăm cetățenilor șanse egale de a ne urî și iubi, spuse femeia.

— Foarte frumos. Pe Pământ, s-a strâns prea multă ură.

îi povesti că aici, ca și pe planeta de baștină, neavând ce să mai fure, nu mai muncește nimeni. Hoția a devenit atât de generalizată, încât hoții au devenit oameni cinstiți și îi învață pe ceilalți cum să fure. Faptul că a crescut numărul paznicilor, a avut ca o consecință firească scăderea numărului hoților; scăderea numărului hoților a dus la scăderea numărului paznicilor, apoi a crescut numărul hoților și așa mai departe. Politicienii își publică memoriile, în loc să le completeze cu cele prezentate mai înainte și afirmă că nu sunt nebuni să se supună singuri unor expertize psihiatrice, cum cere poporul. Unii au reușit să nu spună nimic pe 4000 de pagini, alții au reușit această performanță pe doar 100 de pagini, dar cu toții merg pe principiul că lauda de sine este baza evoluției ulterioare.

— Noi suntem oameni cinstiți, dar e foarte greu să faci pe cineva să înțeleagă. Abia când nu înțeleg ceva, încep oamenii să se gândească la acest lucru, spuse femeia.

— La care lucru?

— La faptul că nu înțeleg. Eu, de exemplu, nu înțeleg dacă a crescut hoția pe Pământ sau a scăzut.

— Greu de precizat, spuse Albrecht. S-a generalizat în mod ciudat.

— Nu înțeleg.

— îți dau un exemplu. O femeie care vindea tablouri falsificate, a fost prinsă vânzând tablouri originale. Există chiar și o vorbă: oamenii nu fură tot timpul, dar fac asta tot timpul.

— Aici, poți să vrei să-ți vinzi și sufletul, că nu ai cui, spuse soția președintelui. Mă gândesc la faptul că, tot ceea ce este obișnuință pentru noi, pentru pământean este o cinste.

- Așa?!

— Sigur. La noi, lucrurile proaste sunt foarte bine făcute. Neavând termeni de comparație, ne comparăm cu noi înșine. Lumea noastră este împărțită în trei părți: cetățeni care au probleme cu asigurarea zilei de mâine, cetățeni care au probleme cu asigurarea zilei de ieri și cetățeni care au probleme cu dezlegarea șaradei zilei de azi.

— Care ar fi cetățenii care se ocupă cu asigurarea zilei de ieri? întrebă bărbatul.

— Noi, conducătorii. Trebuie să ne construim o istorie. Pentru asta, suntem deschiși oricăror afaceri noi. Noi, conducătorii.

— Ce spiritual joc de cuvinte! începeți să uitați de unde vă trageți.

— De pe Pământ ne tragem cât ne tragem și, după aia, nu ne mai tragem, spuse femeia.

— Orice destin încearcă mai multe variante.

— La nivel universal, civilizațiile târzii se dovedesc, uneori, a fi premature.

— Premature, dar foarte originale, spuse Albrecht. Ca să faceți ceea ce nu fac alții, folosiți un regim alimentar diferit. Scu- ză-mi conotația trivială!

— E obiectiv. Pentru că vegetația e diferită față de cea pământeană, avem regim alimentar diferit. Animale sunt puține, prea puțin cunoscute și, în consecință, nedomesticite. Dacă ne hrănim diferit, nu înseamnă că nu avem gusturi comune. Mafioții apreciază și ei micile bucurii ale vieții. De exemplu, bucuria de a curăța un om. Am promis electoratului că vom lupta împotriva corupției cu armele ei.

— Asta e umor negru. Deși nu am văzut niciun mafiot în fața ochilor, simt o continuă amenințare. încep să cred că viața e o bucurie dată individului ca să nu moară.

— în curând, când nu va mai fi nimeni bun, vom fi buni cu toții, spuse Pola. Dacă te face să suferi mai puțin, află că guvernul actual, la sugestia soțului meu, a promis că, odată cu noi, va dispărea și hoția.

— Mor de fericire.

— Interesant e faptul că tot mai mulți băștinași sau extrate- reștri non-umani sunt agățați de promisiunile noastre electorale. Stau și mă întreb ca proasta unde poate duce prostia. Prima dată, a fost mai greu, până când le-am inoculat ideea că oamenii nu sunt în stare să facă decât bine.

— Greu de alimentat o astfel de idee, spuse bărbatul. Când începe toată lumea să aibă dreptate, noțiunea de dreptate începe să se fărâmițeze.

— Greu, dar nu imposibil. Nu trebuie să știe toată lumea că o societate progresează pe spinarea membrilor ei.

— Numai că niciun membru al societății, oricât ar fi de breaz, nu își permite să facă un rahat mai mare decât președintele în funcție.

— Ai un umor atât de penetrant, încât reușești se te faci și pe tine să râzi, păru că se supără nevasta primului om al planetei.

— Nu mă refeream la planeta asta. Nici n-o cunosc. Vorbesc din experiența mea pământeană. Doar acolo s-a umplut lumea de greviști ai foamei. Ai foamei altora.

— Interesant joc de cuvinte.

— Inspirat din realitate, spuse Albrecht. E ca și cum ai spune că în viață e ca în sport, dar în sport e altfel. Oamenii trăiesc un paradox pe care poate să-1 înțeleagă orice prost.

— Care ar fi?

— Când aude că înainte era mai bine, omul îi dă înainte.

— Și pe aici e cam la fel, spuse femeia. Și pentru a face un lucru cum nu trebuie, îți trebuie o calificare.

— Asta e politica de înaltă calificare, pornind de la un nivel foarte crescut al proastei calificări.

După un timp, terenurile cultivate începură să fie tot mai rare. Câmpurile și colinele, de pe o parte și alta unei șosele principale, erau tot mai pustii.

— E din ce în ce mai puțină vegetație, iar copacii sunt din ce în ce mai rari, spuse bărbatul.

— Fermierii se înghesuie în jurul orașelor, să fie mai aproape de piață. Eu și soțul meu am lansat și finanțat două programe. Primul, care are în vedere aducerea a cât mai mulți oameni de pe Pământ, se află în derulare. Ne este destul de greu, deoarece aceia care citesc în ziare despre noi sau se uită la televizor nu vor să creadă că există o astfel de lume. Al doilea program, oricât de bine finanțat ar fi, e legat de existența celor deja prezenți. Le-am spus: dacă plantează fiecare cetățean câte un pom, vom avea o planetă verde, cu multe păduri, pentru destinderea fiecăruia.

— Sau se produce o junglă, să aibă fiecare unde se ascunde. Jungla e o sală de spectacole, unde se ascund spectatorii până la dispariție. Când nu mai e nimeni în sală, piesa este jucată magistral.

— Da, facem jocuri politice mai relaxate fără public, dar tot la public trebuie să ne întoarcem, spuse soția președintelui. Nu ne putem prosti fără să avem asistență.

— Vă puteți deștepta și nu vă folosește la nimic.

Pola îi făcu semn să tacă și să privească pe fereastră.

— Ce e? o întrebă.

— Privește acolo, în depărtare! Nu ți se pare terifiant?

— Faptul că se întunecă din ce în ce mai mult și totul se termină cu un zid întunecat?

— Exact, spuse Pola. De când mă știu, m-a impresionat spectacolul trecerii din emisfera luminată în emisfera întunecată.

— Probabil că, dacă privești de acolo încoace, ți se pare că vezi un zid de lumină.

— Nu știu. N-am fost niciodată prea departe. Astrodromul se găsește în emisfera întunecată, dar la granița cu emisfera noastră luminată de soare. E ca și cum ai avea o cortină neagră în spate.

— Nici nu mai putem merge mai departe, spuse Albrecht. Șoseaua e blocată de mașini abandonate.

— Nu mai e mult până la astrodrom. Doar câțiva kilometri. Cei care au ajuns mai devreme sunt mai în față.

— Puteau să lase drumul liber măcar pentru mașina ta prezidențială.

— Nu aveau de unde să știe că vin și eu să întâmpin extratereștri, spuse prima doamnă. Chiar dacă știau, nu eram eu proastă să plec cu o mașină cu însemne prezidențiale și fără gărzi. Nu poți să știi ce fel de extremiști mișună pe aici.

— Nu te știe poporul?

— Nu. Mă știu doar membri din suita soțului meu, Melior și alți câțiva, din conducerea partidului.

— N-ai apărut în circuitul mass-media? întrebă falsul vicepreședinte.

— Prea puțin și sporadic.

Se dădură jos din dormitorul mobil și merseră la șofer.

Acesta pusese autovehiculul pe automat și se întinsese pe banchetă. Așezat pe spate, cu mâinile sub cap și cu ochii închiși, avea pe față un zâmbet extatic. Când fu zgâlțâit de nevasta președintelui, sări în sus atât de brusc încât se lovi cu creștetul capului de tavanul cabinei.

— Ești atât de treaz încât să înțelegi ce îți spun? îl întrebă Pola.

— Desigur, se scuză șoferul. Nici nu dormeam.

— Dacă nu dormeai, ce făceai?

— Am găsit în rucsacul acesta, materializat de furnici, un ochi electronic. Ochiul uneia Diana Overt. L-am pus în locul ochiului meu, să văd ce conține. M-am gândit că e foarte interesant să vezi lumea din perspectiva unei femei și nu m-am înșelat. Știți, drumul ăsta a fost atât de lung și de monoton.

— Ăla e rucsacul meu, spuse Albert.

— Mă scuzați! N-am știut. Nici că ochiul ăsta conține informații așa picante n-am știut.

Scoase ochiul Dianei, pe care și-l montase în propria lui cavitate orbitală, și își puse ochiul propriu. După asta, puse ochiul împrumutat la loc și înapoie rucsacul vicepreședintelui.

— Să nu mai faci prostia asta! se supără soția președintelui. Poți s-o pățești. Faptul că ești șoferul meu nu te absolvă de nicio vină.

— Mă scuzați! Am crezut că e un ochi care n-a fost montat niciodată, cu informații de ordin general.

— Chiar așa? Informațiile științifice te făceau pe tine să-ți spulberi somnolența...

— Nici dânsul nu are voie să umble cu astfel de ochi în rucsac, arătă spre Albert. Poate fi un criminal. E posibil ca el s-o fi ucis pe biata femeie și să-i fi scos ochiul.

— Din ce ai vizionat tu acolo, așa rezultă? întrebă Pola.

— Nu. Rezultă că Diana Overt a asistat, împreună cu domnul Hosmann, la o ședință de consiliu local, a fost atinsă de boala aceea misterioasă a puterii și s-a făcut praf.

— Vezi? încearcă să nu mai învinovățești pe nimeni pentru a-ți salva ție pielea!

— Am înțeles, spuse șoferul.

— Dacă ai înțeles, sper că înțelegi și ce îți spun să faci. După ce vin extratereștri, cei care și-au lăsat mașinile aici, vor începe să plece. în acel moment, vii mai aproape de astrodrom. Acum sunt odihnită, dar la plecare nu mai am niciun chef să mai vin pe jos. Până în momentul în care încep automobilele să plece, poți să mai tragi un somn.

Fără un cuvânt, o luă înainte, printre automobilele din fața camionului prezidențial, iar Albrecht o urmă.

— De ce nu-1 concediezi?

— Rareori se găsește un șofer atât de bun. Cunoaște foarte bine reglajele cibernetice ale întregului nostru parc de autovehicule.

— Cam adormit.

— Ce-ai vrea să facă, să citească? întrebă femeia.

— Eventual.

— Lasă șoferul și spune-mi ce faci cu ochiul acela în rucsac?

— Așa cum a spus și șoferul, Diana Overt s-a făcut praf și m-am gândit păstrez ochiul ei informațional și să-l montez la mine, poate mă costă mai ieftin. Zeze a spus că e posibil.

— Cine e ăsta?

— Iacob Zeze, un secretar din departamentul de propagandă al partidului și fost șef al unei filiale din capitală, spuse bărbatul. Umblă după mine să-i semnez o cerere de demisie.

îi povesti, cu lux de amănunte, tot periplul său, de când a urcat din greșeală pe astronava partidului și a fost adus pe loza, până în momentul când s-a trezit că nu e decât o copie a unui original rămas în sediul firmei de consultanță. îi povesti cum a asistat la bătălia dintre copiii mafioților și cum, la sfârșit, a apărut secretarul cu cererea lui de demisie, cum l-a împușcat nu se știe cine, cum l-au luat sanitarii mafiei și l-au băgat în spitalul-catedrală și cum a fost dus spre camera obscură.

Omise să spună că a fost ajutat de asistenta Areta Cair pentru a nu o băga, din greșeală, în încurcătură și nu spuse nici faptul că Zeze îi împușcase pe Valentin Zega, vicepreședintele cu probleme economice și pe Cibil Negresco, vicepreședintele cu probleme de organizare, lucruri pentru care, probabil, era căutat de poliție. Povesti cum s-a întâlnit cu originalul Dianei Overt, cum a participat la o ședință de primărie de sector, cum s-au sfârâmat în bucățele consilierii și asistenta sa. îi descrise reîntâlnirea cu Zeze, care l-a cazat în camera lui de hotel și i-a promis că îl ajută să-și monteze ochiul recuperat de la femeie.

— Nu ți-a spus că nu e voie să folosești ochiul altuia?! se miră Pola.

— Nu, nu mi-a spus lucrul ăsta, dar nu înțeleg de ce nu mi-aș putea monta ochiul altuia? E un simplu suport informatic și poate fi șters.

— Asta *e, că* nu poate fi șters. Acești ochi electronici sunt de unică folosință. Secretarul acela te-a mințit.

— Ce interes ar fi avut să facă aceasta?! se miră Albrecht.

— Nu știu. I-ai promis ceva?

— Da. I-am promis că îi semnez cererea de demisie.

— Nu e puțin lucru, spuse soția președintelui.

— Ba e o bagatelă. Oamenii trec de la un partid la altul fără să-și facă probleme de conștiință.

— Aici e vorba de un interes. Fără cererea de demisie, nu poate să ia viața de la capăt. Cred că ăsta face parte din categoria inadaptabililor, care vor să ia viața de la zero.

— Orice om, la o anumită vârstă, își face socotelile și încearcă să-și înscrie restul vieții pe coordonate noi, spuse falsul vicepreședinte.

— Nu e asta. în zona întunecată, sunt mai multe centre, unde cei care nu-și mai găsesc rostul sunt băgați în niște cutii și acolo rămân. încep o viață nouă, de la naștere până cine știe când. E o viață virtuală, dar veșnică. Ideea de a trăi la infinit îi încântă. Contra unei mari sume de bani, acolo li se promite o viață fără sfârșit.

— Acest secretar a spus că vrea să demisioneze pentru că nu este apreciat la justa valoare și nu e bine plătit. De unde bani?

— Ai ceva bani prin rucsac? întrebă femeia.

— Am niște cărți de credit nenominale, dar nu știu ce sume am pe ele. Dovadă că Zeze n-a vrut să mă jefuiască e faptul că rucsacul se găsește la mine.

— Poate te-a crezut naiv, a lăsat rucsacul pentru mai târziu și s-a concentrat pe obținerea semnăturii de demisie. Membri de partid nu au voie să înceapă o altă viață în cutiile alea. Din când în când, corpul de control al primului-ministru face razii pe la centrele astea și îi decuplează pe membrii de partid.

— Cum ar veni, îi omoară, se sperie bărbatul.

— Cam așa ceva.

în apropierea clădirii astrodromului, era din ce în ce mai multă lume. Unii cetățeni trecuseră de toate cele trei rânduri

de garduri din sârmă ghimpată, dar aceștia erau foarte puțini și împinși înapoi, în spatele unei linii roșii, de masive forțe de poliție. Cei mai mulți se găseau între rândurile de garduri sau în spatele acestora. Porțile dintre garduri erau iremediabil blocate de ghinioniștii, care nu puteau să meargă nici înainte, nici înapoi.

— Până aici ne-a fost, spuse Pola.

— Cum, nevasta primului om al planetei este nevoită să stea în spate, alături de plebe?

— Nu văd de ce mi-ar fi rușine. Se vede foarte bine.

— Ai spus că vrei să mă prezinți ca protejat al tău și să mă reintegrezi în partid, spuse Albrecht.

— N-am uitat. După ce vin extratereștri, cred că are loc un miting de întâmpinare, apoi pleacă toată lumea și putem ajunge în față, la ai noștri.

La o distanță foarte mică de clădirea de control a zborurilor se găsea un cerc fosforescent, unde trebuia să se așeze nava extraterestră. Lângă pistă, așezați cu fața spre partea luminată, se găsea conducerea interimară a planetei, conducerile partidelor oamenilor, cele ale autohtonilor și mai mulți reprezentanți ai neumanoizilor.

Albrecht îl recunoscu pe Melior și își spuse că bărbatul necunoscut, așezat între el și Eva Sterling, guvematoarea teritoriilor din afara orașului Lahr, trebuia să fie Thomas Rashca, președintele planetei. Ii văzu pe neuro-psihiatrul Ian Hicus, pe vicepreședinta Ema Radovici, pe Hon Kovalski, șeful tuturor gărzilor firmei de consultanță în domeniul investițiilor, pe lonas Divert, directorul firmei, pe George Manas, dirijorul tuturor corurilor, pe arhitectul-șef Eucelin Muncia și pe sine însuși. Originalul Albert Hosman, îmbrăcat într-o salopetă argintie, se găsea în rândul doi. în spatele lui, se găseau doar oameni în salopete, probabil reprezentanți ai personalului tehnic, recunoscuți pentru setea lor de putere și dorința de parvenire politică.

— Am văzut, spuse Pola, urmărindu-i privirea. Acum te cred; ești copia celui din delegația oficială.

— Este, dar poți să-mi spui cum împaci două capre râioase?

— Nu înțeleg.

— E o metaforă, spuse Albrecht. Cum poți băga două săbii în aceeași teacă.

— Nici asta nu înțeleg.

— Vreau să spun că dorința ta de a mă reintegra în viața de partid e neproductivă, atâta timp cât sunt deja în această viață. Uite-mă acolo! Ce pot face doi indivizi identici pe aceeași funcție.

— Știu eu?! întrebă femeia. N-am crezut că e posibil așa ceva.

— Adică furnicile alea ale voastre nu pot să producă dubluri?

— Ba pot, dar nu au voie să facă așa ceva.

— Dacă interesele de partid le-o cer..., insinuă bărbatul.

— Nu fac asta nicicum, chiar dacă li s-ar da voie. Nu le permite conștiința.

— Conștiință pe dracu'! Lăsată de capul ei, puterea nu cere voie de la nimeni. Furnicile sunt o putere, dar, poate, nu sunt conștiente de asta. E posibil să fie citindele la mijloc, mai puțin vizibile și mai insidioase.

— E posibil, admise prima doamnă. Nu am avut citinde și nu știu ce pot. Chiar și la banii mei, nu-mi permit luxul.

— Indiferent ce-ar fi, nu cred că vrei să mă mai păstrezi. Originalul ți-e mult mai la îndemână.

— De ce spui asta? Găsesc eu o soluție.

— Nu e nevoie să-ți bați capul, spuse copia vicepreședintelui. Soluția e foarte simplă: mă faci pe mine scăpat și păstrezi celălalt Hosman.

— Chiar vrei să pleci?!

— Cum îți spun.

— Te ajut să fugi, dar numai dacă îmi promiți că te duci în emisfera întunecată și nu te mai întorci, spuse Foia.

— Acolo și vreau să fug.

— Fără ochi electronic ești mort dinainte.

— Vom vedea, spuse Albrecht.

— Nu vom vedea. Nu vreau să ne mai vedem. Nu vreau să te întorci pentru a mai vedea ceva împreună. Dacă te întorci, te dau pe mâna poliției.

— Și?! Ce ar putea să-mi facă poliția?

— Te dă pe mâna mafiei, spuse soția președintelui. Poliția e pe mână cu mafia.

Văzură că publicul începe să se frământe și să se uite în sus. începuse să bată un vânt puternic și se făcuse frig, acestea fiind semne care indicau faptul că era dată peste cap climati- zarea planetei.

Se aprinseseră toate reflectoarele rotative și o voce anunță că nava venea dinspre zona de întuneric. Văzură ieșind din zidul întunecat un colț, apoi un întreg cub, care se apropia. Ajuns deasupra cercului de aterizare, cubul rămase un timp suspendat, apoi se roti și se așeză pe o latură. Vântul încetă și temperatura reveni la normal.

Când se deschiseră mai multe trape și se derulară mai multe scări, emoția celor prezenți deveni maximă. Pregătiți să aplaude și să ovaționeze, cum era obiceiul locului, cu toții așteptau să-i vadă pe extratereștri cum coboară.

Așteptarea se dovedi, însă, a fi fără rost. Prin trapele deschise, nu ieșea decât lumină.

— Suntem aici! se auzi o voce. Am coborât.

— Nu vă vedem? spuse președintele planetei.

— Cum adică? se auzi o altă voce.

— Așa, bine. Se pare că sunteți invizibili.

— Noi vă vedem.

— Asta vedem și noi, spuse Thomas Rashca. Necazul e că nu vă vedem noi pe voi. N-am luat în calcul varianta asta cu invi- zibilitatea. Abia acum se creează un precedent în sensul ăsta.

— Și atunci, ce facem? se auzi prima voce.

— Până mobilizăm toți savanții planetei, să găsească o metodă prin care să adapteze ochii informaționali pe care îi purtăm, astfel încât să vă vedem, eu propun să rămână toată lumea pe loc, iar Aram Melior, președintele celui mai mare partid al

oamenilor de pe planeta loza, să vă citească discursul de întâmpinare.

— Foarte bine, spuse vocea. Să auzim!

Melior scoase hârtiile, le răsfoi, își puse ochelarii și tuși semnificativ.

— Dragi oaspeți, începu el. Am luat legătura cu voi din dorința sinceră de colaborare. Planeta aceasta a fost cucerită de inteligența umană cu mai multe secole în urmă. Suntem planeta tuturor posibilităților noastre. Și ale voastre. Rețeta succesului constă în faptul că, atunci când lucrurile încep să meargă bine, aduci alegători cu adevărat buni. Sperăm că voi veți fi aceia. Cei prezenți au început să mimeze inteligența, făcând pe proștii. Avem tradiții aduse de pe planeta de baștină, am creat tradiții și aici. Au un trecut doar aceia care au știut cum să-1 înceapă. Noi am știut cum să începem trecutul, astfel încât să aibă un viitor. Se apropie un an nou, cu urări de bine, succese și colinde. Noi avem multe colinde pentru că suntem poma- nagii. Acest lucru trebuie să înceteze. Nu am vrut nimic de la populația băștinașă și nici nu vrem ceva. Am venit aici ca să dăm, nu ca să luăm. Am dat mașina de călătorit cu trenul, interesante articole de vestimentație lămuritoare, am scos un ghid de orientare a cetățenilor în viață, am dat cotletul de porc din came de iumir, un fel de oaie de aici, am introdus memorialul de activitate, furtul pe înțelesul tuturor, satira muncii de clasă. Generațiile paralele, introduse de noi, ne ajută foarte mult în activitatea cluburilor extraterestre și în propășirea par- teneriatului pentru împăcarea cu noi înșine. Deoarece avem o climatizare perfectă și nu avem anotimpuri, pentru proliferarea unor jocuri politice de vară, au fost îndepărtate până și petele de curățenie. Am introdus naționalizarea internațională a horoscopului culinar, un cod penal al manierelor elegante, legea organică a intrării în budă, ouăle false, volume de povestiri din toaleta oficială, un nou plan de directive directe, bucătăria ca o cameră de râs, sexul unic muncitoresc, politicianism contra hrană, analiza sintetică și am înființat un cor al abundenței.

Zâmbind stânjenit, președintele Rashca îi dădu un cot.

— Ce dracu' citești acolo?! Vezi că ai încurcat hârtiile!

— Ah! Scuzați! spuse Aram Melior.

începu să caute prin buzunare, enervat de blitz-urile aparatelor de fotografiat și de fâșâitul camerelor de luat vederi.

— Ce faci?! întrebă președintele planetei. Mai găsești odată discursul ăla?

— îl găsesc, spuse Melior, din ce în ce mai surescitat, dar mă enervează ziariștii ăștia. Uită-te la ei! Notează tot. Trebuie să desființăm multitudinea asta de ziare, care e în avantajul ziaristului prost. Neștiind la ce ziar scrie, cititorul are tendința să-1 considere pe prost un ziarist de excepție.

— Lasă prostiile și scoate discursul! se enervă Thomas Rashca. Ne facem de râs. Te paște demisia.

— Eu mi-aș da demisia pe loc, dar nu-mi găsesc locul; sunt extrem de neliniștit.

— Ești panicat și, din cauza asta, pierdem din imagine. O să vuiască presa.

— Nu-1 găsesc, gemu Melior. Improvizez. Știi că sunt artist.

— în politică, arta nu mai are decât rolul de a masca lipsa capacității.

— Când nu mai e nimic de spus, se poate spune orice.

Publicul devenea tot mai nerăbdător și foarte mulți începuseră să plece, nemulțumiți că fuseseră aduși să întâmpine niște extratereștri inexistenți și să fie luați peste picior chiar de președintele partidului lor.

— Anunță-i că nu am terminat! spuse Melior, transpirând de furie.

— Alo! Alo! luă microfonul președintele planetei. Vă rog să nu plecați! Președintele partidului nostru, cel mai mare partid al oamenilor din afara Pământului, mai are ceva să vă spună.

Cei care nu porniseră mașinile sau nu ajunseseră încă la ele începură să se întoarcă. Știau că, dacă mulțimea se împrăștia fără voia conducerii de partid, vor fi adunați cu furnicile și se va organiza o altă întâlnire, cu alți invitați din spațiul cosmic.

— Stimați oaspeți extratereștri! Stimați membri ai partidului și simpatizanți! începu Aram Melior. Văzând că nu pot să schimbe lumea, foarte mulți o părăsesc. Dacă nu vrea să se schimbe singură, e de datoria noastră să schimbăm lumea. O lume de hoți. Când am strigat odată „Hoții!" știți câtă lume a ieșit? Nepermis de multă. Trăiesc cu speranța că vor muri cei pe care i-am reținut și, odată cu dispariția acestora, vor dispărea și amintirile neplăcute ce îi privesc. Trăiesc cu speranța că vor dispărea și cei reținuți de poliție. Votanții, pe bună dreptate, se cred mult mai deștepți decât proștii. Dacă sunt atât de deștepți, nu mai au decât o șansă: să ne voteze. Mulți protestează împotriva discriminării lor, dar nu înțeleg discriminarea pozitivă. Nu înțeleg că, fiind altfel, sunt tratați altfel, adică mai bine. Dacă hoții au început să fure de la mafioți, atunci chiar că nu mai e nimic de furat pe loza și furtul dispare. Pentru a merge înainte, trebuie să dăm puțin înapoi, dar nu putem face asta dacă ne-am cheltuit tot câștigul pe prostii. Avem puține locuri de muncă; azi, dacă vrei să mănânci o pâine, trebuie să mănânci mult căcat. Partidul nostru vrea să îndepărteze acest neajuns. Vrem să ajungem la nivelul trecutului celor mai civilizate planete, dar nu trecând prin trecutul Pământului, la care nici nu mai are rost să ne gândim. Nu vom construi ca pământenii, câte o biserică pe fiecare teren de fotbal, ci vom construi câte un sediu de partid pe fiecare stradă din orașe și în fiecare localitate rurală. Guvernanții actuali vă spun că, decât în fața deșteptăciunii, e mai ușor să supraviețuiești în fața prostiei. Noi vom demonstra contrariul. Pentru asta, ne vom baza pe tineret. Dacă nu ar reprezenta prezentul, tineretul ar reprezenta viitorul. Vom fi mai pragmatici; iubirea e valabilă doar în condiții de nedescris. Deoarece ne meritați, vă vom permite să ne votați. Nu trebuie să stați prea mult pe gânduri; asociația de idei e o asociație nonprofit. Am adus de pe Pământ doar femei născătoare de directori. Nu mai avem nevoie de conducătorii învechiți; aceștia au început să joace tare; tare mult. Avem atâta inteligență să nu înțelegem ce se întâmplă; ne tre-

buie mult mai multă inteligență. O inteligență superioară. Vă întrebați, poate, până unde merge corupția? Merge până la capăt, dar nu rămâne acolo, în Raiul ei fiscal, ci se întoarce cu idei noi. Va trebui să ne mobilizăm forțele. Altfel, le mobilizează ei pe ale lor. Atunci când legile nu sunt pentru toată lumea, nu sunt pentru nimeni. Foarte mulți, au fost prinși că fură fără niciun drept. Vom propune o lege prin care să-i dez- vățăm pe hoți să ne mai spună bancuri. Va trebui să ținem sub control dezvoltarea economică; paradoxal, bogăția multă nu ajunge pentru toți. Doar sărăcia. Consolarea săracului este faptul că bogătașului îi merge bine degeaba. Am văzut cu toții că, pentru a realiza ceva în viață, nu trebuie să realizezi nimic. Vom începe războiul cu corupția ori de câte ori va fi nevoie. Nu trebuie să vă mai văitați atâta că vă luăm banii; vă dăm, înapoi, dobânda de la ei. Mulți au impresia că poporul e atât de prost încât să nu știe ce pierde. Cum să nu știe? Pentru a nu mai putea fi corupți, cetățenii trebuie băgați în pușcării; e mai ușor să previi decât să combați. De frica unor persecuții, cei oprimați se tem să se ridice la înălțimea opresorilor; partidul nostru vă va ajuta să faceți asta. Guvernanții poftesc la ce le place lor, dar poftesc și la ce vă place vouă, iar voi, de multe ori, sunteți nevoiți să vă puneți pofta în cui. Dacă te mulțumești cu puțin, valoarea ta crește, nu și prețul.

Luminile vehiculului extratereștrilor se aprinseră, se strânseră scările și se închiseră trapele. Cubul se ridică încet de la sol, se roti cu un unghi de 15 grade, apoi țâșni în sus și se descompuse în mai multe nave parabolice. Le urmăriră cum formează o spirală, care se învârte pe cer, în semn de rămas bun, și dispare.

— A sărit în aer! strigă cineva.

— N-a sărit deloc în aer. S-a împărțit în segmente mai mici, spuse Melior.

— Asta e măgărie curată! exclamă arhitectul-șef. Conducătorul partidului nostru ne ține un discurs epocal, în care reușește să se întreacă pe sine însuși, iar extratereștri o șterg fără

o vorbă. în condiții normale, cu o conducere stabilă, aleasă prin vot popular, direct și secret, acest gest poate constitui premisa unui conflict diplomatic.

— N-am plecat niciunde, se auzi o voce dinspre cercul fosforescent. Au plecat numai navele. Noi am rămas. Suntem cuceriți de ideile conducătorului vostru de partid și, în mod sigur, pe el îl vom vota.

— Deci, sunt mai multe nave, spuse neuro-psihiatrul Ian Hicus. Ce forme ciudate!

— De parabolă.

— Parabola nu e o formă geometrică.

— Nici nu trebuie. Ceea ce construim noi are ceva din complexitatea parametrilor gândirii.

— Așaaa?! se miră și președintele Rashca. Câți sunteți?

— Zece mii.

— E o sumă, spuse Melior. Sunt încântat că ați rămas și vreți să mă votați, dar sunteți invizibili.

— Nu avem nicio vină. Așa ne-am născut.

— Nu se pune problema că v-ați născut sau nu invizibili. Se pune problema cum vă prezentați în fața urnelor de vot? Nu vă vede nimeni.

— Aici intră în scenă savanții noștri, care trebuie să găsească o metodă de a ne face vizibili, spuse vocea. Dacă nu reușesc, trebuie să intre în scenă savanții voștri.

— N-ar fi mai bine să punem niște haine pe extratereștri? întrebă Eva, guvernatoarea teritoriilor din afara capitalei.

— Nu știm ce formă au, spuse președintele Rashca.

— îi putem duce la nou înființatul Institut de Cercetare a Afecțiunilor Oculare, spuse guvernatoarea. Foarte mulți oameni nu s-au putut adapta la lumina soarelui acestei planete și au orbit. Sunt atât de mulți, încât am fost nevoiți să înființăm institutul ăsta și să-i internăm acolo. Orbii îi pot pipăi pe extratereștri și pot croi haine pentru ei. în felul ăsta, putem iniția și un program de reintegrare profesională. Face bine la imagine și mai câștigăm și ceva capital electoral.

— Nu merge, spuse Melior. Orbii îi pot pipăi pe extratereștri, să vadă ce formă au, dar nu pot crea haine. Uiți că aici, pe loza, nu există o tradiție în croitorie și monopolul importului de haine îl deține mafia?

— Nu uit, dar situația asta nu poate dura la infinit.

— Nu trebuie să vă faceți griji din cauza noastră, se auzi vocea extraterestrului invizibil. Ne găsim noi un loc pe planeta asta. Când descoperim o metodă de a ne face simțită prezența, vă anunțăm.

— Până atunci, multă sănătate și mult noroc în campania voastră electorală! se auzi o a doua voce.

La început, simțiră cu toții că sunt cuprinși de frig, așa cum se întâmplase la venirea navei, și începe să șfichiuie un curent de aer tăios, apoi se stârni o adevărată furtună.

Președintele Rashca luă legătura cu tumul de control al astro- dromului și i se comunică faptul că nu se poate face nimic. Cli- matizarea, în zona aceea, era dată peste cap.

Conducătorii fură îndrumați să se adăpostească, iar gărzile îi înconjurară și îi duseră, aproape pe sus, spre clădirile din apropiere. în vântul care culca totul la pământ, publicul se împrăștie în toate direcțiile. Unii fugeau spre hangarele astrodro- mului, alții spre zona întunecată, unde nu era așa frig, dar cei mai mulți o luaseră spre mașini, călcându-se în picioare.

Gardurile de sârmă ghimpată fuseseră doborâte la pământ, dar Albrecht avu norocul să se găsească în spatele piciorului metalic al unei imense pancarte electorale, care rezista furiei mulțimii.

— Ce se întâmplă?! se întoarse el. E nebun acela care spune că suntem sănătoși la minte.

Se uită împrejur, în mulțime, spre grupul conducerii de partid din față, apoi întoarse capul spre marea de mașini de la granița celor două emisfere ale planetei și văzu că soția președintelui dispăruse.

— Cred că președintele nostru a făcut o gafă politică monumentală, spuse un bărbat de alături, crezând că pe el îl întreabă

ce se întâmplă. Când li se spune că se alege praful, conducătorii spun că sunt optimiști. Extratereștri nu i-au acceptat ospitalitatea, iar așa ceva nu s-a mai întâmplat până acum. Partidul ăsta e ca o prăjitură cu prea multă drojdie; drojdia societății. A crescut peste măsură de mult, iar în mijloc a rămas necoaptă. Suntem proști și nu putem să ne manifestăm. Eu, unul, nu-i mai votez.

— N-ai văzut în ce parte a plecat femeia care era cu mine? întrebă Albrecht.

— Lasă femeia și hai să mergem! In curând, mulțimea înfuriată va veni peste noi.

— Nu văd de ce. Furtuna a încetat.

— Chiar, se miră omul. Nu mai e pic de vânt. Nici frig nu mai e. Ii admir pe extratereștri ăștia. Sunt ei invizibili, dar știu să-și facă simțită prezența.

— Nu cred că au avut intenția să ne facă vreun rău.

— Așa cred și eu. Dacă aflu că se organizează într-un partid și participă la alegeri, pe ei îi votez.

— Nu ți se pare că îți schimbi prea repede opțiunea politică? întrebă investigatorul.

— Absolut deloc. Să-mi spună mie că pot trăi din amintirea banilor pe care nu mi s-a dat voie să-i câștig niciodată...

— A spus Melior asta?!

— Poate n-a spus chiar așa, dar a spus ceva pe-aproape. I-am transmis un mesaj clar; ca să vadă că nu dețin cine știe ce proprietăți, am să mi le cumpăr.

— Au dreptate și ei, spuse Albrecht. Politica depinde foarte mult de modul cum este recepționat mesajul.

— Dacă este un mesaj clar, este recepționat clar. Nu mi se pare deloc un lucru bun să spui că nu vom ajunge niciodată să vedem transpus în viață coșmarul în care munca e transformată dintr-o necesitate, în folosul lor, într-o modă.

— Ai dreptate. Chiar dacă ar fi exprimată clar, o astfel de idee nu prinde la mase. Masele nu văd niciun folos în asta. Am înțeles, totuși, că Aram are avantajul potrivit căruia, dacă ar

veni un conducător mai rău decât cel actual, niciun conducător nu poate fi mai rău decât cel prezent.

— E adevărat, cel de acum n-a făcut nimic bun, dar măcar n-a făcut nimic rău, spuse omul din public. Dacă vine altul, e atât de plin de idei noi, încât e imposibil să nu facă rău. Ce vorbă e aia: dacă nu te respectă nimeni, măcar tu să te respecți?

— Simte că a pierdut respectul cetățenilor, spuse falsul vicepreședinte Hosmann.

— Nu cred asta. Cred că se respectă prea mult pe sine însuși.

— Poate vrea să vă învețe respectul de sine și se dă el exemplu.

— Cine poate ști? se întrebă omul.

— Pola Rashca, femeia care era cu mine, mi-a spus că nu se poate ieși din partid, așa, cum vrei dumneata.

— Nici nu ies, dar nici nu votez pentru ai noștri. Există un puternic curent de opinie, chiar în interiorul partidului, care se opune politicii oportuniste a lui Melior. A ajuns să-și însușească principiile oricărui potențial grup de votanți. Nu știe că, atunci când câștigă colo, pierde dincolo și, mai ales, pierde în interiorul propriului partid.

— Pe cei bolnavi, credința îi face bine, dar pe cei sănătoși, ...a lor este împărăția cerurilor, spuse Albrecht.

— Ai grăit ca dintr-o carte găsită pe jos.

— De ce neapărat dintr-o carte găsită pe jos?!

— Din cauză că, în trecut, era atâta cinste, încât, dacă lăsai un ban în mijlocul drumului, nu-1 lua nimeni, spuse omul. Astăzi, e atâta cultură, încât, dacă lași o carte în mijlocul drumului, n-o ia nimeni. înțelegi cum devine cazul?

— Sigur, dar ne-am întins prea mult Ia vorbă.

— Mă scuzi! Hai să plecăm!

— N-am cu ce să merg, spuse Albrecht.

— Cum adică?! Ai venit pe jos?

— Nu. Am venit cu mașina soției președintelui planetei. Pe ea o caut.

— Ha, ha, ha! râse omul. Bună glumă. Mi-ai salvat viața. Mulți o visează pe soția președintelui. Dacă îți place să te minți, poți ajunge politician.

— Sunt politician.

— Zău?! Nu te-am prea văzut.

— Sunt Albrecht Hosmann, copia vicepreședintelui cu problemele de imagine și relații cu mass-media. Acum, mă ocup cu investigațiile, adică sunt investigator. Sunt nou în funcție.

— Ți-am spus, mi-a plăcut gluma. Dacă nu apare și ceva vesel, cu politica tot mai neinspirată a ăstora, cred că mor de tristețe. Totuși, nu trebuie să-ți forțezi norocul.

— Dacă nu vrei să crezi ce îți spun, te dau în mă-ta!

— Hai, hai, nu te supăra! spuse omul. Vino cu mașina mea! Unde mergi?

— în emisfera întunecată a planetei.

— Nu merg acolo. Merg într-un oraș de dincolo de capitală, dar te pot duce până în prima stație de tren.

— Există trenuri?! se miră Albrecht.

— Domne! Ce glumă mai e și asta?! Ești picat din cer?

— Ești pe-aproape. Sunt venit de pe Pământ mai de curând. - A?!

Falsul vicepreședinte vru să urmeze sfatul bărbatului și să fugă de acolo, spre mașini, împreună cu gloata, dar simți că îl apucase cineva de mâneca hainei. Când se întoarse, dădu cu ochii de Albert Hosman.

Omul care voia să-1 ducă pe Albrecht până la prima stație de tren se întoarse, privi o clipă și își scutură capul, pentru a alunga imaginea dublată. Văzu că nu se întâmplă nimic, tresări și își continuă alergarea spre mașini.

— Te urmăresc de mult timp, spuse primul vicepreședinte.

— Știu. Mi-a trecut de mai multe ori prin cap această posibilitate, dar acum n-am timp. Trebuie să-1 ajung pe omul ăla, altfel nu știu cu ce ajung la tren.

— Lasă-1 să se ducă! Știi prea bine că nu are rost să mergi înapoi, până la statie, când zona întunecată e chiar aici. Poți merge pe jos. Spune-mi, mai bine, ești o copie a mea sau eu sunt o copie a ta?

— Spune-mi cine sunt ca să-ți mulțumesc! râse investigatorul.

— Nu e de glumă.

— Știu că nu e de glumă. Tu ai rămas la firma de consultanță, iar eu am fost sintetizat într-un decor de film.

— Așa m-am gândit și eu, dar nu se poate ști dacă n-a plecat originalul mai departe, iar copia a fost realizată în biroul firmei, împreună cu secretara sa, spuse Albert. Am în memorie toată povestea noastră, cu mitingul neautorizat, cu bătălia copiilor, cu spitalizarea, cu ședința de consiliu local, discuția cu soția președintelui, cu tot.

— Și cu ultimul eseu despre globalizare.

— Am scris, într-adevăr, ceva despre asta.

— Și ai ajuns la concluzia că globalizarea e un fel de naționalizare internațională, spuse Albrecht.

— Avem aceleași gânduri.

— Exact. Și eu am în memorie turneul electoral parcurs de tine, până aici, împreună cu toată conducerea partidului. Simt toate peripețiile tale de parcă le-aș fi trăit eu. De fapt, nici nu știu prea bine dacă nu le-am trăit chiar eu.

— Copii perfecte? întrebă Albert.

— Nu există copii perfecte.

— Nu trebuia să vii aici. Mulțimea e periculoasă când se dezlănțuie.

— Se potolește ea, spuse investigatorul. Respectul față de conducere se manifestă violent.

— N-aș spune că e tocmai respect. Ziariștii au început să pună întrebări stânjenitoare. Nu știu ce a întrebat ultimul, dar să spui că „veți reuși când veți fi cu toții de aceeași părere; părerea mea", cum face președintele planetei, mi se pare o mitocănie.

— Dacă nu se manifestă, nu e nimeni mitocan.

— Ocolim subiectul, spuse vicepreședintele. Vorbim despre respectul față de conducere și nici măcar nu e vorba despre asta. Oricâte gafe ar face conducătorul partidului, nu se poate discredita. Are un electorat sigur, care încă mai crede că democrația transformă realitatea în vis, iar celelalte partide sunt prea mici.

— Faptul că amândoi vrem să fugim în partea întunecată a planetei ar fi o temă de discuție.

— Da, dar nu împreună. Fiecare dintre noi vrea să facă asta. Amândoi știm că unul dintre noi trebuie să rămână pentru ca atenția tuturor să se îndrepte asupra-i, iar cel de-al doilea să nu mai aibă de ce să fie urmărit.

— Și se pune, firesc, întrebarea: cine merge? spuse Albrecht.

— Grea întrebare.

— Va trebui să gândim, măcar până la despărțire, ca și cum am fi un original și o copie, nu două entități anatomo-psihice identice.

— O perioadă de timp, eu am fost luat drept copie, spuse Albert..

— Iar eu am fost luat drept originalul. întrebarea, în cazul ăsta, este: cine fuge în întuneric?

— în situații din astea, se dă cu banul.

— Cine pleacă, banul sau stema planetei? întrebă Albrecht.

— Stema.

— Bun.

Se dezbrăcară, apoi unul dintre cei doi, Hosman sau Hos- mann, aruncă moneda și câștigă cel care alesese stema. Câștigătorul luă pe el costumul dăruit de soția președintelui planetei și rucsacul pe umăr, iar cel care alesese banul îmbrăcă salopeta.

— Am impresia că mă despart de mine însumi, spuse cel care îmbrăcase costumul președintelui.

— Avem impresia asta. Ai grijă! Dacă mergi spre dreapta, dai de o șosea și e periculos să mergi pe ea.

— Știu. Trebuie să merg pe câmp, paralel cu șoseaua. Nu ai idee unde ajung?

— Nu avem nicio idee, spuse cel care îmbrăcase salopeta.

VIII

Curajos, cel care își asumase postura de Albert Hosman înfruntă amestecul cețos de lumină și întuneric din apropierea graniței dintre cele două emisfere, dar când negura deveni totală, începu să i se facă frică. Cele câteva flori, care împrăștiau o lumină palidă, și linia fosforescentă a șoselei, erau prea puțin pentru a menține tonusul cerebral al unui om la cota de avarie.

După câteva zeci de kilometri, ultimele urme de lumină rămaseră în urmă și întunericul deveni atoatestăpânitor.

Inaintă ca orbul în ceață alte câteva zeci de kilometri, împie- dicându-se în ierburile uscate, iar când apăru în fața lui zidul unei clădiri, aproape că îl lovi. Pipăind zidul, înconjură casa și nu găsi nicio ușă.

„Acum, nici nu mai știu în ce parte s-o apuc, își spuse. E posibil să plec înapoi, către zona luminată. De unde să apuc eu un punct de reper?"

Peretele din fața lui se dădu la o parte și veni peste el un val de lumină, orbindu-1. Simți că îi iau ochii foc și se dădu câțiva pași înapoi, ținându-se cu mâinile de cap.

Când se adaptă la noile condiții, văzu o siluetă venind către el și fu surprins să constate că era un robot primitiv, cu carcasă metalică, cum puteai vedea decât în cărțile de istoria științei.

— E un întuneric de îți dai cu degetele în ochi, spuse Hosman.

— Pe vremuri, când iluminatul era public, se putea circula și pe aici, se auzi vocea arătării. Acum, de când cu iluminatul privat, e un dezastru.

— Dar tu...

— Ha, ha, ha! hârâi robotul. Hai, că te-am surprins! Nu credeai că mai există așa ceva.

— Sincer să-ți spun, nu credeam să se mai păstreze roboți fără înveliș uman.

— Nu-i nimic. Hai înăuntru!

Fără să fie convins că e bine ceea ce face, Albert îl urmă în direcția luminii și, când ajunseră în interior, zidul culisă în poziția inițială. își spuse că drumul de întoarcere îi era barat, dar nici nu avea ce căuta înapoi.

în fața lui, la un birou, printre hârțoage, se găsea o ființă neumanoidă, care îl privea curioasă, cu toată coroana rotitoare de pe sfera ce îi ținea loc de cap. Pe coroană, se găsea o multitudine de ochi strălucitori, de forme, mărimi și culori diferite.

— El e Ochiosul, spuse robotul. E un mutant din rasa supli- citarilor.

Cel numit Ochiosul își rostogolea ochii în concavități sau îi ațintea asupra sferei zgrunțuroase, aflată între degetele uneia din cele trei mâini, și nu spunea nimic.

— Numele? întrebă într-un sfârșit.

— Albert Hosman.

— Cu ce ocazie pe la noi?

— Dacă aș ști, ce bine ar fi.

— Lasă că aflăm noi, spuse extraterestrul.

— Bine faceți. Am oroare de interogatorii.

Ochiosul învârti sfera între degete, iar dintr-o fantă a acesteia căzu pe birou un dreptunghi de plastic. Pe baza copiei cărții de identificare, care reproducea toate informațiile aflate în baza de date a partidului oamenilor, vicepreședintele fu supus unui complicat proces de identificare, apoi suplicitarul ieși din poziția de protocol și începu să treacă datele într-un registru.

în liniștea care se lăsase, Albert își frecă ochii și începu să cerceteze încăperea circulară în care se aflau. Așezate peste tot, ferestrele aveau o construcție specială, permițând să se vadă prin întunericul de afară, în orice direcție ai fi privit.

— Ai avut mare noroc, îi spuse robotul. Afară a început pacea. Dacă nimereai în focul vreunei bătălii, nu mai aveam acum ce discuta.

— Pe când așa, avem ce discuta?

- Sigur.

— Ce avem de discutat? întrebă vicepereședintele.

— Apartenența ta la partidul nostru.

— Al cui?

— Al suplicitarilor, spuse robotul.

— Tu nu ești suplicitar. Ești robot.

— Sunt robot și membru al partidului suplicitarilor. Te găsești în sediul nostru de partid. Ai nimerit la fix.

— Nu mă pot înscrie în partidul vostru, spuse Albert. Sunt membru celui mai mare partid al oamenilor și vicepreședinte al acestuia.

— Nu ești membru al partidului amintit de tine. Te-ai înscris din greșeală. Avem toate informațiile. Ai vrut să înregistrezi un copil în evidențele primăriei din orașul pământean Esper și, în loc să faci asta, ai completat niște fișe care te-au înscris într-un partid, fără voia ta.

— E adevărat, dar, dacă m-am înscris din greșeală sau nu, tot membru acelui partid se cheamă că sunt.

— Și noi te puteam păcăli, spuse robotul.

— Și funcționam ca membru a două partide.

— Legea electorală permite acest lucru. Poți fi înscris într-un partid din emisfera luminoasă și într-un partid din cea întunecoasă. Ca să simplificăm lucrurile, suntem inițiatorii unui proiect de lege, potrivit căruia, dacă o persoană se înscrie într-un partid, se consideră demisionată automat din partidul în care era.

— Ca să se plimbe cetățenii pe la toate partidele și să îmbrățișeze doctrine diferite? întrebă Albert.

— Pe cetățeni nu-i doare prea mult de doctrine. Ei se înscriu după cum bate vântul, în virtutea unui interes imediat.

— Așa o fi, dar, dacă mă înscriu la suplicitari, ce interes am?

— Asta trebuie să știi tu, spuse robotul.

— Nu știu. Am nimerit din greșeală la voi. Am intrat ca orbul în zidul primei case ivită în cale.

— Am văzut. Nu ai niciochi informațional. Orice membru al partidului oamenilor are un astfel de ochi. De ce nu ai ochi informațional?

— Dacă aș fi originalul Hosman, ți-aș spune că mi-a fost frică de operație. Dacă aș fi copia, ți-aș spune că n-am apucat încă să-mi pun. Cum nu știu dacă sunt originalul sau copia, nu știu ce să-ți spun.

— Foarte bine. Dacă nu vrei să te înscrii, nu e niciun necaz, dar poți să știi că ești oricând binevenit la noi.

Albert văzu că afară, în lumina nefirească ce ieșea din sol, se strânseseră mii de extratereștri neumanoizi. Unii discutau între ei, alții ridicau două sau mai multe brațe către cer, iar cei mai mulți îngânau un cântec straniu.

— Sunt neuromarticii, acrolterii și cresomii, spuse robotul. Se pregătesc pentru jocurile celei de-a treia păci din cataclismul 4.

Legați printr-o prietenie abstractă, neuromarticii și cresomii strigau la acrolteri, făcându-i sălbatici. Ii întrebau cum pot să reziste niște ființe înzestrate cu rațiune să trăiască, fără să-i oblige cineva, în niște rezervații, ca acelea ale lor.

„Comunitățile voastre nu au niciun sens și sunt rodul faptelor voastre absurde, le mai spuneau."

„Care sens, care fapte?! se prefăceau acrolterii că se miră. De ce căutați sensul în fapte? Când noi trăim în câmp liber, voi vă claustrați în cutii uriașe de beton și sticlă, concepeți arme diabolice, vă disecați și vă studiați unii pe alții, faceți schimburi și comerț de organe. Discutați fără noimă, cât ține perioada de pace. Priviți fascinați cerul și emiteți niște sunete, care, dacă nu ai un sistem de protecție adecvat, te fac să o iei razna. Sunetele astea sunt pentru noi ca o ploaie de lumină arzătoare."

„Totul intră în convenția semnată cu Departamentul Roboților Stăpânitori, răspundeau neuromarticii și cresomii. Voi, dacă nu ați semnat o astfel de convenție, nu puteți înțelege. Dacă se convenea ca muzica noastră să se ridice la cer, să zboare sau să învăluie, se ridica la cer, zbura sau învăluia totul și gata."

Plictisit, Albert se întoarse, să vadă dacă mutantul suplicitar terminase de consemnat în registru, dar acesta o ținea înainte cu scrisul. înțelese că mai avea de așteptat și privi afară.

— Parcă ar fi ziuă, spuse.

— Așa se vede de aici, spuse robotul. Clădirea este puternic cibemetizată.

— Oare?! Te pomenești că, dacă e circulară, zboară ca sediul de pe Pământ al partidului de export.

— Nu știu cum e pe Pământ, dar aici, tot ce e rotund, se ridică de la sol, mai ales sediile de partid. Dacă e nevoie, sediul nostru de partid se poate transforma într-o navă cosmică.

Deoarece gălăgia de afară se intensificase, nu mai avu niciun chef să se mire și își pironi privirea pe fereastră.

„încercările voastre de a opri cu pietre ploaia noastră de sunete nu poate avea niciun efect! striga un cresom către actrol- teri. Ne faceți doar necazuri și, dacă ați putea, ne-ați distruge. Neuromarticii susțin că ei trebuie să fie stăpâni, voi spuneți că a voastră este toată planeta, iar noi, cresomii, spunem același lucru și, uite-așa, începe o nouă perioadă de bătălii. Toate granițele sunt călcate și nu se mai respectă nicio regulă."

„Cum să nu se respecte nicio regulă?! se supără un acrolter. Viața politică este protejată, nu se bagă nimeni în problemele mănăstirilor și nu se atinge nimeni de centrele vieții veșnice, de orașe sau de alte așezări. Nu intră nimeni în zona dealurilor solare sau a colinelor nisipoase ale cresomilor pașnici. Nu crezi că e de-ajuns?"

Extratereștri care se certau erau din ce în ce mai puțini. Cei mai mulți, începuseră un joc cu pietre.

— Războiul poate începe în orice moment, spuse robotul. Acum, orice primejdie e exclusă, dar curând granițele se vor muta, fiind favorabile unora sau altora dintre combatanți. Singurul lor punct comun este războiul. Nimeni nu iese învingător. Regulile sunt făcute pe loc. Fiecare rasă are instinctul ei tactic propriu.

— Am mai văzut un război absurd, între copiii unor mafioți.

— Ala nu e război. E doar un joc.

— Fiecare extraterestru a venit pe loza din alt motiv, spuse Albert. Nu se putea ocoli războiul?

— Ce planetă este aceea unde nu există război?

— Aș vrea să plec de aici în timpul păcii.

— Unde vrei să te duci? întrebă robotul.

— încotro voi vedea cu ochii.

— Afară e întuneric. Fără ochi informațional, pentru tine, va fi foarte greu. Ne găsim într-o zonă fără vegetație luminis- centă. Arborele ăla, sub care se găsesc acrolterii, e o raritate pe aici.

Extratereștri de sub pom se găseau destul de departe, dar sistemul optico-acustic performant al sediului suplicitarilor îi făcea să pară a fi la doi pași. Vorbeau despre oportunitatea prezenței corespondenților de presă de pe alte planete, precum și despre inoportunitatea prezenței corespondenților din emisfera luminată și a unui observator al Departamentului Roboților Stăpânitori. Vorbeau despre cruzimea nemaiîntâlnită din ultimele două războaie a neuromarticilor, cruzime alimentată și de prezența pienilor umbroși, aduși de pe Sfena, planeta lor de baștină.

„Ce sunt ăia pieni umbroși? se interesă un acrolter."

„Nu știu precis. Sunt tot ființe gânditoare. Seamănă cu ne- uromartici, dar sunt jumătate luminoși, jumătate întunecoși, i se răspunse. Lasă pe sol o umbră invizibilă de care te poți împiedica, dacă nu ești atent. Neuromarticii se suie pe aceste umbre și devin invizibili. Nu poți ști dacă pienul poartă un neu- romartic sau nu. E posibil ca pienii să fie mutanți. E posibil să fie altă rasă, o rasă inferioară. Numai ei știu. Gândesc așa cum face orice animal înzestrat cu rațiune, dar gândurile lor, rar exprimate prin cuvinte, sunt complet absurde, ca și modul de organizare al celor veniți de pe Sfena. Pienii se mișcă pe o mulțime de picioare, mai lungi sau mai scurte, mersul lor fiind perfect adaptat terenurilor denivelate, și se hrănesc cu orice fel de plantă luminoasă de pe aici."

„Pienii ăștia sunt foarte folositori pentru neuromartici, spuse un alt acrolter. Mai densă sau mai rarefiată, lumina formează curenți pe care numai ei, pienii, îi pot percepe. Am citit

despre asta într-un articol scris de un ziarist de-al nostru, din Secțiunea Einzel."

„Nu e treaba noastră, interveni un al patrulea acrolter. Pie- nii lor au venit de bună voie și îi ajută în luptă fără să aibă vreun interes. Avem și noi ființe de-astea în Einzel, dar nu vor să vină nici moarte să ne ajute. Să-i lăsăm pe neuromartici, cu pienii lor, cu tot, și să ne distrăm! E pace și nu se știe dacă vom mai apuca o altă perioadă din asta. Nu are rost să mai discutăm."

Albert îi văzu pe acrolteri cum se prind, ca la comandă, în- tr-un dans popular din cataclismul 2. își înălțau în văzduh capetele de sărbătoare și zâmbeau extatic, făcându-te să te întrebi de ce i-a înzestrat natura cu trei perechi de picioare, când te poți menține pe verticală cu două perechi și chiar cu una singură. Absența membrelor anterioare nu-i deranja cu nimic; se sincronizau perfect în horă, așa cum, în bătălie, puteau să se angajeze în luptele corp la corp ca orice altă rasă. Ritmic, se legănau, oprindu-se o clipă în loc, apoi se roteau în sens invers.

Cresomii și neuromarticii parlamentau zgomotos pe diferite teme, bătându-se cu palmele pe spinare în semn de simpatie. In lumina puternică a reflectoarelor, câțiva cresomi dădeau interviuri corespondenților străini, vorbindu-le despre obiceiurile fraților lor, cresomii pașnici, care preferaseră zona liniștită a Departamentului Roboților Stăpânitori, din emisfera luminată a planetei sau regiunea colinară din jurul dealurilor solare ale emisferei întunecate. Mai multe zeci de neuromartici se suiseră într-un camion cu reprezentanții televiziunilor, pregătin- du-se să meargă la dealurile solare, niște oaze de lumină în emisfera întunecată, unde să fie filmați.

— Ființele astea războinice nu atacă emisfera luminată? întrebă Albert.

— Nu pot ajunge așa ușor acolo? Sunt aruncați înapoi de curenți magnetici. Aceștia au influență doar asupra lor.

— Dar cresomii pașnici, dar roboții?

— Nu sunt afectați de magnetism. Dacă ai avea ochi electronic, ți-aș putea introduce un film documentar despre obice-

iurile stranii ale cresomilor pașnici. Nimeni nu merge prea departe cu cercetarea lor; sunt neinteresanți pentru mersul războaielor.

Sătul să se tot uite la dansul sălbatic al acrolterilor și la discuțiile unor grupuri de cresomi, în așteptarea semnalului pentru un nou război, Albert se întoarse către suplicitarul de la birou, hotărât să pună capăt tăcerii, care plana ca o pasăre speriată printre foșnetele fișelor.

— Să terminăm! spuse răstit. Vreau să plec.

— Foarte bine, spuse Ochiosul. Dacă nu vrei să te înscrii în partidul nostru, nu are rost să mai stai.

Robotul comandă glisarea unei porțiuni din perete, în partea opusă ferestrelor pe care se vedeau războinicii.

— E mai bine să mergi în direcție opusă. Neuromarticii îi urăsc pe oameni.

— Bine, dar în partea aia e un întuneric total, se sperie Albert.

— în partea aia e un întuneric material. întuneric total este în ceea ce voi numiți moarte. Deoarece, spre deosebire de prietenul suplicitar, eu încă mai sper să te avem alături de noi, în partid, îți dau jucăria asta. E un fel de busolă, care te ajută să ții drumul drept. Acul e poziționat central pe ecranul luminos; când se deplasează cu un grad, spre stânga, o iei spre dreapta și invers.

— La ce îmi folosește să merg drept?

— Dacă mergi drept, ajungi la așezările oamenilor, spuse robotul. Dacă nu mergi drept, nu știu unde poți ajunge. în întuneric, te poți învârti în cerc. îți recomand să nu te uiți nicio clipă în dreapta sau în stânga. înapoi, nici atât. Privești doar la ecran.

Convins că nu se va mai întoarce niciodată, Albert luă aparatul de ghidare, își înfrânse frica și pătrunse în pâcla întunecată de afară, cu capul înainte și ochii la acul de pe cifra zero.

Din cauza concentrării, de teamă să nu se împiedice sau să devieze de la axă, îl trecură toate apele. Nu-și dădea seama dacă mersese mult sau puțin, dar lui i se părea că parcursese un

drum enorm. Nu-și dădea seama ce scria pe prima clădire întâlnită în cale, iar când se apropie, văzu că textul luminos era un avertisment. Ii invita pe cei care nu aveau treabă pe acolo, să ocolească zona și să-și vadă de drum.

își spuse că aparatul îl adusese acolo unde trebuie, la o așezare omenească, și nu avea niciun rost să ocolească. Deschise ușa din față și văzu că încăperea imensă în care intrase era o magazie, unde erau stivuite, până la tavan, mii de cutii paralelipipedice din lemn. Deoarece aveau aceeași formă de coșciuge primitiv lucrate și mărimi egale, își spuse că nimerise la vreun centru de viață virtuală. Oricum, clădirea nu avea aspect de mănăstire, iar alte forme de organizare umană decât centrele de viață lungă și mănăstirile, în zona întunecată, nu i se spusese că ar fi.

în stânga, se vedea o ușă deschisă și lumina unui bec. în cămăruță, așezat pe un scaun, se găsea un bătrân; îmbrăcat într-o salopetă de mecanic, stătea cu picioarele pe masă, printre sticle goale, pahare răsturnate, componente electronice, și citea un ziar.

Când îl văzu pe vizitator, tresări și puse mâna pe o pușcă.

— Ce cauți aici?!

— Vin de la sediul suplicitarilor, spuse Adrian.

— Nu arăți a suplicitar.

— Nici nu sunt.

— Ce ești? fu întrebat de cel care îi pusese pușca în piept.

— Om.

— Nu cred că ești om. Aparatul ăsta semnalează apariția oricărui om.

— Sunt om politic, spuse vicepreședintele.

— îți arde de glume, iar aici, în întunericul ăsta, numai eu am voie să glumesc. Oamenii care vin la mine, nu au niciun chef de bancuri. Vin cu gânduri existențialiste, în speranța unui viitor mai bun.

— Eu nu am niciun gând existențialist și sunt din ce în ce mai sigur că plimbarea asta a mea prin întuneric nu are niciun viitor. Mă dor ochii de atâta întuneric.

— N-ai ochi electronic?! se miră bătrânul.

— N-am.

— De-aia nu s-a declanșat alarma. Ești un om primitiv. Nu m-am gândit niciodată că voi trăi să văd un om primitiv, așa cum se găsesc pe Pământ.

— Nu sunt deloc primitiv. Sunt vicepreședintele cu probleme de investiții, presă și imagine ale celui mai mare partid al oamenilor.

— Cum te numești?

— Albert Hosman.

— Am impresia că te știu de undeva, dar nu am fost niciodată acolo, glumi bătrânul.

— Am ajuns în stadiul în care îi dai omului „bună ziua", iar el îți dă altceva, îi răspunse.

— Ce altceva? întrebă bătrânul.

— Un șut în fund.

— Nu e o idee rea, dar în schimbul cărui „bună ziua". Unde vezi tu ziuă? Cred că ești vicepreședintele celui mai mare partid al mincinoșilor, dar văd că, pe lângă faptul că ești sărit rău de pe fix, ai mult simț al umorului. Deși nu simțeam nevoia să stau cu cineva la taifas, cred că o pauză mi-ar prinde bine. Ce te aduce pe emisfera întunecată?

— Curiozitatea, minți vicepreședintele. Mă plimbam și eu pe aici.

— Bolnavă curiozitate. Când pătrunzi în necunoscut, trebuie să știi dinainte ce riscuri îți asumi. Nu cred că ai venit întâmplător, doar, așa, din spirit de aventură. Prea ai nimerit la fix.

— Cum adică?

— Adică nici nu ai pășit bine în întuneric și ai nimerit direct la cel mai bun centru, adică la mine, spuse bătrânul.

— E pură întâmplare. Robotul de la sediul suplicitarilor mi-a dat aparatul ăsta și mi-a spus s-o țin tot înainte. Simplu.

— Simplu, dar incredibil. Să nimerești la cel mai bun centru, fără ochi informațional, e lucru necurat. Ai tu vreo misiune.

— N-am nicio misiune, spuse Albert. Dacă nimeream în altă parte, era același lucru.

— Cum să fie același lucru? Suntem zece centre ale vieții veșnice în emisfera asta, iar numele celui care deține cel mai bun centru, adică eu, e arhicunoscut.

— Zău?! Care e numele ăsta așa cunoscut?

— Cum, nu ai auzit de mine?! se miră bătrânul.

— N-am auzit.

— Sunt Adrian Ambajiu și asigur cel mai bun și mai scump viitor virtual.

— Dacă e scump, vine lumea? întrebă vicepreședintele.

— Sigur. Crezi că viața veșnică se vinde pe nimic?

— Cred că și viața normală costă ceva.

— Vezi?! Asigur cele mai bune servicii, cel mai bun viitor. Sunt cel mai bătrân și cel mai priceput.

— Am în rucsac mai multe cărți de credit, dar nu mă interesează viața virtuală oferită de tine, fie ea și veșnică.

— De unde ai cărțile de credit?

— De la secretara mea, spuse Albert. Le-a primit de la partid.

— Pentru ce?

— Pentru serviciile aduse.

— Secretara unde-i? întrebă Ambajiu.

— A dispărut. A fost atinsă de un fel de maladie a puterii și s-a făcut praf.

— Am auzit de boala asta. Nu era mai bine să îmbrățișeze viața veșnică?

— Ba da, dar nu știa că o paște chiar pe ea ghinionul, spuse Albert. Dacă aș avea cunoștință că mă paște și pe mine aceeași soartă, aș accepta pe loc să mă bagi într-o cutie din aia. Până atunci, nici ce mi se întâmplă aici, pe loza, nu consider normal și real. Abia aștept să găsesc o metodă de a pleca. Când voi ajunge pe Pământ, voi face tot posibilul să uit acest episod. Mi-e dor de planeta mea și de familie.

— Nici eu nu m-am născut aici, spuse bătrânul. Uneori, mi se face și mie dor de Pământ, dar, decât să mă întorc în mizeria

aia, mai bine rămân aici. Și apoi, nu pot să plec și să las cutiile nesupravegheate. Am încercat să găsesc un înlocuitor printre cei veni ți. Am băgat la cutie mulți tehnicieni într-ale electronicii și informaticieni. Ei au venit să-și cumpere o viață paralelă, nu să mă scoată pe mine la pensie. îi bag în cutii pe noii veniți și îi conectez, prin sisteme electronice destul de simple, la o țară virtuală. Se nasc acolo, cresc și trăiesc în conformitate cu programul introdus în memorie, cine știe când și de cine. La maturitate, programul e astfel conceput încât să-i lase să se descurce singuri. Nimeni nu mai este readus la viața reală, aici, pe loza. Șocul ar fi prea mare. Nici nu știu că există o astfel de viață reală și nici n-ar putea s-o înțeleagă. Ca să poată lua viața de la zero, le șterg creierul.

— De unde știi că viața de pe loza e reală?

— Nu știu și nu înțeleg să văd lucrurile așa.

— Bătrânii nu vor, iar tinerii nu pot să înțeleagă, spuse Albert. — Cum adică?!

— Adică nu poți face un bătrân să gândească mai mult decât poate, dar niciun tânăr să poată mai mult decât gândește un bătrân. Trăim într-o lume a neînțelegerii. Poți pleca de aici, pur și simplu?!

— Nu pot, spuse Adrian Ambajiu. Ca să fiu unde sunt, trebuie să am o ținută morală ireproșabilă și, apoi, nimeni nu se pricepe mai bine ca mine să întrețină aceste instalații cibernetice.

— într-un anumit moment, viața ta încetează.

— E adevărat și, cu atât mai mult, nu sunt prost să renunț la o alternativă mai mult decât favorabilă: o altă viață. Cei dinaintea mea se găsesc în cutii, unde duc o viață virtuală neîntreruptă. Ei nu știu că viata lor e virtuală și au impresia că e mai mult decât reală. Pentru că nu au alternativa de a ști că există virtualitatea, pentru ei viata lor e reală. Nu știu dacă mă înțelegi.

— Te înțeleg, spuse Hosman.

— Și eu am acest drept, să fiu ca ei, să aleg între o existență virtuală și nonexistență, dar nu mi-a venit înlocuitorul.

— Cine trebuie să ți-1 trimită.

— Cei care m-au angajat, adică șefii partidului oamenilor, spuse Ambajiu.

— Cred că sunt ocupați. Se apropie alegerile.

— Știu, dar dacă aș găsi un înlocuitor, l-aș putea propune. Sunt foarte bătrân, poate chiar pe ultimii metri ai vieții.

— Dacă bei, s-ar putea să te înscrii pe ultimii milimetri.

— Chiar, râse bătrânul. Mă scuzi că am fost nepoliticos. Pur și simplu, m-am luat cu vorba și am uitat că sunt gazdă.

Albert luă paharul pe care i-1 întindea bătrânul și bău cu prudență. Avu dreptate se fie prudent; lichidul era atât de tare, încât îi dădu metabolismul peste cap. Transpirând abundent, luă un covrig uscat de pe o farfuriuță și începu să mestece. Cât timp continuă să persiste usturimea de gât și de stomac, lacrimile îi curseră încontinuu; nu mai avea control.

— Cum poți să bei așa ceva?

— M-am obișnuit, spuse Ambajiu. Nu știi ce rău e să te plictisești. Când vine câte unul, îl întreb dacă nu are ceva de citit la el. Ziarul ăsta l-am citit de o mie de ori. Cred că l-am învățat pe dinafară. N-ai cumva vreo carte la tine sau vreun ziar mai recent?

— Ce-ți trebuie? Cu instalațiile astea electronice, te poți conecta la orice pachet de informații.

— Știu, dar eu nu primesc decât informații tehnice, care să mă mențină în formă profesională înaltă. M-am săturat de parametri. Vreau porcării.

— E și asta o formă de pușcărie, spuse Albert. îmi amintește de copilăria mea, când mă punea mama să dorm după-amiaza. Odată, neputând să dorm, am citit singura carte pe care o aveam la îndemână de peste o sută de ori, până am învățat-o pe dinafară.

— Ai sau nu ai vreun ziar?

— N-am.

— Nu-i nimic, se consolă bătrânul. Și așa nu scrie mare lucru în ziarele astea. Politica naște ilaritate. Uite ce zice un ziarist, că omul sfințește locul, dacă îl are. Asta e o idee adusă

de pe Pământ. „în urma ultimelor puneri în posesie, au avut loc numeroase alunecări de terenuri.", mai spune. E băiat fin; putea să spună direct, că se fură ca-n codru.

— Unii ziariști sunt, într-adevăr, foarte fini; au calități imperceptibile.

— Orice s-ar zice și oricum ar spune-o jurnaliștii, proprietatea naște inegalități.

— Și lipsa proprietății private naște ilegalități, spuse Albert.

— Inegalități.

— Nu e bine nicicum.

— E bine oricum, spuse bătrânul.

— Nu e bine. Uite aici! Un ziarist își bate joc, pur și simplu. Spune că niște manifestanți au continuat acțiunile de protest în speranța că va înceta ploaia.

— Au loc acțiuni de protest pe loza?

— Sigur, spuse Albert. Democrația se hrănește cu proteste.

— N-am văzut nicio manifestație de protest. Am văzut doar adunări în care se lăuda activitatea puterii interimare sau a vreunui partid. De când sunt aici, nici ploaia n-am văzut-o. Am înțeles că există o climatizare totală pe această planetă.

— Și, în cadrul acestei climatizări, nu te-ai gândit că trebuie udate culturile.

— Ba da, dar străzile? întrebă Ambajiu.

— Și ele trebuie udate. Se mai spală de microbi.

— Am înțeles că minciuna și hoția de aici nu pot fi spălate de nicio ploaie.

— Păi, sigur, cum să dispară hoția? întrebă Albert. S-au îmbunătățit atât de mult condițiile din pușcării, încât s-a umplut lumea de hoți. Dacă se trăiește mai rău în libertate, cetățenilor le vine foarte ușor să se ducă la pușcărie. N-ar fi trebuit să se lase administrarea pușcăriilor pe mâna enocraților. Asta e o problemă de stat.

— Am auzit și eu de chestia asta cu enocrații și pușcăriile lor. Poate îngenunchează mafia.

— Nu cred că poate fi învinsă hoția organizată. Și nici minciuna. Circulă o butadă, potrivit căreia singura persoană care spune adevărul este șeful dezinformării de la președinție.

— Ha, ha, ha! râse bătrânul. Bună.

— Bună și adevărată.

Albert căscă și se uită lung spre canapeaua de lângă perete, iar bătrânul râse.

— Ai obosit?

— Cred că da. Aș trage un pui de somn.

— Nu vrei, mai bine, să-ți programez un vis? îl întrebă Am- bajiu.

— Visele nu se pot programa.

— Te bag într-o realitate virtuală; e ca și cum ai visa. Dormi, te odihnești și călătorești. E ca o călătorie inițiatică.

— Eu vreau un somn fără vise, odihnitor, spuse Albert.

— Călătoria nu-ți afectează odihna.

— Vrei să mă bagi într-o cutie?

— Nu. Aia e altceva. Nu cred că ai dreptul la o viață veșnică virtuală, spuse Adran Ambajiu.

— De ce?

— N-ai venit cu dosarul completat.

— Zău?! Și ce ar trebui să conțină un astfel de dosar? întrebă vicepreședintele.

— în primul rând, o cerere de demisie din partid. Aprobată. Tu, dacă vrei să demisionezi din partid, ca vicepreședinte ce ești, trebuie să mergi la un superior. Singurul tău superior este președintele Melior.

— Nu sunt așa sigur că mi-ar da președintele vreun autograf. Sunt căzut în dizgrație.

— Vezi? spuse bătrânul. Trebuie să rămâi la varianta propusă de mine. în plus, când te trezești, rămâi cu amintiri. E ca și cum ai trăi totul. E foarte real.

— Ce interes am să călătoresc în vis? Mai bine mă duc la o mănăstire. Poate primesc ceva de mâncare și un loc unde să dorm.

— în primul rând, nu se știe dacă nimerești la o mănăstire și nu ești prins în mijlocul vreunei lupte între extratereștri. în al doilea rând, dacă dai peste vreo mănăstire, e posibil să nu fii primit înăuntru. Nu ai ochi informațional și nu poți fi scanat ca om.

— Neplăcut lucru, spuse Albert.

— Mai ales că nu te-a gonit nimeni de aici. Cu program inclus sau nu, poți să dormi pe canapeaua mea cât timp dorești. Mai greu e cu mâncarea.

— Cum adică?

— Nu-ți pot oferi mâncare decât în spațiul virtual, spuse bătrânul. Din când în când, mă cuplez și eu la o călătorie scurtă. După un timp, ajung în vreun sat, aștept să ies din program și intru în vreun han, unde comand mâncare, băutură, muzică și femei. Când simt că programul e pe sfârșite, reintru în el și dispar fără să plătesc. Mă dau pe spate de râs când îmi imaginez ce mutre trebuie să facă țăranii.

— Se poate intra sau ieși din program, așa, după cum voiești?!

— Sigur, dar pe tine am să te programez să ieși din program și, după un timp bine calculat, programul să te extragă și să revii aici, să te trezești din somn. Dacă pleci în căutare de himere, prin întuneric, fără ochi electronic, poți fi prins de vreo luptă extraterestră.

— Aș putea ocoli primejdia, spuse vicepreședintele.

— Ai putea, dar e foarte greu. Ăștia nu au reguli de luptă. Nu poți ști niciunde se apucă să se bată. Când expiră pacea, se bat oriunde și oricum. Dacă te afli prin preajmă, îți poți pierde viața. Așa cum îți propun eu să faci, nu poți păți nimic.

— Luptele astea au loc în realitate. Cum să ajung eu la o luptă din asta, venind din spațiu virtual?

— Și lumea virtuală e tot o realitate, spuse Ambajiu. Există. Tot ce există e realitate. Pot programa totul. în plus, pot anticipa întâmplările ce vor veni și ajustez programul. Mai mult, pot programa ca, după un timp, programul să înceapă singur să se ajusteze, în funcție de un pachet vast de parametri.

— Un singur lucru mă încântă la propunerea ta: masa aceea copioasă într-un han, un vin bun, o țărăncuță... îți vine să te întrebi dacă există viață după masă.

— Ce întrebare! Sigur că există. îți pot pune și niște lăutari, să-ți cânte la ureche. Existăm pentru că ne place.

— Bine spus, dar ideea cu muzica mai poate aștepta, spuse Albert. Cine știe ce muzică ai în memoria calculatorului.

— Se poate programa orice fel de muzică.

— Bine, accept. Mi-e atât de somn și de foame, încât aș accepta orice pentru a-mi alimenta aceste două stări fiziologice.

Bătrânul îi spuse să se întindă pe patul lui și îi lipi mai multe ventuze pe cap și pe gât. Apăsă câteva butoane, îi aplică mai multe benzi adezive pe corp, apoi se așeză în fața calculatorului și scrise mai multe comenzi.

— Dacă faci vreo greșeală și mă omori? spuse Albert.

— Nu fac nicio greșeală. Aici, pe loza, încercăm cu toții să nu facem greșeli, să ne depărtăm de animalul din noi. A greși nu este omenesc; este paradoxal să fii considerat om, tocmai pentru că te comporți inuman.

— Mă simt ca într-un avion. îmi sună ceva în urechi și, când mă uit în jos, amețesc. Am rău de înălțime.

— Nu găsesc o altă cale de intrare, spuse bătrânul. Trebuie să te introduc pe cale aeriană. Nu ai ce să pățești. Te catapultezi și intri în program.

— Nu aud ce zici.

Vicepreședintele tresări și văzu că nu era în camera lui Adrian Ambajiu, ci într-un avion de luptă, un exemplar de muzeu care huruia groaznic.

Se agăță instinctiv de manetele aflate deasupra capului și simți că picioarele îi sunt trase înapoi de niște pârghii elastice, pentru a nu fi retezate la catapultare.

Constată că toate comenzile erau blocate și aparatele de bord moarte, că nu mai funcționa stația de emisie-recepție. Vitezometrul, altimetrul și alte aparate de măsură, care îi erau necunoscute, erau cu acele pe zero. Cifrele unui ceas electronic se

succedau cu viteză uimitoare. Constată că îl interesau toate acestea și avea capul plin de detalii tehnice cu care n-a avut niciodată tangență.

O clipă, avu impresia că hubloul nu se va deschide și se va strivi de el în următoarea fracțiune de secundă. îi zbură prin creier imaginea unei insecte strivite de un geam și amintirea neplăcută a unor piloți care își pierduseră viața din cauza unor sisteme de catapultare atât de puțin evoluate. Unii fuseseră retezați de ampenajul vertical, dar cei mai mulți nu reușiseră nici măcar să iasă din cabină, prăbușindu-se cu avionul aflat în derivă.

Transpirat din cap până în tălpi, Albert îl înjura pe bătrânul care îi rezervase o surpriză atât de neplăcută. în cădere, blestemă sistemul de ventilație și presurizare, privind cum se lovește avionul de sol, cum explodează și cum e cuprins de flăcări.

Cuprins de o somnolență plăcută, oscila încolo și încoace, ca într-un balansoar, privind feliile de pânză multicoloră ale parașutei, aflată deasupra capului.

Ajungând jos, tresări. Picioarele i se înfipseseră în pământul moale, iar costumul și aparatura din spate i se păreau foarte grele.

— Al dracului să fii! amenință cu pumnul spre cer, ca și cum acolo ar fi trebuit să se găsească bătrânul Adrian Ambajiu. Când mă întorc, am să-ți dau numai pumni în cap!

Aruncă tubul de oxigen, gândindu-se fără să vrea că acesta trebuia să se desprindă singur la o mie de metri înălțime, și se uită împrejur. Peste tot, nu era decât teren mlăștinos. Din loc în loc, pământul era acoperit de smocuri de iarbă strălucitoare sau flori ciudate, fosforescente, nemaivăzute.

își scoase casca, aruncând-o cât colo, și apăsă sistemele de deschidere ale colierelor sau clapelor metalice ale costumului greoi de protecție. Trase fermoarul până jos și rămase doar în combinezonul ușor din fibre termoizolatoare și ignifuge.

Presupunând că bătrânul îl aude, îi strigă că îi mulțumește pentru faptul că a programat o zi însorită, o armă de foc și un rucsac în care se găsea, printre altele, un pachet cu alimente.

Mânca ceva în grabă, luă rucsacul la spinare și își spuse că va întinde masa după ce va părăsi mlaștina urât mirositoare.

La început, mersul prin nămol i se păru un supliciu, apoi se obișnui și înaintă cu mai multă ușurință. Ajuns la marginea smârcurilor, urcă pe culmea unei coline, mulțumit că se putea deplasa normal, fără să i se mai cufunde gleznele în noroi.

Privi în depărtare și văzu că nu existau case, pomi sau stânci pe întinderea de înălțimi nisipoase. Doar flori luminoase gal- ben-verzui.

Cum în mlaștină nu se putea întoarce, drumul nu era decât înainte. Se gândea cu ciudă că bătrânul îl păcălise și înainta cu greu prin nisip, oprindu-se din loc în loc, să mai înfulece un sandviș sau să bea apă.

Obosit, băgă capul între urechi și nu se mai uită decât în față, neobservând că e urmărit în tăcere de un grup de cresomi pașnici.

Plictisit, într-un târziu, unul dintre extratereștri se hotărî să spargă tăcerea și să-1 întrebe pe om ce fel de entitate biologică sau nonbiologică este.

Speriat, Albert se întoarse, strângând pușca automată în mâini, căutând să-și potolească bătăile impetuoase ale inimii.

— Cum adică, ce sunt? întrebă.

— Ești robot, om sau autohton.

— Sunt un om virtual.

— Deci, ești om?

— Să zicem. Voi sunteți cresomi?

— Cresomi pașnici, sută la sută.

— Dacă e om, trebuie să-l ducem în templu, spuse un al doilea extraterestru. Ce altceva putem face cu el?

— Absolut exact, spuse un al treilea. Când vine Agova, îl dăm lui.

— Pot să știu și eu cu ce drept luați voi hotărâri în contul meu?! se supără Albert.

— Nu vedem ce alt lucru mai bun putem face, spuse primul cresom.

— Ați face bine să-mi spuneți cum ajung într-o comunitate umană cât de cât civilizată sau să vă vedeți de drum.

— Nu există comunități umane civilizate. Pe aici, împrejurul dealurilor solare, nu există decât cresomi pașnici.

— Ce e Agova?

— Zeul nostru.

— Și cum vreți să mă dați acestui zeu?! Vreți să mă omorâți, să mă jertfiți pe altarul acestei divinități?

— Nicidecum. Vrem să te salvăm.

— Cum vreți să faceți asta?

— Agova e o entitate magnetică. Te ia și te duce cu el. Ce ai vrea să facem noi cu tine? Te ducem în templu și, de acolo, te ia Agova. Când vine, își face drum prin templu. Dacă te ia, te duce în zona luminată a planetei. Nu vedem ce poți face pe aici.

Albert își spuse că, în fond, nu era decât o ființă virtuală. Nu avea ce lucru rău să i se întâmple. Era posibil ca acest vânt magnetic să fie o parte din scenariul scris de bătrân. Nici dealurile solare nu aveau cum să existe; soarele lumina doar cealaltă emisferă.

Ii urmă pe extratereștri cu o mulțime de mâini și picioare până la marginea colinelor, unde intră într-o regiune neluminată, apoi i se rupse filmul.

Ca trezit din somn, într-un întuneric total, strigă și își dădu seama că se găsește într-o incintă imensă.

„Poate dorm, își spuse, căutând o poziție mai confortabilă pe cimentul umed și zgrunțuros."

Se întoarse pe partea cealaltă, se așeză cu capul pe rucsac, dar fără niciun folos; îl dureau toate încheieturile, aceeași durere simțind-o și în mușchi. Se ridică în genunchi, își masă, fără niciun rezultat, gâtul, pieptul, spatele, bicepșii și mușchii membrelor inferioare, privind în jur, căutând să pătrundă cu privirea întunericul material ce îl înconjura.

„Ce straniu, își spuse, ascultând cu atenție. Dorm și visez că dorm și visez că m-am trezit din somn și mă gândesc că dorm și visez că dorm și visez. Dacă aș fi treaz, nu aș putea

face asociații de idei atât de rapide. Păcat că omul poate face împletiri de idei atât de interesante doar în somn, iar atunci când se trezește nu-și mai aduce aminte nimic. Atunci când își aduce aminte ceva, descrierea lui e extrem de ștearsă."

Se ridică în picioare și înaintă ca orbul, cu un braț întins în față și cu celălalt târând rucsacul. Ajuns la un perete rece și lucios, îl pipăi, îndreptându-se în direcția din care se auzea un foșnet slab.

— Hei! Ce faci!? se auzi o voce puternică. Vezi că dai peste mine.

Albert înțelese că se împiedicase de o ființă care adormise pe jos și se trase înapoi.

— Nu văd nimic, se scuză vicepreședintele, încercând să găsească un punct de sprijin.

— Te ostenești degeaba, se auzi vocea. Ai luat-o în direcție greșită. Peretele e cu câțiva pași mai încolo, dar nu e nevoie să te ții de el; templul e complet gol.

— De unde știi?

— Eu văd.

— Ce ești tu de spui că vezi pe întuneric? întrebă Albert. Ai vreun ochi informațional?

— N-am niciun ochi informațional. Sunt suplicitar și am o grămadă de ochi.

— Am văzut cum arată un suplicitar. Aveți o coroană rotitoare pe cap, cu o grămadă de ochi strălucitori, divers colorați, așezați pe ea.

— Unde ai văzut așa ceva? întrebă suplicitarul.

— La sediul partidului vostru.

— Nu arătăm așa. Nu avem ochii divers colorați. Trebuie să fi văzut vreun mutant, spuse necunoscutul.

— Nu-1 știi pe birocratul de la voi, de la sediul partidului? întrebă vicepreședintele.

— Nu. Nici nu știu unde e acest sediu.

— Când te-ai înscris în partidul vostru, al suplicitarilor, nu ai fost la sediu să completezi o fișă de înscriere?

— Nu sunt membru de partid, spuse suplicitarul.

— Zău?! Nu ești membru al partidului vostru?

- Nu.

— Mi se pare ciudat să aud așa ceva, dar, totodată, mi se pare logic, spuse Albert. Dacă ești un suplicitar virtual, nu poți avea nicio legătură cu un partid din spațiul real.

— Nu sunt deloc un suplicitar virtual. Sunt cât se poate de real.

— Bun, și ce cauți aici?!

— M-au prins cresomii pașnici și vor să mă arunce în curentul ăla magnetic al lor, spuse suplicitarul.

— Agova. Și cu mine au aceeași intenție. Ce au cu noi?

— Nu știu. Eu sunt ziarist și am venit aici să fac un sondaj de opinie printre extratereștri. îi întreb cum văd ei lumea de apoi.

— Ha! ha! ha! râse Albert. Poate că asta e lumea de apoi. E o lume fantastică, o lume virtuală. Bătrânul Adrian Ambajiu mi-a spus că, într-un anumit moment, ies din programul lui și intru într-o lume autonomă, dar a uitat să-mi spună cum pot eu să știu dacă mai sunt controlat sau am preluat controlul.

— Prin aceste cuvinte, mi-ai spus care este părerea ta despre lumea de apoi, dar nu mi-ai spus ce ești, om sau autohton.

— Tu ce crezi?

— Deoarece autohtonii sunt foarte rari în zona întunecată, cred că ești om, dar nu sunt sigur, spuse suplicitarul. Oamenii au ochi informațional.

— Sunt om.

— Dacă ești om, poți să-mi răspunzi la o întrebare?

— Să auzim! spuse Albert.

— Care este cel mai mare rău și cel mai mare bine pentru om?

- Omul.

— Corect, spuse suplicitarul. Ești om. Văd că știi proverbul binecunoscut, potrivit căruia: omul este cel mai mare bine și cel mai mare rău pentru om.

Albert vru să-i spună că habar n-avea de un astfel de proverb, dar se abținu; nu putea ști cum gândește suplicitarul. Schimbă vorba, îi spuse cum îl cheamă și îi povesti cum se catapultase, cum străbătuse mlaștina, ajungând pe dealurile solare. Ii povesti despre întâlnirea cu cresomii pașnici și îi repetă întreg dialogul avut cu aceștia.

— Ai venit cu un avion?! se miră suplicitarul.

- Da.

— De unde?

— Din spațiul real, spuse Albert.

Extraterestrul îi spuse că se numește Joachimgudu Atad și e corespondentul din emisfera întunecată al unui cotidian din orașul Lahr. îi povesti că a mai auzit varianta cu spațiul real și spațiul virtual, scriind multe articole în sensul ăsta; mulți spun că spațiul Pământului este cel real, iar cel al lozei cel virtual. Foarte mulți pământeni considerau că planeta Pământ este satelit foarte mic sau un astru din zonele neexplorate al planetei loza. Alți oameni considerau că loza nu este altceva decât Pământul, dar în alt timp.

— Ce aiureli, spuse Albert. Eu am spus că vin din spațiul real al zonei întunecate a acestei planete. Adrian Ambajiu, șeful unui centru de viață virtuală infinită, m-a introdus aici, într-un spațiu de vis. Eu nu sunt aici; mă găsesc pe o canapea, cuplat la un calculator. Dorm și visez tot ce mi se întâmplă acum.

— Aiureli, spuse Atad. Nu există așa ceva. Centrele vieții virtuale sunt niște minciuni electorale.

— E posibil, spuse omul, dar îți jur că habar n-am să conduc un avion. în mod real, nu mă vei vedea niciodată urcat într-un avion de luptă fabricat în timpuri imemoriale.

Ca pentru a vedea ce părere are interlocutorul, deschise ochii și clipi des, lăcrimând, apoi coborî pleoapele; era un întuneric dureros de dens.

— Am să te duc la o televiziune, spuse suplicitarul. Povestea ta e o minciună, dar e bine țesută; va prinde la public.

Albert îl lăsă să creadă ce vrea; nu-1 mai întrebă dacă televiziunea era pe emisfera luminată sau acolo, la ei, nu-1 mai întrebă dacă era o televiziune mare sau mică, de stat sau particulară, nu-1 mai întrebă nimic. Dacă voia să-1 ducă la o televiziune, însemna că plănuia să-1 ia de acolo. Era și cazul; frigul îi intrase în oase și începuseră să-i clănțăne dinții.

— In realitate, funcționează o climatizare generală pe loza, spuse omul. In templul ăsta, e un frig umed, insidios.

— Poți să te ții pe picioare? Pot să te ajut.

Albert refuză, se apropie de perete și o luă de-a lungul lui, pipăindu-1. Suplicitarul îl urmă și îi spuse că ar fi fost bine să ia prizonier un cresom. Puteau afla lucruri interesante de la el și îl puteau folosi ca ghid; el vedea în întuneric, dar habar nu avea unde se aflau.

— Dacă ieșim din incinta asta, s-ar putea să întrezăresc și eu ceva, spuse omul.

— Nu cred, spuse Atad. Templul nu este ermetic închis; are ferestre. Pentru tine, întunericul de afară e la fel de absolut ca și cel de aici.

— S-ar putea s-o încurcăm, spuse Albert. Sunt cresomi pașnici.

— Nu sunt pașnici. Ne-au băgat aici, la cheremul unui vânt, și ne păzesc cu tenacitate. Tu nu-i vezi, dar înconjoară templul și sunt înarmați până în dinți, cum vine vorba, deoarece cresomii nu au dinți. Ar trebui să ne grăbim. Frigul care te-a cuprins ar putea fi un semn că se apropie zeul magnetic.

— Mie mi-au spus că Agova nu face altceva decât să mă ia și să mă ducă în zona luminată, spuse omul.

— Și tu ai crezut; ca ultimul prost, spuse Atad. Alegând să vii cu ei, ți-ai creat singur iluzia libertății.

— De ce te-aș crede pe tine și nu pe cresomi?

— De-aia.

Albert auzi cum meșterește suplicitarul ceva la ușă, apoi simți că e tras afară de o mână puternică.

— Te ascunzi în nisip, cu rucsac, cu tot, să știu de unde te iau, și aștepți! îi ordonă Atad.

Făcu așa cum i se ceruse, dar nu avu mult de așteptat. Auzi niște bufnituri înfundate, apoi se reașternu liniștea. întors în doar câteva minute, suplicitarul țâra un cresom după el, ținân- du-1 strâns de părul verde și lânos. își dădea seama de lucrul ăsta după centura luminoasă a ființei inconștiente.

— Scuză-mă că am întârziat, spuse extraterestrul. Am doborât mai mulți și i-am îngropat în nisip. Am reușit să-1 trezesc doar pe ăsta.

— L-ai omorât? întrebă omul.

— Nu. E doar leșinat. Am aflat ce mi-a trebuit, apoi l-am pocnit din nou. Drumul cel mai scurt până la granița teritoriilor locuite de cresomii pașnici e încolo. Ah, scuză-mă! Am uitat că nu vezi... Dincolo de zona asta, s-ar putea să te descurci și tu, deoarece cresc flori luminoase. Florile de aici au fost mâncate de ăștia, care sunt ființe erbivore.

îngropă ostaticul și îl luă pe Albert de mână. Acestuia îi era scârbă de atingerea rece a extraterestrului, dar nu avea ce se face; trebuia să îndure apropierea dihaniei și mirosul acesteia.

— Nu te feri! râse Atad. Măcar tu ai avantajul de a nu mă vedea. Eu am dezavantajul că pot să-ți văd mutra pocită. Și mie mi-e scârbă de tine. în fond, tu ești extraterestru pentru mine, așa cum eu sunt extraterestru pentru tine.

— Bine că nu arăți ca o caracatiță sau ca un dragon. Aici, natura nu a făcut prea mare risipă de fantezie.

— Eu nu sunt de aici. Sunt de pe altă planetă. Noi, suplici- tarii, am venit pentru a participa la viața politică.

— Acrolterii, neuromarticii și cresomii de ce nu participă la viața politică? întrebă vicepreședintele.

— Dacă au venit până aici, trebuie să participe în vreun fel la viața politică a planetei. Sunt mai sălbatici, mai au drum lung de străbătut până la înțelegerea democrației. Până atunci, cred că participă și ei, în felul lor, la lupta pentru putere. în felul ăsta, participă la viața politică.

— Oricum, suplicitarul de la sediul vostru de partid era destul de plăcut la vedere. Nu e înspăimântător ca o caracatiță sau ca un dragon?

— Ce sunt alea? întrebă suplicitarul.

— Animale de pe Pământ.

— Mă compari cu un animal?

— Nicidecum, spuse omul. Caracatița și dragonul nu sunt înzestrate cu rațiune. Tu ești.

— Și atunci, de ce faci comparația asta?

— Să lăsăm, dădu omul înapoi. Poate nu e cea mai bună comparație.

— Bine, să lăsăm, mai ales că e posibil să fim urmăriți, spuse Atad.

— De cine?! De cresomii pașnici?

— Exact. Crezi că, dacă vor descoperi că am fugit, vor sta degeaba?

— Nu cred asta. Mai exact, nu cred nimic. Nu văd de ce mi-ar fi frică, spuse Albert.

— Mai exact, nu vezi nimic. Dacă n-ai fi cu mine, te-ar prinde imediat.

— Ce facem?

— Știu eu? întrebă Atad. Dacă sunt puțini, mă lupt cu ei. Dacă sunt mulți, îți spun și o luăm la fugă. Nu are rost să ne gândim, însă, la prostii. Mai avem câteva coline și ieșim din regiunea asta. Dincolo, e mult mai frumos; cresc plante luminoase, divers colorate. Lumina florilor pare a ieși din sol. E feeric. Ai să vezi. Nu mai vorbesc de faptul că scârboșii de cresomi pașnici nu au ce căuta acolo.

Tras de mână, omul înainta cu greu prin nisip. II durea capul de atâta întuneric. Dacă deschidea ochii, nu vedea absolut nimic. Dacă îi închidea, vedea ce își amintea. Totul i se părea în vis și nu-și mai dădea seama dacă visul începea atunci când fusese conectat de Adrian Ambajiu sau era un vis total, iar el se găsea acasă, pe Pământ, în patul lui, și trebuia să se trezească, din moment în moment, să meargă la serviciu sau la nevastă-sa, la maternitate.

— Hei, dormi mergând? îl zgâlțâi suplicitarul. Suntem atacați de cresomi.

— Ce facem?

— O luăm la fugă. Sunt mulți. Te țin de mână până ajung la noi, apoi îți dau drumul să alergi singur. Eu mă iau la bătaie cu ei și, dacă îi învinge, te ajung în scurt timp. Dacă nu...

— Dacă nu, ce? întrebă Albert.

— Dacă nu vin și eu, înseamnă că m-au prins sau m-au omorât. In cazul ăsta, o ții tot înainte până la prima șosea, apoi o iei la stânga. Prima clădire cu mai multe etaje e centrul de presă unde lucrez eu. Le povestești celor de acolo ce s-a întâmplat. Știu ei ce au de făcut.

— Ce au de făcut?

— Dacă mai trăiesc, scandalul din presă mă va ajuta să fiu eliberat. Opinia publică nu e chiar vorbă goală. Dacă sunt ucis, pot fi pretextul unui conflict diplomatic pe care noi, suplicitarii, îl pândim de mult timp, în scop electoral.

Porniră să alerge, iar extraterestrul, după câteva minute, îi dădu drumul. Auzi în spate bufnituri înfundate și gemete icnite, dar nu se întoarse. Continuă să alerge până la ultima colină și, când ajunse în vârful ei, nu se opri să admire peisajul de dincolo. Mări pasul și nu se opri decât atunci când fu sigur că nu mai aude nimic în urma lui.

Privi suprafața care unea colinele întunecate ale cresomilor pașnici cu suprafața de câmpie din față, dar nu apucă să se bucure prea mult de priveliștea mirifică; se auzeau zgomote și trebuia să se grăbească.

La început, încercă să nu calce florile luminoase, apoi, văzând că sunt prea dese și nu poate face asta, o luă pe de-a-ntre- gul. Ghetele i se umpluseră de particule fine, luminoase, ce se scuturau de pe plante. La rândul lor, ghetele începuseră să lumineze în jurul picioarelor omului.

La marginea colinelor, se simțea influența unor curenți magnetici, care împrăștiau praful de lumină, presărându-1 pe sol, dar, după un timp, Albert nu le mai simți prezența.

Ajuns la șosea, bătu din picioare, să se scuture de lumină, și o luă la stânga, așa cum îi indicase ziaristul suplicitar.

Nu avu, însă, norocul să străbată prea mulți kilometri; în calea lui, de-a latul drumului, spre colinele de nisip ale creso- milor pașnici sau, adânc, pe câmpia cu flori luminoase, nu se vedeau decât extratereștrii. Acrolterii, neuromarticii și cresomii puseseră piatra cubică a bătăliei de la sfârșitul păcii a treia din cataclismul 4. Oștile se aliniaseră până dincolo de orizont, acoperind un cerc imens din suprafața întunecată a planetei, iar piatra cubică nu era altceva decât un imens cub cibernetic, din plastic alb. Ecranul acestui cub se găsea către combatanți și avea rolul de a înregistra scorul sau de a relua scenele mai tari.

Neuromarticii se găseau la poalele colinelor nisipoase. Cei mai mulți se așezaseră pe umbrele materiale și invizibile ale pienilor umbroși, dar foarte mulți nu aveau pieni. Prezența celor sui ți pe umbre era doar bănuită deoarece începuseră să îngâne un cântec de luptă. Dacă tăceau, locul unde se aflau nu mai putea fi intuit; pienii își aruncau umbrele la întâmplare, mai aproape sau mai departe, după reguli știute doar de ei.

La auzul cântecului, din gâtlejurile acrolterilor și cresomilor se desprinsese un imens hohot de râs, care mătură frunzele plantelor și iarba luminoasă, pierzându-se, apoi, într-o plutire ușoară, undeva, către vest.

Unduirea ierbii îi aduse aminte lui Albert de micii curenți magnetici de mai înainte și îl făcu să se gândească la faptul că „marele vânt" Agova, după cum îi povestise ziaristul suplicitar, putea veni oricând, de oriunde, putea mătura totul, ducând cu sine ființele, plantele, pietrele, nisipul sau lumina întâlnite în cale. Când bătea Agova, luptele încetau brusc, spre marea nemulțumire a războinicilor, și se crea o breșă serioasă în continuitatea politicii de forță.

îngrozit, omul ieși din șanțul drumului, se târî printre flori și se ascunse în spatele pietrei cubice. Văzu că neuromarticii erau atât de supărați că fuseseră luați în râs, încât începuseră să invoce marele vânt în versuri bine ticluite.

Acrolterii și cresomii se cutremurară; neuromarticii se speriată de îndrăzneala pe care o avuseră să cheme curentul magnetic.

Albert privi de la marginea cubului, printre niște tufișuri țepoase, și văzu că, fără niciun fel de semnal, trupele încep să se miște.

Acrolterii începuseră lupta; cântecele neuromarticilor erau o sfidare pe care nu o puteau suporta, ei urând cel mai mult curenții magnetici, care îi puteau lua foarte ușor, târându-i prin atmosferă, cu capetele metalice înainte și cele trei perechi de picioare fluturând ca niște panglici.

Primele trei rânduri de acrolteri căzuseră și intrară în focul bătăliei alte trei rînduri, cu capetele înainte, orbiți de furie. Ținta lor erau pienii umbroși; odată uciși, neuromarticii cădeau de pe umbrele lor și, fie se rostogoleau și-și spărgeau capetele, fie erau doborâți de capetele de război ale acrolterilor, care funcționau ca adevărate măciuci.

Câteva mii de neuromartici mușcară iarba luminoasă, strângând, de durere, cei trei pumni, dar următoarele rânduri de pieni umbroși se dovediră a fi o păcăleală; nu duceau cu ei niciun neuromartic.

Cu mulțimea lor de mâini, cresomii începuseră să arunce pietre invizibile în capetele de război ale acrolterilor, supărați că ei trebuie să intre în luptă ultimii, de fiecare dată.

Doborâți în număr mare, înfuriați peste măsură, acrolterii găsiră algoritmul de transformare a pietrelor rotunde invizibile în pietre cubice vizibile, lovindu-le cu capul, ca pe niște mingi, și direcționându-le, înapoi, spre agresor.

în fata acestei schimbări de situație, cresomii scoaseră tunurile de mână și începură să tragă, la nimereală, în orice fel de dușman le ieșea în cale.

Rupând rândurile, acrolterii fugiră îngroziți spre întunericul colinelor nisipoase întunecate, deși știau că nu aveau voie acolo, conform convenției semnată cu Departamentul Roboților Stăpânitori. Câțiva fură prinși de un curent magnetic și aruncați, înapoi, în vâltoarea luptei, acolo unde nu mai aveau nicio șansă de supraviețuire, din cauza micilor sfere explozive aruncate de neuromartici.

în fața capetelor metalice de război ale acrolterilor, tunurilor de mână ale cresomilor și sferelor explozive ale neuromarticilor, nu rezista nimic. Pierderile de vieți erau masive, de toate trei părțile, dar cubul cibernetic îi anunță că lupta luase sfârșit și urma o perioadă de pace.

— Suntem la cheremul unei pietre cubice, se supără un neu- romartic, trântind o sferă explozivă de pământ și aruncându-se singur în aer.

Câțiva acrolteri râseră, iar un neuromartic le spuse că râdeau ca proștii. în timp ce ei se luptau cinstit, căutând să nu respecte nicio regulă, un cub cibernetic, introdus de nu se știe cine, le coordona viața și moartea, drămuindu-le timpul și făcân- du-i să nu se poată lupta în liniște.

— Mai ales că această piatră cubică a războiului de la sfârșitul celei de-a treia păci din cataclismul 4 naște monștri, spuse un cresom, apucându-1 pe Albert de un picior și trăgându-1 afară.

— Ți-am spus eu că nu e rădăcina niciunui tufiș? spuse un al doilea cresom.

— Poate a umblat la cub, își dădu cu părerea un al treilea cresom. Bătălia asta s-a terminat în mod absurd, fără niciun învingător. Cubul ne-a oprit la jumătatea luptei.

— Ce cauți aici?! se răsti primul cresom.

— Aici, unde?! se miră omul. Voi nici nu existați. Sunteți personaje dintr-un scenariu virtual. într-un anumit moment, veți dispare, iar eu mă voi trezi din somn.

— Ce aiureală. Te-am prins spionând și vrei să scapi făcând pe nebunul.

— Aiureală e lupta asta a voastră. Nu așa se duce o luptă.

— Ce vorbești?! se miră cresomul. Te pomenești că vrei să ne ții și niște lecții de tactică și strategie militară?

— Nu vreau să vă țin nicio lecție. Nu mă pricep. Treceam pașnic, iar voi mi-ați barat drumul. Dacă știam că dau peste un teatru de război, ocoleam. Sunt aici dinainte de venirea voastră. Nu am nicio legătură cu războiul și nicio misiune.

— Poate că tocmai asta e misiunea ta, să nu participi la luptă. Să te uiți la noi și să raportezi cine știe cui.

— începi să mă plictisești, se enervă Albert. Vreau să spun că lupta voastră nu s-a desfășurat în realitate. E un coșmar. Nici acest dialog idiot nu are loc.

— își bate joc de noi, spuse unul dintre cresomi. Pentru spionaj, eu l-aș duce și l-aș îneca în Marea Furtunilor Magnetice.

— Ce spui, bă?! se supără un altul. Dacă vrei, du-1 tu acolo! Până te întorci, pacea a patra e deja trecută și intri direct în război, fără pic de odihnă și distracție. Eu, unul, l-aș împușca pe loc.

Pe Albert îl cuprinse frica. Știa că Marea Furtunilor Magnetice era locul unde mulți dezertori își găsiseră sfârșitul; încercând să o traverseze, ambarcațiunile acestora dispăruseră fără urmă. Nici varianta cu împușcatul pe loc nu-i surâdea.

Singurul lucru care îl încânta, era faptul că, într-un anumit moment, se va sfârși totul, va reintra în program și va dispărea de acolo. Nu-i prea plăcea scenariul propus de Ambajiu și era hotărât să-i spună că a fost măgar. în loc să-1 ducă în locuri civilizate, cu mâncare bună, femei și muzică, îl plimba pe coline sau îl lăsa la cheremul unor ființe scârboase cu o mulțime de mâini și picioare.

— Vă ambalați degeaba, spuse un neuromartic. Asta, orice fel de ființă ar fi, nu are nicio legătură cu războiul.

— Și dacă ar avea vreo legătură cu războiul, are legătură cu războiul, nu cu pacea a patra din cataclismul 4, care tocmai a început, spuse un acrolter, înălțându-și cu mândrie capul de sărbătoare. Nu aveți ce să îi faceți.

— Cum să nu avem ce să-i facem?! se supără un cresom. Cine hotărăște dacă avem ce să-i facem sau nu. Cine face regulile?

— Voi faceți regulile, voi le călcați, spuse acrolterul. Nu ați semnat voi convenția cu Departamentul Roboților Stăpânitori?

— Ba da, dar e o cinste să călcăm orice regulă a războiului.

— Acum e pace. Pacea n-are reguli.

— Cu atât mai mult? Dacă îl executăm, nu călcăm nicio regulă.

— Dați-i drumul, dar să nu vă prind că îl omorâți aici! spuse un neuromartic. Aici e pace; ne pregătim de sărbătoare.

— Săriți! strigă un cresom.

Albert fusese luat de o adiere magnetică și ridicat în văzduh, iar cresomii își puseseră în funcțiune mulțimea de picioare. După o cursă obositoare, în care alergară mai repede ca vântul, îl prinseră de picioare, îl trântiră la pământ și îl legară.

îl transportară pe cel mai scurt drum lipsit de furtuni până la cea mai apropiată aglomerare de clădiri din beton și sticlă, un fel de bază militară, cu magazii, hangare și adăposturi sub- pământene. Cupola unei clădiri semisferice se ridică și, după ce păși pe o platformă octogonală, fu așezată la loc, cufun- dându-i într-un întuneric dens. Câțiva soldați îi desfăcură frânghia de la mâini și picioare, apoi se retraseră în liniște, lăsându-1 în fața unui cresom învelit într-o mantie luminoasă, așezat pe o piatră cubică, cu picioarele atârnând în toate părțile.

— în întuneric, lucrurile se văd mai limpede, spuse cel care părea a fi căpetenia.

— în întuneric, nu te vezi decât tu, spuse Albert. E posibil să mai fie vreo mie de războinici, așezați pe lângă zid, dar nu-i percep nici măcar auditiv. Cred că stau înțepeniți ca statuile.

— Nu vezi?! se miră șeful.

— Nu văd în întuneric.

— Atunci, ce cauți pe emisfera întunecată a planetei?!

— E treaba mea, spuse Albert.

— Pot să aflu și eu treaba asta a ta?

- Nu.

— Păcat, spuse șeful. Ar fi fost mai înțelept să colaborezi cu noi. Dacă ai venit până aici, trebuie să ai un motiv serios. Poți să mi-1 spui?

- Nu.

— De ce?

— E secret, spuse vicepreședintele.

— Sunt dispus să-ți dau drumul dacă îmi spui secretul.

— Minți.

— îți dai seama că te condamni singur la moarte? întrebă șeful.

— îmi dau seama că am fost condamnat la moarte în momentul în care m-a prins de picior un idiot lângă cubul cibernetic.

— Zău?! Și nu ți-e frică?

— Nu, spuse Albert.

— Ciudat curaj.

— E curajul omului aflat în fața fantasmelor sale.

— Fantasme?! Ce fantasme?

— Voi, spuse vicepreședintele. Voi sunteți fantasmele mele.

Cresomul amuțise de uimire. Atâta obrăznicie nu putea fi posibilă. Dacă exista, trebuia stârpită fără întârziere. Dădu ordin să se ridice cupola și, în lumina florilor de pe rondurile dintre clădiri, omul văzu ochii sticloși ai extraterestrului, ochi în care se citea o ură de moarte.

Albert fu preluat de războinici și împins înainte cu tunurile de mână, spre marginea așezării.

— Cum puteți să trageți cu tunurile alea? îi întrebă. Reculul trebuie să fie ucigător.

— Chiar te interesează? întrebă un cresom, lipindu-1 cu spatele de un zid și dându-se câțiva pași înapoi.

- Sigur.

— în fond, de ce nu. Vei duce informațiile despre aceste arme în mormânt.

Mândru de ceea ce știa, soldatul îi explică modul cum se succedau luptele și cum funcționau tunurile. îi povesti și despre alte arme aflate în uz, despre armele trecute la muzeu și despre piatra cubică a războiului.

Lipit, la început, cu spatele de zid, omul își dăduse drumul în iarba pufoasă, moale și luminoasă. în picioare, i se strecurase o oboseală dureroasă, iar în plămâni un parfum amețitor. Era cuprins de o somnolență plăcută, soră cu leșinul, și simțea fiori reci alunecându-i de-a lungul șirei spinării. Din spate, auzea un fâsâit ușor, ca prin vis, nereușind să-și dea seama

dacă sub pleoape i se zbate realitatea din vis sau plăsmuirile somnului se revarsă într-o realitate periculoasă, după cum îl anunța al nu se știe câtălea simț.

— Nu ai unde să fugi! auzi, nereușind să ridice un deget în fața ființelor ce se apropiau cu mișcări de feline.

Fu prins ca într-o menghină de niște brațe puternice, lipicioase, și târât pe pământ.

— Ține-1 bine! auzi. E un animal hidos și necunoscut. Cine știe cât poate fi de primejdios.

— E un om.

— E o minciună, ca tot ce iese din gura unui neuromartic. Nu poate fi om. Nu are ochi informațional. Cred că e un animal mimetic.

— Nu e animal. Din tot delirul lui, îmi dau seama că gândește.

— Nu vreau să știu nimic. E război și, în război, nu aveți voie să folosiți decât pieni umbroși. Chiar dacă e om, nu intră în ecuație. încerci în zadar să-i salvezi viata.

Neuromarticul se cutremură, dar Albert râse în hohote când văzu tunurile din mâinile celor două rânduri de cresomi.

— Sper că 20 de tunuri sunt de-ajuns, le spuse.

— Chiar așa, spuse neuromarticul. Un tun îl face praf.

— Pentru un nebun, nu ajung nicio sută de tunuri. în fața morții, nu are voie nimeni să râdă. Moartea e un lucru serios. Cu moartea nu se glumește, iar ăsta se prăpădește de râs.

Omul își spuse că era cam deplasat să râzi în astfel de situații, dar situația lui era alta.

— Hei, Adrian Ambajiu! strigă, uitându-se în sus. Bătrâne! Scoate-mă din program! M-am săturat de creaturile astea!

— Am spus eu că e nebun, spuse un cresom. Vorbește cu ceea ce își imaginează.

— Delirează de frică, spuse neuromarticul.

— Nu mi-e frică deloc, spuse Albert, dar nu-mi place să fiu amenințat cu arma.

— Dar nu ești deloc amenințat, spuse un cresom și dădu semnalul de tragere. Ești mort.

Văzu gurile de foc ale tunurilor și auzi detunătura, încă mult timp, ca în vis. Simți o durere ascuțită în creier și întoarse capul într-o parte. Totul devenise alb și, în plutirea lină spre suprafața unei fântâni, avea impresia că e un surdo-mut și că îi strigă tot timpul cineva să nu mai facă o așa infernală gălăgie. Avea impresia că împarte apa în cuburi și că flutură brațele în fața unor priviri, care zburau în sunet, pentru a cădea, apoi, rănite, în somn, într-o seară oarecare, pe Pământ, o seară ruptă de timp. Privea ghilotinele ce zburau și se ridicau la suprafața apei, odată cu el, ca într-un film fără sonor.

„Surdo-muții privesc prin pahar cu un ochi foarte critic. Neauzind nimic, despre nimeni, ei se pot ciocni de lucruri pe care mintea omului nici nu le-a imaginat încă. Se pot lovi de metafore, în timp ce poeții le caută prea mult în cuvânt, umplând auzul cu privighetori, din ce în ce mai mari, fură primele cuvinte care îi trecură prin cap, înainte de a deschide ochii și de a-i închide repede la loc."

Chiar dacă treceau prin frunzișul des al arborelui de deasupra, razele puternice ale soarelui și lumina din jur îl orbeau.

Aplecați asupra lui, Iacob Zeze, secretarul din departamentul de propagandă, și Diana Overt, asistenta sa, îl zgâlțâiau și îl stropeau cu apă din râul lângă care îl puseseră.

Privi temător împrejur și văzu că se găsea într-un parc. Simțea privirile celor care părăsiseră băncile din jur pentru a se ascunde după arbori, la vreo zece metri mai încolo. Unii puseseră mâna pe bâte și pietre, alții scoseseră niște cuțite, sub privirile atente și binevoitoare ale unui paznic înalt și sfrijit, înarmat cu un pistol vechi și nefolosit.

IX

— Așa mai merge, spuse Albert. Bine că am scăpat de viziunile extraterestre și de zona întunecată a planetei.

— Dacă nu interveneam la timp, viziunile extraterestre te puteau ucide, spuse Zeze. Norocul tău a constat în faptul că

te-au urmărit enocrații. Nu știm ce au făcut la tunurile

creso- milor, dar când au tras în tine, au sărit ei în aer.

— îi suntem datori lui Adrian Imer, marele enolog și conducătorul suprem al enocraților, spuse Diana. Ne-a spus că are mare încredere, că te consideră un politician de viitor și că are nevoie de tine. Nimeni nu dă nimic pe gratis. Acum, vrea ceva.

— Ăsta e un tip înalt, la 2 metri, și slab? întrebă vicepreședintele.

— Cine ți-a spus că ar fi înalt și slab?

— O asistentă de la spitalul mafioților.

— Nu e înalt și slab, spuse asistenta sa. E scund, gras, brunet și poartă mustață.

— Nu se poate.

— Ba se poate.

— Asta e descrierea fantomei unui bancher, spuse Albert.

— Poate poza unui bancher. Puțini știu că e șeful enologilor și enocraților. în politică fiecare pozează în ceva. Toată lumea se ascunde. Nimeni nu e sincer și nici n-ar avea de ce să fie.

— Așa?!

— Da, spuse Diana.

— Află că nu cred nimic. Eu mă găsesc pe patul din cămăruța lui Adrian Ambajiu, bătrânul de la un centru al vieții veșnice de pe cealaltă emisferă. Dorm și visez că sunt cu voi.

— Nu e adevărat, interveni Zeze. Te-am urmărit până acolo, dar, când am ajuns, plecaseși. Moșul habar n-avea în ce parte ai luat-o. Voiam să marchez două puncte, să-mi semnezi cererea de demisie și să-mi dai niște bani pentru a începe o viață nouă, veșnică și virtuală. Rucsacul în care se găseau cărțile de credit l-ai uitat acolo, dar banii nu ajung; dacă nu prezinți o cerere aprobată, care să ateste faptul că ai părăsit partidul și nu ai datorii, nu ești băgat la cutie.

— Zici că acolo nu era decât rucsacul?

— Exact. Uite-1 aici. L-am luat cu mine.

— Poate m-a ascuns Ambajiu într-o cutie, spuse vicepreședintele. O fi vrut să se culce, iar eu îi ocupam patul.

— Nu cred. Am văzut când te-au prins cresomii. Am plătit un neuromartic, să încerce să te scoată din mulțimea lor de mâini, dar n-a reușit să facă nimic. Norocul a venit din partea enocraților.

— Enocrații se găsesc în partea întunecată a planetei?

— Nu se știe unde își au sediul, spuse Zeze. Poate că nici n-au așa ceva. Nici pușcăriile administrate de ei nu se știe unde sunt. Se spune că, pe pușcăriile lor, scrie „Omul potrivit la locul potrivit", dar nu am văzut niciuna. Orice clădire poate masca o pușcărie. Poate că acționează la țară, acolo unde crește vița de vie și unde se produce vinul, obiectul de studiu al enologilor.

— Unde suntem?

— In decorul acela cinematografic din anii 20, ai secolului XX, din istoria Pământului, acolo unde tu și Diana sunteți un investigator și secretara lui. Adrian Imer ne așteaptă la tine, la birou.

— Dacă are nevoie de noi, de ce ne-a lăsat liberi? întrebă Albert.

— Nu de noi are nevoie, ci de tine. Ne-a spus că nu trebuie să te forțezi. Dacă nu poți sau nu vrei să-1 ajuți în lupta lui politică, ești liber să te duci unde vrei. Nici timpul nu e așa important. Poți să-ți îndeplinești misiunea când vrei și cum vrei. Tu îți faci regulile.

— înțeleg că îi datorez viața, aici, în jocul ăsta virtual.

— Tu poți să consideri jocul așa cum vrei, dar moartea era să te ia într-un mod cât se poate de real, spuse Zeze.

— Nu v-a spus ce are cu mine?

— Nu e stilul enocraților să se destăinuie în dreapta și în stânga.

— Atunci, să mergem la el! spuse vicepreședintele.

— Poți să te ridici de pe bancă?

- Sigur.

Albert se ridică în picioare, simți că i se întunecă vederea, că se învârte pământul cu el și se prăbușește ca un sac. Ca la comandă, se apropie de ei un vehicul cu energie solară, iar șo-

ferul îi ajută să-l ridice. îl puseră în mașină, se urcară cu toții și ieșiră pe aleea principală a parcului. O luară la dreapta, pe drumul de lângă râu, străbătură mai multe străduțe și ajunseră în centrul decorului, unde nu se găseau decât clădiri specifice perioadei, mașini de epocă sau bărbați și femei, îmbrăcați în costume pretențioase și rochii foarte lungi.

Deoarece vicepreședintele se trezise, coborâră în fața clădirii unde acesta își avea biroul de investigator, îi mulțumiră șoferului și îi spuseră să plece.

Deoarece erau un grup cel puțin ciudat, format dintr-o femeie, îmbrăcată cu un trenci peste un tricou și o fustă scurtă, și doi bărbați, unul în combinezon de bumbac și bocanci de aviator, iar celălalt în salopetă de mecanic, intrară repede în clădire și urcară scările celor două etaje, până la birou.

— Bine ați venit acasă! strigă Adrian Imer și se ridică de pe scaunul investigatorului.

Le strânse mâinile și îi îmbrățișă pe toți, de parcă ar fi fost vechi cunoștințe, apoi îi îndemnă să ia loc.

— Ești omul cu care am vorbit la spitalul mafioților, spuse Albert.

— Sigur. Eu sunt și îți cer mii de scuze pentru încurcătura în care te-am băgat. Am auzit-o pe cealaltă Diana cum complotează cu asistenta Areta Cair, să te elibereze. Nu am știut că va ieși așa rău. O plimbare fără ochi electronic, în emisfera întunecată, e sinucidere curată. Acolo, nimeni nu te recunoaște ca om.

Singurul rămas în picioare, șeful enocraților se mai plimbă astfel de la un capăt al biroului la altul, cu mâinile la spate, perorând și cerându-și scuze încă vreun sfert de oră. Nimeni nu îndrăznea să-l întrerupă.

— Parcă ai fi vrut să dictezi o scrisoare, spuse Albert când văzu că se oprește.

— Am vrut să fiu sigur că înțelegeți sinceritatea scuzelor mele. Aici, din cauza vieții politice intense, nimeni nu crede pe nimeni.

— înțeleg sinceritatea scuzelor tale și țin să-ți mulțumesc din tot sufletul pentru faptul că m-ai salvat din fața tunurilor

cresomilor, dar o întrebare tot mai am să-ți pun: m-ai urmărit tot timpul?

— Absolut tot timpul, spuse Imer.

— Ce am făcut când am ajuns la centrul vieții veșnice al lui Adrian Ambajiu?

— Ai stat de vorbă, ai băut ceva și ai plecat.

— Am plecat fără să-mi iau rucsacul? întrebă Albert.

-Da.

— îmbrăcat în combinezon și bocanci de aviator în picioare?

— Sigur, spuse șeful enocraților. De ce nu?

— Când am ajuns acolo, cum eram îmbrăcat?

— Cu un costum gri-deschis dăruit de Pola Rashca, soția președintelui interimar.

— Exact, spuse vicepreședintele. Am purtat acest costum de când mi l-au sintetizat furnicile femeii sau l-am mai dezbrăcat?

— Nu văd ce motiv ai fi avut să te dezbraci. De când ai sosit la mitingul de întâmpinare a unei specii noi de extratereștri și până când ai ajuns la centrul bătrânului, nu te-ai mai încurcat cu nicio femeie.

— M-am întâlnit sau nu m-am întâlnit cu originalul Hosman după miting?

— Nu, spuse Adrian Imer. Ai avut o discuție cu un oportunist politic, apoi ai plecat spre sediul de partid al suplicitarilor.

— Ciudat, foarte ciudat!

— Ce e așa ciudat?!

— Faptul că noi, cei doi Hosman, ne-am întâlnit, ne-am dezbrăcat și am dat cu banul, să vedem cine merge în zona întunecată, spuse Albert. Câștigătorul s-a îmbrăcat în costumul dăruit de prima doamnă, iar celălalt a luat pe el o salopetă de astronaut. Din cauza asta, nu-ți pot spune dacă eu sunt originalul sau copia.

— Acest lucru nu e important. Aveți aceeași bază de date și aceleași abilități politice.

— Oricum, eu rămân la părerea că mă găsesc la centrul vieții veșnice, dorm și mă deplasez într-o lume imaginară. Să te

plimbi doar în combinezon și bocanci, ducând în spinare un rucsac străin, plin cu mâncare, aparate ciudate și multe nimicuri, nu e lucru real, spuse vicepreședintele.

— Ți se pare mai simplu să te crezi într-o lume imaginară. Mulți fac asta, mai ales artiștii. Aceștia sunt cei mai sensibili. Frustrați de politica pe care o facem noi, se ascund în imaginar și, după un timp, înnebunesc și încep să susțină că lumea lor e reală și asta, unde ne găsim, un simplu scenariu, scris pe baza cine știe cărui program de calculator. De la ei nu putem învăța decât faptul că literatura trebuie să-ți alimenteze, nu să-ți satisfacă nevoia de imaginar.

Adrian Imer se uită în rucsac, apoi băgă mâna, luă o bucată de came dintre două felii de pâine și mușcă din ea.

— Ai și sandvișuri cu friptură de infinal, spuse. Bună. Foarte bine prăjită. Păcat că nu avem și un vin.

— E o sticlă acolo.

Imer bău și se strâmbă de dezgust:

— Să-i dai unui specialist în vie și vinuri o astfel de poșircă, e o adevărată jignire.

— Nu-ți place, nu bei. Nu știu de unde provine acel vin. Atunci când am căzut cu avionul, era în rucsac.

— Aiurezi.

— E posibil. Infinalul ce e?

— Un animal mic, drăguț, cu patru capete, crescut de neuro- martici. Se hrănește cu iarbă și flori luminoase. Cred că ar fi bine să lichidați mâncarea. Nu mai are mult și se strică. în plus, veți avea nevoie de multă energie în misiunea politică în care intenționez să vă trimit.

Fără nicio introducere, se apucă să le spună ce aveau de făcut.

— Un moment! îl întrerupse Zeze. Am pus masa, caut niște pahare și mă întorc să ascult.

— Caută liniștit! spuse enologul. Cel care trebuie să fie foarte atent este Hosman. El e baza.

Supărat că e desconsiderat în așa hal, secretarul se apucă să scotocească prin dulapuri și se întoarse cu o sticlă de whisky și mai multe pahare.

— Nu știu ce băutură e asta, dar îmi place, spuse Imer.

— E whisky, se trezi vicepreședintele vorbind. Eu am ascuns sticla. In 1922 nu era voie să se consume alcool. Meseria de investigator e periculoasă. In fața pericolului, fiecare are câte o sticlă de alcool, ascunsă, pe undeva.

— Hopa! tresări șeful enocraților. începe să se conecteze memoria ce ți s-a introdus pentru a juca rolul unui investigator, în mod normal, ar trebui să cer să ți se șteargă, din nou, toate informațiile reziduale, dar nu cred că acestea pot avea influență asupra personalității politice complexe care ești.

— Nici cu personalitatea ta enologică nu mi-e rușine. Le tragi la măsea, nu te-ncurci.

— Avem un principiu: cu cât bei mai mult, cu atât îți aduci aminte mai bine. Noi, enocrații, suntem o grupare cu un subconștient foarte puternic.

— Eu vreau vin, spuse Diana.

— Și eu, spuse Albert.

Se apucară să mănânce, să bea și să asculte. Enologul le vorbea și mai întrerupea expunerea, din când în când, pentru a mai sorbi din pahar și pentru a mai lua o bucată de came de infinal.

— Am înțeles, spuse vicepreședintele. Vrei să găsesc o metodă democratică de îndepărtare a unui primar interimar din- tr-o mică localitate.

— Sigur, dar fără violență. Primarul ales la locale a dispărut fără urmă și, în locul lui, conduce viceprimarul. Acesta e foarte simpatizat și nu vrea să organizeze alegeri. în acest caz, trebuie să meargă cineva și să-1 dea jos.

— Am înțeles! Fără violență și fără implicarea directă a enocraților. E departe?

— La câteva sute de kilometri de capitală, într-o regiune agricolă submontană, spuse Imer.

— Adică vrei să ne ducem în localitatea aia, să tragem la o familie care simpatizează cu voi, enocrații, să ne odihnim și, pe urmă, să schimbăm viceprimarul susținut de țărani cu un om al vostru?

— Nu trebuie să mergeți, așa, pur și simplu. Stați aici, vă stoarceți creierii și, când ați stabilit un plan de bătaie, îmi dați un telefon și trimit mașina să vă ia. Dacă ar fi fost ușor, schimbam noi actualul conducător, nu mai apelam la voi. Necazul constă în faptul că acesta e simpatizat de majoritatea populației. Cum v-am spus, polițiștii de acolo sunt de partea noastră, avem câteva familii de enocrați infiltrate și un număr de sim- patizanți. In plus, cam 30 % din săteni îl urăsc pe actualul vice- primar, ce se erijează în primar, și l-ar vota cu toate mâinile pe omul nostru.

— De ce e localitatea asta mai importantă decât altele? întrebă Albert.

— Dacă nu am adus în discuție lucrul ăsta, înseamnă că nu ne interesează decât pe noi.

— O să ne gândim. Iți sunt dator și voi face tot ce e posibil să-mi plătesc datoria.

— Nu trebuie s-o iei așa, spuse șeful enocraților. Dacă suntem mulțumiți, plătim bine. Dacă nu ai nicio idee sau mergi acolo și nu reușești, nu e niciun necaz. Ți-am testat abilitatea politică și nu cred că există unul mai bun decât tine.

— Nu știam că am abilități politice, dar, dacă spui tu, așa o fi. Și Aram Melior m-a luat de bun, m-a făcut vicepreședinte privind imaginea și relația cu presa, apoi s-a apucat să mă multiplice și să mă vândă ca material genetic la mafioți.

— Nu te-a multiplicat Melior. Noi, enocrații, te-am multiplicat. Aveam nevoie de inteligența ta și, dacă răpeam originalele, cream multe suspiciuni. Nici nu puteam organiza o astfel de răpire, nici nu avea rost. Aveam la îndemână metoda mult mai simplă a conversiei de materie.

— Președintele partidului ne-a lăsat să înțelegem că e mâna subordonaților săi, că ne-au sintetizat pe baza materialului genetic a trei autohtoni, niște simpatizanți sinucigași de-ai lor, spuse Albert.

— Mi se pare normal. Probabil că n-a vrut să știți că are de gând să vă ucidă.

— N-au tras decât în falsul vicepreședinte, spuse Diana. Cu mine, n-au avut nimic.

— N-au avut nimic și te-au arestat pentru furtul unei pungi, care se dă gratuit la marfă. Dacă nu intra pe fir originalul tău, cred că te terminau. In primul rând, eu aveam un interes să vă multiplic și pot demonstra că posed tehnologia conversiei. Cred că Melior a vrut să vă elimine pentru a putea promova originalele.

— înseamnă că a avut dreptate Diana, spuse Albert. Nu putea fi decât mâna voastră, dar, totuși, mai am o nelămurire: la spital, mi-ai spus că sunt originalul.

— M-am gândit că e mai bine să crezi că ești originalul. Pentru a atinge performanțele politice pe care le speram eu, aveai nevoie de un moral foarte ridicat. în fond, n-am făcut nimic rău; originalul și copia interferau cognitiv.

— Nu mai știu ce trebuie să cred. Vă jucați cu destinele oamenilor.

— Nu e adevărat, spuse Imer. Destinul folosește oamenii ca personaje. Nu e nimeni de vină că ai nimerit în astronava unui partid.

— E adevărat. M-am băgat ca ultimul prost în aventura altora.

— Nu are niciun rost să fii trist. Indiferent dacă ești originalul sau copia, destinul te-a ales. Șmecheria e să-ți urmezi flerul politic. Pentru a nu pomi la luptă cu o singură dorință, să vă întoarceți cât mai repede acasă, v-am renovat trei camere, unde aveți tot ce vă trebuie. La etajul ăsta, nu mai e nimeni. Când sunteți gata de acțiune, ridicați receptorul. Telefonul se găsește în camera lui Albert și are un singur fir, iar acela duce doar la mine. Dacă nu aveți chef să spuneți ceva, nu spuneți. Simpla ridicare a receptorului și punerea lui la loc, pune în mișcare automobilul solar, care vine să vă ia.

— Un automobil teleghidat?! se miră Albert.

— Autoteleghidat. Are toate informațiile în memorie și nu funcționează decât la comanda voastră.

— Dacă ne certăm și vrem s-o luăm în direcții diferite?

— Atunci, selectează, ca prioritară, doar comanda ta, spuse șeful tuturor enocraților.

— Dacă ne văd țăranii cum suntem îmbrăcati, cred că nici nu ne vor asculta.

— Am prevăzut și acest aspect. Aveți în dulapuri câte două rânduri de haine, unele de oraș și altele pentru la țară. Costumele pentru la țară sunt costume cum au agenții electorali ai celui mai mare partid al oamenilor. Agenții electorali sunt ceva obișnuit pentru țărani; nu-i sperie și le impune respect.

Terminară de mâncat, goliră sticla de whisky și cele două sticle de vin din rucsac, apoi Adrian Imer îi conduse la camere. Așteptă pe hol până își luară hainele de oraș, apoi îi adună în camera lui Albert, le arătă telefonul de contact și, înveselit brusc, își luă rămas bun. Le strânse mâinile, îi îmbrățișă pe rând, le recită cele mai deosebite urări de bine, sănătate, fericire, noroc, mult succes în misiune, și ieși.

Cei trei se priviră câteva minute, în liniște.

— Am uitat să-i mulțumim pentru găzduire, spuse Diana.

— Iar el a uitat să ne mulțumească pentru masă, spuse Zeze.

Pentru că tot nu știau ce altceva mai bun aveau de făcut, începură să emită comentarii pe marginea hainelor primite. Bărbații luaseră pe ei costume elegante, bine croite, își puseseră în picioare pantofi comozi, din bucăți de piele moale, albe și negre și își așezaseră pe cap nelipsitele pălării din acea parte a istoriei Pământului, iar femeia îmbrăcase un taior și își pusese pantofi cu tocuri înalte. Erau mirați că Ie veneau atât de bine, încât aveau tendința să creadă că totul fusese anticipat, iar șeful enocraților știa dinainte ce avea să se întâmple.

— Nu știu dacă enologul are proprietatea de a anticipa lucrurile, dar ceva e sigur, a avut dreptate în privința mea. Știu cum vom proceda să-1 dăm jos pe primarul ăla.

— Zău?! Cum?

— Veți vedea. Până atunci, propun să luăm o pauză.

— M-ai liniștit, spuse Zeze. Voi ați băut vin, dar eu m-am luptat din greu cu whisky-ul. Mă duc să mă culc. M-am îmbrăcat să ies în oraș, dar cad de somn. Mă scuzați.

Ieși, se îndreptă direct spre camera ce îi fusese destinată, trânti ușa și se aruncă îmbrăcat în pat.

— Ce facem? întrebă Diana.

— Eu aș face o plimbare prin oraș. Nu știu cum am făcut, dar am reușit să păstrez actele și banii investigatorului Hos- mann, care spune Imer că sunt eu. Am și cărțile de credit.

— Nici mie nu mi-e somn. Să mergem!

Coborâtă în stradă și o luară, pe trotuar, în josul străzii. Când ajunseră în dreptul restaurantului, unde intraseră pentru a ajunge la mitingul neautorizat al partidului, îl văzură pe paznicul cu șapcă, haină cu epoleți și pistol la brâu și izbucniră în râs. Omul le făcea semne prietenești cu mâna.

— Asta s-a învățat la bani, spuse Albert. Mai vrea o sută de dolari.

— S-o creadă el. Nu mai intru acolo nici moartă. Să ne întoarcem!

Merseră înapoi, în susul străzii, și se opriră într-un părculeț plin de lume și multe chioșcuri.

— Ce putem face?

— Să luăm niște ziare și să ne așezăm la umbră, cu o băutură în față! spuse bărbatul.

— Dacă vrei să apuci să mai bei ceva, te sfătuiesc să te oprești! se sperie Diana. E periculos.

— Ce e așa periculos?

— E periculos să trecem prin zona asta. Nu vezi ce scrie?

— Văd, dar nu m-am gândit că mâzgăliturile de pe pancarte reprezintă o scriere, spuse Albert. Credeam că e ceva avangardist.

— E în limba autohtonilor. Spune să nu trecem dincolo de linia roșie și să ocolim zona.

— Puteau să scrie asta și într-o limbă de circulație internațională. Poate chiar în limba noastră, dacă tot se laudă că ne respectă pe noi, oamenii, atât de mult.

— Acesta este muzeul celor care trec pe aici, spuse Diana.

— Nu prea trec. Văd că mai mult stau. Credeam că sunt niște yoghiști săriți de pe fix. De unde știi că ar fi niște trecători și nu altceva?

— Am totul în memorie. Știind că a existat un original al meu care s-a făcut praf într-o primărie de sector, iar informațiile le dețineam amândouă, presupun că am vagi cunoștințe despre limba autohtonilor și știu despre acest muzeu din ceea ce a citit ea atunci când s-a aflat în institutul de prognoză privind investițiile. Știu că pe aici se găseau cu totul alte clădiri, lucru ce ne duce la concluzia că nu și-au găsit alt loc să construiască orașul cinematografic decât în jurul muzeului. Lucrul bun e că nu l-au deranjat.

— Ăștia, care trec pe acolo, sunt înțepeniți și duși la muzeu, spuse Albert.

— Au ajuns în starea în care îi vezi pentru că au făcut imprudența să treacă dincolo de linia roșie, dar nu sunt complet înțepeniți. E doar o părere. Deși au o trecere lentă, ei se mișcă. Cei care sunt acolo de peste o sută de ani n-au parcurs mai mult de 20 de metri, fiecare în direcția în care a plecat inițial. Există o schemă, mereu reactualizată, a deplasării celor care trec pe aici. Când un exponat ajunge la linia roșie, aceasta se retrasează. Oricum, muzeul se mărește tot timpul.

— Ca număr de exponate sau ca suprafață?

— Și una, și alta, spuse Diana.

— Dacă nu există gard, intră orice prost.

— Există gard, dar e invizibil. Există și un acoperiș imens.

— Dacă există un gard, cum se intră?! se miră Albert.

— Din greșeală, pentru că nu se știe ce scrie pe pancarte, cum era să pățești tu, sau prin puterea voinței.

— M-ai vrăjit. Cum să se treacă prin zid doar cu ajutorul voinței?

— Cine a spus că trebuie să treacă cineva prin zid?! se miră femeia. Acolo unde există un zid, există și o poartă.

— A dracului logică. Păcat că nu se știe ce-a fost în capul celor care au pășit dincolo de linie și cum au găsit poarta su-

gerată de tine. Dacă nu vorbesc, nu avem de unde să aflăm ce impresie le face această excursie fără sfârșit.

— Emit sunete, dar cred că și sunetele se deplasează într-un timp mai lung. Dacă un sunet face o oră până la noi, să zicem, un cuvânt se deplasează într-o zi, iar o frază simplă plutește timp de un an. Cine stă să asculte? Se fac înregistrări și se lucrează la un sistem sonor de redare cu viteză sporită. Viteza trebuie să fie foarte mare și nu s-a pus încă la punct un aparat perfecționat. E posibil ca tot ce spun ei să fie atât de lent, încât să fie perceput ca o pală de vânt, iar ceea ce spunem noi, să fie atât de rapid pentru ei, încât să fie perceput ca un tunet.

— Ce mai muzeu! spuse Albert. Vizitatorii imprudenți se transformă în exponate. Pentru cine?

— Pentru vizitatorii imprudenți, cum ai spus tu. Nu e un muzeu obișnuit. E un muzeu de sine stătător, ca însăși ideea de muzeu. E un muzeu al celor ce trec pe aici.

— Statuia aceea e dincolo sau dincoace de gardul invizibil?

— Dincoace, spuse Diana.

— Pe cine reprezintă?

— Nu reprezintă pe nimeni. E statuia veșnicului călător. E un omagiu adus celor care au trecut dincolo.

— Un fel de statuie a stabilității trecerii, spuse Albert.

— Cam așa ceva.

— Totuși, trebuie să fi existat un model, chiar și anonim, pentru statuie.

— N-a existat așa ceva, spuse Diana. S-a proiectat pe calculator și s-au ales cele mai comune trăsături ale omului și, statistic, cel mai des întâlnite. Statuia poate să semene cu oricine.

— Discuția asta mi-a accentuat setea, spuse bărbatul.

Ocoliră muzeul, așa cum făcea toată lumea, și ajunseră în partea cealaltă a parcului. Văzură un chioșc de ziare și se apro- piară de taraba din fața acestuia, unde erau etalate zeci de titluri.

— Sunt străin de locurile astea și vreau să cumpăr un ziar, care să mă poată face să mă edific asupra lumii în care am nimerit, spuse Albert. Ce îmi recomanzi?

— Nu știu ce ziar să vă recomand, spuse vânzătorul. Eu sunt un simplu comerciant.

— Dă-mi un exemplar din cel mai bine vândut cotidian!

— „Evenimentul orașului" e cel mai cerut. Vreți doar exemplarul de azi?

— Dacă „Evenimentul..." acesta nu mă satisface, revin și cumpăr exemplarul de azi de la alte publicații, spuse Albert.

— Nu m-ați înțeles. Vreți doar exemplarul de azi sau vă dau și exemplare din alte zile?

— îl iau doar pe cel de azi. Obișnuiesc să citesc ziarul în fiecare zi. în acest caz, e de la sine înțeles că nu mai cumpăr și numărul de ieri.

— Nu mai am nimic de ieri, spuse vânzătorul. De obicei, când cineva cumpără ziarul de azi, îl cumpără și pe cel de mâine. Mulți cetățeni ai orașului nostru sunt curioși să știe ce se va întâmpla poimâine sau răspoimâine și cumpără și exemplare de atunci.

— Eu obișnuiesc să cumpăr azi ziarul de azi. Pe cel de mâine, îl cumpăr mâine. Aici, nu văd ce sens au noțiunile de azi și mâine; soarele bate tot timpul și alternanța zi-noapte nu există.

— Noaptea nu știu ce e, dar ziua e o secvență de timp formată din 24 de ore, după model uman. O zi ține de la ora 0 până la ora 24.

— Cum e posibil să apară ziare din viitor?! se miră Albert.

— Nu știu. Eu sunt un simplu vânzător. Nu am nici cele mai vagi cunoștințe de prognoză. Majoritatea cetățenilor cumpără ziarul de azi, de mâine și poimâine. Sunt mai închistați. Unii cumpără pe toată săptămâna viitoare. Sunt mulți care iau mai multe ziare, pe o zi, două sau mai multe, în funcție de ce bani au. Cel mai vândut exemplar a fost cel din ziua a cincea, începând de azi încolo. Nu mai am nimic, din nicio publicație. S-au dat rezultatele alegerilor.

— Care sunt acelea?

— Nu știu, ridică vânzătorul din umeri. Nu citesc ziarele și nu mă interesează politica.

— Măcar din comentariile celor din jur și tot trebuie să știi.

— Cititorii nu fac comentarii. Citesc, bagă ziarele în geantă și își văd de drum. Am auzit că pământenii au obiceiul de a citi ziarul și de a-l da din mână în mână. E un obicei barbar.

— Dacă vreau un ziar de luna viitoare? schimbă Albert subiectul.

— Nu ești de pe aici.

— Ți-am spus de la început lucrul ăsta.

— Dacă vreți ceva atât de îndepărtat, puteți merge la institutul de prognoza informațiilor, spuse vânzătorul. Agențiile de presă nu pot face anticipări pe o perioadă mai lungă de 10-15 zile.

— Nu se întâmplă să se dea greș?

— Ba da, pentru că numai prezentul e sigur, dar știți cum e: unii speră să se întâmple ceva, alții speră să nu se întâmple. Când e câte o greșeală majoră, se trage un tiraj suplimentar, cu modificările și scuzele de rigoare. Cum modificările sunt, de obicei, nesemnificative, nu se întâmplă să-mi vină prea des tiraje din astea. S-a observat că există o unitate dialectică între știre și influența ei asupra realității. De foarte multe ori, textul din ziar face ca întâmplarea povestită să aibă loc.

— Ciudat paradox, spuse Albert.

— E pleonasm. Toate paradoxurile sunt ciudate. Paradoxul se hrănește, în presă, cu parabole, iar parabolele, sunt minciuni demne de o cauză mai bună. Când îl lași singur, ziaristul scrie numai prostii.

— Cine ai vrea să-l îndrume spre chestii deștepte?

— Puterea, spuse vânzătorul. Ziaristul care nu urmează linia puterii este lăsat să se piardă.

— Asta nu mai e democrație. Unde se ascunde libertatea de exprimare?

— N-am spus că libertatea de opinie nu există. Fiecare jurnalist poate să spună ce dorește, numai că nu e frumos să facă un astfel de lucru. Pentru a se apăra de ei, puterea a creat ziarele cu limbaj dublu.

— Zău?! se miră Albert. în ce ar putea consta acest limbaj dublu?

— în aceea că, una scrie în ziar și alta citești tu.. Citești în ziar tot felul de prostii, iar cu ochiul informațional găsești, în subtext, lucruri foarte interesante.

— Rezultă că ar trebui să ne căim amarnic pentru faptul că nu deținem acest ochi?

— Cam așa ceva, spuse vânzătorul.

— Ia câte un exemplar din fiecare cotidian, pe următoarea săptămână, și să mergem! spuse Diana.

— De banii ăștia, vă dau cotidienele pe 15 zile, toate săptămânalele de săptămâna viitoare, revistele tuturor speciilor extraterestre și câteva publicații cu imagini picante, spuse vânzătorul.

— Bine. Dă-ne ce dorești dumneata!

Albert luă teancul de ziare și reviste și, după ce se depărtară destul, astfel încât să nu fie auziți, îi spuse femeii că locuitorii de pe acolo făceau o groaznică ruptură între bine și adevăr. Putea fi adevărul de orice tip, principalul era ca ziaristul să scrie cu talent, dar în slujba puterii.

— Nu trebuie să te ferești, spuse secretara. Aici, toată lumea face politică în gura mare. Nu se ferește nimeni de nimic.

Găsiră o grădină mai ferită, cu multă vegetație în jur, și se așezară la o masă.

— Ce bem? întrebă Diana.

— Avem doar suc din fructe de indiole sau comprementine și prăjituri de golda, spuse chelnerul care se apropiase între timp.

— O băutură slab alcoolică, o bere, ceva.

— Nu știu ce e aceea „bere", iar voi nu știți ce vorbiți.

— Cum nu știm ce vorbim? se enervă investigatorul. Credeam că berea e o băutură universală; se poate fabrica din orice.

— Faptul că nu știu eu ce e berea, nu înseamnă nimic, insistă chelnerul. Faptul că doriți o băutură alcoolică înseamnă ceva. Nu știți că este interzis consumul de alcool?

— Nu știm.

— Ăștia au fabricat decorul ăsta de film și văd că se întrec în a respecta adevărul istoric de la baza scenariului, în ceea ce privește prohibiția, spuse Albert.

— N-are importanță, spuse femeia. Adu două prăjituri și două sucuri!

— Sucuri de indiole sau comprementine?

— Unul de un fel și altul de alt fel.

— Prea bine, spuse chelnerul.

Se duse la bar și, în scurt timp, reveni cu sucurile și prăjiturile cerute.

— Ăsta nu are obiceiul să dea restul?! se miră Albert.

— „AII rest is silence", spuse femeia.

— Asta ce mai vrea să fie?

— Așa se scuză chelnerii pe aici când nu vor să dea restul.

— A?! exclamă bărbatul

— Mai bine să lăsăm restul și să ne uităm puțin prin ziare, propuse femeia. N-o să-ți vină să crezi. Publicațiile de aici au și o rubrică de anunțuri mortuare. Uite: „cotidianul nostru publică, la cerere, anunțuri mortuare gratuite!".

— Macabru.

— Macabru sau nu, am găsit ceva foarte interesant într-un exemplar apărut peste 14 zile, spuse femeia.

— Ce poate fi așa interesant?

— Ăsta din poză, nu ești tu?

— Ba da, admise bărbatul.

— Află că aici scrie despre tine.

— Ce scrie?

— Că l-ai omorât pe Aram Melior, spuse femeia.

— N-am de ce să-1 omor. Chiar dacă l-aș urî, tot nu l-aș putea ucide. Nu-mi stă în fire.

— Poate îl vei omorî din greșeală.

— Poate îl va omorî copia mea, spuse Albert. Face parte din echipa lui electorală.

— Exclus. Ești tu, îmbrăcat în costum de agent electoral.

— Dacă moare președintele partidului, ce se întâmplă cu alegerile? Cine le câștigă?.

— Nu se știe, spuse Diana. Ai auzit ce a spus vânzătorul, că ziarele care anunță rezultatele posibile ale alegerilor s-au vândut fulgerător. Cu un așa slogan, e posibil să piardă alegerile. Ia, ascultă: „Dacă îmi acordați votul vostru, vă promit orice". Sau: „Suntem pe drumul cel bun, dar există drumuri și mai bune". Și: „Nu mai vrem să trăiți fără bani" e o tâmpenie. Necazul e că opoziția are slogane la fel de tâmpite.

— Există opoziție?

— Există, dar e o opoziție destul de slabă. Uite ce spune: „Opoziția a fost invitată în fața guvernului, dar în fața guvernului ploua"!

— E o glumă?! întrebă Albert.

— Nu cred. Ăștia au o climatizare foarte bună, care se întinde pe toată planeta. Presupun că au băgat o ploaie zdravănă pentru a împrăștia opozanții.

— Nu vorbesc de climatizare, ci de jocul de cuvinte al ziaristului.

— Lasă climatizarea! spuse Diana. „Ioza are o singură istorie", sloganul opoziției, nu e grozav. Nu trebuie să divulgi faptul că istoria o rescrie fiecare după cum îi dictează interesul. Sau ăsta: „E mai ieftin să descoperim singuri economia de piață". Sau: „Dacă e să nu ne temem, putem să nu ne temem nici de viitor". Cu sloganuri din astea, opoziția e mai mult decorativă.

— Nu cred că le pierde, spuse bărbatul și sorbi din sucul de comprementine. Are un electorat de bază, sigur, un sistem de propagandă bun. Nu îi trebuie să facă promisiuni concrete. Cetățenii au observat că toți aceia care au făcut promisiuni la obiect nu s-au ținut de cuvânt. Un slogan de maximă generalizare, malițios, ironic și autoironie, totodată, e ceva nou. Poporul nu vrea ceva mai bun; vrea ceva nou. Vezi, mai bine, dacă scrie ceva despre noi!

— Nu găsesc nimic despre enocrați și misiunea noastră. Tragerea scaunului de sub fundul unui primar interimar dintr-o localitate oarecare nu reprezintă un subiect gras pentru presă.

— Ce porcărie! spuse vicepreședintele.

— Ce e porcărie, sucul sau faptul că nu găsesc nimic despre noi?

— Sucul.

— Nici sucul de indiole nu e prea grozav, spuse Diana. Gustă și tu!

— Cât despre misiunea noastră, nu scrie nimic pentru că, și pe ziariști, și pe politicieni, îi doare în cot de ceea ce se întâmplă în teritoriu. Mai interesant e faptul că nu scrie mai nimic despre enocrați. După părerea mea, sunt o forță și mulți simpatizează cu lupta lor împotriva mafiei.

— Poate nici nu se știu prea multe despre ei. Nu poți să scrii chiar orice îți imaginezi. Uite, aici, în ziarul ăsta! Scrie că institutul de prognoză a informațiilor îi prezice președintelui Melior un viitor sigur pentru noi.

— Sună mai mult ca o urare, spuse bărbatul.

— E și o poză.

— Există oameni chiar mai urâți decât în realitate.

— Profund.

Răsfoiră ziarele și, cum nu prea era mare lucru de citit, acestea fiind pline de reclame și de păreri politice, mai mult sau mai puțin pertinente, băură din sucuri și începură să se plictisească.

— Hai acasă! spuse Albert.

— Nu luăm și o verlină?

— Asta e vreun tip de prăjitură?

— Nu, răspunse femeia. E o ființă. Uite acolo, la bar!

— Ce mai e și aia?

— Nu ți-am spus? E o verlină. Am întâlnit una în arestul poliției.

— Sunt două ființe siameze, spuse Albert.

— Nu. E o eroare genetică. La început, când băștinașii, forme imateriale de viață, nu prea știau multe despre oameni, s-au gândit, logic, că bărbatul și femeia nu se înțeleg tot timpul deoarece merg pe drumuri oarecum diferite. S-au gândit, în

consecință, că ar fi mai comod să se materializeze genetic sub o formă masculin-feminină. Ulterior, și-au dat seama de greșeală, dar rasa verlinelor a rămas și s-a înmulțit.

— N-am mai văzut așa ceva. Pe partea anterioară, e femeie, iar pe cealaltă e bărbat. Li se dă voie să umble, așa, dezbrăcate?

— Din moment ce nu se ia nimeni de ea, cred că are voie, spuse Diana. Fiind într-un decor cinematografic, e posibil ca verlina asta să fie vreo figurantă în vreun film. Poate fi chiar subiectul vreunui documentar.

— Mai degrabă, cred că e la lucru, adică la agățat. Mi se pare foarte curios; are un singur cap și două fețe, una anterioară și una posterioară. O fi având o gândire comună?

— Nu. în arest, m-am împerecheat cu partea masculină a verlinei, iar partea feminină a făcut o criză de gelozie înfiorătoare. M-au scos cu greu din mâinile ei. Ca să o poată viola, polițiștii și-au adus nevestele de acasă. Ființa asta nu se împerechează decât cu un bărbat și o femeie, în același timp.

— Și stă la bar în două picioare, spuse Albert. Nu văd cum ar putea să stea pe scaun.

— Sigur că nu poate, acolo unde ar trebui să fie fundul unei jumătăți, este organul sexual extern al celeilalte jumătăți. De obicei, verlinele dorm în picioare, dar, atunci când sunt foarte obosite și nu le țin picioarele, se așează pe o parte. Sunt rare cazurile când partea masculină se odihnește pe burtă și, logic, cea feminină se găsește cu fața în sus sau invers.

— Polițiștii și nevestele lor au violat astfel de ființe?! se miră vicepreședintele.

- Sigur.

— Cum au făcut?

— Cum se face, spuse femeia.

— Vreau să întreb, cum au pus-o jos? Oricum ai întoarce-o, nu iese nicio simultaneitate.

— Au făcut-o în picioare. Asta e poziția obișnuită a verlinei. Când se deplasează, mișcarea are loc cu fața feminină sau masculină înainte, după cum se înțeleg.

— Luăm și noi o verlină din astea? întrebă investigatorul. Văd că au mai venit două.

— Sigur. De ce nu. Dar e cam scump.

— O ducem în cameră, ne distrăm, apoi dăm telefon enolo- gului și plecăm la treaba noastră. Nu văd ce mai avem de făcut pe aici.

— Nu știu dacă va vrea vreuna să meargă în cameră, spuse Diana. Sunt ființe care nu suportă spațiul închis. Trăiesc în pădurile din împrejurimi. Verlina din arestul poliției leșina foarte des din cauza claustrofobiei.

— Ii dăm mai mulți bani.

— Sigur. Așa, s-ar putea să meargă. Am ochit-o pe aia, care abia a sosit; pare mai tânără și mai nonconformistă. Are și două fețe foarte frumoase.

Târgul cu verlina îi costă pe oameni o grămadă de bani. îi dădură toți dolarii, dar ființa nu fu mulțumită; partea masculină cercetă cărțile de credit și opri două dintre ele, aproape pline.

— Dacă mai rămânem mult în orașul ăsta artificial, nu mai avem bani din ăia, spuse Albert.

— Nici pe cărțile de credit rămase nu mai avem cine știe ce, spuse secretara. Dacă nu ne plătesc enocrații, vom fi nevoiți să facem figurație în vreun film. Cu politica, am terminat-o.

— N-am chef să fac nicio figurație, dar, la nevoie... Ce fel de filme se fac?

— Arta cinematografică s-a dezvoltat și aici: oameni care înoată prin aer ca prin apă, cântăreți care se transformă în stoluri de păsări electronice, clone infantile cu priviri monstruoase, androizi care se sărută delicat, spuse Diana. Cine ar putea uita asemenea imagini?

— Noi, oamenii.

— Adică tocmai noi, oamenii, putem uita asemenea imagini șocante?!

— Sigur, spuse vicepreședintele. Am vizionat și eu câteva filme din astea și le-am uitat imediat. E o filmotecă întreagă la firma noastră de consultanță în investiții. Nu mi-au plăcut; fil-

mele nu trebuie să fie mai proaste decât viața pe care o ducem. Și mai e un lucru care nu-mi place: paradoxal, actorii joacă roluri de țărani fără să fie măcar orășeni.

— Vom vedea dacă vom fi nevoiți să facem pe actori. Pe Pământ, se poate trăi rău și fără bani. Nu știu cum o fi pe aici.

— Până vom afla, hai să ducem verlina acasă, facem ce facem cu ea, apoi plecăm în misiune.

— Nu facem ce facem deloc la voi, la domiciliu, spuse partea feminină a ființei.

— Nu ne-am înțeles așa, spuse investigatorul.

— Știu, dar am vorbit cu partea masculină și ne-am înțeles că nu are rost să plecăm de aici fără un mic test.

— Pe cine vreți să testați?

— Pe voi.

Partea masculină scoase un fiar imens dintr-o geantă, îl trase pe capul cu două fețe și le spuse oamenilor să intre sub el.

— Unde?! se miră femeia.

— Sub fiar, spuse partea masculină.

— Aici, în mijlocul grădinii?!

- Sigur.

— Nu se poate să mergem mai încolo, printre arbori și tufișuri? întrebă și Albert.

- Nu.

Văzând că nu se pot înțelege cu verlina, oamenii îi făcură pe voie și se băgară sub fiar, unde începură un dans, format din legănări și zgâlțâituri specifice.

Cei câțiva autohtoni, oameni și extratereștri nonumani, așezați pe la mese, zâmbeau discret și cu subînțeles, cu o gură, cu două sau mai multe, după câte capete aveau. Alții, mai rușinoși, se prefăceau că discută probleme importante sau întorceau privirile în altă parte.

Când terminară, oamenii ieșiră de sub fiar, priviră stânjeniți împrejur și se îmbrățișară.

Conduseră verlina acasă, îi dădură să mănânce, să bea și se distrară până târziu.

Vlăguită, ființa părăsi clădirea, fără să scoată o vorbă, iar bărbatul și femeia adormiră.

Ii trezi Zeze să le ceară niște bani și să le spună că vrea să iasă în oraș, să mănânce la restaurant și să se distreze.

— Nu mai avem prea mulți bani, spuse Albert.

— Am o problemă cu banii, spuse fostul secretar de partid. Vreau să demisionez din cauză că munca nu-mi este apreciată la valoarea justă, iar acum, când vreau și eu să mă destrăbălez, aflu că ați cheltuit voi toți banii. Ce ați putut cumpăra?

— Am cumpărat serviciile unei verline, spuse femeia.

Zeze începu să se lamenteze și să blesteme o așa mare tâmpenie, spunându-le că era plin orașul de oameni sau autohtoni, care puteau fi cumpărați pe mai nimic.

— Am fost curios, se scuză vicepreședintele.

— Acum, nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să mergem și să punem în funcție omul enocraților, spuse femeia. Ai auzit ce a spus enologul-șef, că plătește bine? Ți s-a conturat vreo idee?

— Mi s-a conturat o idee și, cu cât trece mai mult timp, mi-e mai clar cum putem proceda, spuse Albert.

Ridică receptorul de la telefonul indicat de Imer și ascultă câteva secunde. Se auzi o voce feminină care îi mulțumi pentru faptul că fusese apelată și îl anunță că mașina va fi în fața clădirii în maximum un sfert de oră.

îmbrăcară hainele de agenți electorali, înlocuiră pălăriile cu niște șepci muncitorești și le împachetară pe cele de oraș, punân- du-le în rucsac; nu se știa când le puteau fi de folos, mai ales că nu prea aveau de gând să rămână mult timp în mediul rural.

Coborâră în stradă și văzură un automobil decapotabil, foarte deosebit de vechiturile din jur, dar foarte asemănător cu acela în care plecase vicepreședintele și secretara către firma de consultanță în domeniul investițiilor, unde ar fi trebuit să lucreze.

— Cred că știu să conduc o astfel de mașină, spuse femeia și se așeză la volan.

— Da, dar nu știi încotro s-o conduci, spuse Albert. Am uitat cum a spus că se numește localitatea, iar enologul nu ne-a specificat pe unde să ieșim din oraș.

— Dacă se ghidează singură, cum a apus Imer, ar trebui să pornească la comanda vocală a celui mai apreciat dintre politicieni, râse Zeze.

— Să mergem! comandă investigatorul.

— Nu pleacă.

— Să mergem în localitatea unde trebuie să punem un primar al nostru! repetă.

— Nu vrea, spuse femeia și învârti cheia în contact.

Pomi de-a lungul străzii și văzu că, după un timp, dacă ridică mâinile de pe volan, mașina continuă să meargă singură. Străbătură o țesătură de străzi și ieșiră din oraș, unde, de-a lungul unui bulevard drept, prinseră viteză.

— Și-a revenit! se bucură Zeze. Cred că n-a înțeles comanda inițială; i-ai spus că vrei să ajungem într-o localitate, unde vrem să punem „un primar al nostru". Care al nostru? Poate al lor, al enocraților. Noi mi suntem enocrați.

— E posibil, dar discutăm degeaba. Bine că a plecat.

— Da, dar nu știm dacă ne putem încrede în mașina asta. Fă un test; încearcă să o oprești!

— Bine, încerc. Automobilule, oprește-te!

Văzură că mașina încetinește și trage pe dreapta. Albert se dădu jos și intră într-un lan de plante ciudate să se ușureze. Diana și secretarul coborâră și ei, făcură câteva mișcări să se dezmorțească, apoi se urcară la loc.

La comanda de pornire, mașina începu să ruleze și, în scurt timp, prinse viteză. Din cauză că șoseaua era foarte bine asfaltată, netedă și uscată, nici nu simțiră cele câteva sute de kilometri până în localitatea unde trebuiau să ajungă.

Mașina se opri la poarta unei vile cu două etaje, iar călătorii se priviră mirați.

— Poate că aici locuiește omul enocraților, spuse Albert.

— Nu locuiește aici, spuse un grăsan în uniformă, venind din spate. Aici locuiesc eu.

— Cine ești dumneata?

— Șeful de post, polițistul-șef.

Luă cascheta cu trei colțuri în mână și își șterse, cu mâneca hainei, sudoarea de pe frunte.

— Bine că v-am văzut. Am alergat într-un suflet.

— Aici trebuia să se oprească mașina?

— Da, dar nu știam când, le spuse. De trei zile pândesc venirea voastră.

— De unde putea ști șeful enologilor, acum trei zile, că vom ajunge noi aici? De unde știa el că ne va întâlni și ne va convinge să acceptăm misiunea asta? Mașina era să nici nu pornească.

— Nu știu. O fi citit în vreun ziar. Ăștia, cu prognozele lor, au ajuns foarte departe.

— Tu n-ai citit ce ar trebui să facem noi acum? întrebă Albert.

— Nu. Și nici n-am nevoie. Știu ce aveți de făcut.

— Ce avem de făcut? întrebă Albert.

— Intrăm la mine să ne sfătuim cum procedăm. Ne așteaptă ceilalți. Mâncăm, bem ceva și ne sfătuim.

— Nu trebuia să tragem la o familie de prieteni ai enocraților?

— Familia mea e prietenă cu enocrații, spuse polițistul.

- A!

— Nu trebuie să vă mirați. Uitați aici! Astea sunt actele voastre, iar aici aveți împuternicirile de la partid. M-am ocupat personal de falsificarea lor.

Intrară într-o sală imensă de la parterul vilei polițistului, unde, la mai multe mese întinse, pline cu bunătăți, stătea și saliva o mulțime de oameni și băștinași. La vederea noilor veniți, săriră în picioare și începură să aplaude furtunos. Albert nu apucă să spună decât faptul că e impresionat de o primire așa călduroasă, deoarece mesenii, ca la comandă, se și repeziseră la mâncare, băgând în ei ca sparții.

— Ce înseamnă asta? întrebă Diana. N-au putut să aștepte să ne așezăm și noi.

— Vă rog să-i scuzați! spuse polițistul. Așteaptă de trei zile. Cred că și-au pierdut răbdarea. Știți cum sunt oamenii de la țară.

— N-am nici cea mai mică idee cum sunt oamenii de la țară, spuse Albert.

— Comuna noastră a fost construită după modelul unor comune de pe Pământ. Am găsit totul într-un album de arhitectură. Credeam că știți.

— Nu știu. N-am prea fost pe la țară.

— E, nu-i nimic! Orice început e bun.

Se așezară la masă, începură să bea, să mănânce, la una cu ceilalți meseni, și să-și ureze unul altuia succes în tentativa de a pune omul enocraților în locul actualului conducător.

— Chiar, cum vom proceda? întrebă un tânăr înalt și chel.

— O să vedeți! spuse Albert.

— Vă rog să-1 scuzați și vă rog să mă scuzați și pe mine că nu am făcut prezentările! spuse polițistul. El este candidatul nostru.

— Nu trebuie să faci nicio prezentare. Nu avem de gând să stăm prea mult pe aici. Nu vrem să ne împrietenim cu voi. îl punem pe dânsul ca primar și plecăm.

— Nu prea văd cum puteți să faceți asta fără să iasă cu bătaie, se băgă nevasta polițistului în vorbă.

— Veți vedea!

— Bine, dar când? De trei zile așteptăm să vă vedem.

— Lasă, dragă, oamenii să mănânce și să-și tragă sufletul! spuse polițistul.

— Aveți o sală de spectacole în comună? întrebă Albert.

— Sigur. Avem sala Casei de Cultură.

— încap toți sătenii în ea?

- Sigur.

— Poți să-i faci pe toți să se adune acolo?

— Pot. Trimit subordonații și, în două ore, toată suflarea e la Casa de Cultură. Promisiunile vor fi după cum e felul omului: unora li se va promite spectacol, altora mese întinse, băutură sau cine știe ce altceva. Fiecare țăran are slăbiciunea lui.

— Vor fi unii, care, din diverse motive, vor vrea să se eschiveze.

— Pentru ei, vom folosi șantajul și amenințările. Mai rămân câțiva de adus cu forța. Mă voi ocupa personal de acest lucru.

— Foarte bine. După ce terminăm de mâncat, venim și noi, spuse investigatorul.

Polițistul se ridică, își puse cascheta, salută milităreşte, dădu mâna cu cei din capul mesei și părăsi incinta.

Cei trei oaspeți mâncată, băură și se băgată într-o discuție despre animalele și plantele din care fuseseră preparate bucatele. Nevasta și o fiică a polițistului se dovedeau a fi experte în arta culinară.

— După o așa masă, mă ia cu somn, spuse Diana.

— Iar mie mi s-a urcat băutura la cap, spuse Zeze.

— Puteți să vă duceți la culcare, spuse Albert. Nu am nevoie de voi. După ce termin, vin și vă iau.

— Nu se poate, spuse secretara. Vrem să vedem cum îl pui primar pe slăbănogul ăsta.

— Atunci, să mergem!

Investigatorul se ridică în picioare și dădu semnalul că trebuia să înceapă circul.

Ieși afară, îl invită pe omul enocraților să se suie în mașină, în spate, alături de Zeze, iar el se urcă în față, lângă femeie, și comandă mașinii să pornească.

La Casa de Cultură, primarul autoinstalat îi întâmpină radios și le controlă actele.

— Sunteți agenți ai celui mai mare partid al oamenilor? îi întrebă.

- Sigur.

— Care dintre voi e conducătorul?

— Eu sunt, spuse Albert. Eu voi conduce ședința.

— L-ai adus cu mașina pe contracandidatul meu. Pot să iau asta ca pe o insultă.

— L-am adunat de pe drum. Nu am prea mult timp. Dacă veneam direct la tine, cel care ești în funcție și poți face pre-

siuni electorale, îți dai seama ce insultă era pentru amărâtul asta?

— Pare logic ce spui, dar nu știu despre ce alegeri vorbești, spuse viceprimarul. Legea spune că, la dispariția primarului, viceprimarul îi ia locul.

— La dispariția fizică, adică la moarte. De unde știi tu că primarul a murit?

— Dacă nu a mai apărut...

— Poate să apară oricând, spuse Albert. Din cauza asta, nici nu organizăm alegeri, dar partidul are voie să controleze ce priză ai la electorat. Dacă sătenii te vor pe tine, rămâi ca primar.

— Aaaa, e foarte bine așa, se înseninâ viceprimarul, știind că majoritatea țăranilor erau de partea lui.

Intrară în sală și se așezară la masa prezidiului. încăperea era înțesată de lume, iar polițiștii se postaseră la intrări și nu lăsau să iasă cineva, nici măcar până la W.C..-U.

— Am fost trimis aici să iau pulsul electoral al comunei, începu Albert. Partidul vrea ca, în fruntea obștii, să stea cel mai bun. Voi știți cine este mai bun, viceprimarul sau contracandidatul său.

— Viceprimarul e mai bun, se auzi o voce din sală.

— Nu am cum să știu eu asta. Voi știți cel mai bine ce se întâmplă aici. Vă rog să luați cuvântul pe rând, în mod organizat! Vă voi înscrie pe o listă, iar voi veți lua cuvântul și vă veți spune părerea despre unul sau altul. Nu am niciun chef de strigături.

Sătenii se bulucirâ să se înscrie pe listă, iar agentul electoral Hosman, cu răbdare, îi scrise pe toți. Când îi numără, văzu că sunt 103 cuvântători.

într-un vacarm de nedescris, cu aplauze puternice și tropăituri din picioare, urmară câteva ore de discursuri entuziaste, care lăudau realizările viceprimarului, apoi cuvântătorii începură să își piardă din aplomb. Printre admiratorii conducătorului în funcție, vorbiră și câțiva susținători ai celui susținut de enocrați, fiind aplaudați firav din două grupuri așezate mai în spate.

Cum termina unul de vorbit, imperturbabil, Albert îl tăia de pe listă și își relua îndeletnicirea de a desena cerculeţe, romburi, pătrate sau floricele. După șase ore de osanale, țăranii erau din ce în ce mai incoerenți, iar ascultătorii începuseră să se uite pe pereți sau să tragă, pe ascuns, câte o înghițitură de alcool și să paseze sticla la prieteni.

în ora a 12-a, lista abia ajunsese la numărul 60. Unii căscau, alții tropăiau mărunt, cu vezica urinară umflată la maxim, iar conducătorul ședinței zâmbea misterios, trăgând cu urechea spre dreapta, de unde se auzeau ghiorăituri de intestine.

— Ar trebui să întrerupem ședința, spuse viceprimarul. Este evident că populația mă vrea pe mine.

— N-ar fi statutar, spuse Albert. Trebuie să-i ascultăm pe oameni. Ei sunt cei care ne susțin. Unii spun lucruri foarte interesante, care ți-ar putea fi de folos. Lista e pe sfârșite. După terminarea discursurilor, luăm o pauză de zece minute, apoi trecem la vot. Să se consemneze totul în procesul verbal! Un exemplar îmi trebuie pentru a-mi justifica activitatea.

— Bine, dar au trecut 14 ore și nu am ajuns nici măcar la al 100-lea vorbitor.

— Suntem pe-aproape.

Discursurile erau tot mai leșinate, cu fraze laudative, care se repetau. Majoritatea nu mai asculta ce spuneau vorbitorii; moțăiau în poziția în care se găseau, pe scaune, în picioare, sau se uitau absenți pe ziduri, fiecare cu gândurile lui. Prea puțini, cei care se încăpățânau să fie atenți, nu mai înțelegeau nimic de foame; se îndreptau de spate, își frecau mușchii amorțiți, iar gândurile le zburau, tot mai des, spre casă, spre ceva bun de mâncat sau spre patul confortabil.

După 17 ore de cuvântări, șeful de ședință anunță că propune o scurtă pauză, apoi îi invită pe toți la vot.

Când polițiștii deschiseră ușile, țăranii dădură buzna afară. Obosiți, înfometați și însetați, foarte mulți o luară direct spre casă, uitându-se înapoi, speriați, de parcă i-ar fi urmărit o haită de animale sălbatice. O altă parte se așeză la coadă la WC-urile

Casei de Cultură, se băgă prin tufișuri sau sări gardurile grădinilor din apropiere. După ce își satisfăcută necesitățile fiziologice, unii intrară înapoi, în sala de ședințe, alții formară grupulețe și începură să comenteze evenimentele, iar cei mai mulți plecară acasă.

Când un polițist dădu semnalul de adunare, pentru votul final, în sală nu se strânseră nici jumătate din cei care fuseseră la început.

Prefăcându-se că e mirat, Albert se întoarse către viceprimar și îl întrebă de ce n-au intrat cu toții, spunându-i că, la început, i s-a părut că erau mai mulți.

— Erau mai mulți, spuse viceprimarul. I-o fi apucat foamea și au plecat acasă.

— Ce facem, dăm drumul la vot sau trimitem polițiștii să-i aducă înapoi și pe dezertori?

Viceprimarul, care nu-și dădea seama dacă cei prezenți erau simpatizanții lui sau oameni plătiți de contracandidat, se gândi să nu riște și își dădu acordul ca polițiștii să plece după ceilalți și să-i aducă înapoi.

Oamenii legii ieșiră afară, unde șeful de post îi încolonă, le înmână câte un plic și le dădu drumul acasă.

— Ce facem? întrebă investigatorul.

— Așteptăm.

— Nu așteptăm nimic! se auzi o voce din sală. Vreau să iau și eu cuvântul.

— Și eu vreau să iau cuvântul, se auzi o altă voce.

— În cazul ăsta, spuse Albert, propun să facem o altă listă de oratori. Până vin și ceilalți, tot nu avem altă treabă. Peste exact două ore, inițiem procedura de vot.

Cei care luară cuvântul, fură tot cei care îl voiau pe conducătorul actual, iar acesta, crezând că va fi ales fără probleme, cu același procent, dar dintr-un număr mai mic de săteni, zâmbi și, prefăcându-se a fi calm și amuzat, începu să-și plimbe privirile pe pereți. în realitate, procentul de 30 % din populația localității, sprijinitori ai omului dorit de enocrați, nici nu se mișcase din sală.

După două ore de discursuri lamentabile, votul arată că funcția de primar revenea contracandidatului, cu un procent de 73 %, cei plecați acasă fiind deja beți și în paturile lor.

Conducătorul ședinței îl felicită pe câștigător, transmise sincere regrete viceprimarului și ceru să se consemneze rezultatele alegerilor în procesul verbal. Neînțelegând dacă tot ce i se întâmpla era real sau nu, fostul conducător al obștii rămăsese proțăpit în picioare și se uita de la unul la altul.

— Misiune îndeplinită, râse Diana când ajunseră afară.

— V-am spus să aveți încredere în mine, spuse Albert. Jongleria asta electorală e arhicunoscută pe Pământ. Nu mă temeam decât de un singur lucru: era posibil să cunoască și cei de aici șmecheria și să-mi pună piedici.

Șeful de post îl felicită pentru felul în care condusese ședința și îi invită pe toți la el acasă, la o masă intimă, numai ei între ei, oamenii enocraților. Dintr-o clipă în alta, trebuia să apară și Adrian Imer, enologul-șef.

— Am mâncat de ne-am spart, spuse Zeze.

— Da, dar eu vă invit la o masă ceva mai specială, pe bază de acroniu.

— Am auzit chestia asta. In unele localități, autohtonii pun acroniu și în mâncare.

— Nu toți locuitorii își permit un astfel de lux. Cei care își permit, au învățat de la autohtoni să gătească o astfel de mâncare.

— Te pomenești că miza meciului cu viceprimarul e tocmai acest metal, se lumină Albert.

— Ai intuit bine, spuse polițistul. Idiotul care se erijase în primar nu voia în ruptul capului să aprobe deschiderea unei mine de acroniu. In zona asta, există zăcăminte foarte bogate. Se pot crea foarte multe locuri de muncă și se poate preîntâmpina o catastrofă. S-a descoperit că se găsește acroniu și în subsolul capitalei, iar minerii disponibilizați s-au apucat să caute noi locuri de muncă prin abatajele orașului.

— Dacă știam, negociam la sânge serviciul pe care vi l-am adus.

— Tocmai asta am vrut noi să preîntâmpinăm. Dacă știai pentru ce îți pui în valoare talentul de politician, îți dădeai seama de valoarea acestui talent și erai tentat să joci la două capete. Uneltele politicii, cum ești tu sau eu, trebuie folosite în așa fel încât să sape într-o singură direcție.

Șeful de post înmânâ fiecăruia câte o carte de credit și reînnoi invitația la o masă, cu mâncare și băutură pe bază de acro- niu. După ce se urcară în mașină, Hosman dădu ordin să meargă înapoi, la vila omului de ordine, și căzu pe gânduri.

— Măcar sunt ceva bani pe cărțile astea de credit? întrebă într-un târziu.

— Puteți trăi liniștiți câțiva ani cu banii ăștia, spuse polițistul- șef.

— Ne putem cumpăra chiar și câte un bilet pentru planeta Pământ?

— Sigur, vă ajung banii, dar nu văd ce vreți să căutați pe Pământ.

— A, nimic. Am întrebat și eu, așa, să fac o evaluare.

Când ajunseră, se dădură jos din mașină, urcară scările casei, trecură prin sufrageria vastă unde se îndopaseră votanții enocraților și urcară la primul etaj. Intr-o încăpere elegant mobilată, masa încărcată îi aștepta, emanând un miros discret de migdale.

La masă, se așezaseră deja membrii familiei polițistului-șef, adjunctul acestuia, câțiva ziariști, mai mulți enocrați și susținători ai primarului deja ales.

Se așezară și ei, la capătul dinspre ușă al mesei, cu gândul să nu stea mult. Voiau să mănânce ceva, preparat cu acroniu, mai mult din curiozitate, și să plece spre capitală.

— Ce rost are să vă grăbiți? întrebă șeful de post. Noi vă așteptăm de câteva zile. Suntem nervoși, obosiți, dar succesul de azi ne face să uităm de necazuri. Vă dați seama ce se întâmpla dacă nu reușeam să-1 impunem pe omul nostru?

— Ce se întâmpla? întrebă Zeze.

— Trebuia să intervenim în forță. Acest lucru ar fi fost o palmă dată democrației, dar nu aveam ce ne face, trebuia să acționăm.

— Chiar, unde este cel ales?!

— L-am trimis să preia gestiunea primăriei, spuse șeful de post. Viceprimarului nu-i convine acest lucru, dar nu are ce să mai zică; rămâne ca adjunct și nu mai are nicio putere.

— Crezi că viceprimarul va lăsa lucrurile așa?

— Nu cred asta, dar acum, orice face, se plasează în afara legii. La momentul potrivit, voi face o vizită de prietenie la dușman. Nu vrea să se sinucidă nici dacă îl plătești. Asta e unul din ăia care a ajuns la mintea cea de pe urmă prea devreme.

— Să fiu în locul dumitale, eu l-aș ierta, spuse Albert.

— Dom'ne, eu îl iert, dar nu-i fac nimic! râse polițistul.

— Dacă scapă?

— Dacă ești vinovat, ai de ce scăpa; dacă ești nevinovat, n-ai de ce scăpa. Viceprimarul e nevinovat.

— Profund, râse Zeze.

— îți convine să râzi; umorul e un mod de a nu lua pe cineva în serios. Ca om al legii, trebuie să mă ocup și eu cu ceva, să pot justifica salariul primit. Orice ființă are tendința naturală ca, după ce și-a asigurat un loc sub soare, să solicite un loc la soare. De când și-a întins mafia orașelor miile ei de brațe până aici, la țară, au dispărut hoții, care s-au supărat pe noi și nu mai vor să fure.

— Mafioții nu sunt tot niște hoți?

— Ba da, dar mafioții sunt hoți cinstiți; nu-i poți prinde. De când cu lupta asta generalizată împotriva corupției generalizate, s-a umplut planeta de anticorupți. în privința corupției, vrem să mergem până la capăt, dar unii merg cu mașina și alții pe jos. Mulți, foarte mulți mafioți pozează în luptători contra corupției.

— Asta nu e vilă construită din salariu. Te-ai pus în slujba enocraților. Dacă ăștia nu sunt un partid, înseamnă că sunt o structură mafiotă. Te-am văzut cum împărți la plicuri cu bani, în fond, ce am făcut noi la Casa de Cultură, e o acțiune mafiotă.

— Lasă, că nici viceprimarul celui mai puternic partid al oamenilor nu e mai breaz decât noi. Partidul ajută zonele defa-

vorizate de el. Imaginea planetei noastre este la fel de bună ca anul trecut, dar anul trecut a fost proastă.

Albert îi arătă masa întinsă și îi spuse că, totuși, oamenii de pe loza trăiesc bine fără un ban în buzunar. Fără un cadru legal coerent și fără o organizare judicioasă a economiei, nu înțelegea de unde ar fi putut populația să-și procure suma minimă pentru supraviețuire.

— Am observat și eu lucrul ăsta, demn de cartea aia a voastră, a recordurilor, spuse polițistul.

— Mai degrabă, cred că e planeta puțin locuită, are bogății încă neexploatate și, în condițiile astea, nu poate cineva să moară de foame nici să vrea.

— Așa e. Aici, norocul și-l face omul cu mâna lui, chiar dacă e alergător de cursă lungă.

— Oricât ar fi de bine aici, eu prefer să plec acasă, spuse Hosman.

— Mai degrabă, cred că voi, oamenii de pe Pământ, vreți să duceți traiul de aici, acolo, la voi acasă.

— Nu sunt așa sigur. Pe Pământ, s-au întâlnit mai multe cazuri, când, din cauza sărăciei, mai mulți nebuni s-au făcut bine.

— Iar voi, în loc să rămâneți aici, să sfințiți locul, vreți să plecați la tratament, râse și polițistul.

— Omul sfințește locul, dacă îl are, cum sunteți voi.

— Cu banii de pe cartelele alea, puteți cumpăra pământ, vă puteți face fermieri sau puteți să vă apucați de o afacere. Puteți să rămâneți în slujba lui Adrian Imer; văd că vă apreciază și vă plătește bine.

— Nu avem de gând să rămânem în slujba enocraților, spuse vicepreședintele. Nu ne plac metodele lor.

— N-au fost așa totdeauna. La început, a fost o revoluție ale cărei efecte nu s-au simțit. Atunci, enocrații, altfel veseli și cheflii, s-au supărat și s-au gândit să înceapă cu o reformă a revoluției respective. Știm cu toții că la baza oricărei dictaturi stă o revoluție. A fost nevoie de mitinguri chiar și pentru legiferarea mitingurilor. S-a dat o Cartă a Apărării Drepturilor Omului,

dar, din cauza posibilităților ei limitate, se apără doar drepturile câte unui om, ales la întâmplare; întâmplarea face ca acesta să fie un premier, un președinte, un mare om de afaceri, acolo. Președintele interimar se arată și acum optimist în ceea ce privește pesimismul poporului. Mafia și partidele sprijină actualul guvern, așa cum au sprijinit și precedentul guvern, adică prost. Vântul de libertate din orașe bate mai mult dinspre spitalele de boli infecțioase. S-au întrebat că, dacă oamenii sunt câini, câinii ce sunt? S-au gândit că fantezia omului nu are limite, ci garduri de sârmă ghimpată. Așa le-a venit ideea înființării de pușcării private, al căror monopol îl dețin și azi. Deținând un sistem de securitate foarte perfecționat, s-au declarat „furnizor de securitate" pentru toată lumea. Și-au dat seama că cetățenii sunt deștepți de dau în gropi și au încetat să mai ajute administrația să le astupe. Totul a început prin schimbarea a patru miniștri; în bine. Pentru a impune ideea climatizării generale, la acel început, pentru a nu mai tremura de frig în case, a îndemnat cetățenii să iasă afară. Limita răbdării a depins de cât a putut să rabde fiecare.

— Impresionantă activitate, dar cam anarhică, spuse Albert. Pe Pământ, nu mai e nici asta. Nu mai merge nimic ca lumea.

— Nici nu are ce să meargă, spuse Zeze. E trist; până și cerșetorii au început să se îmbrace prost. Cerșetorii au început să se așeze în fața primăriilor și să facă greva foamei, în semn de protest că nu au ce mânca. Sunt așa caraghioși; nici nu mai pot vorbi la telefonul mobil de foame. Unul s-a aruncat în fața unui tren de marfă plin cu mâncare.

— Așa se întâmplă; când săracii și bogății sunt îmbrăcați la fel de prost, se naște o nouă religie: moda. Atunci când sărăcia va deveni populară și aici, pe loza, oamenii de presă vor avea marea șansă de a se putea acoperi cu ziare, glumi unul dintre jurnaliștii aflați la masă.

— Oricum ar fi, în curând, vom avea o singură idee fixă, spuse Hosman. Să nu înnebunim.

— îmi place asta, spuse un alt ziarist. O notez.

— Ne distrăm în cinstea celui ales, iar el nu mai vine? spuse secretara.

— Sigur, spuse polițistul. E un tâmpit care trebuie să asculte de noi. Putea fi oricare altul. Nu e necesară prezența lui.

— Am văzut. E un băiat fin; are calități abia sesizabile, încercă Diana să atenueze brutalitatea polițistului.

— Așa e, spuse acesta. Nu are puterea să țină în mână o ședință așa tensionată, cum a făcut domnul trimis de Imer.

— Stau, așa, și mă gândesc ca prostul, încercă Albert să abată sensul discuției, cel dispărut, primarul ales democratic, a fost răpit de enocrați?

— Nu putem ști acest lucru, așa cum nu putem ști multe lucruri, spuse șeful de post.

— Pe partea cealaltă, putem ști acest lucru, așa cum putem ști o mulțime de lucruri.

— întrebarea e dacă vom găsi vreodată răspunsul.

— Am început să filozofăm, spuse Diana. O fi din cauza acroniului. Vinul ăsta e prea bun ca să fie adevărat.

— E foarte adevărat, spuse polițistul. E preparat de enologi. Acroniul l-am adăugat noi. Acest metal face foarte bine și nu dă efecte secundare. Nu s-a plâns nimeni până acum.

— Cred că ar trebui să plecăm, spuse vicepreședintele.

— E păcat de vin, spuse Zeze.

— Nu e păcat de niciun vin. Am băut și am mâncat destul.

— Vă sfătuiesc să-1 așteptați pe Imer, dar, dacă doriți, sunteți liberi.

— Ce facem? întrebă secretara.

— Așteptăm să vedem dacă n-am așteptat degeaba. Să avem răbdare! spuse Zeze.

— Nici noi nu mai știm de ce trebuie să avem răbdare, spuse Albert. Am văzut că, oriunde ne-am afla, ne găsește șeful enocraților. Are un serviciu de spionaj foarte bine pus la punct.

— Spunea ceva despre montarea unor ochi informaționali și, din cauza asta voia să-1 așteptați, spuse polițistul. Cred că se referea la voi.

— De ce?

— Pentru că noi avem astfel de ochi.

— Toți?! se miră vicepreședintele.

— Doar cei cu mulți bani.

— Nu mai am chef de niciun ochi informațional, spuse Albert. Dacă mașina nu ne ascultă, luăm un tren până la astro- drom și plecăm acasă.

— Treaba voastră, dar nu e bine să pierdeți o ocazie ca asta. E vorba să vă ajute și nu cred că Imer vă va lua vreun ban. Dacă era să vă oprească bani de pe cărțile de credit, sumele pe care le aveați acum erau mai mici.

— Poate ne-a oprit ceva dintr-o sumă și mai mare, spuse Diana.

— E posibil, spuse polițistul.

— Dacă ne-a oprit bani la toți trei pentru montarea de ochi informaționali, eu ies în dezavantaj, spuse Zeze. Posed deja un astfel de sistem optico-electronic.

își scoase ochiul, îl arătă celorlalți și îl vârî la loc, sub pleoapă.

— Nu cred că ți-e de vreun folos, spuse Diana. Nu e conectat la rețeaua de sateliți.

— Cât timp am fost secretar în departamentul de propagandă al partidului și șef de filială în Lahr, am fost conectat informațional, dar m-am decuplat să nu se știe unde sunt, spuse Zeze. E posibil să fiu căutat pentru uciderea vicepreședinților Valentin Zega și Cibil Negresco.

— Bravo! se supără secretara. Pe mine m-au arestat pentru furtul unei plase de plastic, iar tu, un criminal notoriu, umbli liber prin societate.

— Și se mai divulgă și în fața unui polițist, spuse gazda.

— Intr-o societate democratică, marii criminali și corupții de vază nu sunt arestați. în cazul de față, tu nu mă poți aresta pentru că ești băgat prea adânc în țesătura de interese a enocrației. Dacă mă arestezi, vă dau în vileag toate matrapazlâcurile.

— E adevărat, spuse șeful de post, buturuga mică răstoarnă carul mare, dar nici din ea nu se mai alege ceva. în acest caz,

ar trebui să vă puneți ochii electronici și să nu vă mai opriți până în zona întunecată. Dacă puteți, ar fi bine s-o ștergeți chiar pe Pământ sau pe altă planetă.

— Asta și vrem să facem, spuse Albert, să plecăm acasă. Cât despre montarea de ochi electronici, eu nu am niciun chef să mi se scoată ochiul cu care m-am născut. Enologul-șef n-a mai venit.

— O fi avut vreo treabă, dar nu îi stă în obicei să uite vreun amănunt. O fi aranjat el ceva, pentru că, dacă stau să mă gândesc mai bine, puteți să vă duceți și singuri la mamele-bazale.

— Unde?

— La mamele-bazale. Sunt niște ființe atemporale, care, printre altele, pun și ochi informaționali. Nu veți simți nicio durere.

— Cum adică, printre altele?! se miră Diana. Mai montează și alte organe?

- Sigur.

— Da, mamele-bazale îți pot pune un organ în plus, dar am auzit că, dacă greșesc sensul timpului, te poți trezi și cu organe în minus, spuse Zeze. Mi-e frică.

— Nu are de ce să-ți fie frică. Dacă Imer le-a plătit, le-a plătit atât de bine, încât vor fi foarte atente cu voi și vor lucra cu profesionalism.

— Dacă nu le-a plătit deloc?

— Știu eu? se întrebă polițistul cu jumătate de gură. Eu sper să le fi plătit.

— Vorbim degeaba, spuse Albert și se ridică de la masă. Ne suim în mașină și mergem în capitală. Ne odihnim, apoi ne gândim ce e de făcut.

Mulțumiră pentru masă, salutară pe toți cei prezenți, apoi ținură câte un mic discurs, urându-le succes în acțiunea de deschidere a minei și de extragere a acroniului. Strânseră mâinile gazdelor, coborâră scările și ieșiră în stradă. In aplauzele simpa- tizanților enocraților, se suiră în mașină, zâmbiră protocolar și fluturară mâinile.

— Spre capitala Lahr! spuse investigatorul.

în loc s-o pornească înainte, mașina se întoarse și porni spre capătul opus al localității. După ce trecu de Casa de Cultură și primărie, prinse viteză și o luă spre munte.

— A înnebunit. Nu mai ascultă ordinele.

— Ce facem? întrebă Diana. Nu avem ce căuta în munți.

— Dacă sărim și, printr-o minune, scăpăm neschilodiți, nu avem cu ce ne întoarce.

— Nu putem sări, spuse Zeze. E viteza prea mare.

Automobilul trecu peste două dealuri stâncoase, intră într-o vale, depăși câteva curbe periculoase și se opri la marginea unui sat.

— Presupun că aici trebuia să ajungem, spuse Hosman.

— Dacă tot ne-am oprit...

Văzură că șoseaua se continua spre stânga și se pierdea în munte, luând-o pe marginea unui râu.

— Aici trebuia să ajungeți, se auzi o voce din spatele unor arbori.

— Putem ști cu cine avem de-a face?

— Suntem trei mame-bazale. Mamele voastre bazale. Am fost angajate să vă remodelăm puțin.

Ieșiră la lumină niște creaturi monstruoase și începură să se apropie.

— Ar fi fost politicos să ne întrebați pe noi dacă vrem să fim remodelați, spuse Diana.

— Asta e o prostie, spuse o mamă-bazală. Dacă s-a plătit, noi ne facem datoria fără crâcnire.

— Mașină, întoarce și du-ne în capitala Lahr! se răsti Albert.

Văzu că automobilul nu voia să se urnească, iar dihăniile se apropiaseră și întindeau spre ei zeci de membre lipicioase.

Prima fu înghițită secretara, apoi urmă Zeze. Cea de-a treia mamă-bazală îl apucase pe Hosman de gât și îi zâmbea cu o gură imensă.

X

Albert fu nevoit să asculte o scurtă lecție despre originea și evoluția mamelor-bazale; în poziția în care îl înțepenise diha- nia, nici nu avea de ales. Află că monstruozitățile primiseră numele de mame-bazale de la țăranii din satele apropiate; ei le foloseau pentru a renaște atunci când erau pe moarte. Banii cu care își plăteau astfel de servicii, îi aveau numai sătenii, deoarece îi obțineau din traficul ilegal cu acroniu, mafioții autohtoni și unii enologi; orășenii, care erau nevoiți să trăiască din salarii, și țăranii, care trăiau din recolte, nu-și puteau permite un astfel de lux. Ei apelau la servicii de montarea ochilor electronici, la translocații genetice, translocații în timp, translocații propriu zise și alte mărunțișuri.

Mamele-bazale erau, de fapt, ființe extraterestre, numite licro- nite. Erau aduse pe loza de o rasă superioară de extratereștri, evoluau și ajungeau la gradul maxim de metamorfoză. în acest stadiu de maturitate, deveneau niște entități non-timp și se ascundeau în pădurile din jurul așezărilor rurale. Erau ființe cu multe pseudopode, foarte folositoare pentru oameni și autohtonii umanoizi.

— Astea sunt basme, spuse omul. Unde mă găsesc?

— în uterul meu. înainte de operația de instalare a unui ochi informațional, are loc o operație de conectare la uter.

Văzând că omul se îneacă de emoție, capătul unei pseudopode i se așeză pe față, ca o mască de gaze, asigurându-i oxigenul. O a doua pseudopodă, de aceeași mărime cu prima, îi asigura neutralizarea toxinelor, iar mai multe pseudopode mici lucrau la metabolism.

Dură mai mult timp până la formarea unei conexiuni între creierul omului și ființa extraterestră. Miile de pseudopode mici, lipite pe cap, formau cu mare greutate o țesătură de tip creier în evoluție - creier evoluat.

Scoaterea unui om din sistemul temporal strâmt și plasarea lui într-un sistem non-temporal avea, de cele mai multe ori, conotații tragice. Subiectul simțea că e închis în afara timpului și începea să scâncească sau chiar să se pună pe un plâns în hohote. Simțea cum, împrejur, timpul se strânge tot mai mult, încercarea de a zdrobi pereții unei celule non-timp, unde, până atunci credea că e o fericire să te refugiezi, îi dădea acum o senzație dureroasă.

— Am terminat cu tine, auzi vocea mamei-bazale.

— Cum adică?

— Ți-am montat ochiul electronic.

— Așa repede?! se miră Albert.

— Ți s-a părut că e repede. In realitate, operația mi-a luat ceva timp. în ce cadru vrei să te plasez?

— Pune-mă acolo unde m-ai înghițit!

— Nu se poate, spuse mama-bazală. în timp ce lucram, am luat-o pe șosea, așa, la vale și am căzut pe gânduri. Am trecut prin mai multe zeci de localități, apoi am străbătut capitala și am luat-o spre vest; nici eu nu știu unde am ajuns. Nu reușesc să fac translocația. După operație, ți-au rămas ceva bani, dar nu îți ajung pentru o deplasare așa lungă.

— Pune-mă, aci, unde ne găsim!

— E dezolant. De jur împrejur, sunt doar câmpuri necultivate, animale cu obiceiuri din cele mai ciudate și o căldură sufocantă. Ai cel puțin o sută de kilometri până la cea mai apropiată așezare civilizată.

— Trimite-mă în capitală! spuse vicepreședintele.

— Nu ai bani până acolo.

— Apropie-te de oraș, iar când consideri că am destui bani, fă translocația.

— Să mă plimb, așa, degeaba?! se miră mama-bazală. Dacă îți scad prețul distanței până într-un punct optim pentru translocate, nu-ți mai rămân bani pentru translocația propriu-zisă.

— Cine te-a pus să vii până aici?

— Am căzut pe gânduri.

— Puteai să te controlezi, spuse Albert.

— Nu puteam. Actele conștiente sau inconștiente au avut același scop: reușita operației.

— Cum te-ai plimbat până aici pe gratis, poți să mai faci un efort.

— Cine spune că m-am plimbat pe gratis? întrebă mama-bazală. N-am străbătut niciun metru fără bani.

— Ce inimă de mamă! Te-ai plimbat pe banii mei.

— In primul rând, nu dețin un sistem circulator pe bază de sânge, care să fie pompat de vreo inimă, așa că nu am inimă, în al doilea rând, mai lasă-mă în pace cu spiritul matern; uneori, mă înfurii și îmi aduc aminte că sunt o entitate extraterestră numită licronită.

Albert ignoră faptul că se găsea într-un întuneric total, se ridică în picioare și pipăi peretele. Când îi alunecară picioarele și căzu, își dădu seama că se găsește într-o sferă cu diametru de doar câțiva metri. își frecă genunchiul lovit, apoi se gândi să-și pipăie ochii, dar nu simți la niciunul răceala de sticlă pe care o simțise atunci când ținuse în mână ochiul de la femeia care se făcuse praf la ședința de primărie de sector.

— Cred că sunt în același mediu virtual în care m-a băgat Adrian Ambajiu, iar bătrânul, în loc să mă decupleze și să mă aducă în realitatea cotidiană, continuă un experiment pervers.

— înregistrez fluctuații psihice periculoase, spuse mama- bazală. Ce te face să crezi că nu te găsești în mediul real al uterului meu?

— Faptul că nu mi-ai făcut nicio operație. Nu am niciun ochi artificial. în cavitățile mele optice se găsesc ochii mei, cu care m-am născut, ochi de natură organică.

— într-una din cavitățile tale optice se găsește un ochi informațional sintetizat de mine. Faptul că acesta e construit din țesuturi organice, este chiar superioritatea noastră tehnologică. Din cauza asta, noi, mamele-bazale, percepem un preț foarte ridicat. Dacă a plătit, e posibil ca Adrian Imer să aibă un interes foarte mare în privința voastră.

— Am o carte de credit, spuse Albert. Ia ceva bani de pe ea și du-mă în capitală!

— Am cercetat această carte de credit și ai o sumă foarte mare pe ea. Nu-ți scad decât o sumă foarte mică.

— Sper că nu-mi oprești bani și pentru drumul tău, înapoi, la poalele muntelui.

— Nu-ți opresc nimic, spuse mama-bazală. In momentul în care am scăpat de tine, nu mai ai nimic de plată. Cum translo- cația îți este plătită, ai de plătit doar drumul meu până într-un punct optim pentru efectuarea acesteia.

Albert nu-și putea închipui ce se putea întâmpla dacă nu plătea, dar nu putea să rișteː ființele astea aveau un comportament imprevizibil.

— Nu se întâmpla nimic rău, spuse mama-bazală citindu-i gândul. Rămâneai aici, în baza mea de date, așa cum s-a întâmplat cu mulți alții. De obicei, nu lucrăm cu cetățeni nesolvabili, dar mai au loc și accidente. Dacă aveai vreo cartelă falsă, mergeam la Imer; am văzut că te apreciază foarte mult.

— Diana Overt și Iacob Zeze unde sunt?

— Nu știu. Fiecare cu mama lui.

— Fără acești doi prieteni, mă simt destul de rău, spuse vicepreședintele. Mi-au intrat în reflex.

— Nu e rău că ți-ai pierdut prietenii; răul începe în momentul în care ți-ai pierdut și dușmanii.

— E o părere.

— Decât să începi să te vaiți, mai bine îmi spui unde vrei să apari; peste puțin timp, pot face translocația, spuse mama-bazală.

— Vreau să ajung la cea mai apropiată gară de pe linia ferată ce duce la astrodrom.

— E prea departe.

— Lângă sediul de partid, spuse Albert.

— E periculos. E plin de mafioți pe acolo.

— Nu pot să plec fără soacră-mea. Am scandal în familie.

— Cred că va trebui să pleci singur, spuse mama-bazală. Ai bani decât pentru un bilet și mărunțiș pentru tren și mâncare.

— Du-mă la firma de prognoză, cercetare și consultanță în domeniul investițiilor, unde urma să lucrez. De acolo, mă descurc.

— E o clădire cu 50 de nivele renovată de furnicile de conversie, pe o stradă cu linie de electrobuze, peste drum de parc?

— Da, asta trebuie să fie, spuse vicepreședintele. Are în față patru coloși de câte 100 de etaje?

— Da. In parc sau lângă blocul firmei?

— In parc.

— Te previn că parcul e înțesat de lume, spuse mama-ba- zală. Se pregătesc de vreun miting sindical, electoral sau cam așa ceva. Au înălțat și o tribună.

— Suntem în febra primelor alegeri generale adevărate.

— De ce ar fi alegerile astea mai adevărate decât altele. Eu știu că alegerile sunt adevărate în măsura în care emană un parlament, un guvern și o administrație locală.

— Am înțeles că astea sunt primele alegeri democratice de pe loza, după modelul adus de pământeni, spuse Albert.

— Eu știu că o societate care nu are puterea să-și imagineze singură un model electoral, cu tot ce decurge din el, nu are nicio putere. Politica făcută pe Pământ și transplantată aici este o politică la mâna a doua.

Mama-bazală își îndepărtă pseudopodele și îl scoase pe om din capsula non-temporală.

„Singura concluzie, după ce ai străbătut un deșert, este aceea potrivit căreia era mai bine dacă străbăteai o junglă", îi fulgeră lui Albert prin minte.

Se trezi în spatele mulțimii care era întoarsă cu fața la tribună.

Cânta corul celor 400 de femei acoperite cu fiaruri transparente. Sub soarele arzător, George Manas, dirijorul tuturor cororilor firmei, agita bagheta și transpira abundent.

— Ce se întâmplă aici? întrebă.

— Trebuie să înceapă un miting electoral autorizat, dar au trecut deja trei ore și conducerea de partid n-a mai venit. Corul cântă în prostie, lumea a obosit și e înfometată.

O femeie îi pipăi costumul de agent electoral, îl apucă de guler și aruncă priviri sugestive în jur.

— Dumneata ești Hosman, cel cu imaginea, care stă tot timpul lângă președintele Melior.

— Dacă nu îți place de mine, nu sunt eu, îngăimă vicepreședintele.

— îmi place de tine.

— Atunci fă bine și lasă-mi haina în pace!

— După cum ești îmbrăcat, se vede treaba că ai fost plecat în teritoriu?

— Da, recunoscu Albert neștiind ce să zică. De ce să nu fi fost?

— Dacă ai fost în teritoriu, să faci propagandă electorală, înseamnă că n-ai trecut pe la sediul de partid.

— N-am trecut.

— Mâine au loc alegerile, iar acesta este cel mai important miting, spuse femeia. Uite câtă lume s-a strâns!

— Nu știu ce să zic.

Mulțimea se întorsese spre Albert și aștepta.

— Du-te la tribună și spune ceva! strigă un bărbat. Măcar mai destrami din monotonia asta.

— Ce pot să spun?

— Spune că ai venit din teritoriu, că nu știi ce se întâmplă de n-a venit conducerea, formează un grup de inițiativă și du-te la sediu după șefi!

— Sau improvizează un discurs, poate apar între timp! sugeră un alt bărbat. Ești vicepreședinte pentru relația cu presa; e imposibil să nu te pricepi să spui ceva.

Susținătorii celui mai puternic partid al oamenilor formară un culoar și îl încurajară pe Albert Hosman să meargă la tribună.

— Ce bine că ai venit, se bucură dirijorul. începuseră deja să mă doară mâinile. Unde sunt ceilalți?

— Nu știu. Eu vin de la munte. Nu ați încercat să luați legătura?

— Se întâmplă ceva ciudat. Nu funcționează nicio legătură electronică sau de alt fel. Am senzația că nu există nicio con-

ducere de partid la capătul firului. E posibil vreun sabotaj. Toată lumea știe de mitingul ăsta. E plin orașul de afișe.

— Ai citit ziarele? întrebă vicepreședintele.

— Nu citesc ziarele, spuse Manas. Mă supără insolența ziariștilor. Când le-am spus că pot scrie despre orice, nu le-am spus să scrie despre noi. Neavând ce să fure, ne fură nouă cuvintele și fac ce vor cu ele. Ziaristica nu e decât diferența dintre inteligență și talent. Sau invers; nu mai știu.

— Puteți vota o lege prin care să se interzică accesul presei la mijloacele voastre de informare.

— Bună idee.

— O fi citit vreunul, de aici, din mulțime? întrebă Albert.

— Ce să citească?

— Faptul că Aram Melior va fi asasinat.

— Cum adică, va fi?

— Am citit într-un ziar din viitor că președintele nostru va fi ucis.

Vicepreședintele îi povesti dirijorului că a primit o delegație de la partid și a plecat în provincie, împreună cu Diana Overt, să facă propagandă electorală și omise să spună ce fel de propagandă electorală a făcut. Omise să spună că a lucrat pentru enocrați și faptul că a fost și Iacob Zeze împreună cu el; secretarul cu propaganda era căutat pentru uciderea a doi vicepreședinți. Nu-i spuse nici faptul că ucigașul președintelui era el. îi povesti că fusese înghițit de o mamă-bazală și suferise o operație de montare a unui ochi informațional, fapt pentru care pierduse noțiunea timpului și nu mai știa câte zile trecuseră de când văzuse știrea în ziar.

— Zici că ți s-a pus un ochi informațional?! se miră dirijorul.

— Da. Mama-bazală m-a translocat direct aici. Vin din vest. De ce te miri așa?

— Pentru că aveai deja un astfel de ochi.

— Da, dar nu un ochi format din celule organice, așa cum sintetizează mamele-bazale, o întoarse Albert.

— Partidul nu are atâția bani.

— Se mai găsesc.

— Dacă ți-au plătit ție o operație așa pretențioasă, am să le cer și eu bani, spuse dirijorul. Nu mi-au plătit ultimele două salarii. Unde te găseai când ai citit despre moartea lui Melior?

— în orașul cinematografic.

— Da, ăla este un loc unde are mare influență institutul de prognoză a informațiilor. Pentru că nu credem în tâmpeniile vândute de această instituție, aici nu are prea mare influență.

— Din cauza asta nu știe nimeni de moartea președintelui partidului, spuse Albert.

— Mi se pare o prostie. Aici are influență firma noastră de prognoză privind investițiile, care vinde lucruri palpabile, economice, studii de fezabilitate bine documentate, nu știri false, care să otrăvească sufletul alegătorilor. Aram Melior e mai viu ca oricând. Știe cum să înceapă trecutul ca să aibă un viitor.

— Știi precis sau e doar o dorință a ta?

— Sunt absolut sigur, spuse dirijorul Manas.

— Atunci, înseamnă că vine.

— Nu vine.

— Dacă nu vine, înseamnă că a fost asasinat.

Albert se gândi că știrea nu trebuia să se refere neapărat la el. Era posibil ca președintele să fi fost ucis de dublura sa, iar el putea să fie arestat din greșeală. îi părea rău că nu păstrase ziarul, să vadă din ce zi era.

— Ajută-mă să țin mulțimea pe loc! spuse George Manas. S-au săturat de muzică.

— Ce vrei să fac?

— Spune ceva. Și susținătorii noștri cei mai înfocați s-au înmuiat. Ține un discurs înflăcărat! Scoate-i din apatie! E datoria ta. E plin de ziariști. Ca om ce se ocupă de relația cu massmedia, ai o datorie sacră să salvezi imaginea partidului. Fă-i pe jurnaliștii care au plecat să regrete că sunt absenți!

— Ce pot să spun? întrebă vicepreședintele.

— Spune ce vrei! Și așa nu ascultă. Orice le-ai spune, votează tot ce știu. Ei știu că trebuie să ne voteze pe noi; deasta

sunt aici. Principalul e să-ți modulezi vocea în așa fel, încât să dai iluzia că spui ceva interesant.

— Vorbești ca un muzician.

— Sunt muzician, spuse dirijorul.

Se apropie de microfon și îl prezentă pe Albert Hosman, cel care avea să țină un discurs, preambul la venirea celorlalți conducători, și îl împinse ușor înainte.

— Ce pot să vă spun..., hârâi vicepreședintele.

își drese glasul, tuși, apoi făcu un gest larg cu mâna.

— Ce pot să vă spun mai mult decât faptul că regret foarte mult că v-am lăsat atât de mult să așteptați? continuă. Cred că nu este o așteptare zadarnică. Mâine vom merge la vot și vom alege democrația. Vom avea prima societate cu adevărat progresistă pe loza. Vrem să stabilizăm climatul politic. Vrem ca planeta aceasta să fie, în fiecare zi, la fel. V-am spus că se vor mări salariile și, de bucurie, voi nu ne-ați lăsat să vă spunem când. Acum e momentul să ne propunem o discuție serioasă pe marginea bugetului, nu numai să atingem acest subiect spinos. Deoarece nu are nicio temelie, preconizăm să refacem din temelii sistemul de finanțe; băncile au început să vă transmită mai mult buletine hidrologice financiare. Mai pe scurt, apă de ploaie. Decât să facem totul, am preferat să nu facem nimic. Proletariatul a trecut la lupta pentru adoptarea săptămânii de lucru de 8 ore. Le promitem satisfacerea acestei doleanțe. 85 % din populație a ajuns să trăiască de pe o zi pe alta; restul, mult mai rar. Dacă nu are nimic, cetățeanului nu-i lipsește nimic. Sub pretextul că mănâncă și ei o pâine, mulți mănâncă pâinea altora. Norocul și-l face omul cu mâna altuia. Mulți au început să speculeze faptul că unii au început să muncească de milă.

înviorați brusc, cei prezenți începură să aplaude, dar când le spuse că puteau face economie la apă dacă beau mai puțin alcool, începură să fluiere.

— Nu huliti! De curând, am văzut cum un țăran a stat la masă și a băut până a căzut sub pat. Potrivit ultimului raport, pe loza există 21192 de toxicomani și ăia cam bețivi. Din cauză

că sunt declarați incompetenți, prea mulți cetățeni se apucă de băut.

Urmă un imens hohot de râs, apoi se făcu liniște.

— Capul greoi, sabia nu-1 taie! strigă un alegător, ridicând o sticlă.

— Avem un program punctual, spuse vicepreședintele, fă- cându-se că nu-1 aude. Când știi că trebuie să schimbi multe, nu mai schimbi nimic. Am început prin a popula această frumoasă și bogată planetă, iar acum, împreună cu frații noștri, autohtonii, și cei de pe alte lumi, trebuie s-o cucerim. Pașnic, prin exercitarea puterii de vot. Pentru a fi mai mulți, oamenii se organizează în familii. Când nu va mai rămâne nimeni pe Pământ, vom putea striga, în sfârșit: „Am învins!". Pentru a nu veni încoace, geniile au început să fie băgate în pușcării. Să nu aveți impresia că ne-am făcut stindard din orice cârpă; am promovat doar cetățeni de valoare. Aceștia au făcut multe lucruri bune. Unul dintre lucrurile bune făcute de politicieni, poate cel mai bun, a fost faptul că au stat în banca lor și nu au făcut nimic. Nimic rău, vreau să spun. Nimic nu se naște din neant, dar și neantul trebuie să se nască din ceva.

— Bravo, bravo! strigă un bărbat. Ești mai bun decât Melior!

— Să nu exagerăm. Rolul meu este minor. Ca vicepreșe- dinte cu imaginea, încerc să-1 fac pe prost să conștientizeze cât de prost este. Trebuie să fim foarte atenți; întotdeauna se găsește unul mai prost.

— Da, nu există să nu găsești unul mai prost decât tine, dar proștii îi imită cel mai bine pe deștepți! strigă cineva.

— Da, dar dacă suntem făcuți incapabili, cu atât mai mult trebuie să luptăm să nu existe alții mai buni decât noi! strigă altcineva.

— Aveți dreptate, spuse Albert. Nu există om neînconjurat de proști. Este falsă ideea că prostiile cele mai mari trebuie să le facă doar oamenii mari. Caut să-i determin pe alegători să se debaraseze de proastele obiceiuri aduse de pe Pământ. Una dintre apucăturile proaste ale pământenilor este să se țină cu

mâna de inimă când li se cântă un imn și le flutură un steag. Ați văzut, când e să facă un lucru bun, cetățeanul se

poate gândi chiar și o viață. Nu și când vine vorba de un lucru rău. Vreau să vă învăț respectul de sine. Pentru asta, dacă tot nu e nimeni din conducere, mă dau pe mine drept exemplu.

— Ce va face noua conducere în lupta cu mafia?! se auzi o voce.

— Ne vom antrena să înfruntăm cu optimism pericolul care ne urmărește. Părerea mea personală este că, odată cu formarea unei țesături de interese, poporul a învățat că nu trebuie să-i înfurii pe mafioți; trebuie să-i faci să râdă. Cea mai bună e terapia socială prin râs. Umorul nu creează memorie. Un singur lucru ne mai poate scăpa de mafie: moartea.

— Ha, ha, ha! râse un spectator. Poate vreți să introduceți și un cod penal al manierelor elegante?

— E o idee, spuse vorbitorul. In fiecare zi, învățăm să murim, iar învățătura prostește. în fond, omul muncește pentru a avea ce fura. Până la codul penal, vom da o lege-capcană; prin aceasta, vom interzice corupților să mai mintă.

— Atunci când legile nu sunt pentru toată lumea, nu sunt pentru nimeni! strigă unul.

— Legea amintită nu se referă doar la mafioți, spuse Albert. Ce îi împiedică pe cetățenii cinstiți să nu mai mintă?

— Nu încercați să-i faceți să fure mai puțin prin scăderea valorii monedei?

— Asta e o aberație, se prinse vicepreședintele în dialog. Denominalizarea îi lovește pe toți, cinstiți sau necinstiți, deopotrivă. Există o demagogie a sărăciei, dar s-au văzut bogătași, care, pentru a arăta cât sunt de săraci, s-au dezbrăcat și au început să se plimbe goi. Pe unde credeți?

— Ha, ha! râse un bărbat. Am auzit-o pe asta. Au început să se plimbe goi prin casa de bani... Ar fi o lege care să-i privească doar pe mafioți.

— Care? întrebă Albert Hosman.

— Legea tăcerii, o lege care se votează în liniște.

— M-ai liniștit, spuse vicepreședintele. Asta ne-ar privi mai mult pe noi. Ar fi legea tăcerii noastre.

— Spuneți că vreți să construi ți o societate unde totul să fie marfă, chiar și dreptatea, dar pentru femei dreptatea nu e nici măcar de vânzare! strigă o băștinașă. Pentru femei, n-ați făcut nimic! Toți bărbații sunt la fel de mitocani și de escroci.

— Toți bărbații sunt, într-adevăr, la fel, dar unii nu sunt așa, spuse vicepreședintele. Cei mai mulți nu înțeleg faptul că nu are nicio importanță că ei sunt deștepți și femeile frumoase. Femeile au același motiv de ceartă, dar din cauze diferite. Bărbații au impresia că femeile inteligente sunt bărbați; la fel cred și femeile. Jumătățile noastre ne fac să ne simțim și noi jumătăți. Ele trebuie promovate oricum și vă promit că vom face asta. Problema nu este egalitatea dintre femei și bărbați, ci egalitatea între femei. Sunt informat că, la ultima vizită făcută la un cămin de fete, președintele Melior nu s-a dus cu mâna goală.

— Niciun partid nu răspunde la întrebările noastre, ale alegătorilor! strigă un spectator. Am trimis peste o mie de scrisori la partid și nu am primit niciun răspuns.

— Viața însăși este o mare întrebare, la care orice răspuns este corect, spuse Albert. Măcar aici avem un sistem de climatizare generală foarte bun, se poate construi ceva fără handicapul frigului. Pe Pământ, conducătorii ne-au îndemnat să mai punem o haină pe noi, iar acum ne îndeamnă să mai punem o haină pe ei. Vom opri importul de forțe politice. Este nedrept să venim de pe altă planetă; drept ar fi să venim de pe această planetă. îl rog pe fiecare dintre cei prezenți la acest miting să-i ajute pe cei nevoiași, fiecare după puterea lui.

— Da, dar puterea o dețineți voi! i se strigă.

— Deținem puterea, dar cadrul legal e prea rigid și legile sunt imperfecte, spuse Albert. Pentru a le putea interpreta cum vrem noi, trebuie să dăm legi perfecte. Ajutorul e apanajul individului; am observat că, la nivel general, acolo unde domnește dragostea, nu mai domnește nimic. Vreți să nu mai domnească nimic?

— Nu vrem! se auzi o voce.

— Atunci, lăsați orice speranță, voi, cei care intrați! O veți găsi la intrare.

Din piepturile celor prezenți izbucniră urale puternice.

— Președintele Aram Melior și-a exprimat dorința de a coopta și scriitori în partid!..., se auzi o vocea unui ziarist.

— Eu nu sunt de acord, spuse Albert. Unii scriitori au obrăznicia să gândească mai repede decât publică. Atunci când vede că plăcerea lecturii e mai mare decât plăcerea scrisului altora, orice nebun se apucă de scris.

— Nu s-a înțeles mare lucru despre sistemul politic pe care vreți să-1 adoptați în cazul ajungerii la putere.

— Nu s-a înțeles, dar se va înțelege. După câștigarea alegerilor vom stabili calea pe care am hotărât s-o urmăm.

— Cum adică?

— Adică vom organiza un mare congres și vom legitima ceea ce acum poate fi numit un pachet de promisiuni, spuse vicepreședintele. Din greșelile trecutului, am învățat ce vom putea înțelege din greșelile viitorului. Nu vom mai trăi într-o lume care se găsește doar în imaginația morbidă a unor conducători.

— Nici din ceea ce vreți să faceți în economie nu se înțelege ceva! strigă o femeie.

— Știu. Dacă nu vreți să înțelegeți reforma noastră economică, suntem nevoiți s-o punem în practică, spuse Albert.

— Dumneata, personal, ce vrei?

— Eu am fost acuzat doar de faptul că nu știu ce vreau. N-aș vrea să vă doresc ceea ce îmi doresc eu; nu îmi doresc nimic.

— Nu-ți dorești nici măcar schimbarea conducerii de acum?

— Ba da, cum să nu, spuse Albert. Chiar dacă va veni un președinte mai rău decât ăsta, niciun președinte nu va fi mai rău decât cel prezent.

— Nu știm dacă președintele actual e rău sau nu, dar premierul a dat toată economia peste cap! strigă o femeie. S-a înconjurat de poeții economiei.

— Știu, iar din cauza asta președintele interimar i-a transmis premierului să se liniștească singur, spuse vicepreședintele.

— Pentru că ați lăsat monopolul pușcăriilor pe mâna enocraților, nu are prea mare importanță, dar nu credeți că ați scăpat sistemul sanitar din mână și a pus mafia mâna pe el? Au transformat și catedralele în spitale.

— Numai popoarele sărace înalță catedrale, spuse Albert. Noi vrem să fim un popor bogat. Degeaba înălțăm catedrale. S-a constatat faptul că, pe cei bolnavi, credința îi face bine, dar pentru cei sănătoși, a lor e împărăția cerurilor. Foarte mulți și-au creat iluzia că există o divinitate supremă chiar și pentru simplul motiv că există și ei pe pământ. Starea de boală e pe cale de a crea o nouă religie. Spuneți-mi! Dacă nu ne îmbolnăvim, ce rost mai are sănătatea? Cel mai mult, a crescut numărul bolilor psihice; tot mai mulți indivizi sunt obsedați de bolile pe care le au. Oamenii sunt măcinați sufletește până când din ei nu mai rămâne decât sufletul. Unele înmormântări sunt triste.

— I-ați gonit pe ultrareligioși pe emisfera întunecată!...

— N-am gonit pe nimeni, spuse vicepreședintele. Au plecat singuri. Nu-i împiedică nimeni să se ducă unde vor. Pot să vină înapoi.

— Nu spunem că n-ar avea voie să se ducă într-un loc sau altul, ci că prin pasivitatea conducerii planetei, s-a creat un cadru legal favorabil mafiei, care a exercitat presiuni asupra lor.

— Dacă venim la putere, vom scoate corupția din rădăcini și vom crea un cadru legal muncii cinstite, spuse Albert. Ca măsură imediată, vom pune icoane și în mijloacele de transport în comun, cetățeanul să se poată ruga în timp ce pierde timpul până la destinație.

— Nu veți scoate mafia din rădăcini! strigă o autohtonă. Vedeți să n-o scoateți din sărite!

— Puteți să puneți icoane și în WC-uri! strigă un bărbat. Credința n-o mai aduceți înapoi.

— Ha, ha, ha! râseră mai mulți. I-auzi colo: „munca cinstită"!...

— Cred că le-ai vorbit destul, spuse dirijorul. S-au încins spiritele.

— Cum crezi, spuse Albert Hosman. Oricum, nu mi-a făcut nicio plăcere. Privește mareea aceea neagră de salopete! Mii de ființe tăcute; n-au aplaudat, n-au pus întrebări, nu s-au mișcat.

— Sunt mineri din centrele de extracție a acroniului, adepții cei mai constanți ai lui Melior. Bine că le-ai spus câte ceva. Nu numai minerii stăteau să izbucnească.

— Ce facem?

George Manas se apropie de microfon și își ceru scuze pentru conducerea superioară a partidului tuturor oamenilor. Le spuse că numai un lucru foarte grav ar fi putut să-1 determine pe Aram Melior să lipsească la cel mai important miting din viața sa, cel din preziua primelor alegeri libere de pe planeta loza. Le spuse că mai spera în reluarea, peste câteva ore, a mitingului. Până atunci, toată lumea era liberă; putea merge fiecare unde voia. Cei care nu mai voiau să se întoarcă, erau liberi să nu se mai întoarcă, dar spera ca, în ziua următoare, să voteze așa cum le indicase partidul. El și cu vicepreședintele Hosman voiau să meargă la sediu și să vadă ce se întâmplă.

— Ba deloc! strigă un bărbat. Vom merge cu toții! Ce vreți să facem aici?! Să vă așteptăm ca proștii?! Am amorțit!

— Dacă se dovedește că a fost o neînțelegere regretabilă, vom ține mitingul acolo, în fața sediului! strigă un altul.

— De acord cu voi, spuse dirijorul, dar eu și vicepreședintele o luăm înainte. Voi vă încolonați frumos și veniți în urma noastră, de-a lungul liniei de electrobuz. Nu vrem să încurcăm circulația. începând din acest moment, mitingul nostru nu mai are nicio bază legală, se transformă într-o manifestație neautorizată.

Făcu semn corului să dea drumul unuia dintre imnurile partidului și, împreună cu Albert, trecu prin mulțime.

Ajuns lângă bulevard, îi spuse vicepreședintelui să se urce într-o mașină cu energie solară, se așeză la volan și demară în trombă.

— E mașina ta?

— Nu e mașina mea, spuse Manas. E mașina partidului. De ce întrebi?

— Văd că o conduci tu. Am înțeles că mașinile astea, dacă le spui unde să ajungă, merg singure.

— E adevărat, mașina asta ascultă de mine, dar caută străzile cele mai puțin aglomerate. Pierdem mult timp.

— Ce mai contează, spuse Albert. Mitingul e periclitat.

— Sunt îngrijorat și vreau să ajungem cât mai repede la sediu. Poate mai putem repara ceva. Nu s-a întâmplat niciodată să lipsească toată conducerea. S-ar putea să ne coste. Mi-ar părea rău să nu punem mâna pe putere.

— Ce s-ar mai putea repara?

— Am putea să ne întoarcem și să reluăm mitingul, spuse dirijorul. Mulți au rămas pe loc, iar cei care au împânzit orașul și s-au luat după noi, se pot întoarce. Melior exercită asupra lor o atracție fascinantă pe care nu mi-am putut-o explica niciodată.

— Dacă nu găsim președintele partidului?

— Vedem noi. Trebuie să știe cineva ce se întâmplă. Redactăm un comunicat, ceva. Până la trecerea în ziua de mâine, cea a alegerilor, mai e destul timp.

— S-ar putea ca orice altă delegație, oficială sau nu, în loc să fie întâmpinată cu urale și ovații, să fie întâmpinată cu strigăte de luptă, spuse Albert. Ai văzut minerii ăia; au venit cu utilajele și le-au suit pe spațiul verde. Dacă îl venerează pe Melior, înseamnă că potențialilor votanți le place politica pe care o face.

— Problema nu e dacă le place sau nu, ci de ce.

— Cum adică, de ce?

— Adică de ce le place sau nu le place, ce găsesc bun și ce găsesc rău în ceea ce le spune, fu de părere dirijorul.

— în ceea ce face.

— Nu în ceea ce face el, împreună cu noi, ci în ceea ce spune. Nu am avut timp să facem ceva, să demonstrăm ce putem. Nu am avut nici puterea necesară.

— E cam puțin să le spui alegătorilor ce dorești să faci pentru a ajunge la putere, unde poți demonstra ceva, spuse vicepreședintele.

— Nu e deloc puțin. Pe Pământ, s-a tocit încrederea în politică. Nu și aici. Personal, nu cred că vom demonstra vreodată ceva cuiva. Poporului îi place să i se spună ce frumos va fi. Nu-i place să i se demonstreze asta. Suferă un șoc. Trebuie lăsat cu „ce frumos este" și, în caz de pericol, mai cosmetizăm puțin realitatea. Politica este o realitate virtuală, făcută mai reală decât realitatea. „Ce frumos va fi" e o formulă care ne mai poate folosi și la alte alegeri. Dacă vrei să faci ceva, trebuie să pui poporul la muncă și nu-i place asta.

— Munca nu este un lucru plăcut, dar, dacă demonstrezi că e un lucru util, dai dovadă de capacitate politică. Poți să le explici cetățenilor că munca este, în primul rând, în folosul lor. Se spune că leneșul a inventat randamentul.

— Când furtul e un obicei popular, e foarte greu, spuse Manas. Ii e foarte ușor muncitorului să se lupte cu lenea, dar nu cu a lui.

— Prin generalizarea unui sistem de proprietate privată generalizată, creezi patroni și îi lași, în cadrul legal dat de tine, să se descurce cu angajații.

— Nu merge. Ca să ia ceva de la un patron, angajatul trebuie să-i dea ceva.

— Ii dă munca lui fizică sau psihică, spuse Albert.

— Ar fi prea simplu. Patronul nu fură, dar e învățat să primească mită pentru orice gest. E foarte greu așa. E mai ușoară metoda dusului cu vorba. Cel mai ieftin e să trăiești cu speranța.

— Da, dacă această Speranța este fiica vreunui bogătaș.

— Dacă ai dat-o pe glumă, aș putea să-ți spun că ideea lui Melior de a pune afișe vii, în vederea acestui miting, mi se pare o veritabilă mostră de umor negru, spuse dirijorul. Noi nu avem bani pentru salarii sau birotică, iar el cumpără afișe vii de la mafie.

— Cum adică „afișe vii"!?

— Adică vii.. Nu te-ai uitat atent? E împânzit orașul cu afișe din astea.

— N-am avut cum, spuse vicepreședintele. Eu am fost translocat de o mamă-bazală cu foarte puțin timp în urmă.

— Așa-i. Uitasem. In orgoliul lui nemăsurat, Aram Melior a făcut contract cu mafia pentru monitorizarea și băgarea lui în memorie. Pe baza acestor informații, se pot fabrica afișe cu chipul președintelui. Partidul a fost format de o mână de indivizi idealiști, aduși de pe Pământ, nu are încă un nume, dar e deja cunoscut sub numele de „cel mai mare partid al oamenilor", deși cei mai mulți membri sunt băștinașii.

— Ce are asta cu afișele?!

— Are, spuse dirijorul. Cheltuielile nejustificate ne pot dărâma.

— Și afișele celorlalte partide par destul de scumpe. Au hârtie fină, tipar pretențios, culori atractive...

— Da, dar nu sunt vii.

— Ba au culori destul de vii, spuse Albert.

— Nu m-ai înțeles. Afișele sunt vii, adică au o viață interioară, a lor. în ele, Melior sau orice alt politician se poate mișca, poate vorbi, se poate plimba prin diverse locuri, poate ține discursuri. Poate chiar să vorbească direct cu alegătorul. Dacă n- are chef să meargă la miting, cetățeanul se oprește și discută cu președintele din lumea virtuală de pe zid. Melior îi răspunde la întrebări, îi face precizări, îl lămurește în privința politicii noastre. Sunt niște oglinzi imperfecte ale lumii exterioare.

— Dacă îl înjură?

— Cine?! se miră George Manas.

— Trecătorul de pe stradă.

— Aaaa! Aici e frumusețea. Dacă Melior e jignit, bodyguarzii lui au posibilitatea să iasă din lumea virtuală și să aplice o corecție obraznicului.

— Adică să-1 bată, spuse vicepreședintele.

— Exact.

— De ce nu iese și președintele din afiș?

— Ce să caute? întrebă dirijorul.

— Să-i dea el două palme mitocanului.

— Nu se face.

— Sau să-și cumpere un ziar, de exemplu, spuse Albert.

— Nu are nevoie. Lumea din afiș are tot ce îi trebuie, iar rolul politicianului e să-și facă datoria de propagandist și să se facă din ce în ce mai cunoscut.

— Dacă acela care se găsește în fața afișului devine obraznic, cum sunt majoritatea cetățenilor, iese tot timpul cu bătaie. Ce rost mai au afișele?

— Nu iese tot timpul cu bătaie, spuse Manas. Rolul principal al gardienilor este să sară la cei ce vor să rupă afișele. Dacă nu-i convine ceva, Melior sau oricare alt politician poate întoarce spatele sau poate ieși din cadru.

— Am înțeles. Insolentul este lăsat cu nasul într-un peisaj cu munți sau, mai rău, într-un maidan cu gunoaie.

— în primul rând, se impune o corecție: nu se bagă gunoaie în aceste afișe. Sunt destule afară. în al doilea rând, măsura ca bodyguarzii să apere afișele scumpe s-a luat când golanii au început să le rupă. După aia, s-a extins și ca metodă de apărare a politicienilor; tot se plictiseau.

— Interesant, spuse Albert. Cine fabrică aceste afișe?

— Un grup de cercetători geniali, dar nu-i vede nimeni; vânzările le fac mafioții.

Vicepreședintele îl întrebă cum e posibil să fie fabricate astfel de afișe, iar dirijorul îi explică, pe înțelesul lui, faptul că s-a pornit de la ideea hazardului. Acestuia i-au trebuit milioane de ani să creeze omul, autohtonul, ceilalți extratereștri sau altă formă de viață. Multitudinea de elemente de hazard poate fi văzută, de departe, ca evoluție. Gândind astfel, cercetătorii au încercat obținerea unei forme de viață, necunoscută până acum. Au pornit de la descoperirile geneticianului Craig Venter, care a început prin a crea, in vitro, o bacterie, un genom minimal, și au mers mai departe. Cercetătorii de pe loza au

tehnică informațională de ultimul tip, spre deosebire de cei de la Institutul de Cercetări ale Genomului din Rockville (planeta Pământ). Craig nu a reușit să răspundă la întrebarea: „care sunt instrumentele moleculare necesare și suficiente pentru a obține viață?", dar savanții de pe loza au răspuns. Pământeanul nu va ști niciodată aceasta. Despre acroniu, metalul cu cele mai multe grade de supraconductibilitate, furnizat de mafie, care a ajutat foarte mult în sinteza vieții, nu s-a auzit pe Pământ.

— Presupun că mafia câștigă mulți bani cu afișele astea, spuse vicepreședintele. Ar putea lua puterea.

— Inexact. Enocrații sunt și mai tari. Au savanți buni și au pus la punct un sistem de spionaj foarte performant. Au trecut la fabricarea de cărți, reviste, tablouri și pliante comerciale. Te uiți la o ilustrație și nu poți ști cine te urmărește din interiorul ei.

— Dacă e acoperit tabloul sau e închisă cartea?

— Spionul din tablou poate să scoată o mână și să dea pânza, ușor, imperceptibil, la o parte, spuse dirijorul. Dacă se găsește în carte, ridică topul de file de deasupra și te urmărește dintre coperți.

— E ceva foarte asemănător cu ceea ce am întâlnit la un hotel: cărțile de atmosferă. Dacă deschizi cartea și citești, ești învăluit de atmosfera descrisă acolo.

— E posibil.

— Din cauza asta m-o fi atenționat lacob... ăăă..., unul lacob și nu mai știu cum, de la noi, din conducere, să nu iau vreuna dintre cărțile din raft; dacă sunt puse unele lângă altele, copertă lângă copertă, personajele nu pot să le deschidă, spuse Albert.

— Nu avem niciun lacob în conducerea superioară de partid.

Vicepreședintele înjură în gând și își propuse să fie mai atent ce vorbește. De multe ori, îl lua gura pe dinainte și trăda cele mai intime secrete. Secretarul lacob Zeze era căutat de poliție pentru două crime, iar el nu era Hosman-ul din preajma președintelui.

— Nu știu, spuse. Poate nu-l chema Iacob. Poate nu era din conducerea superioară. O fi fost cel ce are în grijă biblioteca partidului.

— Biblioteca partidului nu conține cărți cu spioni în ele, spuse dirijorul. S-a făcut un control drastic și la biblioteca firmei de consultantă în domeniul investițiilor.

— E posibil să fi citit undeva despre cărțile astea de atmosferă. E posibil să fi vizitat vreo bibliotecă particulară și să nu mai țin eu minte. Călătoria cu mama-bazală m-a zăpăcit de tot, se scuză vicepreședintele.

— E posibil. Ceea ce mi se pare curios este faptul că ai putut fi invitat în biblioteca vreunui particular. Am și eu o încăpere cu mai multe mii de cărți, dar nu las pe nimeni să intre acolo. Ca măsură de protecție împotriva spionilor, țin volumele corect așezate, unul lângă altul, nu le scot, nu le citesc. Să le las aruncate pe fieunde, nici atât.

— Dacă nu citești, la ce îți trebuie bibliotecă?

— Am primit sarcină de partid să avem și așa ceva. Când vin televiziunile sau îți intră ziariștii în casă, trebuie să vadă că ai așa ceva. E pentru o imagine mai bună în fața electoratului.

— Dacă ai bibliotecă pentru a impresiona presa, nu văd de ce n-aș putea s-o vizitez și eu?! se miră Albert. Am și o legitimație de ziarist.

— Aaa! Așa da! admise muzicianul.

— S-a ajuns la afișe vii? De ce nu statui?

— Cercetătorii au încercat, dar n-a rezistat nimic din ce au făcut tridimensional. Pentru bidimensional s-a luat ca model televizorul-tablou. Noile generații de ecrane plate, construite după tehnologia „plasma adressed liquid crystal", care se agață de perete, le-a dat ideea. Ele combină avantajele ecranului cu plasmă și cele ale ecranului cu cristale lichide. Consumul este mic și luminozitatea ameliorată.

— Afișele consumă energie? întrebă Albert.

— Sigur. Totul consumă energie. Aici avem energie solară. Pe emisfera întunecată e plin de curenți magnetici, care sunt

convertiți în energie. Mai nou, au început să se folosească și ultimele descoperiri din psihotronică. Se poate pune fotografia politicianului într-o mașină psihotronică și, cu o antenă SAD- DOK, se poate amplifica și transmite fluxul telepatic, dar nu vreau să intru în amănunte tehnice. Le știu, dar, ca artist, nu le înțeleg.

— Ca specialist în investiții, îți dai seama ce mult le înțeleg eu? întrebă Hosman.

— îmi dau.

Intrară într-o țesătură de străzi înguste și întunecoase, umbrite de arbori seculari, se împotmoliră în trafic, făcură scandal, o luară pe trotuare, iar când dădură peste câteva perechi de autohtoni, care făceau dragoste în mijlocul drumului, întoarseră mașina.

— Am mai pățit asta, spuse vicepreședintele când ieșiră într-un bulevard larg și se mai liniștiră. Eram cu Diana și am abandonat heliovehiculul.

— Poate nu vă grăbeați, spuse dirijorul.

— Pentru că nu știu încotro s-o iau, nici acum nu mă grăbesc, spuse vicepreședintele.

— Ba știi foarte bine încotro s-o iei. Nu știu pentru ce teritoriu, dar ești trecut primul pe listă. Ești unul dintre potențialii membrii ai parlamentului. Vei ajunge departe! Ai stofă.

Pe moment, Albert uitase că nu era el politicianul de lângă conducere, ci unul care făcuse politică pentru enocrați, că muzicianul era un apropiat al șefului partidului. Nu voia să-și divulge intenția de a găsi o poartă de scăpare spre Pământ. Voia să pătrundă în sediul ciudat al partidului, construit sub formă de farfurie zburătoare, să urce la nivelul 24 și să-și caute soacra; dacă se întorcea acasă singur, soția lui ar fi pus dispariția mamei pe seama lui. Poliția ar fi făcut același lucru, mai ales că, în mod sigur, Norma a trimis-o pe bătrână să-1 supravegheze.

După mai multe curbe, mașina făcu un mic ocol și se parcă în fața sediului, pe o alee, în afara zonei verzi.

— E plin de oameni de ordine, spuse vicepreședintele.

— Asta înseamnă că Melior e înăuntru. Ai cartela de identificare?

— Da. Nu m-am despărțit de rucsacul unde îmi țin lucrurile nici măcar o clipă. Dar ce, nu mai e liberă intrarea în sediul partidului nostru?!

— Nu. De la asasinarea vicepreședinților Zega și Negresco încoace, s-au introdus restricții severe. Asasinul n-a fost prins nici până acum. Se așteaptă producerea unor atentate noi. Nu putem ști ce s-a întâmplat de n-a venit nici măcar un mesaj de la conducători.

Hosman și Manas fură identificați și lăsați să intre.

în holul imens de la nivelul unde se țineau ședințele, nu era nimeni. Dirijorul îl rugă pe vicepreședinte să se așeze undeva, să-1 aștepte și îi spuse că, indiferent dacă găsea pe cineva sau nu, se întorcea în zece minute să-i spună ce vor face în continuare.

Albert așteptă ca muzicianul să ajungă la nivelul conducerii, apoi luă liftul și urcă la nivelul 24, unde știa că ar trebui să se găsească infirmeria. Căută secția de neuro-psihiatrie a doctorului Hicus și rămase mirat de numărul mare al celor care nu fuseseră în stare să suporte șocul unei alte lumi.

O zgâlțâi pe soacră, iar aceasta, trezită din somn, sări din pat și se ascunse între două dulapuri, în aplauzele frenetice ale celorlalte paciente.

— Albert, nemernicule! strigă bătrâna. Ce fericită sunt că te văd...

— Nu se știe de ce sunt oamenii fericiți că îți aduci aminte de ei, chiar și după mult timp. Dumneata m-ai urmărit.

— Și, când te-am găsit, m-ai lăsat aici și ai fugit. Unde ai umblat în tot acest timp?

— E o poveste mai lungă, spuse vicepreședintele.

— Când uit de mine, îmi aduc aminte de voi. Am tot timpul să ascult povestea.

— N-ai niciun pic de timp. Mergem acasă.

— Unde acasă? întrebă soacra.

— Pe Pământ, acolo de unde am venit. în orașul nostru, Esper.

— Dar, suntem în orașul nostru. Ca toți ceilalți, vorbești prostii. Aici, toată lumea e nebună. Dacă nu te împingea dracu' să te duci la ședința unor descreierați, care au înființat un partid ipotetic și se joacă de-a politica, nu erai călcat în picioare, nu ajungeam aici. M-au bătut infirmierii și m-au violat de nenumărate ori; m-am îndrăgostit de unul dintre ei și nu mai plec de aici nici moartă. Se pare că are aceleași sentimente pentru mine.

— Știam eu că oamenii în vârstă se țăcănesc de la sine, dar nu credeam că pot atinge asemenea performanțe, spuse Albert. Nu ți-e rușine?

— Nu mi-e deloc rușine. Am ajuns chiar să-ți înțeleg mentalitatea de fustangiu. Norma m-a trimis să te pândesc, să nu faci vreo prostie, iar eu am ajuns să te aprob. Dacă fiica mea mai e geloasă, am să te apăr.

— Ca să mă aperi sau nu de gelozia nevestei, trebuie să ajungem în punctul în care aceasta poate să-și verse furia pe cineva. Până atunci, nu are cu cine discuta. Noi suntem aici, pe loza, iar ea este pe Pământ.

— Nu ești întreg la minte, spuse bătrâna. Poate ai vreun interes?

— Interes?! Ce interes pot avea?

— Poate vrei, împreună cu Norma, să mă declari bolnavă de nervi și să pui mâna pe pensia mea.

— Auzi, colo! se enervă Albert. Eu vreau să te duc acasă, iar dumneata îți arde de pensie. Uiți că pensiile ți se depun în bancă și, cât trăiești, nu are nimeni dreptul să scoată vreun ban din cont?

— Asta e foarte bine. Lasă să se strângă! Aici, în spital, nu mi-a cerut nimeni bani. Când a venit doctorul Hicus la vizită, am deschis discuția și am întrebat cât mă costă spitalizarea, iar el mi-a spus că totul e gratuit. în spitalul ăsta, cuvântul neuro- psihiatrului Ian Hicus este lege. Voiam să plătesc și să plec

acasă, dar dacă se poate trăi fără bani, de ce să plec? Am mâncare, medicamente, gimnastică aerobică, televizor. Mai trag câte un poker pe pastile sau vreo șuetă, foarte puțin alcoolizată, cu fetele din salon. Ce interes am să plec acasă? E și foarte distractiv. în afara vizitelor pe care le fac la infirmieri, jocul pe calculator mă entuziasmează; mă simt ca în copilărie. Chiar, bine că mi-am adus aminte. Ce face copilul? Norma e sănătoasă? Povestește-mi!

îl prinse pe ginere de gulerul hainei și începu să-1 zgâlțâie. — Bine, bine. îți povestesc.

Bătrâna se liniști, se așeză pe marginea unui pat și aștepta, cuminte, să i se spună povestea.

Trecând peste episoadele picante, Albert îi istorisi toate aventurile de care avusese parte, din momentul în care se trezise din comă, în blocul de primire nr. 1, până în acel moment.

— Minți cu nerușinare, spuse soacra.

— Ce te face să crezi asta?

— Ai uitat să-mi povestești despre nevasta premierului, nevasta primarului general al capitalei, cea a unui secretar de la sectorul 2 și camera obscură.

— De unde știi aceste lucruri?! se miră ginerele.

— De la ele. Uite acolo, în fundul salonului! Din cele patru femei, care joacă poker, trei sunt cele amintite. Au venit înnebunite de durere că le-ai părăsit. Te așteaptă și acum. Să le chem?

— Nu e nevoie. Nu știu ce ți-au povestit, dar nu ne cunoaștem. Dacă mă știau de undeva, mă recunoșteau. Au vrut să mă supună la un experiment inuman, să mă bage într-o cameră obscură, unde să le însămânțez natural, dar am reușit să evadez.

— Varianta lor este alta, spuse soacra. Ai fost băgat în camera obscură, unde ele au făcut ce au vrut cu tine, au rămas însărcinate, prin intermediul furnicilor, iar acum așteaptă evoluția sarcinii.

— Așteaptă evoluția sarcinii la neuro-psihiatrie?

— Sigur. Doctorul Henri Zimer, de la un spital al mafiei, în acord cu Ian Hicus, le-a băgat aici. Soții lor sunt politicieni cu-

noscuți și nu-și permit scurgeri de informații și deformări ale imaginii. Ziariștii nu vin pe aici; nu se înțeleg cu nebunii.

— Puțin îmi pasă, spuse Albert. Am fost amenințat că voi fi băgat în camera obscură, dar nu am intrat acolo. Nu știu care sunt cele trei femei. Nu le-am cunoscut.

— Ele spun că te-au cunoscut.

— Dacă m-aș fi culcat cu ele, e sigur că m-ar fi cunoscut, dar eu tot nu aș fi știut de unde să le iau. Când am fost internat în spital, n-am avut ochi informațional; în întunericul acelei camere, aș fi fost ca un orb.

— Hei, fetelor! strigă bătrâna. îl cunoașteți pe ginerele meu?

Femeile lăsară jocul și se întoarseră către vicepreședinte și soacră.

— Sigur că îl cunoaștem, spuse nevasta premierului. Astfel deghizat, în costum de agent electoral, poate fi recunoscut mai greu, dar, totuși, ne dăm seama că e Albert Hosman, tatăl copiilor noștri.

Ca la un semn, trei din cele patru jucătoare de cărți, săriră în sus de bucurie și alergară să-și îmbrățișeze iubitul.

Săriră pe el, îl sărutară pe rând, îl mângâiară și îi spuseră cuvinte de dragoste, sufocându-1 cu îmbrățișări.

— Nu sunt eu ăla cu care v-ați culcat voi, spuse Albert.

Speriate, femeile amuțiră și se traseră înapoi, paralizate de uimire.

— Ba da, spuse nevasta secretarului de la sectorul 2. Tu ești.

Fără nicio perdea, începu să povestească despre relația intimă cu el, despre toate obiceiurile acestuia, despre semnele pe care le avea pe corp sau frazele pe care le repeta cel mai des.

— Totul e adevărat, dar mai există un Albert Hosman, identic cu mine, atât fizic, cât și psihic.

— Nu se poate, spuse nevasta premierului.

— Ba se poate, spuse bărbatul.

Le povesti cum a fost dus la laboratorul de la camera 6, pentru niște teste și analize preliminare, și cum l-a ajutat Areta Cair să scape.

— Ce deziluzie! spuse soția premierului. Ar fi fost foarte frumos să fie adevărat.

— Dacă vă încălzește cu ceva, aflați că, după întâlnirea asta, încep să-mi amintesc ce a făcut celălalt Hosman cu voi. încep să simt acele lucruri. Acum, am și eu ochi electronic și cred că mi-e de mare ajutor. Simt că dublura mea trăiește și e foarte aproape de locul unde ne găsim.

— Sigur că trăiește, spuse nevasta premierului. A fost salvat chiar de președintele interimar al planetei, la intervenția lui Aram Melior.

— Și-or fi dat seama de confuzie. Celălalt e un foarte apropiat vicepreședinte al președintelui de partid. Dacă mă băgau pe mine în camera 23, muream lângă voi. Probabil poliția aservită puterii a făcut o confuzie, l-a arestat pe cel de-al doilea Hosman și l-a predat mafiei. Când au intervenit conducătorii, și-au dat seama de greșeală și l-au eliberat.

— Dacă ai aceeași structură somato-psihică și începi să-ți amintești ce ne-a făcut celălalt Albert, ne mulțumim și cu tine.

— Nu e nevoie. Cred că dublura mea se găsește în clădirea asta, împreună cu Melior și toată conducerea de partid, dar nu vă pot spune la ce nivel se ascund.

Preț de câteva secunde, cele trei femei se uitară una la alta și, toate într-un gând, de parcă ar fi comunicat telepatic, seînghe- suiră pe ușă afară.

în timpul ăsta, urmărind conversația și ieșirea intempestivă a femeilor, soacra lui Albert simțea că începe să o doară burta de atâta râs.

— Ce naive! spuse. Să alerge după un bărbat când infirmierii de aici sunt disponibili în orice moment.

— Au doar cămășile de noapte pe ele, spuse ginerele.

— Nu ajung departe. Le prind sanitarii, le dau o mamă de bătaie, le violează, să se satureze, apoi le aduc înapoi.

— Spuneai că au regim special, fiind neveste de notabilități.

— Nu știe nimeni ce se poate întâmpla într-un ospiciu. Mărturiile pacienților nu au nicio valoare juridică.

— înseamnă că sunt nebune.

— Nu cred că sunt nebune. E prea mare coincidența în povestea camerei obscure.

— Acum mă crezi dacă îți spun că nu suntem pe Pământ, ci am fost aduși pe altă planetă?

— Nici tu nu ești întreg la minte, spuse soacra. M-am săturat de povestea asta cu nave cosmice, partide politice, extratereștri, șocuri atemporale sau lumi virtuale. Nimic nu mă poate face să cred că m-aș găsi în spațiul tău virtual și, din moment în moment, dacă i se scoală unuia Adrian Ambajiu, pot să dispar. E prea frumos aici ca să fie adevărat ce îndrugi tu. Nu pot să concep că mă găsesc în altă parte, iar eu nu sunt decât o sinteză a calculatorului. Dacă vrei, te recomand doctorului Hicus.

— Lasă prostiile și hai să mergem!

— Și dacă aș vrea să fug din spital, nu pot. Nu am haine.

— Poți merge și așa, spuse ginerele. Nu te va băga nimeni în seamă. Sunt foarte mulți nebuni pe străzi.

— Ca aia de colo. Spune că, în sectorul unde s-a născut, lumea umblă fără haine.

Albert se uită în direcția patului unde, învelită într-un cearceaf, dormea o femeie și își aduse aminte că avea în rucsac costumul de oraș al asistentei. îl scoase, îl aruncă pe pat, apoi scotoci după pantofi.

— îmbracă astea! Trebuie să te încapă. Ai mai slăbit. Diana Overt e mai înaltă și destul de solidă.

— Vreo târfă de-a ta?

— Nu are importanță.

— Bine, admise bătrâna. Merg până acasă, văd ce se mai întâmplă, apoi mă aduci înapoi. Vreau să văd și eu sugarul, dar nu vreau să pierd telenovelele preferate. Coboară și așteaptă-mă jos, în sala de ședințe de la ieșire!

— Pe dumneata nu te prind sanitarii?

— Ba da, dar numai când vreau eu.

Scoase de sub pernă și îi arătă un mic pistol automat, o mică bijuterie a tehnicii militare, pe bază de acroniu.

— Știi cum să umbli cu ăla? întrebă Albert.

— Știu. Apăs piedica și trag. E încărcat gata.

— E reglat?

— Cred că da, spuse soacra. Paznicul de la care l-am furat spunea că se autoreglează.

— Bine. Cobor în hol. Dacă mă faci să aștept mult, mă întorc.

Ieși, luă liftul și coborî. în hol, nu era nimeni. Se uită pe fereastră, se învârti câteva minute, dar nu mai apucă să se așeze pe una dintre canapele; bâzâitul surd a unuia dintre lifturi arăta că vine cineva.

Nu era soacra, ci dirijorul George Manas, împreună cu președintele partidului.

Surâzător, Aram Melior se îndreptă spre el, îi strânse mâna și îi spuse că era foarte bucuros de reîntâlnire.

— Și eu mă bucur, minți Albert.

— îmi place foarte mult costumul tău de agent electoral. Are o croială impecabilă. Și stofa... cum n-am mai văzut până acum. Foarte fină.

îi pipăi mâneca hainei și se uită sugestiv spre dirijor.

— O lungim inutil, spuse Manas. Știe și el că ne-am dat seama de fals. Adevăratul Hosman e sus, într-unul din birourile conducerii, unde savurează reîntâlnirea cu trei foste prietene. Pe ăsta, eu zic să-1 dăm pe mâna gărzilor!

— Toată improvizația ați făcut-o doar pentru a mă captura pe mine, spuse Albert.

— Mă bucur că ți-ai dat seama, spuse Melior. Ești aproape la fel de isteț ca originalul.

— Nu poți ști dacă eu sunt originalul sau copia. înainte de a pleca spre zona întunecată a planetei, m-am întâlnit cu celălalt și am dat cu banul, să vedem în ce direcție o ia fiecare. Suntem identici. El știe ce gândesc eu, iar eu știu ce gândește el.

— Ce gândește?

— Se gândește să coboare și să mă salveze, așa cum aș fi făcut și eu, de altfel, dar au tăbărât nebunele pe el și l-au răstignit pe una dintre mese, spuse Albert.

— încerci o diversiune murdară. De ce ar vrea să te salveze?

— Nu știu, dar e bine că nu știi nici tu.

— Tu nu ne ești de prea mult folos, spuse președintele partidului. O adevărată lovitură mediatică ar fi fost

prinderea criminalului Zeze.

— Tu încerci o diversiune, spuse vicepreședintele. Cred că te interesează persoana mea. Ai luat banii de la mafie și nu ai reușit să livrezi marfa. Acum, ori dai banii înapoi, ori încerci prinderea mea.

— Ești ca și prins. Nu ai unde să fugi.

— Cred că, totuși, am să fug. Celălalt Hosman trebuie să coboare din moment în moment. Gărzile au fost anunțate, iar femeile sunt deja imobilizate și duse înapoi în salon.

— Nu cred, spuse Melior.

— Privește liftul acela! Coboară cineva.

— Chiar, interveni dirijorul. Ar fi prea mare coincidența ca să nu fie adevăratul Hosman.

Când soacra lui Albert coborî din lift, președintele izbucni în râs.

— Ce râzi ca prostul?! spuse bătrâna. Nu-mi stă bine cu taiorul ăsta?

— Ba da, spuse președintele partidului. îți stă foarte bine, dar nu înțeleg ce vrei să faci cu jucăria aia.

Soacra scosese din poșetă micul pistol automat și îl ținea îndreptat spre ei.

— Nu e o jucărie, le spuse. E un lucru modern și scump. De mult timp aștept clipa asta.

— Ce clipă?

— Clipa când îl voi ucide pe nerușinatul ăsta de ginere al meu.

— Vrei să-1 omori?

— Sigur. Am avut și unele momente de îndoială, dar a venit astăzi și mi-a dat cel mai bun pretext moral să-1 curăț.

— Ce pretext?! se miră Melior.

— Vrea să mă scoată din spital și să mă ducă acasă.

— Ca material genetic, e bun și mort, dar mafiei îi plac exemplarele vii. Nu ni-1 lași nouă?

— Nici nu mă gândesc.

Când soacra întinse mâna în care avea arma și îl ochi, Albert se aruncă în spatele unui fotoliu.

Câteva gloanțe loviră geamul ferestrei și ricoșară în toate direcțiile, iar alte câteva se opriră în piesele de mobilier sau în zid. Unul dintre gloanțele ricoșate îl răni pe dirijor într-un umăr, iar alte două îl prinseră descoperit pe Melior și îl loviră în piept și în cap, omorându-1 pe loc.

Când văzu ce făcuse, bătrâna scăpă arma din mână și începu să tremure.

într-o fracțiune de secundă, Hosman luă pistolul de jos și ieși afară. Luați prin surprindere, doi gardieni își pierdură viața, iar alți trei porniră în urmărirea lui.

Vicepreședintele Hosman se ascunse în gangul dintre două clădiri și, când paznicii ajunseră la doar câțiva metri de el, îi ucise pe loc. Gâfâind, o luă la fugă, cât putu de tare, pentru a se depărta cât mai mult de sediul partidului. Se opri de câteva ori, se uită împrejur și nu văzu pe nimeni. Ochiul informațional începuse să funcționeze și îl făcea să simtă că e urmărit, nesiguranța dându-i o senzație foarte neplăcută.

— Ai face bine să lași arma aia! auzi o voce.

— Ah, Zeze, dumneata ești?!

— Chiar eu. Credeam că îți dă în gând să mă cauți la hotel.

— Care hotel? întrebă Albert.

— Hotelul unde mi-am rezervat eu o cameră. Hotelul cărților de atmosferă de unde te-au răpit polițiștii primei doamne a planetei.

— N-am avut timp să mă gândesc la nimic. Licronita m-a translocat direct în miezul evenimentelor.

— Și ce evenimente! râse secretarul cu propaganda. Nu credeam că e în stare cineva să-și salveze soacra.

— Nici eu nu credeam că mă poate urî într-atât, încât să tragă după mine. Ce-o fi fost în capul ei?

— Nimic. E nebună. Puțini rezistă la șocul călătoriei interstelare și al trecerii într-o altă lume.

— L-a ucis pe Melior, spuse vicepreședintele.

— Da, dar când ai ieșit din clădire, tu aveai arma în mână. Te-au fotografiat mai mult de zece fotoreporteri, din toate pozițiile. Acum, tu vei fi perceput ca asasinul președintelui celui mai mare partid al oamenilor. Felicitări! Vor vui ziarele.

— Nu crezi că sunt camere video peste tot?

— Nu știu, spuse Zeze.

— Oricum ar fi, au anticipat bine cei de la institutul de prognoza informațiilor. Ziariștii se vor repezi cu capul înainte și vor da publicității ceea ce au filmat și fotografiat ei. Au uitat că există și camerele de filmat, ascunse în sediu de partid. Vor vedea cine a venit cu pistolul. George Manas va depune mărturie în sensul ăsta. A scăpat doar cu o rană la umăr. Ce facem acum?

— Mergem la hotel.

— Pentru ce? întrebă Albert.

— S-o luăm pe Diana. După incidentul cu răpirea ta, au reparat ușa, apoi au închis camera. Am o a doua cheie de acolo. Nimănui nu-i trece prin cap că m-aș fi putut întoarce.

— Unde vrei să mergem?

— La astroport, spuse secretarul. Avem destui bani să cumpărăm bilete.

— Dacă ne arestează?

— Dacă încearcă să ne aresteze, folosim forța. Bagă pistolul automat în rucsac! S-ar putea să-ți mai folosească.

încercară mai multe autovehicule cu energie solară și, pentru că nu voia niciunul să pornească, cei doi luară un electro- buz. Din cauza posibilității de a le curge timpul înapoi, era destul de periculos, dar altă posibilitate să se deplaseze repede nu aveau.

— De fiecare dată, când mă urc într-un vehicul din ăsta, mi se face frică, spuse Zeze. Am impresia că, la capătul călătoriei, o să cobor, undeva, în trecut.

— Nu pățim nimic, spuse Albert. Când le-au stat ceasurile bătrânilor de prin stații, mie mi-a mers ceasul înainte. Asta înseamnă că e foarte posibil să nu fim atinși nici măcar de vreo fluctuație temporală.

Când coborâră din electrobuz, vicepreședintele se ascunse în spatele unei gherete, iar secretarul intră în hotel și, în mai puțin de cinci minute, coborî împreună cu Diana.

— Unde mergem?! întrebă femeia când dădu cu ochii de Albert.

— Știi prea bine, spuse Zeze. La gara cea mai apropiată.

— Dacă nu reușim să ne urcăm într-o navă cosmică, ce facem?

— Până la farfuria zburătoare a partidului, ne așteaptă un drum greu cu trenul.

— Sunt doar patru stații, spuse femeia.

— Nu mergem cu un tren rapid. Din cauza ochilor electronici, putem fi ușor depistați.

— Abia i-am pus, spuse vicepreședintele. Nu putem figura în nicio bază de date.

— Ba putem. Mamele-bazale sunt plătitoare de impozite și sunt conectate la tot ce mișcă.

— Să mergem cu mașina!

— Se întâmplă ceva ciudat, spuse secretarul. Ca niciodată, se găsesc automobile solare abandonate peste tot, dar nu pornesc, nici la comandă vocală, nici la comandă manuală. Dacă ar porni vreunul, mă tem că șoselele sunt supravegheate. îți spun un lucru: e lucrul dracului! Cred că suntem vânați.

— Vorbește frica, spuse femeia. S-ar putea să fie doar măsuri suplimentare de securitate. Nu trebuie să uităm că am trecut în ziua alegerilor.

— Luăm un tren de persoane. Condițiile sunt mizerabile, dar, printre navetiști și țărani, nu ne caută nimeni.

— Și, până la cea mai apropiată gară?... întrebă Albert.

— Cu electrobuzul, oftă Zeze. Nu avem de ales.

Când ajunseră în gară, văzură că au un tren de persoane la linia 5 și cumpărară bilete.

— Ieftin, spuse Diana. Cred că ne-au rămas bani dus-întors.

— Ce glumă bună! se supără Albert.

împreună cu zeci de țărani, mineri, agenți electorali, călugări, cetățeni autohtoni și câțiva acrolteri, se înghesuiră și reușiră să se urce într-unul dintre vagoanele supraetajate ale trenului electric. Făcură un slalom printre bagaje, unelte agricole, cuști cu animale nemaivăzute, reușiră să găsească locuri și să se așeze.

înghesuit într-un colț, alături de secretarul Zeze și în fața vicepreședintelui Hosman și Dianei Overt, dormea un țăran cu pălăria trasă pe ochi.

Când pomi trenul, țăranul se trezi, își scoase pălăria din cap, se îndreptă de spate, zâmbi larg și îi privi pe rând.

— E polițistul, înmărmuri Albert.

— Ce polițist?

— Cel din sat.

— Chiar, spuse Zeze. Fără uniformă, e greu de recunoscut. Ce cauți, domnule, pe aici?!

— Vă urmăresc.

— Ne urmărești și ne-o spui pe șleau?!

— Da. Și dați-mi voie să mă prezint: sunt plutonierul-major Henriq Malun. îmi pare foarte rău că ați fost la mine acasă, v-am ajutat să-1 îndepărtați pe idiotul acela de viceprimar, să puneți omul enocraților, v-am ospătat după modestele mele posibilități și am uitat ceea ce era mai important, să mă prezint. Eu știam totul despre voi, iar voi nimic despre mine.

— Pentru atâta lucru te-ai gândit să te deghizezi și să ne urmărești?

— Nu am venit pentru asta. Am primit ordin să iau legătura cu voi, să vă înarmez și să organizăm un atentat.

— Credeam că enocrații sunt onești și ne lasă în pace, spuse Zeze.

— Nu m-a trimis niciun enocrat.

— Nu ești în slujba enocraților?! se miră Albert.

— Nu. Sunt în slujba președintelui și a soției acestuia.

— în slujba lui Thomas și Pola Rashca?

— Exact, spuse Malun.

— Nu te mai plătesc enocrații?

— Ba da, dar slujba nu mi-o poate asigura decât actuala conducere.

— Care te plătește mai bine ca Imer, spuse Diana.

— Deloc. Președintele mă plătește foarte prost. Nu am luat leafa de trei luni, dar am mulțumirea că am un serviciu sigur.

— Hait, că asta nu se poate întâmpla decât pe Pământ.

— Până acum, da, și eu credeam că anumite obiceiuri n-au ajuns până aici, spuse Albert. Pe cine vrei să omorâm?

— Pe Aram Melior.

— Atunci poți să scoți banii. Melior e deja mort.

— Nu e mort, spuse polițistul. Trăiește.

— Poate are și ăsta vreo copie. Am văzut originalul zăcând într-o baltă de sânge. L-a ucis soacră-mea din greșeală.

— Povestea nu mai e valabilă. Institutul de prognoză a informațiilor și-a revizuit calculele, spuse Henriq Malun. îți jur că Melior trăiește!

— Să fie sănătos!

— Nu va fi deloc sănătos. De data asta, îl vei ucide chiar tu. Am adus armament adecvat, mult mai precis.

— Am și eu un pistol automat, spuse vicepreședintele.

Polițistul cercetă arma lui Albert și o aruncă pe geam.

— Hei, de ce ai făcut asta?

— în primul rând, pentru că acel pistol nu mai avea gloanțe și, în al doilea rând, pentru că era dereglat.

— Am împușcat cinci gardieni cu el, spuse vicepreședintele.

— Poate de la mică distanță.

— E adevărat. I-am luat prin surprindere și am tras de la mică distanță.

— Cu armele aduse de mine, nu veți avea nicio problemă, spuse polițistul. Scenariul spune că îl va ucide Albert Hosman pe Aram Melior.

— Ce te face să crezi asta?

— Cei care au imaginat acest atentat au făcut în așa fel încât să vă suiți într-un electrobuz. Dacă v-ați suit în electrobuz, ați căzut în trecut.

— Am văzut eu că nu e ceva în regulă cu mașinile care merg cu baterii solare, spuse Zeze. Voi le-ați sabotat?

— Sigur, continuă Malun. Suntem în trecut față de momentul când ați plecat de la hotel. V-am urmărit și am căzut în trecut odată cu voi. Electrobuzele au proprietăți spațio-temporale imprevizibile; eu am căzut în trecut, dar în altă parte. Norocul meu a fost că m-au înzestrat cu un aparat care măsoară fluctuațiile spațio-temporale. Institutul de prognoză a informațiilor, unul dintre sponsorii atentatului, are aparate foarte performante.

— Dacă spui că Melior trăiește, înseamnă că suntem plasați, undeva, înaintea morții lui, în trecut.

— Te-ai prins, dar ne găsim într-un trecut foarte apropiat.

— Cum se poate?! se miră Albert.

— Se poate. în cele trei dimensiuni esențiale, imaginate de om, timpul nu curge pe o dreaptă, ci face tot felul de zig-zag- uri sau întoarceri. Deși nu curge pe o dreaptă, curge, totuși, încontinuu. întoarcerea asta a noastră face parte din aceeași curgere continuă. Dacă punem la socoteală că autohtonii folosesc o multitudine de dimensiuni esențiale, unde timpul nu are nicio relevanță, lucrurile s-ar putea complica.

— De ce trebuie să-1 omor pe președinte, dacă el e deja mort?

— Trebuie să privim lucrurile din perspectiva noastră, spuse plutonierul-major. Dacă am căzut în trecut, se schimbă viitorul: soacra ta nu va mai avea cum să tragă în tine pentru a lovi, din greșeală, președintele partidului. în concluzie, trebuie să-1 ucizi. Am plănuit totul până la ultimul detaliu.

— Pare logic.

— E logic.

— Care ar fi scopul atentatului? întrebă vicepreședintele. De ce vrem să comitem această crimă? Ce vrem să schimbăm?

— Nu vrem să schimbăm nimic. Dimpotrivă; vrem ca lucrurile să rămână așa. Scopul misiunii este ca Melior să nu ajungă

la mitingul care va fi organizat în parcul din fața firmei de consultanță în domeniul investițiilor. Dacă nu ajunge, nu va ști nimeni de ce. Simpatizanții se vor întoarce împotriva lui și cel mai mare partid al oamenilor va pierde alegerile.

— Dacă nu le va pierde?

— Dacă nu le va pierde, se va schimba ceva, dar nu esențial, Melior fiind mort, spuse polițistul. Funeralii, discursuri, doliu planetar, prostii din astea...Intre timp, actuala conducere interimară, își reconsolidează poziția.

— Eu am vrut să fac o politică adevărată, constructivă, și văd că am ajuns să mă țin de prostii, spuse Diana.

— Dacă nu-ți convine, poți coborî la prima stație, îi arătă Henriq Malun.

Trenul oprise într-o gară și stătea foarte puțin. Intr-o învălmășeală generală, nu știai cine urcă și cine coboară. Trăgând după ei cufere grele, saci sau geamantane, călătorii se loveau unii pe alții, țipau, se certau, înjurau sau făceau gesturi obscene.

Cerșetori, politicieni, mineri, țărani, tot felul de extratereștri non-umani sau autohtoni erau totuna; trânteau ușile, deschideau ferestrele, țineau aparate de radio aprinse și date la maxim, râdeau fără rost, comentau ultimele evenimente politice și culturale sau își citeau unii altora prețurile pieței și ultimele cotații ale bursei de mărfuri.

Femeia tăcea. Nici ceilalți nu mai aveau chef de vorbă. Stăteau și se uitau pe fereastră.

— Cimitire peste tot, spuse Zeze într-un târziu. De câteva stații încoace, nu văd decât cimitire.

— Conducerea planetei nu subvenționează agricultura, spuse polițistul. Mai rău ca anul ăsta, nu va fi decât la anu', spun țăranii.

— Ce legătură e între moarte și agricultură?

— Lucrările agricole costă mai mult decât pot lua țăranii pe recoltă. Tot mai mulți și-au transformat terenurile în cimitire. Sunt tot mai multe cimitire, concurența e acerbă, dar tot se obțin mai mulți bani decât din agricultură.

— Tu lucrezi pentru conducerea interimară de acum, așa cum ai spus. Are această conducere vreo poziție față de această problemă? întrebă secretarul cu propaganda.

— Vrea să naționalizeze cimitirele particulare și să ofere locuri de veci gratuite. Țăranii ne seacă de bani.

— Sunt pământurile lor.

— Li se va da pământ în altă parte a planetei.

— Terenurile fertile sunt limitate, interveni Albert. Am văzut imense suprafețe pe care nu crește nimic.

— Li se dau terenuri nefertile, sunt ajutați să aducă pământ de pe Pământ, iar ei îl întind peste suprafața necultivabilă într-un strat de 30-50 de centimetri, spuse polițistul.

— Iese prea scump, spuse vicepreședintele responsabil cu investițiile.

— Știu, dar au bani. S-au îmbogățit de pe urma cimitirelor. Cu un sistem de subvenții sau de împrumuturi cu dobândă mică, se poate rezolva problema.

— N-ar fi mai simplu să se subvenționeze direct agricultura și să se înființeze cimitire în partea neproductivă a planetei sau în zona întunecată, în jurul mănăstirilor? întrebă Diana.

— Ar fi prea simplu, spuse Henriq Malun. Orice conducere are nevoie de probleme insolubile. Dacă nu ar exista probleme, ce rost ar mai avea conducerea. Fără necazuri, nu ar avea cine să se mai lupte cu necazurile, neavând niciun rost.

— Lucrurile pot merge prost și fără conducere.

— Da, dar nu ar mai avea cine să le organizeze. Actuala conducere interimară nu vrea să subvenționeze agricultura în condițiile actuale. Ar fi prea simplu pentru modul larg de gândire. Vrea să subvenționeze agricultura în condiții mai complicate.

— Iți bați joc de noi? întrebă Albert.

— Deloc. Gândiți-vă! Dacă ajut țărănimea atunci când e disperată, o câștig de partea mea. Dacă o ajut atunci când nu-i trebuie ajutorul meu, se face a dracului. Pentru politică, electoratul este cel mai de preț capital.

— Se vede întunericul, îi întrerupse Diana.

391

ELOGIU MUNCII DE PARTID Victor Martin

— înseamnă că trebuie să vă spun ce avem de făcut, spuse polițistul. Trenul oprește foarte aproape de astrodrom. Aram Melior trebuie să primească o delegație

de cresomi. Ne apropiem cu toții, iar Albert Hosman deschide focul asupra lui Melior.

— De ce Hosman? întrebă Zeze. Ne-ai dat și nouă arme.

— în ziare va scrie că l-a ucis vicepreședintele, spuse secretarul. Nu trebuie să ne abatem de la previziunile institutului de prognoză informațională.

— Dar gărzile partidului? Crezi că ne vor lăsa să trecem?

— Astrodromul e civil, spuse Malun. Gărzile vor apărea odată cu președintele partidului și, în plus, sunt plătite de noi.

— Dacă nu sunt destul de bine plătite?

— Cred că sunt destul de bine plătite. Când doamna Rashca vrea ceva, nu se uită la bani.

— Totuși?! se îndoi Zeze.

— Dacă militarii au luat banii și, totuși, se încăpățânează să-și facă datoria, nu mai știu ce poate fi, spuse plutonierul-major. Oricum, dacă voiați să plecați spre Pământ în mod pașnic, cu bilet, nu ați fi putut face asta nici cu toți banii din lume. Gardienii au ordin strict să tragă în voi.

— Ca să dea un astfel de ordin, Melior trebuie să știe că venim, spuse Albert. Mai mult, trebuie să știe că suntem împreună.

— Știe și are impresia că vă întinde o capcană. Nu știe că, de fapt, el e vânatul.

Deoarece fură singurii călători care se dădură jos în stația de lângă astrodrom, nu avură probleme cu înghesuiala din celelalte stații.

Trecură nestingheriți de cele trei garduri de sârmă ghimpată și se ascunseră după coloanele de la intrarea în clădirea de control a zborurilor.

Așa cum spusese polițistul Malun, apăru o navă ciudată și din ea coborî delegația formată din câteva zeci de cresomi. Deoarece nu suferiseră mutații genetice, cum suferiseră cei veniți mai înainte pe loza, cresomii veniți acum erau puțin deosebiți.

Președintele partidului ieși dintr-o clădire, împreună cu gărzile de corp, se îndreptă spre cresomi, le spuse câteva cuvinte de bun venit și le arătă cu mâna unde trebuiau să meargă.

— E momentul să-1 împuști, spuse polițistul.

— Nu pot, spuse Albert.

— Ochești și tragi. Acum! Intră în clădire și nu mai poți să-1 omori.

— Nu pot.

— Bine. Am să trag eu.

Henriq Malun ridică pistolul automat și trase o rafală. Fu atât de rapid și exact, încât toate gloanțele îl loviră pe Aram și îl doborâră la pământ, niciun proiectil nu atinse vreun gardian, exact așa cum fusese înțelegerea.

Ca să demonstreze că Albert împușcase președintele, polițistul îi dădu arma folosită și o luă el pe cealaltă.

După un moment de derută, cresomii și gardienii se întoarseră spre grupul de atentatori.

— De ce a trebuit să-1 ucideți? întrebă extraterestrul care părea a fi șeful cresomilor.

— Chiar. Ce v-a venit? încercă și șeful gardienilor să salveze situația. El e liderul suprem, conducătorul vostru.

— Și-a făcut prea mulți dușmani, spuse polițistul. N-a știut că dușmanul nu este etern; într-o zi el te poate ucide...

— S-a erijat în apărătorul celor săraci, spuse vicepreședintele. îi apăra să nu se îmbogățească.

— A murit și a rămas democrația singură, fără reformator, spuse gardianul.

— Nu trebuie să purtați voi de grijă. Are cine să se îngrijească de democrație.

— Chiar. Ce ne băgăm noi?! se miră șeful gărzilor. Aveam ordin să vă lichidăm, dar nu mai e valabil.

— De la cine aveați ordin?

— De la Melior, dar acum, dacă a murit, nu mai e valabil.

— Așa mă gândesc și eu, spuse polițistul. Dacă v-a dat ordinul, înseamnă că știa de atentat. Există un trădător printre voi.

— Urăsc trădarea, deoarece îmi pun problema dacă acela pe care vreau să-l trădez nu și-o caută spre a scăpa de mine, spuse șeful și se uită urât și insinuant în ochii fiecărui gardian.

— V-ați primit banii? întrebă Malun.

- Sigur.

— Atunci, s-o lăsăm baltă! Dacă există un trădător, va ieși el la lumină. E posibil ca Melior să fi aflat totul din ziare și să nu fie niciun trădător.

Dintr-o altă clădire, moleculă cu moleculă, președintele Thomas Rashca și soția sa Pola fură aduși la locul faptei de furnicile microscopice de conversie, aflate în slujba președinției, împreună cu ei, fu adusă toată suita de conducători ai planetei și echipajul complet pentru o astronavă mixtă, construită astfel încât să poată zbura prin atmosfera planetelor sau prin spațiul interstelar.

Câteva zeci de membrii de partid urmau să-l însoțească pe Albert.

— Sunt impresionat de o așa apariție, spuse șeful cresomi- lor când își reveni din uluială. Am auzit de aceste furnici.

— Suntem încântați să vă avem ca oaspeți, spuse președintele interimar al planetei. Dacă vă interesează, la convorbirile oficiale pe care le vom avea, chemăm și câteva reprezentante de frunte ale acestor mici și utile ființe. Vedem noi. Poate ne înțelegem la preț și vă facem stăpânii unui mic lot de furnici microscopice. Pe un mediu de cultură adecvat, vor rezista la un voiaj până la îndepărtata voastră planetă. Până atunci, vă rog să-l cunoașteți pe Albert Hosman, eroul acestei clipe din istoria noastră!

Pola Rashca controlă încărcătorul armei vicepreședintelui și o arătă asistenței.

— Priviți! Această armă ne-a scăpat de infamul Melior. Cinste celui care a avut curajul să-l împuște! Acesta este un membru de frunte al celui mai mare și puternic partid al oamenilor.

După o sumă de aplauze și urale, șeful delegației de extratereștri își exprimă sprijinul pentru conducerea interimară a pla-

netei și promise tuturor că va organiza toți cresomii, va înființa un partid al acestora și va lupta doar pentru menținerea actualei stări de fapt și actualei conduceri.

Delegația, Thomas Rashca, președintele interimar al lozei, ceilalți conducători, majoritatea gărzilor și polițistul Henriq Malun se suiră în mașini și porniră spre capitală. In ultimul autovehicul, se urcară sanitarii astroportului, cu trupul neînsuflețit al conducătorului de partid asasinat.

Pe pistă, lângă nava străinilor, rămase prima doamnă a planetei, câțiva polițiști de încredere ai acesteia, Albert, Diana, Iacob Zeze, membrii de partid ce urmau a-1 sluji pe vicepreședinte și echipajul.

Pola Rashca îi invită pe toți să urce în astronavă și le arătă masa așezată în mijlocul holului care funcționa ca sală de ședințe. în afara mâncărurilor și băuturilor aduse de membrii partidului, furnicile sintetizaseră din abundență felurile de mâncare, fructele, prăjiturile și înghețatele agreate de prima doamnă a planetei.

— Acum, că s-a terminat, puteți să-mi explicați și mie ce a fost cu toată mascarada asta? întrebă vicepreședintele.

— N-a fost nicio mascaradă, spuse prima doamnă. A fost un complot subtil pentru îndepărtarea lui Aram Melior. Și-a luat nasul la purtare. I-am sugerat, de nenumărate ori, să se sinucidă, pentru a nu lăsa nimănui plăcerea de a-1 omorî, dar s-a făcut că nu înțelege. E mult prea multă putere aici, unde ne-am suit noi, ca să ne mai dăm jos. S-a mărit prea mult numărul celor ce trebuie să hotărască un lucru. De acest sistem politic nu putem scăpa. Nici nu vrem. S-a născut în noi și va muri odată cu noi. Dacă nu ne dă nimeni jos, nu are rost să ne dăm singuri.

— Odată cu acest atentat, înțeleg că s-a ales praful de toate speranțele instaurării democrației și veți trăi pe drumul ce vă va duce spre o dictatură.

— Da, dar drumul ăsta ne duce spre dictatura noastră.

— E păcat că nu-ți poți da seama cum e omul după felul cum trăiește, ci după felul cum moare, spuse Albert Hosman. Când moare, însă, degeaba îți mai dai seama cum e.

— Tragedia omului e că nu moare din cauza morții, ci din cauza vieții, spuse Pola. Nu ne-a mai plăcut cum trăia acest Aram Melior. Vom organiza alegeri cu adevărat democratice și vom stabili care este puterea și care este opoziția. Dacă puterea și opoziția vor face lucruri rele, cu atât mai bine.

— Intr-un fel, mortul se răzbună.

— Cum adică?!

— Răzbunarea mortului constă în faptul că nu poate să regrete nimic, spuse vicepreședintele. Mă bucur că n-am tras și n-am comis eu nedreptatea.

— Știu că n-ai tras. Dacă ai fi tras tu, nimereai vreun gardian sau loveai nava extratereștrilor, dar nu acest lucru sau setea de dreptate te-au făcut să nu deschizi focul, ci faptul că tu ești originalul. Ai stat prea mult prin preajma președintelui de partid. Intre voi s-a creat o legătură de simpatie, de prietenie, nu putem ști. Legătura asta din subconștient te-a făcut să eziți.

— Nu e chiar sigur ce spuneți. Eu și celălalt avem amintiri și cunoștințe comune.

— Cunoștințe și amintiri, da, spuse Pola Rashca. Cu simțămintele stai mai rău. Cred că nu ești acel Hosman răpit de mine de la hotel. Simt acest lucru. Una dintre scăpările tale e că mă iei la persoana a doua plural. Nu se simte apropierea care s-a creat între mine și celălalt.

— Și simțămintele te pot înșela.

— Poate. Iți aduci aminte ce ți-am spus că îi fac lui Melior dacă e ales ca președinte?

Pe Albert îl pufni râsul.

— Vezi?! spuse Pola. Te gândești la prostii și nu-ți amintești. Nu e ceea ce îți imaginezi tu. Amintirile pot fi tulburate de simțămintele tale și de gândirea logică. Ți-am spus sau, mai exact, i-am spus celuilalt, că-1 iau pe Melior de soț. A fost o minciună.

— în fond, adevărul e o minciună neverificabilă. Cine s-o verifice?

— Dacă îi dăm noi voie, oricine poate verifica orice. Asta a fost iluzia lui Melior; iluzia libertății absolute, iluzia că poate verifica orice. începuse să gândească mai mult decât putea.

— Amintirile nu funcționează, sentimentele nu funcționează; înseamnă că nu sunteți sigură că aveți în față originalul, spuse Albert.

— Ba sunt sigură. Câțiva oameni din serviciul meu secret au filmat scena când ați dat cu banul să vedeți care pleacă în zona întunecată. Am văzut filmul de prea multe ori ca să mă înșel.

— Acum, dacă sunt originalul sau copia, nu are nicio importanță. Conversația pe care am avut-o în dormitor, drumul până la astroport și mitingul organizat în cinstea extratereștrilor invizibili îmi sunt clare în memorie. Nu vreți să ne băgăm într-o cușetă?

— Am avut și eu gândul ăsta, dar m-am răzgândit. îl am pe celălalt. Am pus deja câțiva polițiști de încredere să-1 smulgă din ghearele proastelor alea și să-1 ascundă la o reședință secretă. Nu vreau să amestec afacerile politice cu sentimentele.

— îl găsești deja pregătit pentru rolul de cobai. L-au lucrat destul de bine nevestele politrucilor; și fără furnici intermediare. Chiar acum îmi trec prin cap imagini de la orgiile celor patru.

— Să lăsăm asta și să trecem la afaceri! spuse Pola.

— Afaceri?! Ce afaceri?

— Vei pleca pe Pământ, așa cum ți-ai dorit, iar ziarele vor urla că tu ești criminalul și, împreună cu un grup de trădători, ai furat astronava partidului și ai fugit în spațiu. Aveam nevoie de un scenariu. în realitate, dispunem de tehnică atât de avansată, încât, dacă voiam, puteam să producem în capul lui Aram o inducție psihică, astfel încât să-1 facem să-și pună singur capăt zilelor. Totul ar fi fost făcut să pară o sinucidere politică.

— De ce n-ați făcut asta? întrebă vicepreședintele.

— O sinucidere ridică prea multe semne de întrebare și dă naștere la speculații fără sfârșit. Am fi produs un martir. în realitate, a murit degeaba. Politic, era deja mort. Pentru el, moartea e, poate, o ușurare. Dacă n-ar fi zăcut, acolo, întins pe jos și ciuruit de gloanțe, ți-ar fi adus sincere mulțumiri. Chiar el ne-a

spus că „politica e cel mai subtil și ambiguu joc al propriei dispariții". A avut dreptate.

— Dacă ar fi fost în stare să-mi aducă sincere mulțumiri, înseamnă că ar fi viu și nu ar avea pentru ce să facă asta, înregistră Albert lipsa de logică. Nu văd unde e afacerea.

— Vei vedea. Dacă 1-ati ucis, aveți misiunea să aduceți altul.

— Ce vrei să spui? Ce să aducem?

— Un alt președinte al partidului, spuse prima doamnă a planetei. Institutul de prognoză informațională ne-a anunțat că nici anul viitor nu se va naște acela care ar putea să conducă partidul. Va trebui să semnați cu noi un protocol prin care vă luați în spate greaua misiune de a merge pe Pământ, să găsiți un om la fel de capabil ca Melior. După asta, vă îmbarcați pe prima navă și îl aduceți aici pe acel om providențial.

Scoase mapa în care se găsea documentul, îl puse pe vicepreședinte să semneze și o dădu mai departe, să-și pună fiecare semnătura.

— Mă bucur că merg acasă, spuse Albert, dar nu știu ce să-i spun nevestei. Am pierdut-o pe maică-sa; o să iasă scandal.

— Te prefaci că nu știi nimic despre soacră.

— Ambele dispariții, în același timp, bat la ochi.

— Deloc, spuse Pola. Spui că ai fost răpit de extratereștri, ai fost subiectul unor experimente îngrozitoare, ai fost adus înapoi și n-ai nicio informație cum că ar fi dispărut și mă-sa. Mulți oameni au fugit de acasă și, când s-au întors, au dat vina pe extratereștri.

— Da, dar arătau cam într-o ureche.

— Nici tu nu vei arăta prea întreg la minte când te vei scula în miez de noapte și vei pleca să-1 cauți pe acela care trebuie să-1 înlocuiască pe Aram Melior.

— Să înțeleg că nu se știu prea multe lucruri despre colonizarea planetei loza și încercarea de a exporta un cadru democratic real.

— E foarte bine să înțelegi acest lucru, spuse Pola. E și mai bine să-ți intre în cap.

— Mă bucur că plec acasă, dar când mă gândesc să mă întorc, îmi piere tot cheful.

— Găsirea omului potrivit pentru a conduce marele partid de import al oamenilor poate avea loc într-o zi, un an, zeci de ani sau o viață întreagă. E posibil să nu-l găsiți niciodată, iar întoarcerea să nu se mai producă. Până la ipotetica întoarcere, gândește-te la plecare! Această astronavă este asemănătoare cu aceea în care ați venit. Pentru a nu crea încurcături inutile, am pus furnicile să vă pregătească aceleași cușete. Intr-un mediu familiar, te descurci și beat.

— Să zicem că îți găsim omul providențial, spuse Albert. Ce vrea să fie aia „omul providențial"?

— Un om cu toate calitățile lui Melior și încă una: calitatea de a asculta de mine și de a pierde alegerile.

— Cu tâmpeniile pe care le debita, putea și ăsta să piardă alegerile.

— Până într-un anumit moment, așa am crezut și noi, dar ne-am înșelat, spuse doamna Rashca. Alegătorul nu deosebește demagogia de adevăr.

— Dacă găsim un exemplar așa cum vrei tu, ce te face să crezi că venim și noi cu el?

— V-am montat niște dispozitive sofisticate, pe bază de acroniu, cumpărate de la mafioți. Ele vă vor semnala noul conducător. Odată găsit omul, dispozitivele vă vor împiedica să vă mai depărtați de el.

— Când ați putut face asta?! se miră Albert.

— Când mamele-bazale v-au montat ochii informaționali. Dispozitivele se găsesc în interiorul ochilor.

— Cum poate un dispozitiv din ăsta să depisteze omul providențial?

— Veți vedea, spuse Pola.

— Nu văd afacerea.

— Nu vrei s-o vezi.

— Noi executăm, fără voia noastră, o misiune, iar voi nu dați nimic, spuse Albert.

— V-am dăruit viața.

— Urâtă viață!

— E foarte neplăcut că, dacă nu-ți convine viața pe care o duci, trebuie s-o duci, spuse prima doamnă.

— Cum adică?

— Adică după atentat, de obicei, nu se mușamalizează nimic. Atentatorii sunt uciși de gărzile de corp ale celui ucis. Te-ai prins?

— Nu am ce face, râse vicepreședintele. Trebuia să mă prind.

Ridicară paharele, ciocniră, iar femeia îi spuse că vinul era de la reputatul enolog Adrian Imer, cu salutări și urări de bine.

— îmi pare rău că nu am putut sta mai mult de vorbă cu șeful enocraților, spuse Albert. Acum, e prea târziu.

— Nu se știe. înainte de a fi prea târziu, este totdeauna prea devreme, spuse Pola.

— Să-i transmiteți mii de mulțumiri! Când beau un vin bun, îmi vine să ascult muzică bună.

— Să lăsăm muzica! Ar da o tentă de veselie disperată.

Mâncară, băură și, mai multe ore, discutară despre politica ce trebuia adoptată în viitor. Glumiră împreună, depănară amintiri, apoi doamna Rashca se ridică, îl sărută, îl îmbrățișă cu căldură, își luă rămas bun de la toată lumea și ieși, urmată de gărzi.

Lui Albert nu-i venea să creadă ceea ce i se întâmpla.

într-un târziu, își rupse privirile pironite într-un colț al holului și părăsi petrecerea.

Chemă un lift, urcă la nivelul 7 și, după ce rătăci pe mai multe culoare, îl găsi pe acela care conținea și cușeta 12, unde locuise la venire. Atent să nu fie urmărit, intră, blocă încuie- toarea, apoi, frânt de oboseală, căzu în genunchi și începu să plângă, uitându-se în sus:

— Ambajiule, bătrân șarlatan, scoate-mă de aici! Nu mai rezist.

„St! Vorbești prea tare și nu mă lași să dorm, auzi Albert." Sau i se păru. Nu-și dădea seama.